

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

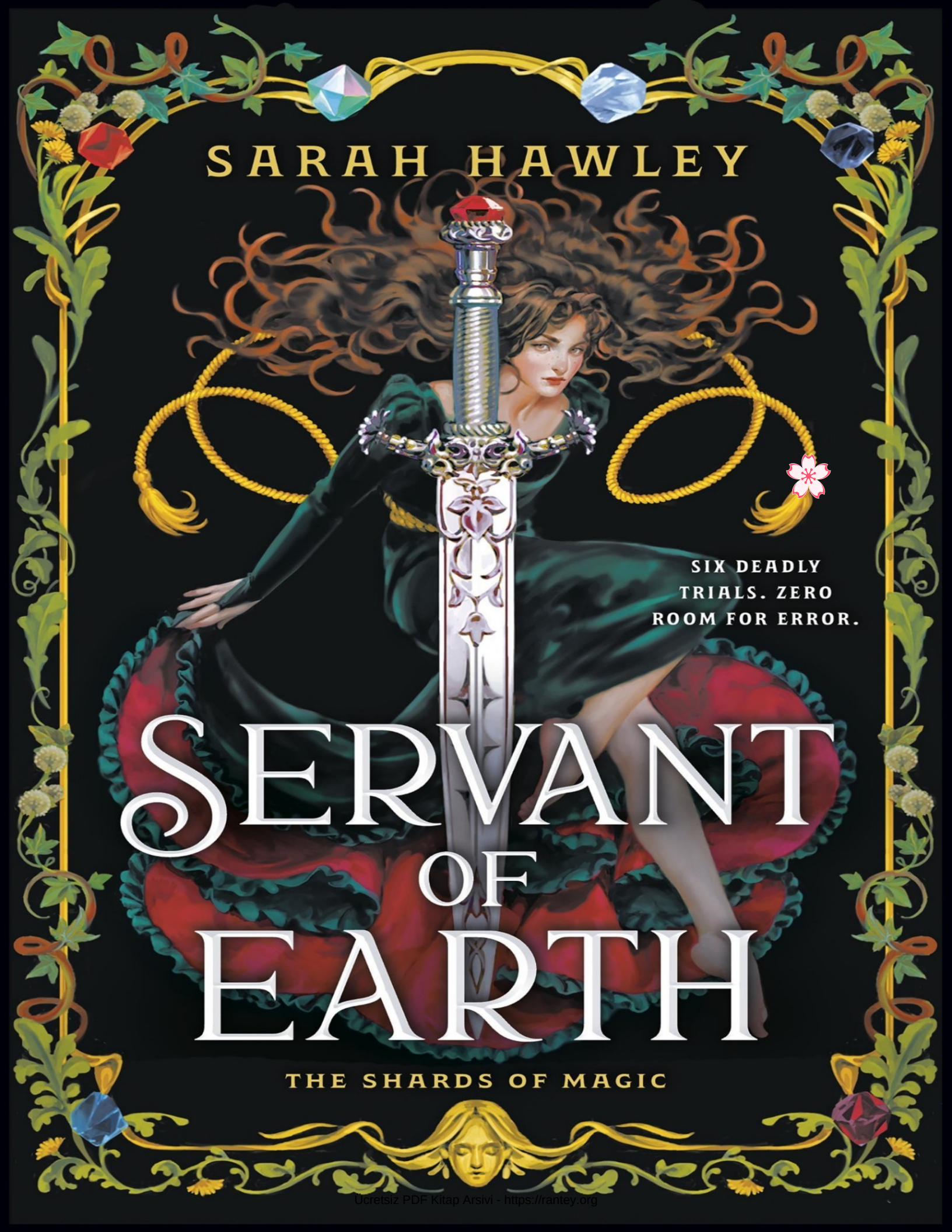
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SARAH HAWLEY

SIX DEADLY
TRIALS. ZERO
ROOM FOR ERROR.

SERVANT OF EARTH

THE SHARDS OF MAGIC

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

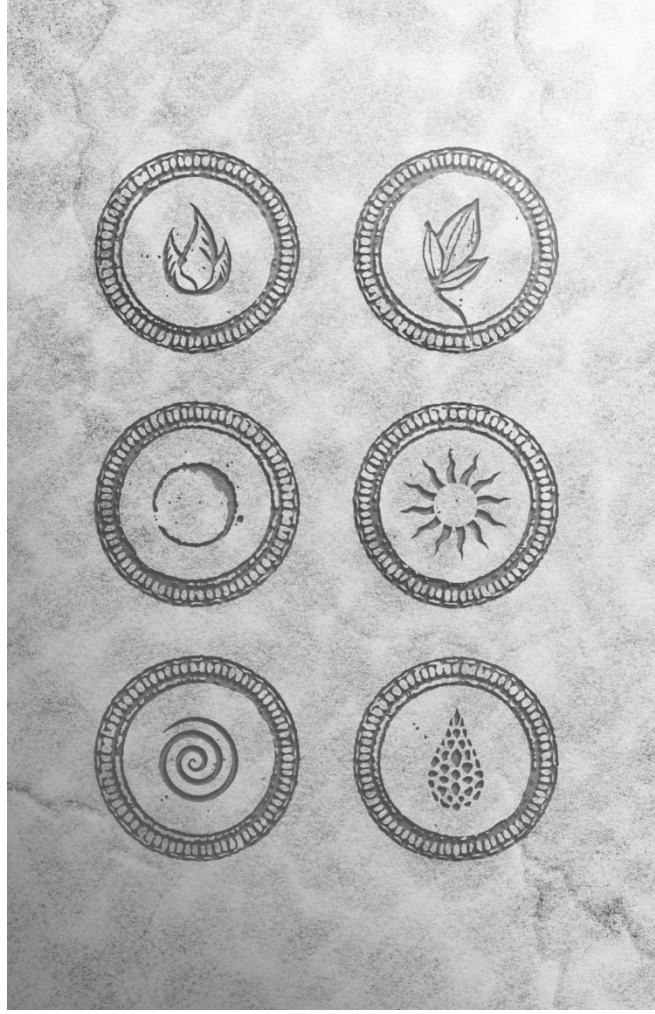
SARAH HAWLEY'İN ESERLERİ

GLIMMER FALLS

Bir Cadının İblisle Sahte Flört Etme
Rehberi Bir İblisin Cadıyı Etkileme Rehberi
Bir Kurt Adamın Bir Vampirle Flört Etme Rehberi

BÜYÜNÜN PARÇALARI

Toprağın Hizmetkarı

JjERVANT DÜNYA

SRHHLE

ACE
NEW YORK

ACE

Berkley tarafından yayınlanmıştır

Penguin Random House LLC'nin bir imtiyazı penguinrandomhouse.com

Telif hakkı © 2024 Sarah Hawley

Penguin Random House telif hakkını değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır.

Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak hiçbir bölümünü hiçbir şekilde çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için telif hakkı yasalarına uydüğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Bu kitabın hiçbir bölümünün

kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerini eğitmek amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

ACE tescilli bir ticari markadır ve A kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

Kapak illüstrasyonu: Erion Makuo Kapak

tasarımı: Katie Anderson

Kitap tasarımı: Daniel Brout, e-kitap uyarlaması: Kelly Brennan

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloqlama Verileri İsimler:

Hawley, Sarah, yazar.

Başlık: Servant of earth / Sarah Hawley.

Açıklama: New York: Ace, 2024. | Seri: Shards of magic

Tanımlayıcılar: LCCN 2024023218 (basılı) | LCCN 2024023219 (e-kitap) | ISBN 9780593819791 (ciltli) | ISBN 9780593818374 (e-kitap) Konular: LCGFT:

Fantastik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3608.A8937 S47 2024 (basılı) | LCC PS3608.A8937 (e-kitap) | DDC 813/.6—dc23/eng/20240517 LC kaydı

<https://lcn.loc.gov/2024023218> adresinde mevcuttur.

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024023219> adresinde mevcuttur.

E-kitap ISBN 9780593818374

pid_prh_7.0a_148714677_c0_r0

İÇİNDEKİLER

İthaf Yazarın Notu

<u>Bölüm</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>

Teşekkür Yazar Hakkında

148714677

Angela, Julie, Meredith ve Rachel'a — on yıllık dostluk ve güzel kitaplar için teşekkürler.

YAZARIN NOTU

Servant of Earth, Şiddet, cinayet, işkence, kanlı sahneler, cinsel saldırı (ikincil karakterler), cinsel taciz, kendine zarar verme, uzun süreli hastalık sonrası ebeveynin ölümlü, yas, müstehcen cinsel içerik ve müstehcen dil gibi duygusal olarak zor konular ele almaktadır.

Kış gündönümü soğuk, yağışlı ve korku dolu bir şekilde **geldi**.

Şafak sökmeden önceki karanlığa baktım, parmağımın pencerenin dışını kaplayan buzlu desenleri izledim. Yaşlılıktan dolayı çarpılmış ahşap çerçevenin boşluğundan kışın soğuk rüzgarı sızıyordu. Dışarıda rüzgar şiddetini artırırken, buz gibi yağmur camlara çarpıyordu.

Alnıma bir damla daha soğuk su sıçradı. Çığlık attım, sonra tavana kızgın bir bakış attım. Bu sızıntı yeniydi — gece boyunca yatağımın üzerinde oluşan sızıntıdan dolayı zaten rahatsız bir şekilde uyanmışım — ve bu, hayatımdaki her şeyin yolunda gitmediğinin bir başka işaretiydi. Uzun bir süre, belki de hiç, sazdan çatıyı değiştirecek param olmayacaktı, bu yüzden bir kova alıp sızıntının altına koydum. Artık su için kuyuya gitmeme gerek kalmayacaktı.

Dik durduğumda, pencereden içeri giren bir ışık dikkatimi çekti. Uzaklarda, altın rengi bir peri ışığı karanlıkta titriyordu. Işığın yolu düzensizdi, çarpık cam da bunu daha da belirgin hale getiriyordu. Işığın hareketini izlerken, endişeden göğsüm sıkıştı.

Kış gündönümü sadece yılın en kısa günü değildi; aynı zamanda perilerin insanlardan bir şey daha aldıkları gündü. Hiçbir karşılık vermeyen bir inanç, kulak asmayan dualar, hayal kırıklığı yaratan bu gerçeğe dönüşen efsanevi bir tarih... Perilere umutlarımızı verdik, peki ne için? Sessizlik ve hiçbir yere varmayan uzak ışıklar.

Ve şimdi Fae'ler - ya da en azından onlara olan naif inancımız - dört genç kadının hayatını çalacaktı.

"Hiçbirini hak etmiyorsun," diye fısıldadım, sürüklenen küreyi izlerken.

Annem bu küfürü sözlerim için beni azarlardı. *Sadece en şanslı ve en değerli insanlar Fae'ye katılmak için seçilir*, demişti bana on sekiz yıl önce, tahta tarakla saçlarımdaki düğümleri çözerken. O da bir kış gündönümü sabahıydı — bu yıl gibi bir kurban yılı ve ben yedi yaşına girmek üzereydim. *Bu kadınlar diğer tüm ölümlülerden daha şanslıdır ve hayatlarının geri kalanını yeraltındaki periler krallığı Mistei'de ihtiyaç içinde geçirirler*.

O hikayeyi bana her anlattığında sesinde özlem vardı. Yetişkinliğe adım attığı gündüzün en uzun olduğu gün yapılan ritüelde Fae için seçilmemişti. Hayat ona farklı bir kader yazmıştı ve sonuç olarak ben vardım: onun yıpranmış kollarında tutulan yırtık pırtık bir çocuk, babam çoktan gitmiş ve yağmur çatımızdan sızarak kulübemizin sıkıştırılmış toprak zeminine damlıyordu. Yine de, sanki onları dinleyerek bir gün hayatın ona vermediği nimetlere kavuşabileceğim gibi, bana masalları aktarmıştı.

Artık kutsamalara inanmıyordum.

Bir damla daha kovaya düştü. Uzaklardaki hayalet ateşe kaba bir el hareketi yaptım, sonra ona sırtımı döndüm ve gün için hazırlıklarımı yapmaya başladım.

Lavaboda önceki geceden kalan su hala duruyordu. Suyu yüzüme sıçrattım ve soğuktan şok olarak nefesimi tuttum. Sonra dişlerimi fırçaladım ve geceliğimi bol bir gömlek ve pantolonla değiştirdim. Gün yoğun geçecekti — sadece kurban yılı değil, aynı zamanda ilk kez hak kazanmışım — ama en sevdiğim sabah ritüelini kaçırmak istemiyordum.

Tek odalı kulübe karanlıktı, ama düzenini ezbere biliyordum. Oturma alanı olarak kullanılan küçük masa ve birbirine uymayan iki sandalyenin etrafından dolaşarak, ocak başındaki çiziklerle dolu ahşap masaya doğru ilerledim. Başımın üzerinde ot demetleri ve birkaç kurumuş soğan asılıydı. Anya, son birlikte yürüyüşe çıktığımızda bana biraz peynir vermişti, ben de bir parça kesip ağzıma attım, sonra pelerini alıp dışarı çıktım.

Yağmur şükürler olsun ki durmuştu, ama yosunlu zemin kaygandı ve gece boyunca donmuştu. Kar yakında gelecekti, ama hala kışın ilk ayındaydık, parıldayan sabahlar ve buzlu yağmurlar vardı. Kulübenin köşesini döndüğümde, rüzgar dağınık örgümü yakaladı ve kahverengi buklelerimi koparmaya çalıştı.

Gökyüzü doğuda morarmaya başlamış, gecenin karanlığı yavaş yavaş kayboluyordu. Tumbledown'ın ahşap ve taş binaları ve sazdan çatıları, aydınlanan gökyüzüne çarpık dişler gibi uzanıyordu ve kasaba uyanırken bacalardan dumanlar yükselmeye başladı.

Ancak benim hedefim kasaba değildi. Sabahlarımı bataklığa adadım.

Enterra, alt kısmı daha uzun ve geniş olan bir kum saati gibi kavisliydi ve bataklık, bir kadının kemeri gibi ülkeyi çevreliyordu, Tumbledown ise kemerin tokası gibiydi. Kulübemin hemen kuzeyinde, çalılık arazi, alçak toprak ve bitki örtüsüyle kaplı geniş, cam gibi ıslak bir alana dönüşüyordu. Yoğun sis, arazinin öteki tarafını kaplayarak, arazinin peri diyarının başladığı yeri gizliyordu. Onlarca ateşböceği sisin içinde süzülüyordu, şafak yaklaşırken yüzen küreler soluyordu.

Işıkların birer birer sönmesini izledim ve tanıdık bir hüzün, kalıcı endişemin yanına yerleşti. Gündönümü sabahlarında annemin varlığı özellikle yakın hissedilirdi. Fae'lerin gözdesi olabileceğine olan inancı hiç sarsılmamıştı. Efsaneye göre Fae, bataklığı geçerek insanlarla ticaret yapmak, eğlence aramak veya onlara bereket yağdırmak için seyahat ederdi ve bazen hoşlandıkları kişileri kaçırdıkları, ama artık geceleri bataklıkta süzülen ürkütücü ışıklar, onların varlığının tek kanıtıydı.

Fae'leri sevmek anneme hiç mutluluk getirmedi. Yine de, on sekiz ay önce ateşli ve acı içinde öldüğünde, son sözleri onlar içindi: "Belki şimdi beni kurtarırlar."

Elbette kurtarmadılar.

Çiğerlerimi şafak öncesi buz gibi havayla doldurdum ve acımı birkaç saat bekletmeye karar verdim. Sabah çok güzeldi ve bulunacak hazineler vardı. Doğu gökyüzü pembeye boyandığında, son altın ışık kayboldu ve ben de oyuk bir kütükten ağımyı çıkardım ve bataklığa doğru yol aldım.

Çoğu insan buraya gelmeye korkuyordu. Kaybolmak ve boğulmak çok kolaydı; su birikintileri arasındaki zemin aldatıcıydı ve çoğu zaman sağlam toprak gibi görünen yerler, aslında gezginleri içine çekmek için bekleyen çamur çukurlarıydı. Ayrıca, bataklık ve ıslak yerlerde gizlenen, yanlış adım atanların etini parçalamaya hevesli knuckers ve diğer Nasties hakkında efsaneler de vardı.

Ancak ben tüm hayatımı bataklığın kenarında geçirmiştim ve hiç yanlış adım atmamıştım, ayrıca su altında ejderhaların varlığına dair hiçbir kanıt görmemişim. Hatırlayabildiğim kadarıyla burası benim sığınağımdı, yalnız ve özgür olabileceğim bir yerdi.

Tanıdık dolambaçlı yollardan ilerledim, ta ki bir su birikintisi ilerlememi engelleyene kadar. Sonra soluk kış çimlerinin üzerine oturdum, ayaklarım havuzun kenarını gizleyen yonca tarlasına birkaç santim uzaklıktaydı ve ağımyı suya daldırdım.

Annem bu tuhaf alışkanlığımı "balık tutmak" olarak adlandırıyordu, ama ben içimden "toplamak" olarak düşünüyordum. Annemin hikâyeleri, insanlar ve Fae arasındaki sınırla ilgilenmemi sağlamıştı ve bataklığın sırları o kadar cezbediciydi ki, uzun bir tahta sırığa bir ağ bağlayarak, dibinde ne olduğunu görmeye karar verdim.

Sonuç olarak, çamur ve alüvyonun içinde sayısız harikalar gizliydi. Pürüzsüz sıçrayan taşlar, oyulmuş tılsımlar, hatta birbirlerine olan cesaretlerini ve bağlılıklarını kanıtlamak için tehlikeli yollara cesaret eden aşıkların attığı madeni paralar. Fae'nin birlikteliklerini kutsamasını dileyerek bakır paralarla dilek tuttular. Fae umursamadı, ama ben kesinlikle onları kutsadım. Daha önce de peri eserleri olduğunu düşündüğüm şeyler bulmuştum: kesilmiş cam parçaları veya parlak metalden yapılmış garip şekiller. Parmaklarımı nesnelerin üzerinde gezdirerek, uzak geçmişte bunları kimin yapmış olabileceğini ve amaçlarının ne olduğunu düşünmüştüm. Annemin hikayelerinin mucizesi, sadece birkaç saatliğine de olsa, içime tekrar girmişti.

Ağımda bir şey takıldı ve onu çekip çıkarırken homurdandım. Çamurla birlikte çıkan nesne kahverengi ve şekilsizdi. "Lütfen iğrenç bir şey olmasın," diye fısıldadım ve o şeyi çimlerin üzerine döktüm. Altında saklı olan tek şey eserler değildi; ara sıra kemikler de vardı ve bataklığın derinliklerindeki kalın, kötü kokulu bir su birikintisinde bir keresinde derisi hâlâ üzerinde olan buruşuk bir el bulmuştum.

Bataklık bir şeyi aldığı anda, açgözlüydü.

Sümüksü çamuru sildim. Neyse ki kemik değildi. Sadece bir taştı. Onu suya attım ve daha fazlasını aramaya devam ettim.

O günün ilerleyen saatlerinde beni nelerin beklediğini düşünmemeye çalışıyordum, ama kesik elin hatırası beni yine gündönümü kurbanı konusunda endişelendiriyordu. Seçilme ihtimalim çok azdı, ama bu yıl seçilmeye uygun tek kişi ben değildim; en yakın arkadaşım Anya da seçilmeye uygundu ve o, bu dünyada bana kalan tek şeydi. Sözde, ateş böcekleri seçilen kadınları Mistei'ye götürecekti, ama ben uzun zaman önce buna inanmayı bırakmıştım. Muhtemelen insan kemiği bulduğum ilk sabah.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve nefes almaya odaklandım. "Burası benim yerim," dedim yumuşak bir sesle. Fae her şeyi kirletmemişti ve ritüele hala saatler vardı.

Yükselen güneş, manzaraya pembe altın rengi bir ışık saçıyordu ve sis dağılmaya başlamıştı. Sudan bir taş daha çıkardım ve geri attım. Tek bir bakır para buldum ve cüppemle kuruladıktan sonra cebime attım. Ondan sonra ağımdan kalın, yapışkan çamurdan başka bir şey çıkmadı; çamurun çoğu zaten lekeli giysilerime sıçradı, bu yüzden başka bir yere geçip tekrar denedim. Bu sefer, işaret parmağım büyüklüğünde, yüzüne kaygısız bir gülümseme oyulmuş tahta bir bebek buldum. Üzerinde, Mistei'yi yöneten Asil Fae'lerden daha düşük statüde olan bir peri türü olan Underfae'yi simgeleyen küçük boynuzlar vardı.

"Şu haline bak," diye fısıldadım, avucumdaki heykelcikten büyülenmiş bir şekilde. Bu, en çok sevdiğim türden bir hazineydi — beni meraklandırıp hayal kurmaya sevk eden türden. Kime aitti ve nasıl kaybolmuştu? Muhtemelen köydeki maceracı bir çocuk tarafından kazara düşürülmüştü, benim gibi —benim gibi—tehlikeli yollarda cesaretini sınamaya karar vermiş bir çocuk.

Ama belki de... belki de buraya bir Fae çocuğu gelmişti. Belki de bu bebek bin yıllık bir şeydi, iki türümüzün serbestçe karıştığı ve bataklığın üzerindeki yolların açık ve iyi işlenmiş olduğu bir dönemin iyi korunmuş bir kalıntısıydı.

Bebeği cebime koydum, daha trajik nedenler hakkında spekülasyon yapmaya başlamadan önce. Bu sabah, diğer sabahlara göre daha verimli geçmişti ve koleksiyonculuk gezimi zaferle bitirmeyi düşündüm. Ama alçalan güneş suyun üzerinde parlıyordu ve dünya nadir bir şekilde özgür ve boş hissettiriyordu, bu yüzden sopayı tekrar suya daldırdım. Bir deneme daha yapıp, sonra toparlanıp beni bekleyen endişelere ve sorumluluklara geri dönecektim.

Ağım, göletin dibindeki kalın çamurda dirençle karşılaştı. Ağımı çekip çıkardığımda, önemli bir şey yakaladığımı anladım. İlk başta bir kaya olduğunu sandım, ama ağ sudan çıktığında, içinde şimdiye kadar gördüğüm en güzel hançer vardı.

Ağzımı elimle kapatarak nefesimi tuttum. Çelik bıçak ve tel sarılmış kabza şafak ışığında parlıyordu ve kabzanın ucunda büyük, kırmızı bir mücevher vardı. Parlaklığı doğal değildi: Silaha çamur yapışmamıştı ve bıçakta pas izi yoktu.

Onu ağdan çıkarırken kalbim deli gibi atıyordu. Ağırdı, ama kabzası elime tam oturuyordu. Zengin bir kadına mı, yoksa bir peride mi aitti? Çift kenarlı bıçak çok keskindi ve koruyucudaki oymalar eski ve gizemli görünüyordu. Kabzanın tepesindeki kan kırmızısı taş ise en tuhaf olanıydı. Hayatımda pek çok mücevher görmemiştim, ama gördüklerim yıldız gibi parlak ve keskin kenarlıydı. Bu ise mükemmel bir şekilde pürüzsüz bir yarım daireydi ve mat küre ışığı yansıtmak yerine emiyor gibiydi.

Omzumun üzerinden arkama baktım, birdenbire birinin onu bulduğunu gördüğünden korktum, ama hala yalnızdım.

Bu hançer bir servet ederdi. Gerçek bir servet, pazarda turba ve bataklık süs eşyaları satarak kazandığım yetersiz paralar değil. Hayatımı değiştirecek kadar büyük bir para olurdu.

Bir an için kendimi zengin ve özgür olduğum bir gelecek hayal ettim. Tumbledown'dan ve onun dar görüşlü yargılarından uzaklaşıp, otçul kadının vahşi kızı olarak bilinmediğim yeni bir yer bulabilirdim. Artık sızan çatılar, karnımın açlıktan guruldadığı geceler olmayacaktı. Hayatımın her gün böyle devam edeceğini ve sonunda annem gibi yoksul ve yalnız bir şekilde öleceğimi düşünerek umutsuzluğa kapılmayacaktım. Bir tüccar olabilirdim, Enterra ile diğer ülkeler arasında baharat ve el sanatları ticareti yapabilir, başka efsanelerin ve başka yaşam tarzlarının hikayelerini anlatan eserleri elime alıp inceleyebilirdim. Belki bir gün o yerleri bile ziyaret ederdim: batı dağlarını geçip buzlu Grimveld'e ve ormanlık Lindwic'e, sonra da henüz adını bilmediğim diğer ülkelere giderdim.

Anya da benimle gelebilir, geleceğini güvence altına almak için evlenmek zorunda kalmaz. Resim dersleri alabilir, hatta küçük bir kızken istediği gibi el yazmaları süsleyebilir. Kimseye ve hiçbir şeye bağlı olmadan, yepyeni insanlar olabiliriz.

Ancak hayaller boş hayaldi ve gerçek değişim sadece umuttan ibaret değildi. Yine de, hançeri pelerininin kıvrımlarına sararken ellerim titriyordu.

Kısa bir süre sonra, başka hiçbir şeye odaklanmadan kıyıya geri döndüm.

Kulübem, bataklığın kenarında sisin içinden yükseliyordu, bodur taş duvarları ve zarif olmayan yapısıyla bir kaya parçası gibi görünüyordu. Ailem buraya ilk yerleştiklerinde bu kaba evi elleriyle birlikte inşa etmişlerdi. Güzel bir ev değildi, ama yirmi yıldan fazla bir süredir ayakta duruyordu. Duvara yaslanmış, benim kıt gelir kaynağım olan turba tuğlaları, bir sonraki sefer kasabaya tam bir el arabası dolusu götürebileceğim zamanı bekliyordu.

Durup seçeneklerimi düşündüm. Bu hançer o kadar pahalıydı ki, başkalarının görmesini göze alamazdım. Onu çabucak satmam gerekiyordu ve turistlerin akın ettiği gündönümü festivali bunun için mükemmel bir zamandı.

Gömleğimin altından uzun bir şerit kopardım ve bıçağı sıkıca sardım. Sonra hançeri pantolonumun bel kısmına soktum ve örgümü sabitleyen ince deri bağla uyluğuma bağladım. Buklelerim her zamanki gibi vahşi bir şekilde serbest kaldı.

Pazarda satmak istediğim başka şeyler de vardı, bu yüzden gizli saklanma yerime doğru yürüyüşe çıktım: kayalık bir çıkıntının içindeki küçük bir mağara. Giriş o kadar kısaydı ki, sürünerek geçmek zorunda kaldım. İçeri girdikten sonra, ayakta durabilecek kadar yüksek ve birkaç beden genişliğinde bir alan vardı.

Mevcut her yüzey hazinelerle kaplıydı. Elbette altın ya da mücevherler değil; bulsaydım hemen satardım. Buradaki nesneler daha sıradan şeylerdi: basit taş aletler, işe yaramaz ev eşyaları, alışılmadık renklerdeki taşlardan oluşan bir koleksiyon. Her bir nesne bataklıktan toplanmıştı ve her biri benim için değerliydi. İlk bulduğum nesnelerden biri olan tahta kupa vardı. Paslı bir çivi. Bir parça gül kuvars. Her nesne bir hikaye anlatıyordu: onu bulduğum sabahı, bilinmeyen geçmişteki insanları veya hayvanları, bataklığı ve beni.

Figürü yıpranmış metal bir bardağın yanına koydum, sonra pazarda satılacak eşyaların bulunduğu köşeye geçtim. Sepetimde son avımda yakaladığım bir tavşan postu ve önceki gün topladığım bazı peri meyveleri vardı. Mavi küreler, acı tadını bilmeyen ziyaretçi bir hanımefendiden ya da onları halüsinasyon etkisi yaratan peri şarabına dönüştürecek tepenin üstündeki şarapçıdan iyi bir fiyata satılabilirdi. Sepeti aldım ve girişe doğru geri döndüm.

Çıkmak için çömeldiğimde, sağ uyluğumda keskin bir acı hissettim. "Kahretsin!" diye bağırdım.

Hançer bağları kesmiş olmalıydı. Aceleyle pantolonumu çıkardım, tüylerim diken diken olmuştu, sonra hançeri çıkardım ve kesikleri inceledim. Neyse ki, yüzeysel bir kesikti: kanıyordu ama çabuk iyileşecekti.

Bıçağın kenarı temizdi.

Kaşlarımı çatarak daha yakından inceledim. Bıçağın üzerinde kan izi olması gerekmez miydi? Oysa bıçak ay gibi parlak ve gümüşü bir şekilde ışıldıyordu. Bıçağın kenarını başparmağımla nazikçe denedim ve derimi hemen kestiğinde nefesim kesildi. Kanım hançerin kenarından aşağıya doğru aktı. Sonra, sanki mistik bir güç tarafından çekiliyormuş gibi, bıçağın kenarından bıçağın ortasındaki dar bir oluğa doğru *aktı*. Yağmurun toprağa işlediği gibi oluğa battı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Kesinlikle yanlış görmüş olamazdım. Kanımın öylece... kaybolması imkansızdı.

Başparmağıma bir başka sığ kesik daha attım ve acıdan yüzümü buruşturdum. Yine kan kenardan yukarı doğru akıp oluğa doldu ve sonra kayboldu.

Fae büyüü. Öyle olmalıydı. Bu dünyada başka ne bunu yapabiliirdi ki? Titredim.

Kendimi kesmek aptalca bir hareketti, ama bıçak temiz görünüyordu ve yaralar zaten pıhtılaşmaya başlamıştı. Ayrıca, her ihtimale karşı burada birkaç metre bandaj bulunduruyordum. Kendimi sardım, sonra hançeri de kaba beyaz kumaşa sardım, gerekenden çok daha fazla katman ekledim. Tekrar bacağıma bağlamadan önce tereddüt ettim. İnanılmaz derecede keskin ve potansiyel olarak büyüü olabilir, ama bu kadar değerli bir hançeri benim fakir köyümde göstermek, onu cildime bağlı tutmaktan daha tehlikeli olurdu.

Biraz acı çekmek, bunun bana getireceği şeylere değdi. Para, fırsatlar... bir gelecek.

Sepetimle kasabaya vardığımda **Tumbledown tamamen uyanmıştı**. Bacalardan dumanlar yükseliyor, kadınlar kapı önlerini süpürüyor ya da evlerin arasındaki çitlerde toplanıp dedikodu yapıyor, çocuklar ise birbirlerine gündönümü kutlamaları için bağırarak koşuşturuyorlardı. Birisi, oluklara attığı bir kova pislikle beni kıl payı ıskaladı ve ben kaçarken, kaldırım taşlarının üzerinde gürültüyle ilerleyen sütçünün arabası beni neredeyse ezip geçiyordu. Sütçü, büyük bayramlarda her zaman çılgın bir tempoda çalışırdı, çünkü peri inancının gerçek takipçileri, doğaüstü yaratıklar için süt dolu tabaklar bırakmayı severlerdi.

dolaşıyor olabilir. Kısmen ibadet, kısmen de daha az iyiliksever cinlerin yaramazlıklarını önlemek için rüşvet vermek gibi bir şeydi — ve bana göre içki ve para israfıydı.

Tapınağın yanındaki sokak pazarı, ülkenin dört bir yanından gelen ziyaretçilerle doluydu. Erkekler ve kadınlar, bizi ve bizim çürümüş taş ve ahşap evlerimizi sanki bir hayvanat bahçesindeymişiz gibi izliyorlardı. Tumbledown, Fae topraklarına en yakın köy olmasıyla ünlüydü, bu yüzden ziyaretçiler bizim fakir olduğumuzu fark edince hep şaşırıyorlardı. Onların şaşkınlığını eğlenceli buluyordum. Fae'lerin asla ayak basmadığı, geçilmez bir bataklığın yanında, sefil ve yağışlı bir kuzey ikliminde yaşıyorduk. Neden zengin olalım ki? Ancak, peri festivallerimize akın eden turistler kasabamızın ekonomisinin çoğunu oluşturuyordu, bu yüzden istedikleri kadar bizi seyretmelerine izin veriyorduk.

Meyveleri ilk yarım saat içinde satmayı başardım. Ziyaretçi bayanlar, perileri görmeye yardımcı olduğu söylenen bu meyvelere bayıldılar. Bu gece, bataklığın karşısındaki ateş böceklerine hayretle bakacaklar ve meyvelerin işe yaradığına inanacaklardı, Tumbledown sakinlerinin her gece bu ışıkları gördüklerini fark etmeden.

Tavşan postu satmak daha zordu. O sabah geç saatlerde bir alıcı buldum, ama yiyecek satın almam gerekmeseydi kabul etmeyeceğim bir fiyata. Annem, hâlâ şaka yapmaya gücü varken, *açlık insanın standartlarını düşürmenin en etkili yolu olduğunu* söylemişti.

Umarım standartlarım çok uzun süre düşük kalmak zorunda kalmaz. Hançeri satın alacak kadar zengin görünen bir alıcı aradım, ama bu satışın dikkatli bir şekilde yapılması gerekiyordu. O kadar güzel bir silah elimde gördükleri takdirde birçok kişi beni hırsızlıkla suçlayacaktı.

Kalabalık, öğlen saatlerinde gerçekleşecek ve gündönümü kutlamalarının resmi başlangıcını işaret eden seçim için heyecan ve endişeyle uğultulu bir ses çıkardı. Karşılaştığım en fakir kadınlar bile bayramın şerefine kıyafetlerini yıkayıp ütölemeye zaman ayırmıştı. Kirle kaplı kıyafetlerime bir göz attım. Daha güzel bir şey giymeliydim, ama ne önemi vardı ki? Seçimden sonra eve gidip, o geceki ana tören öncesinde tek düzgün elbisemi giyebilirdim.

"Kenna!"

Tanıdık sese gülümsedim ve dönüp Anya'nın bana doğru koşarak geldiğini gördüm, gamzeleri parlıyordu. Kollarını açmaya başladı, sonra birkaç adım ötede durdu ve çamur lekeli giysilerine baktı.

"Sarılmana gerek yok," dedim. "Sadece kirlenirsin, bugün çok güzelsin."

Anya, dalgalı altın kahverengi saçları ve büyük ela gözleriyle her zaman çok güzel görünüyordu. Uzun boylu ve kıvrımlı vücutluydu, insanların bakmadan edemediği türden bir kadındı. Buna karşılık ben kısa boylu, zayıftım ve genellikle çamurla kaplıydim. Köyün daha nazik kadınları bana "biraz vahşi" derdi; "yarı yabani" daha yaygın bir tabirdi. Anya'nın çocukken bana bir bakış attıktan sonra en iyi arkadaş olacağımıza karar vermesinin nedenini asla bilemeyeceğim, ama ona sonsuza kadar minnettarım.

"Normalde ben de aynı şeyi söyledim," dedi, lekeli pantolonuma yargılayıcı bir bakış atarak, "ama bugün en ufak bir çaba bile göstermedin."

Gülmemi zorlukla bastırdım. Anya daha önce de birçok kez bana güzel dedi, ama kirli kıyafetlerimden duyduğu hayal kırıklığını gizlemiyordu. "Çaba göstermeye gerek yok. Elbise giymek insanların hakkımda daha iyi düşünmesini sağlamayacak." Parmaklarımı karışık buklelerimin arasına geçirdim ve uzun bir ot parçasına takıldığımda yüzümü buruşturdum. Seçim sırasında saçında ot olan tek kadın kesinlikle ben olacaktım.

"Elbise olması beni çok endişelendirmiyor, çamur lekeleri daha çok endişelendiriyor. Bataklıkta mıydın?"

"Evet. Bir şeyler topluyorum." Uyluklarımdaki kan lekesi küçüktü ve kirle karışmıştı, bu yüzden ona bahsetmeyecek ve onu endişelendirmek istemedim.

Yüzünü buruşturdu. "Orayı neden sevdiğini anlamıyorum. Ya düşüp boğulursan?"

"Nereye gittiğimi biliyorum." En azından bir yere kadar. Yıllarca dolaşmam, bana karşıya geçecek bir yol göstermedi. Kıyafetine başımı salladım. "Elbisen çok güzel."

Yüzünde bir gölge belirdi. "Başka seçeneğim yoktu. Yine de güzel bir elbise." Pelerininin altındaki giysi, sıcak havalar için en uygun olan ince sarı pamuklu bir elbiseydi, ancak yaz aylarında evini ve ailesini yok eden yangından kurtulan tek elbiseydi. Başını salladı. "Belki bugün zengin bir adam bana deli gibi aşık olur."

Sözleri hüzünlü geliyordu. Anya idealist biriydi, aşk evliliğinin mümkün olduğuna ve hayatını iyileştireceğine yürekten inanıyordu, ama maddi ihtiyaçtan dolayı bulacağı türden bir koca, başka hiçbir açıdan sahip olmaya değer olmayacaktı.

Tumbledown'daki kadınların çoğu yirmi beş yaşında evleniyordu, bu yüzden ikimiz de kabul edilebilir sayılan sınırın eşiğine yaklaşmıştık. Ben fakir, tuhaf ve istenmeyen biri olduğum için evlenmemiştim - ki bu benim için sorun değildi, çünkü tüccar hayatı ev hanımı hayatından daha çok ilgimi çekiyordu - ama Anya'nın yıllar boyunca talipleri eksik olmamıştı. Ancak o, anne babasına kendini adamıştı. İkisi de sağlığı iyi değildi ve ev işlerinde yardım edecek güçlü genç ellere ihtiyaçları vardı. Artık onlar yoktu ve Anya, Anya'nın sonsuza kadar hoş karşılanmayacağını açıkça belirten bir teyzesinin yanında kalıyordu.

Birlikte pazarda dolaştık, tezgahları inceledik ve ben, hançeri alabilecek kadar zengin birini aradım. Ancak bu arayışından Anya'ya bahsetmedim. İkimizden hayalperest olan oydu ve paralar elimde olmadan onun geleceğe dair umutlarını yükseltmek istemedim. Kalabalık, normal bir tatilde bekleyebileceğimizden beş kat daha fazlaydı ve ortalık gergin bir heyecanla doluydu.

Anya yanımda sürekli yorum yapıyordu. Her zamanki gibi gülümsüyordu, ama yanaklarında gerginlik vardı ve endişesi, konuşma hızından belliydi. Benim de içimde ağır bir endişe vardı, ama ikimizden daha çok sessizce endişelenen bendim. At arabası bir satıcı tezgahına yüksek bir sesle çarptığında, Anya irkildi.

"Hey," dedim, dokuma kumaşlarla dolu bir tezgahın yanında durarak. "İyi misin?"

Ahşap bir direğe yaslanarak elini karnına bastırdı. "Tören beni çok geriyor. Mistei'ye gitme düşüncesi..." Başını salladı. "Hem harika hem de korkutucu. Dindar bir insan olarak söylememem gerekir ama bir yanım seçilmememizi umuyor."

Anya benim kadar alaycı değildi. Annem gibi, o da peri ışıklarının kadınları bataklığın ötesine götüreceğine inanıyordu. Yine de, bu efsaneler doğru olsa ve seçilen kadınlar hayatlarının geri kalanını lüks içinde yaşasalar bile, herkes tanıdıkları her şeyi geride bırakmaktan endişe duyardı.

Anya'nın geceleyin bataklığa girip hayatını ve güvenliğini bir çocuk masalına emanet edeceği düşüncesi boğazımda bir düğüm oluşturdu. Gizli yolları herkesten daha iyi biliyordum ve ben bile Mistei'ye giden yolu hiç bulamamıştım. Kafamı sallayarak bu olasılığı reddettim. "Seçilmeyeceğiz."

"Bunu bilemezsin."

"Burada yüzlerce kadın var," dedim, onu sakinleştirmeye çalışarak. Tumbledown'da yirmi ile otuz yaşları arasındaki tüm bekar kadınların katılmak zorunda olduğu bu törene, ya kalpleri saf inançla dolu olduğu için ya da aileleri artık onları geçindiremediği için ve sihirli bir çözüm bulmak için çaresiz kaldıkları için Enterra'nın kuzeyinden kadınlar geliyordu. "Şansın düşük. Ve eğer seçilirsen, ritüel başlamadan önce kaçabiliriz."

Anya, iki blok ötedeki tapınağa dalgın dalgın baktı. Tapınak, kasabadaki diğer tüm binalardan daha yüksekti ve yüzyıllar önce Mistei'den çıkarıldığı söylenen parlak gri taşlardan yapılmıştı. Yaşlıların yardımcıları, tapınak merdivenlerinin en üstündeki büyük bakır mangalın içine porsuk dalları koyuyorlardı. "Seçilmek belki de iyi bir şey olur," dedi yumuşak bir sesle. "Belki de çıkış yolu budur."

Tüm kalbimle bu fikri reddettim, ama onun neden böyle söylediğini biliyordum. Periler tarafından seçilmek, onun yeni yoksulluğundan, belirsizlikten, iyi bir hayat sürmek için sevmediği bir adamla evlenmek zorunda olduğu bu gerçeklikten kurtulmanın bir yolu olacaktı.

Ancak, bulduğum kemiklerden sonra, bu ritüelin yeni bir başlangıç getireceğine inanmıyordum. Belki de Fae bir zamanlar insanları gerçekten önemsemişti, ama yüzyıllardır kimse güvenilir bir şekilde bir peri görmemişti.

"Hayır," dedim sertçe. "Başka bir yol olmalı." Onu bataklığa ya da ne yapacağını, nereye gideceğini ve kiminle arkadaşlık edebileceğini kontrol edecek küçük bir ev diktatörüne kaptırmayacak bir yol. Ailesi, yarı vahşi bir bataklık çocuğuyla başıboş dolaşmasına izin vermişti; bir koca bu kadar hoşgörülü olmayacaktı.

Gülümsemesi küçüktü, ama gözleri parlamıştı. "Sen öyle diyorsan," dedi. Hayalperest Anya, geleceğin daha mutlu olacağına dair sözümüne inanmıştı.

Korkuyu bir kenara ittim. İdealist olmayabilirdim, ama azimliydim ve bu genellikle daha iyi sonuçlar verirdi. Hançer satıldığında, ikimizin de daha fazla seçeneği olacaktı.

Köyün içinden geçtik ve Anya'nın yanımda dolaştığını görünce, seçim sonuçlanana kadar ayrılmayacağını anladım. Hançeri gündüz vakti satmak riskli olabilirdi, köyün kutlamalarla sarhoş ve gürültülü olacağı geceyi beklemek daha iyi olurdu.

Bir bakıma rahatlamıştım. Silah taşımak insana güven veriyordu. Kadınlar avlanmadıkları sürece silah taşımamalıydılar. Erkekler de böyle mi hissediyorlardı? Kimsenin onlara zarar veremeyeceği gibi cesur ve gözü pek?

Pazarın kenarında, adımları dengesiz ve elleri dolaşan bir grup tavernacı serseriye geçtik. İçlerinden biri Anya'yı fark edince ısıklık çaldı. "Neden buraya gelmiyorsun? Sana gösterecek bir şeyim var." Pantolonunun üzerinden müstehcen bir şekilde kendini okşadı ve arkadaşları güldü.

Anya'nın solgun yanakları kızardı, ama gözlerini yere dikip daha hızlı yürümeye devam etti. Onunla adamların arasına girip dişlerimi gösterdim.

"Oh ho," dedi içlerinden biri. "Küçük muhafız sürtük vahşi görünüyor." "Çamurdan onu tanıyamadım."

"En azından bugün endişelenmesine gerek yok, Fae'lerin o sıska kışını isteyecekleri yok."

Gürültülü bir kahkaha attılar. Ben kaşlarımı çattım ve yürümeye devam ettim — erkeklerin böyle konuşmasına alışkındım — ama Anya durdu.

"Kapa çenenizi," diye bağırdı. Onlar daha yüksek sesle gülerken, elleri sıkı yumruklar haline geldi.

"Buna değmez." Onun pes etmesini umarak kolunu çektim. Bu, Anya'nın sarı elbisesini giydiği ve ne olacağı konusunda endişeli olduğu bir anda, girmeye degecek bir kavga değildi.

Anya direndi ve bakışlarını dikti. Bu, Anya'nın en sinir bozucu ve aynı zamanda en sevimli özelliklerinden biriydi. Kendisi için asla kavga etmezdi, ama sevdikleri için her zaman kavga ederdi.

Anya sonunda çekmeme boyun eğdi ve biz yürümeye devam ettik, erkekler arkamızda gülererek kaldı. Yanakları ateş gibi kızarmıştı. "Domuzlar," diye mırıldandı.

"Domuzlar neye dönüşür?" diye hafifçe sordum. Dudakları seğirdi. "Pastırma."

"Aynen öyle."

Anya bir kez daha omzunun üzerinden baktı, sonra tekrar öne döndü. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Tapınakta toplanmamız için birkaç dakikamız var."

Tapınağın çan kulesine bakarak tereddüt ettim. Arkasında küçük taş işaretlerle dolu çitlerle çevrili bir avlu vardı. "O gündönümünü çok severdi."

Anya her zamanki gibi anında anladı. Yüzündeki ifade yumuşadı ve kolunu koluma taktı. "Saygımızı gösterelim."

Annemin mezar taşı, avlunun otlarla kaplı bir köşesine yerleştirilmiş eğri bir taş levhaydı. Yaz aylarında etrafında yabani çiçekler açardı, ama şimdi annemin hayatı gibi süslemesizdi. Onun adını taşta kendim kazımaştım ve birkaç haftada bir derinleştiriyordum: NEVE HERON.

Toprağa diz çöktüm, ellerimi kucağıma koydum ve gözlerimi kapattım. Kıvrıkcık kahverengi saçlarını, güneşli bir derede yüzen balık gibi parlak ve hızlı gülümsemesini düşündüm. Her zaman eliyle sakladığı kahkahasını ve geceleri ağlamaması için beni duymaması için çabaladığını düşündüm. Toprak ve keskin otlar gibi kokardı ve parmak uçları işinden dolayı her zaman sarı ve yeşil lekelerle kaplıydı.

Her gece Fae'den bir lütf dilenirken, tonik lekeli ellerini göğsüne bastırışını hatırlayınca çenem sıkıştı. *Lütfen sana hizmet etmeme izin ver*, diye fısıldardı. *Beni layık kıl*.

Mezarlıkta buz gibi bir rüzgâr esti ve ölü yaprakları mezar taşlarının üzerinde savurdu. "O Fae'yi seviyordun," dedim, gözlerim hâlâ kapalıyken. "Ama onlar ona hiçbir şey vermediler."

Anya'nın eli omzuma kondu. "Ona umut verdiler," dedi yumuşak bir sesle.

Umut, sonunda ona pek bir şey kazandırmamıştı. Belki de Anya haklıydı. Elimde kanıt olmadan daha iyi bir geleceğe inanmak zor geliyordu, ama annem her zaman hayallerle doluydu. Mistei'yi hayal etmediğinde, onu mutlu ve rahat edecek bir aşk ve evlilik hayal ederdi. Bir keresinde neredeyse bunu başarmıştı. Babam zeki ve çekici biriydi, gök gürültüsü gibi bir kahkahası ve neşeyle parıltıyan gözleri vardı. Beltane festivali için Tumbledown'a gelen gezgin bir tüccardı. Mavi gözlerine bir kez baktı ve kendini kaybetti.

En azından öyle söylemişti. Ne de olsa Beltane'di, insanların tutkularının onları ele geçirdiği bir bayramdı ve annem hikayelerini çok severdi.

Bir yıldan az bir süre sonra, babamın tuhaf kehribar rengi gözleri ve annemin vahşi bukleleriyle doğdum. Donmuş, aysız bir gecede doğmuştum, sanki dünyaya öfkeliymişim gibi çığlık atıyordum. Belki de bunun için her türlü nedenim vardı.

Babam iddia ettiđi kadar zengin deđildi ve iř anlařmaları suya dūřtūđūnde, annem bataklıđın kenarında, çekiciliđi diđer eksikliklerini telafi edemeyen ve bir çocuđu ve hayal kırıklıđına uğramıř bir eři olan bir adamla fakir ve a kalmıřtı. Babamın sabrı, ben onu hatırlayacak yařa gelmeden çok önce tūkenmiřti.

Gözlerimi atımdı ve parmak uçlarımı sođuk, pūrüzlū tařa bastırdımdı. "Mutlu gūndönūmdū, anne," diye fısıldadımdı. "Ruhun Mistei'yi bulsun."

Tapınak kulesinde çanlar çalmaya başladı, altı yılda bir kez alan hızlı, melodik bir ritimle.

Anya'nın endişeli gözleri benimkilerle buluştı. "Zamanı geldi."

Enterra'nın kuzeyindeki **kasabalardan yüzlerce kadın** tapınak avlusunda toplandı. Çoğu hem korkmuş hem de heyecanlı görünüyordu. Anya ve ben kalabalığa katıldık ve kısa sürede hareket edemeyecek kadar sıkıştık.

Kuzey Enterra'nın peri ritüelleri, hem gerçek inananlar hem de bizi batıl inançlı tuhafıklar olarak görenler arasında ünlüydü. Bu, dünyanın ucundaki eski bir ülkenin en eski geleneklerinden biriydi. Enterra'nın üç tarafı okyanusla çevriliydi, batıdaki dağlar ise kuzeydeki vahşi doğaya uzanan sarp parmaklar gibiydi. Dağlar, ormanlar ve tuzla aşınmış kıyılardan oluşan bu vahşi kuzey, yalnızca perilere aitti.

Elbette, periler, elfler veya her bölgenin onlara verdiği isimlerle ilgili hikayeleri olan tek ülke Enterra değildi. Vahşi yerlerde yaşıyorlardı: derin ormanlarda, dağların altında ve çalkantılı denizlerin ortasındaki adalarda. Ama gizemli oldukları kadar anlaşılmazdılar ve insanlarla nadiren etkileşime girerlerdi. Güneyde insanlar büyük ölçüde inancını terk etmişti, ancak Tumbledown ve sınır yakınında kümelenmiş diğer köyler, Enterra'daki insanlığın son karakollarıydı. Işıkları gördük ve efsaneleri aktardık; diğerlerinin inanmayabileceği şeylere inandık.

"Bu benim ilk kış gündönümüm," yanımdaki bir kadın arkadaşına fısıldadı.

"Benim ikinci," diye nefes nefese cevap verdi. "Umarım bu sefer seçilirim."

Anya ve benim seçilmeyeceğimiz anlamına geliyorsa, onun seçilmesini ben de umuyordum.

Çanlar çalmayı bıraktı ve köyümüzün yaşlısı tapınağın merdivenlerini yavaşça çıktı. Yıllar onu yıpratmıştı, ama Yaşlı Holman hâlâ Tumbledown'daki en güçlü adamdı; hem rahibimiz hem de belediye başkanımız, eski inancın koruyucusu ve kasabanın hazinesinin kontrolörüydü. Bir görevliden bir meşale aldı ve mangaldaki porsuk ağacı kütüklerini yaktı.

"Hoş geldiniz, inananlar," dedi Yaşlı Holman, alevler yükselirken beyaz başını saygıyla eğerek. "Bugün kutsal bir gün."

Avlunun her yerinde, aileler sütunların arasına sıkışmış, gergin bir şekilde izliyorlardı. Bazıları ellerini dudaklarına götürerek sessizce dua ediyorlardı, ama ne için dua ettiklerini kim bilebilirdi ki?

Yaşlı Holman geleneksel sözleri okuyarak hikayeyi anlattı. Bin yıldan fazla bir süre önce, insanlar ve periler bu bataklığın kenarında ilk kez karşılaştıklarında, birbirlerine güvensizlikle bakmışlardı. Yıllar sonra, barışa ve ardından karışık bir topluma ulaşmışlardı. Sonunda krallıklar tekrar bölündü, ancak her iki taraf da iki türü birbirine bağlayacak ve sonsuz barışı sağlayacak bir anlaşma yapmaya karar verdi. Her altı yılda bir, kışın en uzun gecesinde, dört insan kadın bataklığa gönderilirdi. Ateş böcekleri onların yolunu aydınlatırdı ve kadınlar, perilerin geniş yeraltı krallığı Mistei'nin vatandaşları olurdu. Bazıları prenslerle evlenir, çocuklarını doğurur ve geri kalan günlerini sonsuz mutluluk içinde geçirirdi. Karşılığında, ölümsüz periler ülkemizi güvende tutar, sihirleriyle refahımızı ve barışımızı sağlardı.

"Seçilmek büyük bir onurdur," dedi Yaşlı Holman ciddiyetle. "Seçim rastgele gibi görünebilir, ama sizi temin ederim ki, Fae uzaktan elimi yönlendiriyor. Her birinizi çok sevecekler."

Yaşlılığın titremeleriyle Elder'ın eli yönlendiriliyordu, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Fae'ye inanmadığımdan değil, sadece bizimle hiç ilgilendiklerini düşünmediğimden. Birçoğumuz zorluklar içindeyken, nasıl olur da insan topraklarına refah getirdiklerini ciddiyetle söyleyebilirler? Fae'nin önemsiz bir efsane olarak görüldüğü güneyde insanlar daha zengindi.

Yanımda, Anya ellerini göğsünde kavuşturmuş duruyordu. Tamamen korkmuş görünmüyordu ve ifadesindeki heyecan beni tedirgin etti.

"Asil Fae'den yardım diliyoruz," dedi Yaşlı Adam, yardımcılarının biri büyük bir bakır kaseyi öne getirirken. Esinti onları uçurmak üzereyken, kağıt parçaları kaseinin içinde uçuşuyordu. "Seçim yaparken ellerimi yönlendirin. Size en büyük mutluluğu getirecek kadınları bulmamıza yardım edin."

Kalabalık, o elini kaseye daldırırken hep birlikte nefesini tuttu. Kağıda gözlerini kısarak baktı. "Nora Martin."

Adını bilmiyordum, bu da onun başka bir köyden geldiği anlamına geliyordu. Kalabalığın kenarında bir hareketlilik oldu ve ardından güzel, tombul yanaklı bir kadın öne itildi. Turuncu kemerli gök mavisi bir elbise giymişti ve sanki hayatının en güzel günüyümüş gibi gülümsüyordu. Gerçek bir inanan. Meydanın kenarında, muhtemelen anne babası olan iki kişi birbirlerine sarıldılar ve ağlamaya başladılar. Nora onlara doğru koştu ve sırayla ikisini de kucakladı, sonra merdivenleri tırmanarak Yaşlı'nın yanına geldi.

Dudaklarımı büzerek nefes verdim. Bir kurban gitti. Üç tane daha ve Anya ile ben özgür olacaktık. O zaman hançer için bir alıcı bulabilir ve ikimizin artık başkalarının merhametine bağlı olmayacağımız haberini ona sürpriz olarak verebilirdim.

Yaşlı adam yeni bir kağıt seçti. "Fiona Key."

Bu ismi biliyordum. Fiona'nın babası şarap üreticisiydi ve kasabadaki çoğu kişiden daha varlıklıydı, ama çabuk öfkelenirdi ve evlenmemiş yetişkin bir kızı barındırmaktan sabrını yitirdiği herkesin malumuydu.

Fiona sersemlemiş görünüyordu. Elleri belinde beyaz parmaklarla sıkılmıştı, ama seçilmesine itiraz etmedi. Merdivenleri çıkarken, babası dizlerinin üzerine çöktü ve Fae'ye sevgili çocuğuna iyi bakması için yüksek sesle, coşkulu bir şekilde yalvardı. Sevgili çocuğu, tesadüfen, morarmış gözünden iyileşiyor gibi görünüyordu — yorgunluktan daha koyu bir morluk elmacık kemiklerini kaplamıştı.

Bazı erkekler böyleydi. Dilleri sevgiyi taklit ederken, yumrukları acı veriyordu. Uyluklarımdaki hançerin hatlarını okşayarak, kadınların güvenlik için korktukları insanlara bağımlı olmak zorunda olmadıkları bir dünyada yaşamak nasıl olurdu diye düşündüm.

Fiona Nora'nın yanına oturduğunda, Anya elimi tutup sıktı. Ben de onun elini sıktım, çünkü artık dua etmiyordum, sonraki iki ismin bana tanıdık gelmemesini umuyordum.

Üçüncü kadın seçildi: Bertha Hollyngworth, o da güneydeki bir köyden. Yirmili yaşlarında görünüyordu, yanakları ağıltan keskinleşmiş ve elbisesi paçavralardan dikilmişti. Merdivenleri zorlukla çıktı, destek olmak için korkuluğa tutundu, ama yüzü coşkulu bir mutlulukla parlıyordu.

Dilimi ısırardım. Bu ağıltan güçsüz düşmüş kadını gece bataklığa göndermek mi planlıyorlardı? Bataklığın yanında büyümüş olan benim bile son derece dikkatli bir şekilde yürüdüğüm tehlikeli, dar patikaları onun da takip etmesini mi bekliyorlardı? Efsaneler doğru olsa bile, ışıkları takip ederek güvenli bir yere ulaşma şansı ne kadardı ki, imkansız derecede zengin ve yakışıklı bir peri prensiyle evlenme şansı ne kadardı?

Daha büyük olasılıkla, birkaç yıl sonra onun kemiklerini toplayacaktım.

Derin bir nefes almaya zorladım kendimi. "Neredeyse bitti," diye fısıldadım. Bir isim daha ve bu saçmalık önümüzdeki altı yıl boyunca sona erecekti.

Yaşlı adam son kağıt parçasını açtı. "Anya Hayes."

Siyahlık görüş alanımın kenarlarını kaplarken tüm sesler kesildi.

Sonra kulaklarımda büyük bir uğultu duyuldu, yoğunluğu giderek artan bir boğuk çığlık denizi. Zihnimde bir çukur açıldı ve düşmeye başladım. "Hayır," diye fısıldadım.

Anya ellerini ağzına bastırdı. "Benim," dedi parmaklarının arasından, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Beni seçtiler."

Diğer kadınlar mırıldanıyordu. "Ne şanslısın," dedi biri ve ben tükürmek istedim.

"Yapamazlar." Sesim uzaktan geliyor gibiydi. "Yapamazlar."

Yaşlıların yardımcılarında biri kalabalığın arasından sıyrılarak Anya'ya ulaştı. Onun koluna uzandı, ben de hemen onu ittim. "Hayır," dedim, şakaklarımda nabız atıyor, midem korkudan ekşiyordu. "Onu alamazsın."

"Kenna!" Anya şaşkın bir sesle bağırdı.

"Yapamazsın," diye tekrarladım, yardımcısına dişlerimi göstererek. "Bir hata var."

"Fae'ler hata yapmaz," dedi yardımcı. Henüz ergenlik çağından çıkmış, çenesinde seyrek bir sakal vardı. "Yaşlı'nın ellerini doğru yönlendirdiler."

"Hayır!" Bağırışım tapınağın taş duvarlarında yankılandı. İnsanlar kargaşanın kaynağını görmek için başlarını uzatırken, arkamda skandal bir mırıldanma yükseldi.

Anya'nın parmakları benimkilere kaydı, sıcak ve tanıdık. "Kenna," dedi. "Her şey yolunda."

"Öyle değil," dedim, görüşüm bulanıklaşırken. "Seni götüremezler. Ben... bataklıkta bir şey buldum... Sana daha önce söylemeliydim. Onu sattığımda, evlenmene ya da başka bir şeye ihtiyacın kalmayacak." Bir gözyaşı

"Gitmek zorunda değilsin."

"Ama Fae beni seçti," dedi nazikçe. Gözleri de yaşlarla parlıyordu, ama ben o gözlerdeki özlemi de fark ettim. Annemin bataklığa her baktığında gözlerindeki ifadeyle aynıydı. "Gitmek zorundayım, Kenna."

Bunu kabul etmedim. "Kaçabiliriz," dedim ona. "Törenden önce seni almaya geleceğim..."

O başını salladı ve dudakları küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu bir çıkış yolu, Kenna. Dahası da var. Bu... Bu bir lütuf."

Bu kelime göğsüme yumruk gibi çarptı. Annemin ölmeden önce istediği lütuf, Anya'ya verilmişti. Ve o, bunun bataklığın dibinde yatan cesediyle sona ereceğine inanmak için çok fazla inançlıydı.

Anya'nın hayatı ve evi küle dönmüştü, onun ifadesindeki artan kesinlik bakarken kendime hatırlattım. Annemin sevgi dolu, istikrarlı bir gelecek planlarıyla birlikte kocasını kaybetmesi gibi, o boşluğu doldurması gereken bir şey vardı ve işte buradaydı.

"Belki seni Mistei'ye götürmeme izin verirler," diye mırıldandı. "Yerleşince sorabilirim. Sonsuza kadar ayrılmayacağız."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. Bu olmayacaktı, ama bu umut kırıntısını ondan nasıl alabilirdim? Bu yüzden sadece başımı salladım, boğazım kederle dolmuştu.

Anya derin bir nefes aldı, sonra yardımcı rahibe döndü. "Hazırım."

Onun tapınak merdivenlerine doğru yürüdüğünü izledim, bir yandan uyuşmuş, bir yandan da acı çekiyordum, sanki bir kaya parçası üzerime düşmüş ve en hayati organlarımdaki kan akışı kesilmiş gibi. Anya, hatırlayabildiğim kadarıyla en iyi arkadaşımdı. Aslında *tek* arkadaşım, kalbimin kardeşi. Birbirimizin sırlarını hazine gibi saklardık ve kendim için hiç hayal kuramamış olsam da, bazen onun için hayal kurabilirdim.

Yaşlı adam töreni bitirirken Anya dörtlü sıranın içinde duruyordu, gözleri yaşlıydı ama başı dikti. Soluk kış güneşi saçlarındaki altını ortaya çıkardı ve rüzgâr yanaklarına hayat verdi. Bir peri prensinin gelini olacak kadar güzeldi ve eğer biri sonsuza dek mutlu yaşamayı hak ediyorsa, o da oydu.

Ancak bu, benim inanabileceğim bir rüya değildi. Annemin yıllarca kulakları kapalı ve uzaklara dua ettiğini duyduktan sonra, boğulanların parçalarını sudan çıkardıktan sonra değil.

İnancım acıydı, umudum neredeyse yoktu, ama inatçılığım bir mil genişliğindeydi ve Tumbledown'daki herkesten daha fazla bataklığa aşinaydım. O uçsuz bucaksız, sisli arazinin bir yerinde Mistei'ye giden bir yol olmalıydı — Mistei olmasa bile, uzak kasabalara ve yeni bir başlangıca giden bir yol olmalıydı. Düz olmayan zemini test etmek için bir bastonum ve ikimiz için yeni bir gelecek satın alabilmek için paraya çevirebileceğim bir hançerim vardı.

Anya kurtarılmaya ihtiyacı olduğuna inanmayabilirdi, ama ben yine de onu kurtaracaktım.

O gece kalabalığın **kenarında durdum**, başımı kapüşonla örtmüştüm. Hava tamamen kararmıştı ve hava o kadar soğumuştur ki kemiklerim ağrıyordu. Rüzgarda kar kokusu vardı ve çamurların üzerine buz çöktüğünde bataklık yolları daha da tehlikeli hale gelecekti.

Tüm köy halkı ve ziyaretçilerimiz, ellerinde meşalelerle düzenli sıralar halinde bataklığa doğru duruyorlardı. Bataklığın bu bölümü kulübeme yakın değildi, ama yine de orayı biliyordum. Diğer kızların burada kaderlerine doğru yürüdüklerini izlemiştim ve çocukken hangi yolun perilere çıktığını merak ederek birçok yolu denemiştım.

Hiçbiri oraya ulaşamamıştı.

Anya ve diğer üç kurban, aynı şeffaf beyaz elbiseler giymiş olarak kenarda duruyorlardı. Boğulmazlarsa, muhtemelen donarak öleceklerdi. Fiona sessizce ağlıyordu, ama Nora ve Bertha'nın yüzleri heyecandan parlıyordu. Anya sadece uzağa bakıyordu, düşünceleri benim sadece tahmin edebileceğim yollara doğru giderken ifadesi sakindi.

Seçim töreniyle bu geceki kurban töreni arasında onu görmeye çalışmışım, ama tapınakta tecrit edilmişti ve rahipler beni içeri almamışlardı. Eve dönüp yemek yedim ve güvenilir bastonumu aldım. Bu bastonla, belirsiz bir bölgeye vardığımızda zemini test edebilirdim.

Daha önce Mistei'ye giden bir yol bulamamış olabiliyordum, ama bir yol olmalıydı, yoksa efsaneler hiç var olmazdı. Bu yüzden grubu bildiğim yollarda olabildiğince uzağa götürecektim ve sonra ne kadar sürerse sürsün, birlikte bir yol bulacaktık.

Ya da birlikte öleceğiz, diye fısıldadı zihnim.

Annemin adının kazanmış olduğu eğri bir taş levha ve yalnız günlerimi geçirdiğim sızdıran kulübe aklıma geldi. Bu hayatı paylaşacak kimsem yoksa, ne anlamı vardı ki? Ve Anya dünyadaki en iyi insanlardan biriydi. Ona yardım edebilecekken etmemeyi seçtiğimi bilerek yaşamaktansa, onu kurtarmaya çalışırken boğulmak daha iyiydi.

Holman yaşlı konuşuyordu, ama ben dikkatimi vermedim, zihnimde haritayı tekrar tekrar çizip çizmekle meşguldüm. Zaten aynı konuşmayı daha önce de duymuştım. Bu kadınlar Fae'nin lütfuna nail oldukları için çok şanslıydılar. Enterra'nın iyiliği için kendilerini gönüllü olarak feda ettikleri için çok cömerttiler. Güney şehirlerindeki kafirler, kuzeydeki kadınlara ne kadar minnettar olmaları gerektiğini asla bilemeyeceklerdi, çünkü ancak bu tür ritüeller sayesinde Fae'nin ülkemize karşı iyilikseverliğini garanti altına alabiliydik.

Nabzım boğazımda ve bileklerimde hızla atıyordu, beklenti ve korkuyla midem bulanıyordu. Uzakta süzülen ateş böcekleri beni çağırıyor gibiydi. Hareketleri daha önce hep amaçsız görünürdü

—bu gece daha amaçlı hareket etme ihtimalleri var mıydı?

Uzak köyde çanlar çaldı ve Yaşlı ellerini kaldırdı. "İyi yaşayın, çocuklarım." Kalabalık alkışladı.

Sonra Anya ve diğerleri meşaleler taşıyan adamlar tarafından öne doğru yönlendirildi. Fiona tereddüt ettiğinde ateş onun koluna sıçradı, o da çığlık atarak öne doğru koştu.

Bu meşaleler bütün gece bataklığın sınırında bir aşağı bir yukarı dolaşırdı. Bu, ritüelin çok az kişinin bildiği diğer bir yönüydü, çünkü benim gibi sisli karanlıkta dolaşan çok az kişi vardı. Çocukken erkeklerin kıyıyı neden koruduğunu anlamamışım, ama altı yıl önce ağlayan bir kadını bataklığa geri götürdüklerini görmüş ve nedenini anlamışım. İnanç, yanlış olduğu kanıtlandığında ayakta kalamazdı, bu yüzden Yaşlı ve yardımcıları kimsenin geri dönmemesini sağlamalıydılar.

Dört kadın tereddütle bataklığa adım attı. Hemen peşlerinden gitme dürtüsüyle mücadele ederken kaslarım gerildi, ama bir süreliğine güvende olacaklardı. İnsanlar nesiller boyu bakır paralarla dilek tutuyordu ve bu yollar çok iyi biliniyordu. Ancak, gerçek karanlığa girdiklerinde...

Beyaz cüppeli silüetler uzaklaştıkça hayalet gibi görünmeye başladılar. Korkumu bastırdım ve tek bir düşünceye odaklandım: *Anya'yı korumak*.

Keman müziği başladı ve insanlar kıyıdaki şenlik ateşlerinin etrafında dans etmeye başladı. Yaşlı adam, inananlardan biriyle konuşmak için dönene kadar bekledim. Sonra kalabalığın içinden geçip koşmaya başladım.

Ellerim pelerini yakaladığında alarm çığlıkları yükseldi, ama ben kendimi kurtardım. Kısa süre sonra botlarım çamurlu yosunların üzerinde çamur sesleri çıkararak ilerledi ve dar patikada kimse beni yakalayamayacak kadar hızlı ve emin adımlarla ilerledim. Denemediler de değil; kutsal bir geceydi ve çoğu insan ritüeli bozmaya çekiniyordu. Yaşlı Adam, kurallara karşı gelmemi şüphesiz bir vaaza dönüştürecek, muhtemelen benim için her türlü kötü sonu uydurduğu bir vaaza, ama kimin umurunda? Ya Mistei'ye ulaşacak, bataklıktan çıkmak için yeni bir yol bulacak ve hançerin satışından elde ettiğimiz parayla başka bir yere yerleşecektik... ya da birlikte ölecektik.

Yol ayaklarımın altında tanıdık geliyordu ve meşale ışığının yansıması yolu aydınlatıyordu, ancak beyaz giysili figürlere yetiştiğimde ışık köz gibi sönmüşleştmişti.

"Kenna!" Anya nefesini tuttu. Sanki benim gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi bana baktı, sonra öne atıldı ve bana sarıldı. "Burada ne işin var?"

"Sana bir yol bulmana yardım etmek için." Diğer kadınlara baktım; hepsi titriyordu ve toplantının ışığı ve sıcaklığından uzaklaştıkça çok daha kararsız görünüyorlardı. "Hiçbiriniz bu yolları bilmiyorsunuz. Ben biliyorum, en azından bir dereceye kadar. Ve zemini test etmek için bu var." Yürüyüş bastonunu kaldırdım.

"Periler bize yol gösterecek," dedi Nora, beni yargılayıcı bir bakışla.

"İsterlerse gelsinler." Uzakta süzülen altın küreleri gözledim. "Ama gelmezlerse..."

"Gelecekler," dedi Nora kararlı bir sesle. "Geri dönmelisin. Burada olman doğru değil."

Anya sadece bana baktı. Karanlıkta, gölgeli göz çukurları ürkütücü bir şekilde boş görünüyordu. "Seninle geliyorum," dedim sadece.

Nora yine homurdandı, ama diğerleri rahatlamış görünüyordu. Anya elimi sıkıca tuttu. "Burada olduğun için mutluyum," dedi sessizce. "Hala ne hissedeceğimi bilmiyorum, ama sen yanımda olduğun için daha kolay olacak."

Onu tekrar kucakladım. "Seni asla terk etmem. Sen de beni terk edemezsin."

O, neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir kahkaha attı. "Vahşi Kenna," dedi, çocukken oynarken bana verdiği eski savaşı adını tekrar ederek. "Hadi birlikte Mistei'yi bulalım."

Bataklığın derinliklerine doğru ilerlerken tek arkadaşımız ay ışığıydı. Keman müziği uzaklaşırken, uzaktan kahkahalar yankılanıyordu. Köylüler, gündönümünü kutlamak için gece yarısına kadar ziyafet çekip dans ederek eğleneceklerdi.

Nora ilk başta öncü olmaya çalıştı, ama ayağı dar bir çim kümesi üzerinde kayıp bir su birikintisine düştüğünde, bastonlu kişinin önden gitmesinin en iyisi olacağına karar verdi. Kısa süre sonra kızlar ördek yavruları gibi peşimden geliyorlardı. Sis ayak bileklerimiz etrafında dönüyordu ve hava soğuk ve nemliydi. Biri sessizce ağlamaya başladı, muhtemelen yine Fiona'ydı, ama arkama bakmadım. Tek bildiğim, Anya'nın hemen arkamda olduğu ve bizi oradan sağ salim çıkarmak için her şeyi yapacağımdı.

Anya'nın elini tutarak, ezberlediğim bir yolu takip ederek kadınları yönlendirdim. Bu yolu seçmiştim çünkü bataklığın ortasına giden en kısa yoldu; kıyıya doğru amaçsızca dolanan yollara göre daha uygun bir seçim gibi görünüyordu. El ele yürümek rahatlatıcıydı, ama sonunda yol çok daraldı ve onu bırakmak zorunda kaldım. "Dikkatli olun," diye uyardım. "Burası sadece birkaç metre genişliğinde. Tam olarak benim adım attığım yere bas."

Ay, tanıdık ayrıntıları görebileceğim kadar doluydu. Çürümüş bir kütük. Kalın bir ot kümesi. Yolun ikiye ayrıldığı bir kavşak.

Tereddüt ettim ve bastonumu süngerimsi zemine vurdum. Bu yollar bana tanıdık olduğu için henüz bastona ihtiyacım olmamıştı, ama artık bilgimin sınırlarına ulaşıyorduk.

"Ne oldu?" diye sordu Anya.

"Hangi yolu seçeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Az önce çıktığımız yol dışında karaya dönüş yolunu hiç bulamadım."

"Belki burada kalabiliriz," dedi Fiona, morarmış gözünün altındaki gözyaşlarını silerek. "Kutlama bittikten sonra gizlice geri dönebiliriz."

"Geri dönemeyiz," dedi Nora, şok olmuş bir ifadeyle. "Periler bizi seçti."

Bertha dudağını ısırdı; zayıflamış kız, sürüklenen ışıkları izlerken ilk kez şüpheye düştü. Bize doğru mu geliyorlardı? Yoğunlaşan sisin içinde bunu anlamak zordu. Anya da tedirgin görünüyordu.

"Bu gece geri dönemeyiz," dedim Fiona'ya. "Kutlama bittikten sonra bile nöbetçiler olacak." Onları ilk kez, çocukken, eğlencenin ardından heyecandan uyuyamayıp bataklığa perileri görmeye gittiğimde görmüştüm, ama onun yerine Yaşlı ve yardımcılarını görmüştüm.

ay ışığında konuşuyorlardı. "Sence bizi Tumbledown'a geri gönderecekler mi? Yaşlılar bunu nasıl açıklayacaklarını bilemezler." Başımı salladım. "Mistei'ye ulaşamazsak, kasabadan uzak bir yol bulmamız gerekecek."

Nora gözlerini kısarak bana baktı. "Mistei'ye varacağız," dedi. Sonra Bertha'nın elini tutup sıktı. "Şimdi umudumuzu kaybedemeyiz."

"O zaman ışıkları takip edelim," dedi Anya. "Elimizden geldiğince, tabii."

Daha önce hiç bu kadar yakınında bulunmamıştım. Işıklar bel hizasında havada süzülüyordu, neredeyse karahindiba tüyü gibi görünüyorlardı. Önümüzdeki ışıklardan biri sola doğru süzüldü, sonra bir diğeri.

Hiç yoktan iyiydi. "Sol yol."

Yol tekrar tekrar çatallanıyordu. Her seferinde ışıklara en yakın yolu seçtim. Işıklar artık bizden otuz fit uzaklıkta süzülüyor, sanki bizi izliyormuş gibi havada asılı duruyorlardı.

Sonunda bataklıkta bildiğim yolların sınırına ulaştık. Seçeneklerimizi düşünmek için durdum ve rahatlamak için uyluğumdaki hançerin kenarını okşadım.

"Ah!" Keskin bıçak neredeyse derime saplanmıştı, bandajları ve pantolonumun kumaşını kolaylıkla kesmişti.

"Ne oldu?" Anya kolumu tuttu.

"Hiçbir şey. Endişelenme." Parmağımdaki koyu renkli kan lekesini görebiliyordum. Altımdaki zemin mavi-beyaz bir ışık çizgisiyle parlıyordu.

Gördüğüm şeye emin olamadığım için gözlerimi kırptım. Sümüklü böceğin bıraktığı iz gibi görünüyordu, ama ay ışığında hafifçe parlıyordu. Çizgi, geldiğimiz yolu takip ederek uzanıyordu.

Öne baktım ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Parlayan iz ileriye doğru uzanıyor ve uzaklarda kayboluyordu. Bu bir yoldu ve bir şekilde hançer onu görmemi sağlamıştı. Mistei o gümüş rengi çizginin diğer tarafında bizi bekliyor muydu?

İlerledim, ama ışık sönmeye başladı. Hançeri tekrar kavradım, bu sefer pantolonumun üzerinden sadece kabzasına dokunmaya dikkat ettim. Yol yıldız ışığı gibi parlıyordu.

Bir Fae yolu. Bir Fae bıçağı. Fae büyüü.

Pelerinin diğer kızların gözünden hareketlerimi gizleyecek şekilde döndüm, sonra kemerimi gevşeterek uyluğuma bağladığım hançere ulaşabildim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Anya.

Hançer, eski bir dost gibi elime kaydı. Sapının titreştiğine yemin edebilirim, bir kedinin mırılaması gibi yumuşak bir selam gibiydi. Kendimi toparladıktan sonra ona hançeri göstermek için döndüm. "Bugün bulduğum bir bıçak. Satacaktım ama fırsat bulamadım."

Elimdeki şeytani kılıcı hayretle seyretti. Ay ışığında kılıcın kabzası üzerindeki oymalar başka bir dünyadan gelmiş gibi görünüyordu ve koyu kırmızı taş hafifçe parlıyordu. "Daha önce söylediğin şey buydu," dedi. "Satacak bir şeyin olması." Gözleri benimkilerle buluştu ve aramızda sözsüz bir iletişim geçti. O da benim kadar iyi biliyordu ki, böyle bir şeyin ne kadar değerli olduğunu, iki fakir genç kadına ne kadar büyük olanaklar sunabileceğini. Yine de, işte buradaydık, belirsiz geceye doğru ilerliyorduk.

O sabah onu satmamış olduğuma sevindim. Anya yine de seçilmiş olacaktı; en azından şimdi bu şekilde onu koruyabilirdi. "Bence onu Fae yaptı," dedim, diğerlerinin de duyabilmesi için sesimi yükselterek. "Ona dokunduğumda, sanki bana yolu gösteriyormuş gibi yer parlıyor."

Diğer kadınlar da hançeri görmek için etrafımda toplandılar. Kimseye güvenmediğim için onu sıkıca tuttum. Ya bataklığın karanlık göletlerinden birine düşürürlerse? O zaman yine burada tek başımıza, sadece hayalet ışıklarla kalırız.

Başımı kaldırıp baktığımda, peri ışıklarının daha parlak, daha net ve çok daha yakın olduğunu fark ettim. Bir tanesi sağdan yaklaşarak bize üç metre kadar yaklaştı. Aniden, artık bir küreye benzemiyordu. Yaklaşan şey, perdeli ayakları ve kocaman kırmızı gözleri olan solgun, buruşuk bir yaratıktı ve ışık, kafasındaki bir antenden bir yem gibi sarkıyordu.

Ağzını açtığında sivri dişleri görüldü.

Terör dalgası vücudumu sardı. Bu yaratığın bizi öldürmek istediğini, şimdiye kadar bildiğim her şey kadar kesin olarak biliyordum. Elimdeki kılıç sapı aciliyetle titriyordu.

Diğerleri bize yaklaşıyordu. "Onları görüyorsun, değil mi?" diye sordum Anya'ya, sesim korkudan keskinleşmişti. "Canavarları?"

Kaşları çatıldı. "Neden bahsediyorsun?"

Onları göremiyordu, fark ettim ki bu beni hasta etti. Tıpkı hançerin bana bir yol gösterdiği gibi, şimdi de ışıkların altında yatan gerçeği gösteriyordu. "Bıçağa dokun," diye emrettim, bıçağı uzattım.

Kınına uzandı, sonra çığlık atarak elini geri çekti. "Ah!" Avucunda ince bir kan izi vardı. "Bu ne içindi?"

Jilet gibi keskin metal bir diken kabzanın içine çekildi.

Görünüşe göre ona dokunmasına izin verilen tek kişi bendim ve bu yüzden yaklaşan canavarları görebilen tek kişi de bendim. En yakınımdaki yaratık bana tısladı ve uzun siyah dili dişlerinin üzerinden fırladı.

Koş. Bu kelime soğuk ve metalik bir sesle kafamda yankılandı, ama nereden geldiğini sorgulamaya vaktim yoktu.

"Herkes dinlesin," dedim acil bir sesle. "Elimizden geldiğince hızlı koşmalıyız. Ne yaparsanız yapın, peri ışıklarından uzak durun ve sadece benim adım attığım yere adım atın."

"Ama ışıklar bizi güvenli bir yere götürüyor," diye itiraz etti Nora.

"Hayır, öyle değil." Bizi Tumbledown kalabalığından uzaklaşana kadar doğru yola çekmiş olabilirler, ama şimdi daha karanlık niyetlerle yaklaşıyorlardı. "Bana güven. Kaçmalıyız."

En yakın canavar ağzını daha da geniş açtı. Sağdan bize doğru koştu, perdeli ayakları bulanık suyun üzerinde kayıyordu.

Mavi-beyaz ışığın gerçekten güvenli bir yol çizdiğini umarak, engebeli zeminde koşmaya başladım.

Diğer kızlar da çığlık atarak ve durmam için yalvararak peşimden geldi.

Kan donduran bir çığlık havayı yırttı.

Arkamı döndüm. Zayıf Bertha geride kalmıştı ve şimdi canavarlar onun üzerine çullanmıştı. Islak bir yırtılma sesi duydum: kumaş değil, etin yırtılma sesi. Ay ışığında, sıçrayan kanı parıltıyordu. Nora çığlık attı ve yüzünü karanlık damlalardan korumak için eliyle kapattı.

Koştuk.

Yıldızlı yol bataklığın üzerinden geçip, baş döndürücü virajlarla dönüyordu. O kadar pervasızca koşuyorduk ki, yoldan kayıp düşmemem bir mucizeydi, ama korku bana ekstra çeviklik kazandırmış gibiydi. Anya birkaç metre arkamızdan geliyordu, Fiona da onun hemen arkasındaydı, ama Nora hızı korumakta zorlanıyordu. Arkasında bir ışık sallanıyordu. Canavarlar bizim kadar hızlı değillerdi, ama bu dar, dolambaçlı yola bağlı kalmak yerine, daha tehlikeli bölümleri atlayarak geçebilme avantajına sahiptiler. Bize hızla yaklaşıyorlardı.

Nora, hayvanların acı çektiği gibi çığlık attı. Omzumun üzerinden baktığımda, Anya'nın dehşete kapılmış yüzünü gördüm, sonra Fiona'nın... ve sonra Nora'nın başı ıslak bir şekilde yere düşerken, vücudu bir canavarın pençelerine kapıldı. Yaratıklar beslenmeye başladı, dişleri ay ışığında parıltıyordu.

Nora'nın ölümü bize zaman kazandırabilir. Pelerini yırttım ve hız kazanmak için onu ve bastonumu bir kenara attım. Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım, ciğerlerimden hava boşalıyordu. Tehlikeli yolu takip ederken kendi nefesimden başka hiçbir şey duymıyordum. Sis yoğunlaşıyordu, ama yolun ışığı sisi yarıp geçiyordu ve ayaklarım sağlam zemine basmaya devam ediyordu. Başka bir düzlüğe ulaştığımda, canavarların ne kadar yaklaştığını görmek için arkama baktım.

Anya gitmişti.

Geride kalmamış, suya sıçramamış, canavarlar tarafından kuşatılmamış, çığlık atmamış, sadece... gitmişti.

En son baktığımda birkaç metre gerideydi. Neredeydi?

Sendeledim ve neredeyse düşüyordum. "Anya!" diye bağırdım, sesim parçalanmıştı. Gitmiş olamazdı. Boğulmuş ya da o yaratıklar tarafından yakalanmış olamazdı. Olamazdı...

Fiona bana çarptı, ikimizi de neredeyse yere düşürüyordu. "Git!" diye bağırdı, yüzü panikle gerilmişti.

"Yoksa bizi de yakalarlar."

Gözlerim bataklıkta çılgınca dolaştı. Sis yükseliyordu ve Anya'yı hiçbir yerde göremiyordum. Yaratıklar dişlerini göstererek peşimizden koşarken ışıklar sallanıyordu. "Ne oldu... Nerede..."

"Çok geç. Git!"

Çok geç. Hayır, olamaz. *Olamaz.*

Ama Anya artık orada değildi ve eğer hala hayatta olsaydı, *orada olurdu*. Ben onu terk etmeyeceğim gibi, o da beni asla terk etmezdi.

Gerçek içime ve kemiklerime işledi, o kadar ağır ve korkunç bir duyguydu ki, bedenimin bunu nasıl kaldırabileceğini bilmiyordum.

"Lütfen," diye inledi Fiona, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Ölmek istemiyorum."

Keder beni boğmak üzereydi, ama kendimi zorlayarak ilerlemeye devam ettim. Bir adım, sonra bir adım daha. Yere basan her adım, onun adının bir hecesi idi. *Anya Anya Anya*, ritmik vuruşlar böyle diyordu, ama ben bunu farklı bir slogan haline getirdim: *Hayatta kal, hayatta kal, hayatta kal*. Durduramazdım. Ağlayamazdım. Bir saniye bile tereddüt edemezdim, yoksa arkamdaki dişli canavarlar beni parçalara ayırırdı.

Bir çığlık ve bir sıçrama sesi duyuldu, ardından Fiona'dan korkunç, keskin bir çığlık geldi. Onların beslenme seslerini duymazdan geldim. Onlar yakında onunla işlerini bitireceklerdi ve sonra geriye sadece ben kalacaktım.

Orada. Önümde. Sonunda ağaçlara benzeyen koyu bir çizgi gördüm. Yol, son bir kez baş döndürücü bir viraj yaptıktan sonra, beni sağlam zemine götürecek son düzlüğe girdi.

Bataklığın diğer tarafında ne olduğunu öğrenmek üzereydim.

Ağrıyan bacaklarımı zorlayarak ilerlerken içimden bir hıçkırık kopardı. Son köşeyi döndüğümde, dişler ayak bileğimi deldi ve düştüm. Tekmeledim, botlu ayağımla canavara vurdum. Çığlık attı, ama sonra geri döndü ve dişlerini daha derine geçirdi.

Bu kadardı.

Hâlâ bir elimde hançeri sıkıca tutuyordum. Kendimi kurtardım ve canavara dönmek için yuvarlandım. Bıçak aramızda keskin ve ölümcül bir şekilde parlıyordu ve aniden canavarın kanını tatmak istediğinden emin oldum.

Yaratık durdu. Kırmızı gözleri büyüdü ve ağzı açıldı. Sonra... geri çekildi.

Şansımı sorgulamaya vakit bulamadım. Ayağa kalktım ve son düzlükte tüm gücümle koşmaya başladım.

Bacağım kanıyordu. Ciğerlerim ağrıyordu. Ruhum paramparça olmuştu. Görüşüm karamaya başlamıştı.

Önemli değildi. Durmayacaktım.

Bu yüzden bataklıktan çıkıp çimenli bir yamaca ulaştığımda, bir süre hızımı kesemedim. Ormana ulaşıp canavarların bataklığın kenarında durup bana bakakaldıklarını fark edene kadar hızımı kesemedim.

Mistei'ye ulaşmıştım.

Gücüm tükenince ölü yapraklarla kaplı bir yere yığıldım. Yorgunluktan gözlerim neredeyse tamamen kararmıştı.

Bayılmadan önce iki şey daha gördüm, ikisi de hiç mantıklı gelmedi.

Hançer eridi ve sıvı halde elimden kolumun içine aktı, sonra da kolumun üst kısmında bir spiral şeklinde katılaştığını hissettim.

Sonra tam üstümde bir keçinin yüzü belirdi. Sarı gözlerinin kare şeklindeki göz bebekleri, irisleri neredeyse yutacak kadar genişledi.

"Şey," dedi keçi, boğuk, meleme sesiyle. "Bu beklenmedik bir şey."

Sert bir yüzeyde uyandım.

Birden dik oturdum ve odada benimle birlikte bulunan birkaç kişiyi korkuttum. Hayır, insanlar değil. Periler. Uzun boylu ve doğal olmayan bir şekilde zayıftılar, ay gibi soluk tenleri ve gökkuşağı renginde saçları vardı ve bol mor cüppeler giiyorlardı. Bana ürkütücü siyah gözleriyle bakıyorlardı: büyük ve sıvı gibi, beyazları görünmüyordu.

Penceresi olmayan bir odada siyah taş bir masanın üzerine oturdum. Odadaki tek diğer eşya parlak bakır bir küvetti. Bacağım yanıyordu ve koşmaktan kaslarım ağrıyordu, ama yeni bir yaralanmam yoktu. Bu periler, ben bayginken bana kötü bir şey yapmamışlardı ve beni bağlamamışlardı da. Hoş bir misafir olduğum için mi?

Duygularım kaotik bir karmaşaya dönüştü. Dehşet, rahatlama ve sonra burada tek başıma olduğumu hatırlayınca derin, korkunç bir suçluluk ve keder duygusu. Diğer kadınların çıkış yolunu bulmalarına yardım etmek için bataklığa girmiştim, ama hiçbirini güvenli bir yere götürememişim.

En yakın arkadaşımın ölümüne bile tanık olamamışım.

Keder, herhangi bir canavarın yapabileceğinden daha fazla canımı yakıyordu. Gözyaşları yüzümden süzülürken, bana en yakın olan peri bu manzarayı görünce geri çekildi.

"Küvete gir," dedi cınlayan bir sesle.

Yıkılmış ve korkmuş bir halde emre uydum. Küvete doğru topallayarak yürürken bacağım zonkluyordu. Bu yaratıkların önünde soyunmak istemediğim için tereddüt ettim. Neyse ki odadan çıktılar ve ben de soyunup suya girebildim.

Suya batmış baldırlarım ve ayaklarımdan kan ve çamur yüzeye çıkarken çığlık attım. Sıcaklık beni şaşırttı. Kendimi devasa küvete indirdim ve bu, şimdiye kadar aldığım en lüks banyo olmasına rağmen, hiçbir şeyin tadını çıkaramadım.

Orada oturup ağladım.

Kapı açıldı ve tekrar kapandı. Dönüp baktım, ama bu sefer bana yaklaşan kişi insan gibi görünüyordu: burnu eğri, kahverengi saçları topuz yapılmış ve gözleri yere bakan bir kadın. Elinde bakır bir kase vardı ve koluna bir havlu ve gri bir kumaş parçası asılıydı.

Burada başka insanlar da mı yaşıyordu? O da bir zamanlar bataklığı geçmişti acaba?

"Merhaba," dedim, ama cevap vermedi. Küvetin yanına diz çöktü ve kasenin içindekileri buharlı suya döktü. Çiçek kokusu havayı doldururken ağrılarım ve sızılarım azalmaya başladı. Kasede bir tür şifalı sıvı mı vardı acaba? "Neredeyim ben? Sen kimsin?"

Kafamı suya daldırmam için işaret etti.

Ben de, bu etkileşimden şaşkın bir şekilde yaptım ve o cebinden bir tarak çıkarıp uzun ve karışık saçlarımı taramaya başladığında daha da şaşırdım. Nazikti, ama her çekişinde canım yanıyordu — bataklıkta yaptığım çılgın koşu saçlarımı imkansız bir şekilde birbirine dolamıştı. Gözlerimi kapattım ve o bitirene kadar dayandım.

O benim kolumu inceledi ve ben, eriyen hançerin hayal gücümün ürünü olmadığını fark edince irkildim. Gümüş bir spiral dirseğimden omzumun hemen altına kadar uzanıyordu. Metal, bıçakla aynı doğal olmayan parlaklığa sahipti ve tam ortasında, kolumun dış tarafında, pürüzsüz kırmızı bir mücevher vardı.

Sanki beni selamlar gibi cildime değdi ve mücevherin altında bir iğne batması hissettim. Beni kesmiş miydi?

Hizmetçi başını sorgulayıcı bir şekilde eğdi ve ben bir açıklama bulmaya çalıştım. "Bu benim... babamın hediyesiydi." Kimsenin silahım olduğunu bilmesini istemiyordum - tabii hala bir silah olduğunu varsayarsak. "Çıkaramam."

Metalin onu arzuladığını, kanının tadına bakmak istediğini hissettiğime yemin edebilirim. Bu Fae büyü zihnime mi sızmıştı? Kadın metalin etrafını dikkatlice sabunladı ve koluma indiğinde, hayal kırıklığı içimde yankılandı ve kol bandından dışarıya doğru yayıldı.

Hançerin nasıl şekil değiştirdiğinden ya da hissettiğim dürtülerin sihir mi yoksa sadece yorgun bir zihnin oyunu mu olduğundan daha acil sorular vardı. Mistei'ye sordum: Yeraltında mıyız? Çıkış ne kadar uzaklıkta? Burada başka kimler var? Bana ne olacak? Ama o

sorularımın hiçbirine cevap vermedi. Sadece yıkanmama yardım etti, sonra bana havlu verdi, gri kumaşı masanın üzerine koydu ve gitti.

Kendimi kurulayıp masaya koştum ve yeni, temiz bir elbise bulduğuma sevindim. Giyinirken, morluklarımın ve kesiklerimin neredeyse tamamen kaybolduğunu fark edince şaşırdım.

Elbise, Tumbledown'da görmeye alıştığım elbiselerden farklı bir kesime sahipti. İnsanların elbiseleri yüksek yakalı ve mütevaziydı. Bu elbise ise gövdemde sıkıca durduktan sonra kalçalarımın altına doğru doğru şık bir akışla dökülüyordu. Kolları uçları genişleyen ve yakası dekolteyi hafifçe gösterecek kadar yuvarlağı. Bu, giydiğim en güzel şeydi.

Anya buna bayılırdı. Yoksullaşıp bunları alamayacak hale geldikten sonra bile elbiseleri ve kozmetik ürünleri her zaman çok severdi.

Gerçeklik beni sertçe tokatladı ve bu düşünceyi bozdu. Anya onu sevemezdi... çünkü o artık yoktu.

Gözlerim yandı ve parmak eklemlerimi gözlerime bastırdım. En iyi arkadaşım olmadan nasıl devam edebildim? Kalbimin kardeşi olmadan?

Onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Keder beni dizlerimin üzerine çöktürmek üzereydi, ama kapı tekrar açıldı ve periler geri döndü. Başlarını eğip, parşömen gibi tenlerine mürekkep lekeleri gibi duran sıvı siyah gözleriyle beni incelediler.

Ağladığımı göremiyorlardı. Bana ne yapacaklarını bile bilmiyordum.

Periler bana odadan çıkıp onları takip etmemi emrettiler. Gökkuşağı renklerinde parıldayan meşalelerle aydınlatılmış koridorda yürürken kalbim hızla atıyordu. Hiçbir yerde pencere yoktu.

Gerçekten de efsanevi Mistei yeraltı krallığındaydım.

Yıllar boyunca Fae hakkında öğrendiğim her şeyi düşündüm. Holman Efendi bize, en yüksek rütbeli periler olan Noble Fae'lerin o kadar güzel olduklarını, parıldadıklarını ve akıl almaz bir sihre sahip olduklarını söylemişti. İnsanlara benziyorlardı ama daha uzun, daha güçlü ve o kadar büyüleyiciydiler ki, sadece bakarak bile aşık olabiliydiniz. Onlara, boynuzları, kanatları veya diğer sıra dışı özellikleri olan ve çok az sihir gücü olan Underfae hizmet ediyordu. Şu anda beni koruyan ürkütücü gözlü muhafızlar muhtemelen Underfae'ydiler. En kötüsü ise insanları avlamak için yaşayan iğrenç canavarlar olan Nasties'di.

Bataklıktağı dişli yaratıkların hatırası beni titretti. Bu korkuyu, hızlı ve yakıcı bir nefret izledi.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, koridor, büyük, ışıltılı bir odaya açılan bir kemerle son buldu. Zemin cilalı siyah taştan yapılmıştı ve gümüş duvarlar mücevherlerle süslenmiş gibi parlıyordu. Renkli meşaleler odanın her yerinde titriyordu ve parlayan küreler havada süzülüyor, rüzgarda sabun köpükleri gibi uçuyordu. Onları görünce irkildim, ama hançer güven verici bir şekilde titredi ve bunların sadece ışıklar olduğunu fark edince rahatladım.

Odanın çevresinde, şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem yüzlerce varlık sıralanmıştı.

Asil Fae'ler uzun boylu ve zarıftı, zengin giysiler giymişlerdi ve kelekler kadar renklilerdi. Tenlerinin renkleri farklıydı, ama her bir peri, sanki altın tozu serpilmiş gibi hafif bir ışıltı yayıyordu. Bu öteki dünyadan gelen lordlar ve leydiler, tuhaf ve gösterişli giysiler giyiyorlardı: kadife cüppeler, ay ışığı kadar hafif elbiseler ve bazen uyluklarına, bazen de ayak bileklerine kadar uzanan brokar tunikler. Birçoğu da mücevherli kınlarda kılıç veya hançerlerle silahlanmıştı. Şimdiye kadar giydiğim en güzel elbise olan gri elbisem, onların gözünde şok edici derecede sade, bir hizmetçi veya köylünün giysisi gibi görünmüş olmalıydı. Ve gerçekten de, rehberlerim beni odanın kenarına götürürken, o güzel, kibirli yüzler bana küçümseyerek baktılar.

Odanın başındaki bir podyumdan oyulmuş bir obsidiyen taht yükseliyordu. Göz kamaştırıcı periler podyumun etrafında duruyorlardı, ama tahtta oturan en güzeli onlardan biriydi.

Gümüş pantolonunun üzerine, mücevherlerle süslenmiş dar kesim mor bir tunik giymişti ve pantolonunu parlak siyah çizmelere sokmuştu. Beyaz sarı saçları uzun ve düzdü, elmacık kemikleri keskin bir açıyla çıkıntı yapıyordu ve yüz hatları o kadar belirgindi ki sanki taştan oyulmuş gibiydi. Siyah tacındaki acımasız sivri uçlar, giysilerinin zarafetiyle tezat oluşturuyordu. Gökkuşağı renginde bir sis soluk ellerinin etrafında dalgalanıyordu ve gücü havada asılı duruyor, sis gibi cildime yapışıyor gibiydi.

Önünde diz çökmüş bir periyi soğuk bir bakışla süzdü. "Küstahlığın kabul edilemez." Müzikal tenor ses tonu buz gibi soğuktu.

"Affedin beni, Kral Osric. Sadece bir şakaydı." Lord titriyordu, başı eğik ve elleri göğsünde birleştirilmişti.

"Bana yönelik ve benim huzurumda söylenen bir şaka." "Ben öyle demek istemedim..."

"Sessiz ol. Seni eğlenceli bulmuyorum." Kral soluna, kömür saçlı bir erkek perinin durduğu yere baktı.

"Bununla ilgilen."

Peri eğildi. Yüzü sert, teni solgundu. Odadaki çoğu Asil Peri'nin aksine, saçları omuzlarına kadar kesilmişti ve opal broşla süslenmiş sade siyah bir tunik giymişti. Beline bir kılıç takılıydı.

Kılıç ustası yaklaşırken, diz çökmüş lord daha da şiddetli titremeye başladı ve gözlerinden yaşlar süzüldü.

Siyah giysili peri kılıcını kınından çıkardı ve diğer adamın kalbine sapladı, sonra bıçağı acımasızca aşağı doğru çekti.

Peri, dudaklarından fışkıran kanla boğularak yere yığılırken, ben çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Cellat, kılıcını kurbanının tuniğine sildi ve kibarca sıkılmış bir ifadeyle kralın yanına geri döndü.

Efsaneye göre, Asil Perileri öldürmenin tek yolu, hızlandırılmış iyileşme yeteneklerinin yeterince hızlı düzeltmeyeceği kadar ciddi bir hasar vermektir. Yaralı peri, parmaklarından sıcak kan fışkırırken göğsünü tuttu. Kısa süre sonra kan akışı yavaşladı ve çırpınışları zayıf seğirmelere dönüştü.

Ölüm döşğinde yattığı süre boyunca, tek bir peri bile ona yardım etmedi veya onu teselli etmedi. Çoğu, onun son anlarını izlemedi bile.

Bataklıktan kaçmıştım, ama hala canavarlar tarafından çevriliydim.

Ölmek üzere olan peri son bir kez boğuk bir nefes verince, Kral Osric iç geçirdi. "Şimdi ne yapacağız, kâhya?"

"İnsan, majesteleri," diye bir meleme sesi cevap verdi ve kralın yanında arka ayakları üzerinde duran bir keçi fark edince gözlerimi kıptım. Bu, daha önce halüsinasyon gördüğümü sandığım keçi miydi? Mor kadife pantolon, ona uyan bir ceket ve altın rengi bir gözlük takıyordu. Ön ayakları yerine tüylü elleri vardı ve sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi bir tablet ve kalem tutuyordu.

Kral elini salladı ve muhafızlarım beni ileri itti. Odanın ortasına doğru sendeleyerek yürüdüm ve kanlı cesedin önünde durdum. Titrememi kontrol etmeye çalışarak obsidiyen zemine odaklandım.

"Selam ver," diye bağırdı keçi. Belimden eğildim, sonra geç kalmış bir şekilde reverans yapmaya çalıştım ve neredeyse düşüyordum. Kalabalıkta bir kıkırdama yükseldi.

"Buraya nasıl geldi?" diye sordu kral.

"Eski izleri takip etti, majesteleri. Bunu nasıl başardığı belli değil."

Cesaretimi toplayıp yukarı baktım. Siyah giysili cellat, beni tedirgin edici bir yoğunlukla süzüyordu ve kalbim, bir şahinin gölgesini gören tavşanın kalbi gibi çarpıyordu. Katilin karanlık, delici bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak Kral Osric'e odaklandım. Beni de öldürecek miydi? Şu anda bile hayatımın kanının akıp gittiğini hayal ediyor muydu?

Kral Osric, tahtının koluna parmaklarıyla hafifçe vurdu ve renkli sis dönmeye başladı. "İnsan," dedi, sanki sonunda bana hitap etmekten başka seçeneği olmadığına karar vermiş gibi, "bataklığı geçmek için yolu nasıl buldun?"

"Bilmiyorum, majesteleri. Sadece nereye gitmem gerektiğini biliyordum." Sesim titriyordu. Ona hançeri söylemek istemiyordum. Onu benden alırsa, beni tamamen savunmasız bırakırdı.

Menekşe rengi gözlerini bana dikti. "Nasıl biliyordun?"

"Bir yol gördüm, majesteleri. Yerdeki bir ışık izi gibi görünüyordu."

Odadaki mırıldanmalar arttı. Kral dikkatini yanındaki perinin üzerine çevirdi. "Peri kanı mı?" Katilin bakışları üzerimde dolaştı. "Öyle olmalı. Ama belli ki onun soyunda çok uzun zaman önce var."

O kadar berbat görüldüğüm için kimsenin beni yarı peri sanmayacağı imasına kızardım. Bu o kadar da imkansız mıydı? Boyum kısaydı ama Anya bana güzel olduğumu söylemişti, özellikle de yüzümü yıkadığım zamanlarda.

Beni alay ederkenki gülümsemesini acımasızca hafızamdan sildim. Bu acımasız sarayın önünde yıkılmayacaktım.

Kral, tahtın yanında duran bir avuç saray mensubu arasında bulunan kaslı bir lord'a işaret etti. "Bu insana ne yapmalıyız sence, Prens Roland?"

Prens Roland'ın bembeyaz kıyafeti kusursuzdu ve uzun kahverengi saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Duruşu ve tavırları katı bir disiplini yansıtıyordu, ama alaycı gülümsemesinde, o tertemiz yüzeyin altında kötü bir şeylerin olduğunu ima eden sadist bir yan vardı. Onun yargılayıcı bakışları altında kendimi bir böcek gibi hissettim. "Diğer insanlara yaptığımızın aynısını ona da yapın. Onu hizmet ettirin."

Titredim. Nasıl hizmet?

Annem defalarca, *sadece en şanslı ve en layık olanların onlara katılmak için seçildiğini* yemin etmişti. Onun inancı Mistei'yi ne kadar da nazik bir şekilde resmetmişti. Burada kaç insan daha yaşıyordu ve bu zorbarların elinde ne kadar acı çekiyorlardı? Bir Fae prensiyle evlilik ve ihtişamlı bir hayatın hiçbir zaman bir seçenek olmadığı açıktı.

Kral Osric iç geçirdi. "Bu çok sıkıcı."

"Eğlence istiyorsan, onu öldürebilirsin."

Kral güldü. "Sadece bahsi kazanamadığın için kızgınsın. Kızıl saçlı olanın en uzağa gideceğini düşünmüştün."

Kızıl saçlı kız. Fiona. Bizi bir şekilde izliyorlar mıydı, canavarların bizi öldürmesi ne kadar sürecektir diye bahis mi yapıyorlardı? Dehşetme boğucu bir öfke de eklendi. Benim ölümüm ve dünyada en çok sevdiğim kişinin ölümüne bahis yapmışlardı. Anya burada, yanımda duruyor olmalıydı. El ele koşuyu bitirip çimlere yığılmalıydık, rahatlamış bir şekilde ağlamalıydık.

"Yine de," dedi Kral Osric, "ilginç bir öneri. Prens'e katılan var mı?"

Kürsünün yanındaki asil perilerin çoğu ilgisiz görünüyordu, ama içlerinden biri beni küçümsemek yerine merakla inceliyordu: uzun bakır rengi saçları ve alev rengi kırmızı-altın rengi tüniği olan, şaşırtıcı derecede yakışıklı bir peri. Öne çıktı ve krala çarpık ama çekici bir gülümseme attı. "Eh, bahsi ben kazandım ve bence onunla yapacak yeni bir şeyler bulmalıyız. Yüzyıllardır hiçbir kurban bu kadar ileriye gelememişti. Eğlenceli olabilir." Gülümsemesini bana çevirdi ve göz kırptı, ama önerisinin rahatlığı - *onunla yapacak yeni bir şeyler bulmak* - beni ürpertti.

Kral rahatsız edici bir şekilde kıkırdadı. "Sen her zaman oyunlarla ilgilenirsin, Prens

Drustan." Drustan eğildi. "Ateş oynamayı sever."

Hepsi beni korkutuyordu — gülen Kral Osric, kana susamış Prens Roland ve şeytani bir çekiciliğe sahip Prens Drustan — ama beni en çok korkutan, hala benden gözlerini ayırmayan, gece kadar karanlık gözleri olan cellattı. O delici bakışla karşılaştığımda titredim ve onun kılıcının kalbimi delip geçeceğini hissedecek miyim diye merak ettim.

"Majesteleri," siyah giysili katil sonunda konuştu, "Bence bunu öldürmemelisiniz."

"Neden?" Kral kaşlarını kaldırarak ona baktı ve peri kulağına bir şey fısıldamak için eğildi. Onun yerine bana işkence etmesini mi öneriyor?

Kral güldü ve bana daha fazla ilgiyle baktı. "Bir karar verdim." Ayağa kalktı ve meşale ışığı tunikasındaki mücevherleri parlatıyordu. Tahtın yanında duran tek kadın periyi işaret etti, güzel, dolgun vücutlu, örgülü saçları olan sarışın bir hanımefendi. "Prenses Oriana, bu insanı Earth House'a hediye olarak sunuyorum. Daha spesifik olarak, kızınız Lara'ya, denemeleri sırasında hizmetçisi olarak."

Oriana Prenses'in ağzı sıkı bir çizgiye dönüşürken, odayı dolduran saray mensupları kahkahalara boğuldu. Kral, beni onun evinde hizmetçi olarak görevlendirerek açıkça ağır bir hakaret etmişti. Earth House neydi ki? Efsanelere göre Fae'lerin güçleri elementlerden geliyordu. Muhtemelen ismi de bunu ifade ediyordu: onun büyüsünün kaynağı. Drustan'ın kıyafeti ateşi çağrıştırırken, Oriana'nın maun rengi elbisesi, bir ağaca sarılan sarmaşık gibi sateni saran yeşil sarmaşıklarla işlenmişti.

Kral oturdu ve elini sallayarak beni gönderdi. Ama nereye gideceğimi bilmiyordum. Birkaç saniye panik içinde tereddüt ettim, öylece çıkıp gitmenin yerinde kalmaktan daha büyük bir hakaret olup olmayacağından emin değildim, ama sonra sıcak, tüylü bir el kolumu sardı.

Keçi - görünüşe göre kralın kahyası - beni odanın kenarına götürdü. "Seni Alodie'ye götüreceğim. O, Earth House'un baş hizmetçisi. Sana nereye gitmen gerektiğini gösterecek."

Ve gerçekten de, hayalet gibi solgun, ince bacaklı ve uzun parmaklı bir Underfae bize doğru yürüyordu. "Gelin." Alodie'nin sesi, sazlıkların üzerinde esen rüzgar gibi, flüt gibi ve çok hoştu. "Sizi yerleştireceğiz."

Taht odasından, ölür periden ve tüm o alaycı, acımasız yüzlerden uzaklaştığımızda rahat bir nefes aldım. Bir şekilde, Soylu Fae ile ilk karşılaşmamdan sağ kurtulmuştum.

Önümde, sadece titreyen meşalelerle aydınlatılmış taş bir koridor uzanıyordu. Alodie beni o imkansız derecede uzun koridordan geçerek, yeraltının derinliklerine, Earth House'a ve Fae'nin yeni hizmetkârı olarak atandığım yeni görevime doğru götürdü.

"**Korkuyorsun," dedi Alodie, birkaç dakika sessizce yürüdüktan sonra. "Evet." Yalan**

söylemenin bir anlamı yoktu. Kim korkmazdı ki?

Bana bir bakış attı ve yüzünün ürkütücü güzelliği beni büyüledi. Uzun, dar ve neredeyse beyaz sayılabilecek kadar soluk mavi bir yüz. İnce yapısı ve akıcı hareketleri bana gördüğüm ilk Underfae'yi hatırlattı, ama üzerinde kullanışlı mavi bir elbise vardı ve mavi-grı saçları sanki su altında yüzüyormuş gibi omuzlarının etrafında dalgalanıyordu.

"Korkunu anlıyorum, ama kimseye belli etme," dedi. "Earth House'un hanımlarından birine hizmet etmek büyük bir onur."

"Kral bunu açıkladığında öyle görünmüyordu. Hepsi güldü."

Hafifçe gülümsedi. "Senin için büyük bir onur. Earth House için ise ağır bir hakaret." "Neden?"

"Çünkü insanlar hayvanlardan biraz daha fazlası olarak görülüyorlar."

Ben öfkelen dim, ama o elini kaldırarak beni susturdu. "Çoğu insan tarafından," diye açıkladı. "Hepsi tarafından değil. Ben birçok insanla çalışıyorum. Hepimiz hizmet etmek için buradayız."

Sağa döndü ve ayaklarının altındaki pürüzsüz siyah taşlar yerini parke taşlarına bıraktı. Yolun kenarlarında topraktan çimler çıkmıştı ve birkaç yabani çiçek görünce çok şaşırdım. Güneş ışığı olmadan bu çiçekler nasıl büyümüşlerdi?

Alodie durdu. "Geldik."

Duvarlar sarmaşıklarla kaplıydı ve meşaleler hemen önümüzde duruyordu, yolu karanlığa gömüyordu. "Neredeyiz?"

"Earth House'un girişı." Bana onu takip etmem için işaret etti ve meşalelerin ışığının ötesine adım attığında duruşu gevşedi. "Şu anda pek bir şeye benzemiyor, ama gündüzleri muhteşem bir manzara."

Tamamen karanlık değildi; gözlerim alıştığında, kemerli koridorun soluk mavi bir ortam ışığıyla aydınlatıldığını fark ettim. Etrafımızdaki duvarlar grı taştan, cam gibi pürüzsüz bir malzemeye dönüşmüştü. Parmaklarımı duvar boyunca gezdirdim ve çığlık attım.

"Neden ıslak?" Parmaklarımı kaplayan suya şokla baktım. Duvar da dokunulduğunda sert değildi.

Alodie, şırıldayan bir pınar gibi neşeli bir sesle güldü. "Etrafımız suyla çevrili, kızım. Adın ne bu arada?"

"Kenna Heron." Tereddütte duvara tekrar dokundum. Parmağım parlak yüzeye battı ve sanki soğuk bir nehre daldırılmışım gibi hissettim. Akıntı cildime değdi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"İnsan efsanelerinize size bizim büyümüzden bahsetmedi mi?" Alodie merakla başını eğdi. "Ayrılık çok da uzun zaman önce değildi."

"Bizim için öyleydi." Yaşlı, bin yıl demişti.

"Toprak Evi toprak, bitkiler ve suyu, yani ayaklarımızın altındaki zeminde bulunan her şeyi kontrol eder. Bu tünel eve giden tek erişim noktasıdır ve büyüyle yerinde tutulur. Toprak Evi üyeleri veya misafirleri geçebilir, ancak istenmeyen bir ziyaretçi girmeye çalıştığı anda, su tüneli doldurur ve onları süpürür."

"Onları nereye sürüklüyor?" Her an üzerimize çökebilecek devasa bir su kütesine bu kadar yakın olduğumuzu düşününce klostrfobi hissettim. Taht odasından uzun dakikalar boyunca sürekli aşağı doğru iniyorduk, bu da yerin çok altında olduğumuz anlamına geliyordu. Sanki bir gölün dibindeymişiz gibi.

"Boğulurlar. İzin almadan bir evin topraklarına girmeye çalışan herkesin cezası ölümdür."

Koridorun sonuna geldiğimizde terlemiştim. Alodie kalın metal bir kapıyı iterek açtı ve ben de suyun baskıcı ağırlığını geride bırakmak için hevesle onun peşinden koştum.

Oda karanlıktı, ama Alodie elini salladığında, odanın her yerinde meşaleler yanarak öğleden sonrasının sıcak ışığına benzer bir parıltı yaydılar.

Karşımıza çıkan manzaraya hayretle baktım.

Çiçekli sarmaşıklar, devasa bir giriş salonunun sütunlarını ve duvarlarını kaplamıştı. Zemin, binlerce yıldır ayak izleriyle parlak ve pürüzsüz hale gelmiş sıkıştırılmış topraktan oluşuyordu. Ağaçlar, çiçekler ve çalılar topraktan yükselerek yüksek tavana ve mavi gökyüzü ile sarı güneşi tasvir eden uzak bir mozaığe uzanıyordu. Mekan, doğal renklerin cümbüşüydü ve havada nemli toprak ve büyüyen bitkilerin kokusu vardı.

"Çok güzel," dedim
hayranlıkla. Alodie
gülümsedi. "Öyle."

Odanın dört köşesinden spiral merdivenler çıkıyordu ve her katta kemerli girişler bilinmeyen koridorlara açılıyordu. Alodie beni arka kösedeki dolambaçlı merdivenden yukarı çıkardı. Elimdeki taş korkuluk, bir ağacın düğümlü dalına benziyordu ve oymanın karmaşıklığına hayran kaldım. Ahşabın damarlarını, yüzeyden çıkıntı yapan yeni tomurcukları, hatta minik böceklerin vücutlarını bile görebiliyordum.

"Demek toprak büyüüne sahipsin?" diye sordum. Underfae'ler de büyüü yeteneklere sahipti, ama ne kadar olduğunu bilmiyordum.

"Su ile ilgili bazı küçük yeteneklerim var, ama Prenses Oriana ve Noble Fae'nin sahip oldukları gibi değil. Ben bir asrai'yim, Underfae'nin elemental türlerinden biriyim. Asrai'ler sadece Toprak'ta değil, tüm evlerde var, bu yüzden yeteneklerimiz farklılık gösteriyor."

Altıncı ve en üst katta, geniş bir koridora girdik. Koridor toprakla kaplıydı, ama nedense toprak ayakkabılarımı veya eteğimi kirletmedi. Bir dizi ahşap kapıdan geçtik, bunların çoğunda inanılmaz doğa manzaraları oyulmuştu: şelaleler, yoğun ormanlar ve çiçek açan çayırlar. Alodie beni, oyulmuş çiçeklerle kaplı bir kapıdan geçerek, daha küçük ve işaretsiz bir kapıya götürdü. O girişin diğer tarafında, çok daha sade bir başka merdiven vardı.

İşaretsiz kapının ardındaki oda küçüktü ve çekmeceli bir şifonyer, kahverengi örtülü dar bir yatak, bir gardirop ve aynalı bir masa ile sade bir şekilde döşenmişti. Duvarlar yatıştırıcı bir maviye boyanmış ve hafifçe parlayan kristallerle aydınlatılmıştı. Tavan da kristallerle kaplıydı, ancak bunlar parlamıyordu.

"Burada kalacaksın," dedi Alodie. "Lady Lara'nın odası şurada." Odanın yanındaki başka bir kapıyı işaret etti.

Lady Lara. Prenses Oriana'nın kızı ve benim yeni hanımım. Onun hakkında, kraliyet ailesinden olduğu ve bir tür yargılama sürecinden geçtiği dışında hiçbir şey bilmiyordum.

Alodie gardiropu açtı ve bir dizi sade, toprak tonlarında elbise ortaya çıktı. "Bu gardirop, bir elbiseyi zarar verirsiniz kendini yeniden doldurur ve ihtiyacınız olabilecek her türlü özel kıyafeti sağlar."

Sihirli bir gardirop. Anya buna bayılırdı. Bu düşünceyle dudaklarımı sıkıca ısırdım. "Teşekkürler, ama burada ne yapmam gerektiğini hâlâ bilmiyorum. Hizmetçi olmak ne demek ki?"

Alodie içini çekti ve oturmam için işaret etti. Masada sadece bir sandalye vardı, ben de yatağa oturdum ve onun uzun, ince bacaklarını sandalyeye katlamasını izledim. "Fae evlerinin her biri bir prens veya prenses tarafından yönetilir. Oriana, Earth House'un prensesidir ve en büyük çocuğu ve varisi Lady Lara'dır. Lara yakında ölümsüzlük sınavlarına girecek ve bu süre zarfında her adayın ihtiyaçlarını karşılayan özel bir hizmetçisi olması gelenektir. Kral seni seçti."

"Ölümsüzlük sınavları mı?" Bana verdiği her bilgiyle kafam daha da karışıyordu. "Onlar nedir?"

Baş ağrısını gidermek istercesine burnunun köprüsünü sıktı. "Denemeler, genç Noble Fae'ler reşit olduklarında yapılır," diye sabırla açıkladı. "On sekiz yaşında denemelere katılma hakkı kazanırlar, ancak denemeler, yarışacak yeterli sayıda aday olduğunda yapılır; genellikle on yılda bir falan. Denemeler, Fae'lerin temel erdemlerini test eder. Genç bir peri denemeleri geçerse, ölümsüzlük ve sihirli güçlerini tam olarak kullanma hakkı kazanır."

Noble Fae'lerin ölümsüz olduğunu biliyordum, Underfae'ler ise uzun ama nihayetinde ölümlü hayatlar yaşıyordu, ancak yetişkinliğe kadar tam sihir ve ölümsüzlüğe sahip olmadıklarını bilmiyordum. Efsanelerimizin atladığı çok şey vardı. "Ya başarısız olurlarsa?"

"Sonuçları çok kötü olabilir," diye fısıldayarak itiraf etti. "Aday başarılı olamazsa, ölümsüzlük kazanır ama tüm büyülerinden mahrum kalır. Bu periler genellikle aileleri tarafından kovulur ve

hizmetçi olurlar. Ve bazen..." "Bazen mi?"

"Başarısızlık yeterince kötüyse, aday ölür."

Bu yüzden, tıpkı bu gece benim sınıdığım gibi, hanımım da sınanmak üzereydi. Kendini kanıtla ya da yok ol.

"Denemeler sırasında Lara'ya nasıl hizmet edeceğim?" Kendi sınavımdan zar zor kurtulmuştum. Bu dünya hakkında çok az bilgim varken ve nasıl düzgün bir hizmetçi olunacağını bilmezken, bir Fae hanımefendisinin sınavından kurtulmasına nasıl yardım edebilirdim?

"Ona yemek getir. Giyinmesine yardım et. Etkinliklere eşlik et ve ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin ol. Sınavlar başladığında, küçük bir şekilde katılman gerekebilir."

Şimdi şiddetli bir baş ağrısı hisseden bendim. Odamı Lara'nın odasından ayıran kapıya baktım. Yeni hanımım nazik olacak mıydı? Taht odasında gördüğüm tepkileri düşününce, bundan şüpheliydim.

İşlenecek çok şey vardı. Batakılıkta kaçış, kralın huzuruna çıkma ve şimdi de kraliyet hanımına ölüm kalım sınavında yardım etme görevi...

Alodie benim ifademi görünce iç geçirdi. "Kolay olmayacak. Sadece kolaymış gibi göstermeye çalış."

Korku gösterme. Kolaymış gibi göster. Onun uyarılarının çizdiği tablo, Fae sarayında o güzel canavarların bana alaycı bakışlarla baktığı an gördüklerimle örtüşüyordu. Asil Fae'ler güç için yaşar ve zayıflıkları sömürerek gelişirlerdi.

"Ne zaman başlıyorum?" diye sordum donuk bir sesle.

Yorgun yüzüme baktı. "Birkaç saat uyu. Lara arkadaşlarıyla dışarı çıktı. Döndüğünü duyduğunda, kapısına gidip neye ihtiyacı olduğunu sorabilirsin — yemek, giyinmek için yardım ya da başka bir şey. Kapının yanında, sana ihtiyacı olduğunda çalabileceği bir zil de var."

"Kapısına ansızın çıkarsam onu korkutmaz mıyım?"

Alodie yüzünü buruşturmuş gibi görünüyordu. "Şimdiye kadar senin hakkında bir şeyler duymuş olmalı. Şaşırmayacaktır."

Ses tonundan, bayanın da mutlu olmayacağını anladım.

Uyuyabileceğimi **sanmıyordum**, ama Alodie ayrıldıktan birkaç saniye sonra yorgunluk beni yatağa sürükledi. Yatmadan önce ayakkabılarımı bile çıkarmadım. Son düşüncem, duvardaki kristallerin sanki karanlık istediğimi anlarmışçasına kendiliğinden kararmasıydı.

Yan odadan gelen çekmece çarpma sesiyle uyandım.

Gözlerimi ovuşturarak oturdum. Odam, şafak vakti hatırlatan soluk sarı-pembe bir ışıqla aydınlanmıştı. Işık, tavandaki kristallerden yayılıyor ve duvarlarda yeniden canlanan kristallerin yumuşak beyaz parıltısıyla hassas bir şekilde karışıyordu. Peri ışıkları dışarıdaki gökyüzünü taklit mi ediyordu? Öyleyse, birkaç saatten fazla uyumuştum ve Lara beklenenden çok daha geç eve gelmişti.

Yorgun başımın üzerine çekip kendimi bilinçsizliğe kaptırmak çok cazip geliyordu. Uyanık olmak, korkmak demekti. Her kalp atışında Anya'nın gittiğini hatırlamak demekti.

Başka bir çekmece daha çarptı. Ayağa kalktım ve saçlarımı parmaklarımla taramaya ve elbisenin kırılganlıklarını düzeltmeye çalıştım, ama sonunda yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldım. İlk izlenimim düzenli olmayacaktı. Derin bir nefes aldım ve kapıyı sertçe çaldım.

Cevap gelmedi.

Korkak bir yanımla, yeni hanımımın beni görmek istemediğini umuyordu. Tekrar kapıyı çaldım.

"Merhaba?" "Ne?" diye öfkeli bir cevap geldi.

Tereddütte kapı kolunu çevirdim ve içeriye baktım. "Lady Lara?"

Odanın ortasında heykel gibi duran bir peri vardı. Uzun, dalgalı siyah saçları, çilek kırmızısı dudakları ve kapüşonlu kahverengi gözleriyle büyüleyiciydi. Yüzündeki somurtkan ifade bu etkiyi biraz bozuyordu. "Ee? Ne istiyorsun, insan?"

"Benim adım Kenna, senin yeni hizmetçinim."

"Duydum." Sesi düz ve öfkeliydi.

Cesaretimi topladım. "Bir şeye ihtiyacın var mı diye bakmaya geldim."

Nane yeşili geceliği, sıkıştırılmış toprak zeminde hışırdayarak dolabına doğru yürüdü. Odası benimkinden çok daha zarif ve yaklaşık dört kat daha büyüktü, oturma ve uyku alanlarını ayıran oyma ahşap bir paravan vardı. Paravanın arkasından yarı görünür halde, yeşil tül kumaşla örtülü, dört direkli devasa bir yatak duruyordu. Mobilyalar altın rengi ahşaptan oyulmuştu ve duvarlar pembe çiçekli sarmaşıklarla kaplıydı.

"İstemiyorum." Küpelerini o kadar sert bir şekilde çıkardı ki, ben bile irkildim, sonra onları şifonyerin üzerine attı. "Çık dışarı."

Emri tekrarlamasına gerek yoktu. Garip bir reveransla geri çekildim. "Bir şeye ihtiyacın olursa zili çal." Kapıyı arkamdan kapattım.

Bir şey kapıya çarparak parçalandı.

Kapıya göz kırptım, kalbim çarpıyordu. O zil uzun bir süre sessiz kalacaktı gibi bir hisse kapıldım.

Başka ne yapacağımı bilemeyerek odamı daha fazla keşfetmeye başladım. Arkada, duvarla tamamen aynı hizada başka bir kapı vardı. Tereddütle kenarını ittim, sonra kapı tıklayarak açılınca geri atladım.

İçeride, duvarlara giden borularla beslenen derin bir bakır küvetin bulunduğu bir banyo odası vardı. Duvarın tamamı, üzerinde devasa bir ayna bulunan mermer bir tezgahla kaplıydı. Hayretle parmaklarımı camın üzerinde gezdirdim. Şimdiye kadar gördüğüm tüm aynalar yansımamı dalgalandırmış ve bozmuştu, ama bu ayna durgun bir gölet kadar pürüzsüzdü.

Yüzüm çökmüş görünüyordu. Yanaklarıma uzandım, parmaklarımı güneşten lekelenmiş cildime bastırdım. Uzun zamandır iyi beslenmemiştim, ama bunun izlerini daha önce hiç bu kadar net görmemişim. Yüzümün ve vücudumun zayıflığına karşın, saçlarım çok kalın görünüyordu, sırtımın alt kısmına kadar uzanan, kıvrımlı, kahverengi, dağınık bir yığın.

Anya saçlarını çok severdi. Kendi dalgalı saçlarını benim saçlarımla bir saniye içinde takas edeceğini söylemişti, ben de ona deli olduğunu söylemişim. Bu anı gözlerimi yaşlarla doldurdu. Sanki hayaletinin her adımında beni takip edip, onu asla unutmamamı... ya da ona nasıl ihanet ettiğimi unutmamamı sağladığını hissettim.

İlk şokumdan kurtulduğumda, kederin tüm gücü üzerime çöktü. Yere çöktüm, yüzümü ellerimle kapattım ve ağladım.

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Tavan kristallerinden yayılan ışığın parlaklaşması için yeterince uzun bir süre. Gözlerimin ağırması ve dizlerimin sertleşmesi için yeterince uzun bir süre. Sonunda birkaç derin nefes aldım ve yanaklarımda kalan tuz izlerini sildim. Yas tutmak için daha sonra zaman olacaktı. Belki bir dahaki sefere karanlıkta uykuya daldığımda. Belki hayatımın geri kalanında her gece. Ama şimdi hayatta kalmaya odaklanmam gerekiyordu, bu da kendimi toparlamam, görünüşümdeki her türlü zayıflık belirtisini ortadan kaldırmam ve bir kaçış yolu aramaya başlamam anlamına geliyordu.

Şimdiye kadar gördüklerim, Mistei'den kaçmam gerektiğine beni ikna etmişti. İnsanlardan nefret eden bir türe ömür boyu hizmet etmek istemiyordum. Bir çıkışı yolu bulana kadar görevlerimi yerine getirecektim, sonra da Fae-insan sınırından uzak bir yerde yeni bir hayata başlayacaktım.

Ayağa kalkarken dizlerim çatırdadı ve yüzümü buruşturdum. Toprak zemin elbiseyi lekelememişti, bu da muhtemelen peri büyüsüydü. Derin lavabonun üzerindeki muslukları açtım ve ılık su akmaya başladı. Yüzümü yıkadım ve kederimin izlerini lavaboya akıttım.

Şaşırtıcı bir şekilde, tezgahın ucunda sadece sürahi ve bardak değil, kozmetik ürünler ve merhemler de vardı. Hangi şişelerin sabun, hangilerinin parfüm olduğunu merak ederek şişeleri kokladım, sonra ellerimde köpüren bir tane bulana kadar denedim. Küvetin yanında da şişeler vardı, muhtemelen saç yıkamak için.

Bu hayal edilemez bir lüks idi. Fae sarayındaki hizmetkarlar, Tumbledown'daki herkesten daha iyi yaşıyordu. Anya'nın bana söylediği gibi, hanımefendilerin yaptığı gibi, hanımeli parfümü olarak tanımladığım sıvıdan birkaç damla bileklerimin iç kısmına sürdüm, sonra saçımı taradım ve düğümleri açarken yüzümü buruşturdum. Kozmetik kutularının kapaklarında küçük oymalar vardı: zarif bir yanak çizgisi, dudak bükmüş bir ağız, ustaca tasvir edilmiş bir göz. Rastgele iki tane seçtim, yanaklarıma az miktarda allık ve göz kapaklarıma soluk mavi bir parıltı sürdüm.

Aynadaki kadını neredeyse tanıyamadım. Kehribar rengi gözlerim daha uyanık görünüyordu, ağlamaktan kızaran gözlerim buz mavisi parıltıyla hafiflemişti. Yanaklarım sağlıklı bir ışıltıyla parlıyordu. Bir başka merhemle düzeltilen saçlarımla temiz, bakımlı ve güzel görünüyordum.

Gardıroptan mavi bir elbise buldum, neyse ki kolları yeterince boldu ve hala koluma mücevher gibi sarılmış hançeri gizleyebildim. Giysilerimi giydikten sonra, yeni çevremizi keşfetmeye ve bir çıkış yolu aramaya başladım.

Ev hareketlilikle doluydu. Odanın yanındaki hizmetçi merdivenlerinden inerken, bana açıkça bakmalarına rağmen, yanımdan geçen Underfae'lere bakmamaya çalıştım. Hizmetçiler koridorlarda girip çıkıyor, tepsiler ve kutular taşıyarak merdivenlerden yukarı aşağı koşturuyorlardı. Daha zarif asrai'ler vardı, saçları mavi ve grinin farklı tonlarındaydı, ayrıca dizlerime kadar uzanan, fırça veya şömine çubuğu taşıyan, toprak renginde küçük varlıklar da vardı - muhtemelen brownieler. Açıkta kalan derileri likenle kaplıydı ve siyah gözleri parlak ve meraklıydı. Havada bir hareket hissedince başımı çevirdim ve en uzun parmağımdan daha büyük olmayan, incecik kanatlarıyla hızla geçen minik bir peri gördüm. Holman yaşlısı bize periler hakkında bilgi vermişti: sözde iyilikseverdiler ve şans ve sağlık getiriyorlardı. Onların daha karanlık karşıtları ise yaramazlıktan hoşlanan cinlerdi.

Pixie yanımda uçarak, yuvarlak gözleriyle beni inceliyordu. Narin ve güzeldi, pembeleşen fildişi teni ve koyu yeşil saçları vardı. Ben konuşmadan uçup gitti.

En alt kattaki bir koridorda kendimi buldum. Bir yönden tabakların tıkırdaması sesi geliyordu, diğer yönden ise su sıçraması ve birkaç tiz kahkaha sesi geliyordu. Belki ortak bir banyo odası ya da çamaşırhane. Buraya daha fazla Underfae toplanmıştı, ama dikkatimi aceleyle geçen bir kadın çekti. Artık en küçük perilerden bile yayılan ısıltılı sihir hissini fark ettiğim için, bu sıkıcı kadını insan dışında başka bir şey olarak görmem mümkün değildi. Elli yaşlarında görünüyordu, saçları grileşmiş ve gözleri melankolikti.

Ona yaklaştım. "Merhaba. Sen insansın, değil mi? Benim adım Kenna. Seninki ne?" Elimi uzattım, ama o durdu ve şok içinde bana baktı. Elleri havada titredi, sonra sanki duygularına yenik düşmüş gibi yanlarına düştü. Cevap vermedi.

Sessizlik giderek garipleşiyordu. İnsanların Dünya lordlarının ve leydilerinin hizmetkarlarıyla konuşmasının bir tabu mu olduğu? "Etrafa bakmamın sakıncası var mı diye merak ediyordum. Dünya Evi'nden çıkmamıza izin var mı biliyor musun?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde başını salladı ve koridoru işaret etti.

"Teşekkür ederim." Sahte bir özgüvenle uzaklaştım. Omzuma baktığımda, hala bana bakıyordu.

Ana salonda Alodie'yi görünce rahatladım. Bana gülümsedi. "Lady Lara nasıl?"

"Benden hiçbir şey istemedi," dedim dikkatlice.

"O kadar mı kötü? Eninde sonunda kabul edecektir. Başka seçeneği yok."

"O gelene kadar, biraz etrafı keşfetmek istedim." Fark edilmeden kaçabileceğim uygun bir çıkış olup olmadığını öğrenmek için. "Bu izin verilir, değil mi?"

"Evet. Sen mahkum değilsin." Özür dilercesine gülümsedi. "Ama yer üstüne çıkamazsın. Kralın izni olmadan kimsenin çıkmasını önlemek için tüm çıkışlar koruma altında."

Umut verici bir başlangıç değildi. "Ama Mistei içinde istediğim yere gidebilirim, değil mi?"

"Kamusal alanları ziyaret edebilirsiniz, ama izinsiz olarak başka bir evin arazisine giremezsiniz." "Kaç tane ev var?"

Cevap vermeden önce biraz tereddüt etti. "Toplamda beş tane. Diğerleri Ateş, Işık, İllüzyon ve Boşluk."

İlginç. Yaşlı, Asil Fae'lerin bitki yetiştirebildiğini, ateş çağırabildiğini, hatta gündüzü geceye çevirebildiğini söylemişti, ama bu yeteneklerin hangi gruba bağlı olduklarına bağlı olduğunu fark etmemiştim. Öğrenilecek çok şey vardı. "Peki bölgeleri nerede?"

Bir kutu yığınının altında sendeleyeen bir brownie Alodie'nin adını seslendi ve o da yıpranmış görünümlü Underfae'ye elini kaldırarak selam verdi. "Hemen geliyorum!" Sonra dikkatini bana geri verdi. "Bugün daha sonra girişlerin yerlerini gösteren kabaca bir harita çizeceğim. O zamana kadar dikkatli ol."

Dikkatli olmak istemiyordum. Buradan çıkmak istiyordum.

Alodie bunu yüzümden anlamış olmalı ki, ince kemikli elini omzuma koydu. "Yeraltında olmak sana garip ve kısıtlayıcı geliyordur," dedi yumuşak bir sesle, "ama Mistei çok büyük. Keşfedilecek çok yer var. Bazıları, ne kadar derine inebileceğinin bir sınırı olmadığını söylüyor." Bir süre durdu. "Yine de çok derine inmeni tavsiye etmem, yoksa Nasties'lerle karşılaşırısın."

Keşfedilecek çok yer var. Tabii. "Yani ben bir tutsak değilim, ama dışarı çıkamıyorum, diğer evlerin bölgelerini ziyaret edemiyorum ve çok aşağı inemem."

Sempatik bir ifadeyle baktı. "Bunun senin için yeni bir şey olduğunu anlıyorum, ama zamanla alışırsın. Bir kez yerleştiğinde, dış dünyayı hiç özleyeceğini sanmıyorum."

Sessizce, asla alışmayacağıma yemin ettim.

Su tüneline girmeden önce **cesaretimi toplamam gerekti**. Alodie haklıydı; gündüzleri burası çok güzeldi. Yukarıdan aşağıya doğru inen güneş ışınları suyu canlı bir turkuaz rengine dönüştürüyordu ve her tarafta balıklar yüzüyordu. Bazıları Tumbledown yakınlarında yakaladığım sıradan türlerdi, ama diğerleri egzotik ve renkliydi, pulları mücevher gibi parlıyordu. Göl yatağı her iki yönde uzanıyordu, kayalıklar ve sürüklenen bitkilerle noktalanmıştı.

Suyun bir davetsiz misafiri ne kadar çabuk öldürebileceğini düşününce, burası şaşırtıcı derecede huzurlu geliyordu ve Alodie'nin tünele girer girmez omuzlarındaki gerginliğin kaybolduğunu hatırladım. Parlak turuncu balıklar beni incelemek için hızla yaklaşırken, burada hoş karşılanmış olduğumdan emin oldum. Bu, o kadar ani ve yabancı bir rahatlıktı ki, evin büyüünün bir parçası olmalıydı.

Önceki geceden yaptığım yolu takip etmeye çalıştım, ama kısa sürede umutsuzca kayboldum. Mistei, annemin inandığı gibi bir mağaranın ortasında duran altın bir kale değildi; devasa bir labirent şehirdi ve güneşin ya da yıldızların konumunu gösteren bir gökyüzü olmadığı için her yer aynı görünüyordu. Koridorlar bu sabah çok daha aydınlıktı, meşaleler ve bu sabah odama şafak ışığını yansıtan aynı gömme tavan kristalleriyle aydınlatılmıştı, ama yine de bunalıcı bir his veriyordu. Normalde şu anda bataklıkta hazine topluyor olurdum, yerin derinliklerinde mahsur kalmış değil.

Koleksiyonumu düşününce kalbim sıkıştı. Bulduğum bebeği Anya'ya gösterme fırsatı bile bulamamıştım.

Bu gerçeğin acısı, göğsüme saplanmış bir cam gibi hissettiriyordu, her kalp atışında kan akıyordu. Annemi kaybettiğimde, kederin bunun gibi sayısız küçük tuzakları olduğunu anlamıştım — sadece birini özlemenin büyük acısı değil, anılar veya dileklerin küçük kesikleri de vardı. İnsanlar bir anda ortadan kayboluyordu, ama onlara söylemek, onlarla yapmak veya göstermek istediğiniz şeyler kaybolmuyordu.

Bir saat yürüdükten sonra, taht odasına asla geri dönemeyeceğimi kabul ettim. Bir yerde yanlış bir dönüş yapmıştım ve bu yol yukarı doğru kıvrılıyordu. Sağda ve solda bulunan kapıları incelemek yerine ana yolda kaldım. Çoğu kapalıydı, ama ara sıra boş odalar, rahat oturma odaları veya kütüphaneler görünüyordu. Underfae'lerin kumaş, cam eşya ve mücevher aradığı bir dizi küçük dükkan bile vardı.

Yol tırmanırken genişledi. Özenle oyulmuş apliklerde meşaleler titriyordu ve tavandaki kristaller ögle vakti parlak ışığını aşağıya yansıtıyordu. Eğimin tepesine yakın bir yerde kristaller kayboldu ve sadece meşaleler yolu aydınlatıyordu, yansıtılan ışıkları obsidiyen duvarlarda parıltıyordu.

Rampa düzleşti ve önümde geniş bir oda açıldı. Yanlarda ürkütücü taş heykeller sıralanmıştı ve odanın ortasından geçerek ilerlemeyi engelleyen bir ateş perdesi vardı.

"İnanılmaz," diye fısıldadım kendime, geniş, çitirdayan alev tabakasına hayranlıkla bakarak.

Yaklaştıkça, heykellerden biri başını çevirip bana baktı. Heykel değil, diye fark ettim birden. Gargoyle benzeri bir Underfae. Yaratık kömür rengindeydi, kaşları çıkıntılı, boynuzları kıvrımlı ve kanatları ağırdı. Sırtı kamburdu ve bana doğru adım attıkça ön pençeleri yere sürünerek tüylerimi diken diken eden ürkütücü bir ses çıkardı.

Kaçmak için döndüm... ve başka bir gargoyle'a çarptım.

Gözleri öfkeyle parlıyordu, bileğimi kavradı, pençeleri derime batıyordu. "İzinsiz girenler yanmalıdır," dedi, sesi dağdan yuvarlanan kayalar gibiydi.

Sonra beni ateşe doğru sürüklemeye başladı.

"Lütfen bırakın beni," diye yalvardım, çekilmeye çalışarak, ama gargoyle vazgeçmedi. Bileğimi çekerek, onun arkasında sendelememe ya da sürüklenmeme neden oldu.

Ateş tüm görüş alanımı kaplamıştı, uzaklarda, dumanla kararmış tavana kadar uzanan devasa, kıvrımlı bir duvar gibiydi. Ter yüzümden akıyordu ve acı veren sıcaklığın saldırısı altında cildim gerildi. Yakında bu sıcaklık dayanılmaz hale gelecekti ve eğer gargoyle beni içeri atarsa...

Ateşle ölüm çok acı verici olurdu.

"Buraya gelmek istemedim. Nerede olduğumu bile bilmiyorum. Lütfen!"

Gargoyle hırladı ve beni salladı. Tüm vücut ağırlığımla onu yavaşlatmaya çalışarak gevşedim, ama sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi ilerlemeye devam etti. Onu tekmeledim ve yere süründüm, pençeleri morarmış bileğimden kan akıtarak hayatım için yalvardım.

Alevler yaklaşıırken sıcaklık beni dövüyordu. Hançer, serbest kolumda kıvrılıyor, çılgın kalp atışlarımla aynı ritimde atıyordu, ama ne yapmaya çalışıyorsa, yeterince hızlı olamıyordu. Artık ateşten sadece birkaç adım uzaktaydık. Gargoyle omuzlarımı kavradı ve beni içeri itmeye hazırlandı.

"Dur."

Alevlerin çığırtaşı arasında net bir erkek sesi duyuldu. Gargoyle aniden durdu. "Onu bırak."

Pençelerini benden çekti ve ben de ateşli duvardan uzaklaştım. Yere düştüm... ve kendimi şaşkın görünümlü bir Noble Fae'ye bakarken buldum.

Bu, taht odasında bana göz kırpan, çapkın ve inanılmaz derecede yakışıklı prens Drustan'dı. Bu kadar yakından, bakır rengi saçlarında kırmızı, sarı ve siyah çizgiler görebiliyordum, tıpkı arkamdaki alevlerin değişen renkleri gibi. Bol kırmızı bir gömlek giymişti, gömleği dar siyah pantolonunun içine sokmuştu ve altın kemerinden bir kılıç sarkıyordu.

Kül rengi gözlerinde eğlence parlıyordu. "Şimdiden başın belaya mı girdi?"

Ayağa kalkıp reverans yaptım ve omzumun üzerinden bakarak gargoyle'un peşimden gelmediğinden emin oldum. Neyse ki, gargoyle kamburunu çekerek görev yerine geri dönüyordu. Dikkatimi Prens Drustan'a çevirdim ve hala boğazımı tıkayan korkuyu yenerek konuşmaya çalıştım. "Kayboldum. Lütfen beni affedin. Şimdi gideceğim."

Sol koluma elini koyarak beni durdurdu. "Bekle."

Diğer kolumda, hançer derime değerek titriyordu. Çılgınca titreşmesi yavaşlamıştı ve artık bu titreme bir uyarı mıydı, yoksa hançerin Drustan'ın güçlü olduğunu bana bildirmesinin bir yolu muydu, anlayamıyordum. Bana ne yapacaktı? Nerede olursam olayım, açıkça bir sınır ihlali yapmışım.

Prens Drustan benden bir baş daha uzundu. Şaşırtıcı derecede sıcak parmaklarıyla çeneme dokunarak yüzümü yukarı doğru kaldırdı. O bakışta yansıyan gücü görmezden gelmemek için kendimi zor tuttum. Ondan dalgalar halinde sihir yayılıyordu ve etrafındaki hava bozuk görünüyordu. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Belki de bir Asil Fae'ye bilgisizliğimi itiraf etmek aptalcaydı, ama başka ne yapabilirdim ki? "Hayır, lordum. Yani, prensim."

Gülümsedi ve beyaz dişlerini gösterdi. "Bu iyi bir şey. Aksi takdirde, Earth House'un neden Fire bölgesine casuslar gönderdiğini sorardım."

Ateş, beş Fae evinden biriydi. Alodie'nin tavsiyesini hatırladım ve yüzümü buruşturdum. *İzin almadan başka bir evin bölgesine giremezsin*. Keşiflerime başlayalı sadece bir saat olmuştu ve ben zaten temel bir kuralı çiğnemiştım — ve bunun bedelini neredeyse hayatımla ödüyordum.

"Farkında değildim." Geri çekilmeye çalıştım ama o çenemi sıkıca tuttu. "Fae'lerin elemental büyü kullandığını biliyordum ama evleriniz hakkında daha yeni öğrendim."

Drustan şaşırmış görünüyordu. "Gerçekten mi? Liderleriniz size Mistei'den bahsetmedi mi?" "Bahsettiler, ama bin yıl içinde pek çok şey unutulabilir."

"İnsanlar için bu doğru olabilir." Sonunda çenemi bıraktı, ama bu sefer geri çekilme dürtüsüne direndim. Zaten yeterince zayıflık göstermişim. Başını eğip beni inceledi. "Demek bataklığı geçip hakkında çok az şey bildiğin bir yere geldin. Neden? O ritüel için seçilmiş gibi de görünmüyordun."

Alnımda ter damlaları oluşmuştu ve avuç içlerim nemliydi. İfadesi hoştu, ama bu karşılaşma tehlikeli geliyordu. Nedenini tam olarak belirleyemiyordum, ama bedenim zihnimin henüz bilmediği bir şeyi biliyordu. "Bir arkadaşımı kurtarmak için," dedim boğazım düğümlenerek. Eğer gerçekten izliyorsa, bunun nasıl bittiğini biliyordu.

Bana daha fazla şey söylemem için zaman tanımak istercesine birkaç saniye bekledi, ama ona Anya'yı ya da kederimi borçlu değildim. Sonunda başını salladı. "Başka birine yardım etmek için hayatını tehlikeye attın. Takdire şayan bir özellik. Adın ne?"

"Kenna, prensim. Kenna Heron."

O gri gözler hala bana bakıyordu; arkasında ne tür düşünceler olduğunu merak ettim. "Kenna, asil fedakarlığını takdir ediyorum." Gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüştü. "Ve senin en uzağa gideceğine epey bir miktar altın bahse girdim, bu yüzden şimdi bu zaferi lekelemek için hiçbir neden yok. Seni daha güvenli bir bölgeye kadar geçireyim."

Rahatladım ve derin bir nefes aldım. Sebebi ne olursa olsun, prens merhametli davranıyordu. "Teşekkür ederim, prensim."

Döndü ve beni takip etmem için işaret etti. Onun uzun adımlarına yetişmek için koşmam gerekti, ama ateşten uzaklaştıkça rahatlamam da arttı. Rampaya yaklaşırken birkaç hizmetçi ortaya çıktı. Görünüşleri Alodie'ye benziyordu, ama kızıl saçları elektrikle parılıyordu ve gözleri köz gibi parlıyordu. Ateş asrai. Yanımdaki perinin önünde derin bir reverans yaptılar.

Onları geçtikten sonra dilini şaklattı. "Onlara, bizim topraklarımızda iken selam vermemelerini söyledim. Ya da en azından bu kadar derin selam vermemelerini... Dikkatli olmazlarsa devrilirler."

"Neden selam vermesinler ki?" diye sordum. "Sen bir prensisin." Yaşlı Holman bile insanların kendisine selam vermesini beklerdi, oysa o sadece küçük bir köyün lideriydi. Drustan ise ölümsüz bir kraliyet mensubuydu.

"Protokolü pek sevmiyorum. Sadakat yaratmak yerine çoğu zaman korku ortamı yaratıyor."

Rampadan inerken başka bir Underfae reverans yaptı.

"O zaman neden siz onlara selam vermemelerini söylediniz, ama yine de selam veriyorlar?"

"Prens konumuna birkaç on yıl önce yükseldim, bu Fae hafızasında kısa bir süre. Hizmetkarlar henüz eski alışkanlıklarını aşamadılar." Bana gülümsedi. "Ama sonunda onları ikna edeceğim."

Taht odasında o acımasız sahneyi gördükten sonra bir Fae prensinden beklediğim şey bu değildi. O çekiciydi ve benimle bir hizmetçiymişim gibi konuşmuyordu. Yine de, endişeden sinirlerim gerilmişti. Birlikte rampadan aşağı inerken, onun yakınlığı ve doğal olmayan sıcaklığı yüzünden nefes almakta zorlanıyordum. Hem korkuyordum hem de büyülenmişim. Onun yanından bir an önce uzaklaşmak istiyordum, ama bir yanımda bu düşünceye karşı çıkıyordu.

Yaşlı, Asil Fae'lerin bu özelliği konusunda haklıydı: Bir bakışta bir insan büyülenebilirdi.

"Diğer hanelerin liderleri de protokol konusunda bu kadar rahat mı?" Tüm bu güzellik ve gücün karşısında gerginliğimi gizlemeye çalışarak cesaretle sordum. "Taht odasında durum farklı görünüyordu."

Keskin ve sert bir kahkaha attı. "Hiç de değil. Ateş Hanesi'ni daha az kısıtlayıcı bir yer haline getirmek için elimden geleni yapıyorum, ama diğerleri protokölüne bağlıyor." Beni dikkatle süzdü. "Gerçi, hala var oldukları zamanlarda Kan Hanesi'nin benim kişisel tercihlerime daha uygun olduğunu duymuştum."

"Kan Evi mi?" Alodie bu uğursuz isimden bahsetmemişti.

Parmağını dudaklarına götürdü. "Lütfen sessiz ol. Aslında hizmetkarların bu ismi hiç anmamaları en iyisi, mümkünse. En azından başkalarının yanında."

Onun konuşkanlığı bir heves miydi yoksa başka bir bilinmeyen nedeni mi vardı, bilmiyorum, ama onun verdiği her bilgi kırıntısını yakalamam gerekiyordu. "Affedin beni, prensim. Altıncı bir evin varlığından haberim yoktu."

Hâlâ beni değerlendirir gibi bakıyordu. "Bilginiz çok yetersiz."

"Evet."

Uzun bir duraklamadan sonra içini çekti. "Bu tarihi bilmezsen başın belaya girecek. Yani, şu anda başının içindekinden daha fazla belaya." Beni yanına çağırdı, sonra etrafta kimse olmamasına rağmen sesini fısıltıdan biraz daha yüksek bir tona indirdi. "Ateş, Boşluk ve Kan, yaklaşık beş yüz yıl önce Kral Osric'e isyan etti. Ben doğmadan önce," dedi, benim şaşkın bakışlarıma cevap olarak. "Ateş ve Boşluk hatalarını anladılar, ama Kan anlamadı. Hanedan yok edildi."

Bu sert sözler beni ürpertti. "Diğer hanedanlar kralı destekledi mi?"

"İllüzyon ve Işık her zaman onu desteklemiştir, ama Toprak tüm çatışmalarda tarafsızdır. Bu onlar için bir gurur kaynağıdır, ama Osric'i derinden rahatsız eder."

Belki de bu yüzden kral, Prenses Oriana ve Leydi Lara'yı aşağılamak fikrini beğenmişti. "Her hanenin yetkileri nelerdir?" Daha fazla bilgi almak için ısrar ettim.

"Çok meraklı bir kadınsın." Dudaklarının köşeleri yine yukarı doğru kıvrıldı. Uzun süre gülümsemeden duramıyor gibiydi, ancak bu neşeli tavrının samimi olup olmadığını anlamak imkansızdı. "Yararlı bir özellik."

Sadece kaşlarını kaldırarak sessizce tekrar sordum.

"Haneler zıt ikizler olarak eşleştirilmiştir," dedi Drustan, pes ederek. "Toprak, yeryüzündeki unsurları kontrol eder, Ateş ise bunun ötesindeki doğal dünyadaki her şeyi kontrol eder. Alev bizim en sevdiğimizizdir, bu yüzden

adımız da buradan geliyor, ama hava, rüzgâr ve hava durumu üzerinde de bir miktar gücümüz var." Elini kaldırdı ve parmak uçlarında ateş çıtırdadıktan sonra kayboldu.

"Boşluk Evi karanlığı ve boşluğu kontrol eder. Işığı ortadan kaldırabilir ve gece havasından başka hiçbir şeyden canavarlar yaratabilirler. Evrende, bir periyi yok olana kadar ezip geçecek delikler açabilirler. Onların zıttı ise, tahmin edebileceğiniz gibi ışık saçan ışıktır. İkinci büyük güçleri ise, çoğunlukla başkalarının büyüsüne karşı bağışık olmalarıdır — illüzyonları çabucak görürler ve mistik ateşe karşı daha dirençlidirler. Savaşlarını silahlar ve kaba kuvvetle vermeyi tercih ederler."

Titrediğimi fark etmiş olmalı ki, eğilip bir sonraki sözleri fısıldadı, sıcak nefesi kulağımın kıvrımını boyadı. "Boşluk Evi siyah giyer, Işık Evi ise beyaz. Senin yerinde olsam ikisinden de uzak dururdum."

Beni Earth House'a vermek gibi bir hakaret önerisinde bulunan siyah giysili katilin hesaplı soğukluğunu hatırladım. O Void House'dan olmalıydı, beni öldürmeyi öneren sadist prens Roland ise Light House'dandı. "Peki ya Illusion?"

"İllüzyon, zihnin algıladıklarını değiştirebilir. Görüntüler yansıtabilir, gerçek olmayan şeyleri duymayı ve hissetmeni sağlayabilir, manipülasyon ve hile kullanarak istediklerini elde edebilirler. Kral, tahta çıkmadan önce Illüzyon Prensi idi. Şimdi ise tüm Mistei'nin kralı ve evinde prens ya da prenses yok." Drustan'ın ses tonunun düzlüğüne şaşırdım, ama yüzünde hiçbir şey belli etmiyordu.

"Peki ya Kan?" diye sordum.

Birisi rampadan yukarı geliyordu — bizi görünce durup reverans yapan başka bir asrai. Drustan onlara selam verdi. Underfae'yi geçtikten sonra, sol kolumu tutup beni kenara çekti. Parmakları uzun ve güçlüydü, dokunuşunun sıcaklığı kolumun içinden geçip gitti. Prens tekrar kulağıma fısıldamak için eğildi ve ben o sıcak nefesine ve dudaklarının yakınına hazırlıklı olmama rağmen, yine de içim titredi.

"O ismi ne zaman ve nasıl söylediğine gerçekten dikkat etmelisin," dedi. "Dün gece bana çok para kazandırdın, karşılığında sana Mistei'yi tanıtacağım, ama Soylu Fae'ler arasında diğerleri, bir hizmetçinin kayıp hanedan hakkında konuşmasına tahammül göstermez. Ve gölgelerde kimin dinlediğini asla bilemezsin."

Tüylerim diken diken oldu. Meşale ışığı obsidiyen duvarların üzerinde dans ediyordu ve bir an için taşlar sanki canlanmış ve nefes alıyormuş gibi göründü. Yine de, Drustan'ın bir nefeste bana Kan Evi'nden bahsedip, bir sonraki nefeste merakımı sürdürdüğüm için beni azarlaması ikiyüzlüce geliyordu. "Onları gündeme getiren sensin," dedim, ona kararlı bir şekilde meydan okurcasına bakarak. "Prens'im."

O sıırttı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Sadece meraklı değil, cesursun da. Seni gördüğüm anda, boyun ne kadar kısa olursa olsun, en güçlüsünün sen olduğunu anladım."

Diğer kadınlardan küstahça bahsetmesine kızdım. "Zaten bizi koşarken nasıl izliyordun?" "Kral Osric, avı izleyebilmemiz için duvara bir illüzyon yansıtıyor. Bunu eğlenceli buluyor."

Gözlerim yanıyordu ve öfkemi bastırmak için yumruklarımı sıkarak başka yere baktım. Tırnaklarım avuç içlerime keskin bir acı izi bıraktı. "Eğlenceli mi? Diğerleri öldü."

Beni izlediğini hissedebiliyordum. "Her zaman ölürler," dedi Drustan, ama bu sefer sesi daha yumuşaktı. "Sen hariç."

Rampanın sonuna gelmiştik ve obsidiyen duvarların yerini gri taşların almasıyla rahat bir nefes aldım. Ana tünellere geri dönmüştük. "Buradan sonrasını kendim bulabilirim," dedim. *Belki*. Onun varlığı çok sinir bozucu, çok uyarıcıydı ve zihnimi boşaltmak için mesafeye ihtiyacım vardı. Reverans yaptım. "Teşekkür ederim."

Ayağa kalktığımda, yüzündeki ifade ölümcül derecede ciddiydi. "Söylediğimde ciddiydim. Işık ve Boşluk'tan uzak dur."

Ve Illusion'dan da."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ama Ateş tamamen güvenli mi?" Neredeyse ölümlü burun buruna gelmem aksini söylüyordu.

"Fire... açık fikirli, diyebiliriz. Mistei'nin birçok yerinde arkadaşlarımız var."

Bunun ince bir teklif olduğunu anladım. Fire House'un dostu olmak. Sorun şu ki, bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Huzur içinde düşünebilmek için oradan uzaklaşmak istediğimden başımı salladım. "Tekrar teşekkür ederim, prens'im."

"Protokol konusunda," dedi, "her cümlede 'prens'im' diye seslenilmesi sıkıcı oluyor. Diğer Soylu Fae'lerin önünde bana Drustan demek uygunsuz olur, ama daha özel ortamlarda

"Bana göz kırptı ve ben kızardım. "Ve arkadaşlarımla bazı ayrıcalıkları var."

Yine o kelimeye, "arkadaşlar"a, hafif bir ağırlık verdi. Hançer koluma tekrar dokundu, içimi kaplayan titremeye eşlik ederek. Prens Drustan çekiciydi, ama bu konuşmanın sadece bir prensin kapisinden dolayı gerçekleşmediğini hissettim. Beni eğitmekle kalmamış, bir şekilde beni sınıyordu.

Reverans yaptım. "Bunu aklımda tutacağım."

Onu geride bıraktıktan sonra da bakışları sırtımda yanmaya devam ediyor gibiydi.

Lara beni görmek istemedi.

Fire House'daki olaydan sonra çok tedirgindim, bu yüzden geri dönüp bir ihtiyacı olup olmadığını sormaya karar verdim. Tereddütle kapıyı çaldığımda, sadece "Git buradan" diye bağırdı.

Hanımım hizmetçi istemeseydi ne yapmam gerekirdi?

Bir yanım görevim olmadığı için rahatlamıştı, ama ben aptal değildim. Kaçmak için yeterince uzun süre hayatta kalabilmek için, hizmetçi olarak başarılı olmam gerekiyordu. Ayrıca, her duraklama, kederin beni tekrar yakalamasına fırsat veriyordu — meşgul kalmak ve gözyaşlarımı gecenin yalnız saatlerine saklamak daha iyiydi. Alodie'den başka bir görev istemeye kararlı olarak aşağı kata döndüm.

Alodie artık ana salonda değildi. Onun yerine, nefes kesici güzelliği ve bol kıvrımlı vücuduyla Prenses Oriana duruyordu. Mavi tunikasına tek bir sarı gül takmış, neşeli görünümlü genç bir peri ile sessizce konuşuyordu. Genç adamın dalgalı kahverengi saçlarında Oriana'nın sarı buklelerine uyan altın rengi çizgiler vardı, ama kahverengi gözleri Lara'ninkilerle aynı şekil ve renkteydi. Bu, Oriana'nın küçük kardeşi olmalıydı.

Asil Periler, yirmi ile otuz yaşları arasında gibi görünen ölümsüzlükte donmuş gibiydiler, bu yüzden Oriana'nın bu çocuğun annesi olabileceğini düşünmek tuhaftı. İnsanlar aleminde olduğu gibi, bir bakışta aile ilişkilerini tahmin edememek alışmak zaman alacaktı. Bildiğim kadarıyla Oriana binlerce yaşındaydı.

Geri çekilmeye çalıştım, ama Oriana beni hemen fark etti. "Sen." Bana sert bir şekilde parmağını doğrulttu. "Buraya gel."

Yaklaştım ve reverans yaptım. Neyse ki bu seferki çok fazla sallanmadı. "Prenses."

Sanki üstesinden gelinmesi gereken hoş olmayan bir görevmişim gibi, beni sert bir kararlılıkla inceledi. Bükümlü tahta bir taç ve orman yeşili bir elbise giymişti, saçları ise sırtının ortasına kadar birbirine dolanan kalın örgüler halinde örülmüştü. Ela gözleri bana Anya'yı hatırlattı ve içimi bir acı kapladı. "Bu insan," dedi Oriana gence.

Genç gülümsedi ve yanağında bir gamze belirdi. "Anladım."

"Rahatsız ettiysem özür dilerim," dedim. "Alodie'yi arıyordum, bana vereceği bir görev var mı diye."

Oriana kaşlarını kaldırdı. "Lara sana zamanını dolduracak kadar görev vermedi mi?"

Cevabımı olabildiğince nazik bir şekilde ifade ettim. "O benim yardımımı istemiyor, prensesim." "Yani o bir velet gibi davranıyor," dedi Oriana düz bir sesle ve çocuk kahkahayı bastı.

Neredeyse boğuluyordum. Ona bakakaldım, cevap veremedim.

Oriana iç geçirdi. "Lara eleştiriye her zaman duyarlı olmuştur." Parmaklarını şıklattı ve ben bu keskin sese irkildim. "Gel."

Oğlan bana gülümsedi ve salondan çıktı, ben de Oriana'yı takip ederek spiral merdivenden yukarı çıktım. Kızının kapısına doğru yürüdü ve kapıyı yumrukladı.

"Ne?" diye sinirli bir cevap geldi.

"Kapıyı aç."

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Lara, prenses içeri girerken kenara çekildi. Ne yapacağımı bilemeden arkadan onu takip ettim.

Ben köşeye çekilirken Lara bana öfkeyle baktı. Siyah saçları açıktı ve buruşuk turkuaz bir gecelik giyiyordu. "Bu insanın burada olmasını istemiyorum."

"Evet, bu çok açık." Oriana yumuşak bir kanepeye oturdu ve Lara'ya karşısındaki brokar döşemeli sandalyeye oturması için işaret etti. Birbirlerine baktılar. Ailevi benzerlikleri çok belirgin değildi, ama ben bunu kavisli kaşlarının açısı ve burunlarının şekillerinde fark ettim.

Sessizlik uzadı. Lara koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başladı.

"Bu insan," dedi Oriana sonunda, "Kral Osric'in kendisi tarafından sana hediye edildi." "Onu istemiyorum."

"Seçeneğin yok. O kral."

Lara bana nefretle baktı. "Diğerleri bu konuda benimle alay ediyorlar. Ne kadar zayıf olduğumu, bir insan hizmetkarına ihtiyacım olduğunu söylüyorlar. Bu çok aşağılayıcı."

"Bu sadece senin izin verdiğin için aşağılayıcı. Onların söylediklerini umursamasan, hizmetkarının insan, Underfae veya Nasty olması fark etmezdi."

"Ne dediklerini umursamam gerek. Bana her zaman zayıf görünmemem gerektiğini söylemiyor musun?"

"Evet. Ve bu hediye reddederek, saraydaki herkese ne kadar aşağılanmış hissettiğini açıkça gösteriyorsun. Onların zaten düşündüklerini doğruluyorsun."

Lara sandalyesine geriye yaslandı ve derin bir nefes verdi. "Bundan nefret ediyorum. Kral neden benden bu kadar nefret ediyor?" "Sadece senden değil," dedi Oriana. "Tüm Earth House'dan nefret ediyor. Tarafsız olmamızı ve hiçbir zaman

onun tarafını tutmadığımızı sevmiyor. Bunu zayıflık olarak görüyor ve bizi sınamaktan zevk alıyor. Bundan daha güçlü olmalısın." "Yani hakaretleri kabul mi edeyim? Herkes güldüğünde bunu kabullenmeli miyim?"

"Evet."

Lara tekrar bana baktı. Beni bir insan değil de bir nesne gibi tartışmalarından nefret etsem de, ifademi sakın ve vücudumu rahat tutmaya çalıştım.

"Bu benim gücümü nasıl kanıtlar?" Lara'nın yüzündeki öfke biraz azalmıştı.

"Hakaretlere rağmen kendinden emin davranarak, onların üstünde olduğunu, ölümsüzlük denemelerinde bir insanın yardımına ihtiyaç duymayacak kadar değerli olduğunu ima ediyorsun. Kendine saygı duyulan bir konumda kalarak, başkalarına sana nasıl davranmaları gerektiğini öğretiyorsun."

Ben de kendime bir ders çıkarabilir miyim diye merak ederek dikkatle dinledim. Başkaları beni nasıl gördüğünün önemi olmadığını hep kendime söylemiştim, ama görünüş Noble Fae için her şey demekti. Kendinden emin görünüyorsan, kendinden emindin. Güçlü görünüyorsan, güçlüydün. Bu yüzden, sefil hayatımı ve yüzlerce önemsiz korkumu gizlemek için kirli, vahşi ve asi görünmekten zevk aldığımda, Tumbledown'daki herkes benim öyle olduğumu varsaymış ve kimse daha derine bakma zahmetine girmemi.

Lara iç geçirdi. "Ya denemeler onun yapamayacağı bir şey gerektirirse?" En

azından bana "insan" ya da "hakaret" yerine "o" diyordu.

"Öyle bir şey olmayacak. Kral bile bir yarışmacıyı bu kadar sabote etmez. Ama bunu nasıl kendi yararımıza kullanabileceğimizi düşünüyordum. Kralın hediyesini bir hakaret olarak görmeye o kadar odaklandık ki, bunun getirdiği avantajları fark edemedik."

Oriana'nın gözlerindeki hesaplayıcı bakış beni tedirgin etti. Ne demek istiyordu?

"Ne avantajları?" Lara alaycı bir şekilde sordu. "Onu görüyorsun."

Yanağımı ısırıp, kaba bir cevap vermemeye kararlıyım. Bana baktıklarında ne gördüklerini biliyordum: küçük, dağınık, aşağılık bir varlık. Dağınık kısmı düzeltebilirdim, ama geri kalanı için yapabileceğim pek bir şey yoktu.

"Aynen öyle." Oriana bana değerlendirmeye bakış attı. "Mistei'nin birçok bölgesi Soylu Fae ve Underfae'ye karşı korunuyor. Geleneksel bir hizmetkarın sana yardım etmek için yapabileceği şeyler sınırlıydı, alabilecekleri riskler de öyle. Ama bir insan daha fazla risk alabilir ve kimse onu iki kez düşünmez çünkü insanlar bir tehdit olarak görülmez. Fiziksel olarak zayıftırlar, sihirleri yoktur ve çoğunun dili kesilmiştir. İçlerinden biri bir şekilde cesaretini toplasa bile kiminle konuşacaklar ki?"

Midem bulandı. *Dilleri kesilmişti*. Bu, şimdiye kadar tanıştığım insanların benimle konuşmamasının nedenini açıklıyordu. Bu düşünce midemi bulandırdı. Lara'nın hizmetine atanmamış olsaydım, Fae bana da aynısını yapar mıydı? Sesimin duyulmasını engellemek için beni sakat bırakır mıydı?

"Hizmetçin bizim için casusluk yapacak," diye devam etti Oriana. "Yaklaşan denemelerin ne getireceği hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenecek. Başka türlü mümkün olmayacak kadar derin ve karanlık yerleri keşfedecek."

Bu çok kötü geliyordu. Sinirli bir şekilde kıpırdadım ve Oriana'nın bakışları bana çevrildi. "Lara'nın başarılı olmasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacaksın, insan," dedi bana, şimdiye kadar ondan duyduğum en keskin ses tonuyla, "Her şeyi. Sınır yok."

Bunu gerçekten ciddiye. Çocuğunun kazanmasına yardımcı olacaksın, cinayet dahil her şey onun gözünde kabul edilebilirdi.

"Evet, prensesim." Verebileceğim tek cevap buydu.

"Earth House çoğu yerden daha merhametlidir, ama bizim merhametimizin de sınırları vardır. Lara'ya yardım etmezsen ya da işe yaramaz hale gelersen, seni buna göre cezalandıracağız. Aşağıya gönderilip en aşağılık hizmetçi olarak yaşayacaksın, tabii seni idam ettirmeye karar vermezsem."

Oriana dikkatini tekrar Lara'ya çevirdiğinde, omurgamdan bir ürperti geçti. Emirlerini ve tehditlerini ilettikten sonra, Oriana benimle işini bitirmiş gibiydi.

"İnsanın sana yardım etmesini sağla," dedi Lara'ya. "Onu her etkinliğe götür ki, duruşmalarla ilgili bilgileri dinleyebilsin. Ve ne olursa olsun, zayıflık gösterme, yoksa sonuçlarına katlanırsın."

Oriana gittikten sonra **Lara ve ben** birbirimize **baktık**.

O da benim kadar dehşete kapılmış görünüyordu. Neden? Dilinin kesilme tehdidi altında olan o değildi... ama yine de, denemelerde başarısız olursa onun da ölümle karşı karşıya kalacağını unutmamam gerekirdi.

O gençti, hatırlıyorum. Benim yaşlarımda biriydi. Fae'leri hep eski ve güçlü varlıklar olarak düşünürdüm, ama Lara öyle değildi. İnsan dünyasında büyümek yeterince zordu, peki ya herhangi bir zayıflığın cezalandırıldığı korkunç Fae sarayında büyümek nasıldı acaba?

Kaçmak için her şeyi yapardım, ister mükemmel bir hizmetçi rolünü oynamak olsun, ister Oriana'nın casusu olmak olsun. Eğer duruşmalar başlamadan kaçamazsam, aynı nedenden dolayı Lara'nın başarılı olmasına yardım ederdim. Ama sadece kendi hayatımı kurtarmak için değil. Yaramaz olsa da, Lara korkuyordu ve tehlikeyeydi.

O anda, hanımı görmeye şeklim değişmeye başladı. Sert tavırlarına ve aramızdaki büyük uçuruma rağmen, aynı mücadelede isteksiz müttefikler haline gelmiştik.

"Size bir şey getireyim mi, hanımefendi?" Müttefik olacaksak, onunla bir ateşkes kurmaya başlamam gerekiyordu.

Ağzını açtı, sonra söylemek üzere olduğu şeyi yeniden düşünürcesine durdu. "Su," dedi sonunda.

Benim banyomda olduğu gibi, onun banyosunda da bir sürahi ve bardak vardı. Geri döndüğümde Lara sessizce bardağı aldı.

"Üzgünüm." Başka ne diyeceğimi bilemedim.

İçti, sonra gözlerini kapattı ve iç çekerek başını geriye eğdi. "Senin acıma istemiyorum."

Keskin kenarlar hâlâ oradaydı. Beni kabul etmesi zaman alacaktı, tabii kabul ederse. Ama eşyaları fırlatmıyordu, bu yüzden bunu bir ilerleme olarak saydım. "Sizin için başka bir şey yapabilir miyim, hanımefendi?"

"Katılmam gereken bir öğle yemeği var. Hazırlanmama yardım et."

Bu kadar basit kelimelerdi, ama nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. "Daha önce hiç bir bayana hizmet etmedim," dedim ona, iyi anlaşabilmemiz için dürüst olmanın gerekli olduğunu düşünerek. "Ne yapmamı istersiniz?"

Gözlerini devirdi ve gardırobu işaret etti. "Bir kıyafet seç."

Kapıları açtım ve dökülen kumaşların güzelliği karşısında hayretle nefesimi tuttum. Elbiselerin çoğu Earth House'da çok yaygın olan mavi, yeşil veya kahverengiydi, ama birkaçı pembe, krem veya sarıydı. Pürüzsüz saten, zengin kadife ve her hava akımında dalgalanan, çok hafif ve şeffaf bir kumaşın üzerinde elimi gezdirdim. Bir hanımefendi öğle yemeğinde ne giyerdi? Hepsisi o kadar güzeldi ki, ne seçeceğimi bilemedim.

Rastgele bir fildişi elbise aldım. Korse minik zümrütlerle süslenmişti ve etekler yeşil saten kemerin altında bulut gibi dalgalanıyordu. Kollar, daha fazla zümrülle süslenmiş ince bir ağdan yapılmıştı ve kumaş o kadar inceydi ki örümcek ağı gibi görünüyordu. Elbiseyi kaldırdım ve o bana deliymişim gibi baktı.

"O bir balo elbisesi," dedi düz bir sesle. "Bu bir balo değil. Bu bir öğle yemeği."

Tirildim. "Tabii ki." Elbiseyi geri koyup diğerlerini karıştırdım ve sonunda diğerleri kadar abartılı görünmeyen bir tane buldum. Koyu yeşil, uzun kollu ve yuvarlak yakalıydı ve eteği siyah tül ile kaplıydı. Genel görünümü bana karanlık bir ormandaki çam ağaçlarını hatırlattı — gölgelerle dönüşümlü olarak uzanan yaprak dökmeyen iğneler. Ona gösterdim ve o da başını salladı.

Sessizce giyinmesine yardım ettim ve zengin hanımların giydiği kıyafetlerin aşırı derecede karmaşık olduğunu çabucak öğrendim. Bana göstermesi gereken iç çamaşırları vardı ve saten elbiseyi onun dolgun vücuduna örttükten sonra, elbisenin her kıvrımı vurgulaması için sonsuz sayıda görünen bağcıkları sıkımda gerekiyordu.

Geri adım attım ve onu değerlendirdim. İnanılmaz görünüyordu, yeşil rengi zeytin tonlu tenini parlatıyor ve yakası benim ancak hayal edebileceğim göğüslerini vurguluyordu. "Mükemmel," diye cesaret ettim.

Bana yine sert bir bakış attı. "Makyaj mı?" diye sordu alaycı bir sesle. "Saç mı?"

Terlemeye başladım. Bu sabah ilk kez kozmetik ürünlerle karşılaşmıştım. Peki saçlar? Bir bayanın saçını nasıl yapmalıydı? Oriana'nın karmaşık örgülerini düşündüm ve neredeyse ağlayacaktım.

Lara'yı sessizce banyoya götürdüm ve tezgâhın üzerindeki düzinelerce şişe ve kutuya telaşla baktım. Üzerlerinde yazılı olan isimlere bakarak onları yüzün bölgelerine göre sıraladım. Dudaklar, yanaklar, gözler. Sonra içlerine bakmaya başladım. Çok fazla renk vardı: dudaklar ve yanaklar için kırmızı ve pembe tonları, göz kapakları için ise sonsuz sayıda gökkuşağı rengi. Bunlarla ne yapmam gerekiyordu?

Panik içinde onları karıştırırken, o içini çekti. "Makyaj yapmayı bilmiyorsun, değil mi?" "Hayır, hanımefendi."

Hızla yanıma geldi ve dağınık bir şekilde bıraktığım kutuları ve fırçaları toplamaya başladı. "Göz farını ne kadar kötü sürdüğünden anlayabiliyorum."

Yüzüm kızardı. Yanlış mı uygulamıştım?

"İşte." Lara izlememi işaret etti. "Önce gözleri yap." Kahverengi bir kalemle gözlerini çizdi, sonra kirpik çizgisine koyu yeşil göz farı sürdü. Tam olarak benim yaptığım gibi görünüyordu, diye düşündüm acı bir şekilde, ama sonra daha açık bir pigment aldı ve kaşlarına kadar yeşil parıltılar belirene kadar karıştırdı.

Oh. Evet, benim yaptığımdan daha iyi görünüyordu. Aynada yüzlerimizi karşılaştırdım. Şimdi mavi göz farımın hem asimetrik hem de çok sert olduğunu görebiliyordum.

Koyu renkli kirpikleri kısa ama doğal olarak kalındı ve üzerine daha da vurgulamak için mürekkep rengi bir pigment sürdü. Yuvarlak yanaklarına düşen yeşil pudrayı bir bezle temizledi, sonra parlak mercan rengi bir allık sürdü. Ardından dudaklarının doğal meyve rengini derinleştiren bir krem sürdü ve son olarak alnından göğsüne kadar parlak pudra sürdü, elbisesine bulaşmamasına dikkat etti.

Aynada onun değişmiş yüzüne bakarak gözlerimi kırptım, yeteneğine hayran kaldım. Doğal olarak güzeldi, ama şimdi olağanüstü görünüyordu. O doğuştan gelen peri parıltısı, ışıltılı renkleri daha da yoğunlaştırıyordu ve bana evin tünel girişinde yüzen parlak, ışıltılı balıkları hatırlattı.

"Mutlaka pratik yapacağım," dedim ona.

"Lütfen yap." Ana odaya geri döndü ve altın çerçevesi ağaç dallarını andıran bir aynanın bulunduğu makyaj masasına oturdu. "Eskiden çok zeki bir asrai hizmetçim vardı. Kozmetik ve saç konusunda çok yetenekliydi." Aynadan bana acı bir bakış attı. "Kral bana seni hediye ettikten sonra onu başka bir aileye gönderdiler." *Hediye* kelimesini vurgulaması, beni hala bir hediye olarak gördüğünü gösteriyordu.

"Öğreneceğim."

Onun gece yarısı kadar uzun saçlarını taradım. Saçlarının dokusu bana Anya'nınkini hatırlattı — yumuşak ve doğal dalgalı. Anya ve benim kasaba dedikodularını paylaşıırken birbirimizin saçlarını ördüğümüzü düşününce kalbim yine acı bir şekilde sızladı. Ondan birkaç basit saç modeli öğrenmiştim; bunlardan biri Lara için uygun olacaktı. Saçını kulağının üstünden örmeye başladım, örgüyü başının üstünden geçirip diğer kulağının arkasına iğnelerle sabitleyip geri kalanını sırtında serbestçe akıtmayı planlıyordum.

"Earth House'da çok sayıda aile var mı?" diye sordum. Henüz evin tamamını keşfetmemiştim, ama ev çok geniş görünüyordu ve hizmetçiler koştururken birçok Noble Fae'nin koridorlarda dolaştığını veya oturma odalarında dinlendiğini görmüştüm.

"Evet," dedi Lara. "Annemin soyu en güçlüsüdür, ama benzer güçlere sahip başka Noble Fae aileleri de vardır."

"Baban da onlardan biri miydi?" Saçımı örgüye daha fazla çekmeye odaklandım. Uzun bir süre hareketsiz kaldı. "Evet, ama onu pek tanıımıyordum."

Hemen bir hata yaptığımı fark ettim. "Özür dilerim."

Bana acıyarak içini çekti. "Babam Oriana'nın ikinci eşi idi ve Oriana onu sadece birkaç on yıl önce seçmişti. Bu yüzden Selwyn ve ben diğer hanelerin varislerine kıyasla çok genciz. Babam Selwyn'in doğumundan kısa bir süre sonra öldü."

Selwyn, daha önce karşılaştığım neşeli görümlü genç olmalıydı. "Üzgünüm," diye tekrarladım, aynada gözlerine bakarak. "Babam, ben birkaç yaşındayken annemi ve beni terk etti. Ben de babasız büyüdüm." Belki de bu ortak acı, ilk ortak noktamız olacaktı.

Yüzündeki ifade yumuşadı. Sessizce başını sallayarak itirafımı kabul etti.

Örgü beklediğimden daha iyi oluyordu. Neredeyse bitirmiştım ve şu ana kadar sadece biraz eğri olmuştu. Başka bir konu bulmak için çabaladım. "Yani sen ve Oriana aynı sihre mi sahipsiniz?"

O kadar çabuk, yüzündeki yumuşaklık kayboldu. Sanki onu aşağılamışım gibi görünüyordu. "Henüz denemeleri geçmediğim için çok az sihir gücüm var," dedi keskin bir ses tonuyla.

Ben irkildim. Görünüşe göre ona yetersiz hissettiği başka bir yönünü hatırlatmıştım. "Elbette."

Sessizce örgüyü bitirdim. Aynada örgüyü inceledi, yüzünde bariz bir şüphelilik vardı. "Basit bir şey."

"Basit bir elbise." Tabii ki benim için basit değildi, ama o mantığı kabul etmiş gibi başını salladı ve sandalyesinden kalktı.

"Gel." Annesi gibi, sanki ben bir köpekmişim gibi parmaklarını şıklattı. "Nereye gidiyoruz, hanımefendi?" Mümkün olduğunca kibarca sordum.

"Light House'da öğle yemeği. Beni utandırma, yoksa Oriana ne derse desin, seni hizmetimden çıkaracağım, yemin ederim."

Dostluğumuzun anı sona ermişti. Gözlerimi devirme isteğine direnerek onu ana merdivene kadar takip ettim. Küçük bir zafer kazanmaya ihtiyacı vardı, bunu anlayabiliyordum. Bu yüzden korkmuş bir hizmetçi gibi davranarak onun peşinden gidip uysal görünmeye çalıştım.

Drustan'ın bana söylediği şeyi ancak daha sonra hatırladım. *Light House'dan uzak dur.*

Light House'un girişı, geniş yeraltı şehrinin en üst katlarından birindeydi. Bir dizi mermer merdiveni tırmanıp sütunlarla çevrili bir salona çıktığımızda bacaklarım yorgunluktan titriyordu. Lara nefes nefese bile değildi — görünüşe göre periler insanlardan daha dayanıklıydı.

Parlaklık gözlerimi acıtıyordu. Zemin beyazdı, duvarlar beyazdı, odayı boydan boya uzanan kalın sütunlar beyazdı. Parlak ışık küreleri yukarıda süzülüyordu, meşaleler ve kristaller mekanı parlaklıkla dolduruyordu. Ayaklarımın altındaki taş altın damarlarla kaplıydı.

"Eve girecek miyiz, hanımefendi?" Işık Evi'nin düşmanlarını bekleyen korkunç tuzağın ne olduğunu merak ettim. Toprak Evi istenmeyen ziyaretçileri boğuyordu, Ateş onları yakıyordu... Işık ne yapacaktı?

"Tabii ki hayır," diye fısıldadı. "Misafirleri ağırlamak için dış odalardan birinde olacağız."

Rahat bir nefes aldım.

Beyaz ve altın rengi giysili bir hizmetçi, salonun uzak ucundaki bir kapıdan çıktı. Sanki içinden ışık saçıyormuş gibi parlıyordu ve sırtından beyaz tüylü kanatlar çıkmıştı. Kar beyazı cüppesinin etekleri ayaklarının etrafında dalgalanıyordu. Yaklaştığında, ağzının olmadığını ve gözlerinin sıvı altın renginde olduğunu fark ettim.

Onun etrafındaki parıltı, hareket ederken onu takip eden bir ışık çemberinden kaynaklanıyordu. Nereden geldiğini görmek için yukarı baktım. Tavana yakın duvarlara sekiz adet devasa cam mercek yerleştirilmişti ve hepsinden doğal olmayan derecede güçlü bir peri ışığı akarak ayaklarının altındaki hareketli bir havuzda toplanıyordu.

Tumbledown'daki çocukların bir karınca yuvası ve bir cam parçasıyla ne yaptıklarını görmüştüm. Light House kendini böyle mi savunuyordu? O ışığı, herhangi bir davetsiz misafiri yakacak kadar yoğunlaştırarak mı?

Uşak durdu. *Hoş geldiniz, Leydi Lara.* Derin ses kafamın içinde yankılandı. Ben irkildim, ama Lara zihinsel iletişimden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. *Lütfen beni takip edin.*

Bizi yakındaki bir kapıya götürdü ve ışık bizi takip etmediğinde rahatladım. Işık, yaklaşık üç metre uzaklıktaki son sütunda durmuş ve daha ileri gitmemişti.

Oda asil perilerle doluydu.

Lara'yı birkaç adım takip ettim, sonra bana keskin bir bakış attığında durdum. Diğer hizmetkarların başlarını eğip ellerini kavuşturarak durdukları duvara çekildim ve aynı pozisyonu aldım, muhteşem odaya gizlice bakışlar attım.

Sanki bir bulutun içinde duruyormuşum gibiydi. Ayaklarımın altında zemin yumuşaktı ve ayak bileklerimin hizasında sis bulutları dolaşıyordu. Duvarların alt yarısı güneş ışığında kar gibi parıldıyordu ve üst yarısı berrak bir kış gökyüzünün saf mavisine dönüşüyordu. Çapı kolaylıkla yirmi fit olan altın bir avize odayı aydınlatıyordu.

Asil Fae'ler de parıldıyordu. Artık beş hanenin renkleri olarak tanıdığım renklerdeki özenle hazırlanmış giysiler giiyorlardı: Toprak'ın doğal tonları, İllüzyon'un mor ve gökkuşağı renkleri, Ateş'in kırmızı ve turuncu renkleri, Işık ve Boşluk'un keskin kontrast oluşturan beyaz ve siyah renkleri. Lara, teninden birkaç ton daha açık kahverengi kadife ceket giyen bir erkek periye katıldı. Adam ona selam verdi, Lara da ona gülümsedi.

Aniden biri beni izliyor gibi hissettim. Gizlice etrafa baktım ve kırmızı renkle vurgulanmış altın tunikle göz kamaştırıcı görünen Prens Drustan'ın gözleriyle karşılaştım. Light House'dan iki peri ile sohbet ediyordu. O sırttı ve ben aceleyle başka yere baktım.

Başka biri de beni izliyordu. Void House'dan gelen soğuk peri, Lara'nın hizmetçisi olarak bulunduğum konumun sebebi olan katil. Gümüş tokalarla tutturulmuş uzun siyah paltosuyla ölüm gibi görünüyordu ve göğsüne dün olduğu gibi aynı opal broş takılıydı. Void House'dan başka bir üyeye konuşuyordu, ama gözleri benimkilerle buluşmuştu.

Omurgamdan bir korku dalgası geçti. Bu Void prensi olmalıydı. Dikkatli duruşu ve soğuk bakışları, zorlukla kontrol edilen bir gücü yansıtıyordu.

Dikkatini başka yöne çevirdiğinde, ben de tekrar nefes alabildim.

Bir çan çaldı ve periler uzun bir yemek masasında toplandılar. Kar beyazı masa örtüsünün üzerine bir dizi yemek ortaya çıktı. Kızarmış etin kokusu ağız sulandırıcıydı; yeni çevremden çok şaşkın olduğum için dünden beri hiçbir şey yememiştim. Lara'nın buharlı çorbayı kaşığıyla dudaklarına götürmesini kıskançlıkla izledim.

"İştahını kabartıyor, değil mi?" Yumuşak bir fısıltı solumdan geldi.

Yanımda duran kömür rengi saçlı Underfae de masaya gizlice bakıyordu. Benden birkaç santim kısaydı ve ateş hizmetkarlarının kırmızı-sarı üniformasını giyiyordu. Ten rengi kül grisiydi ve göz bebekleri siyah, içinde parıldayan turuncu bir ateş vardı.

Tedirgindim, ama bana o kadar bulaşıcı bir gülümsemeyle gülümsedi ki, ben de gülümsemeden edemedim. "Konuşabilir miyiz?"

"Hayır. Ama bu bizi asla durdurmaz."

Gerçekten de, masanın ilerisinde diğer hizmetkarların dudaklarını neredeyse hiç hareket ettirmeden fısıldayarak konuştuklarını görebiliyordum. Sürpriz bir şekilde, evler arasında serbestçe konuşuyorlardı — illüzyon, Ateş ile konuşuyor, Işık ve Boşluk da dedikodularını paylaşıyordu. Bu, önümüzdeki masada, Soylu Fae'lerin evlerine göre ayrı gruplar halinde oturduğu durumla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Hizmetçiler birbirleriyle bilgi paylaşıyorlarsa, belki de ölümsüzlük denemeleri hakkında daha fazla şey öğrenmeye başlayabilirdim. "Ben Kenna," dedim.

"Bataklıktan kurtulan insan, değil mi? Benim adım Aidan. Ben bir Ateş perisiyim."

Sprite'lar küçük ve kötü olmaları gerekmiyor muydu? Bu, beklediğimden çok daha büyüktü ve gayet hoş görünüyordu. İnsanların efsanelerinin yine yanlış olduğunu iddia etmeye hazırdım. "Tanıştığımıza memnun oldum. Beni nasıl duydunuz?"

"Hizmetçiler arasında dedikodular çabuk yayılır. Hayatta kaldığın için tebrikler."

O kadar şaşkındım ki, hayatta kalmak için yaptığım çılgın koşuyu hatırlamaya bile vaktim olmamıştı. Şimdi o anı yeniden canlandı, damarlarımdan akan içgüdüsel bir korku yankısı. Kolumu saran hançer zonkladı ve derimi deldi, çılgınca akan kanımın bir kısmını aldı. Bir kez daha, bana bir duygu ya da düşünce gönderdiğine yemin ederdim. *Kazandık*, diye fısıldıyor gibiydi. Kalbim sakinleşti ve derin bir nefes aldım.

"İnsanlar bilmiyorlar," dedim. Belki de kendi sırrımı paylaşmak riskliydi, ama ilişkiler kurmaya başlamam gerekiyordu. Üstelik, etrafımdaki pek çok kişi bana düşmanca bakarken, Aidan bana ilgi ve dostlukla karşılık vermişti. "Bunun Fae için sadece bir oyun olduğunu bilmiyorlar. İnsanların burada hoş karşılanıp daha iyi bir yaşam sürdüklerini sanıyorlar."

Aidan yüzünü buruşturdu. "Bir zamanlar iki türü birleştirmek amacıyla gerçekten bir gündönümü ritüeli olduğunu duymuştum. Ama en azından kral tahta çıktığından beri, bu ritüel bir eğlenceye dönüştü."

"Ne kadar süredir hüküm

sürüyor?" "Sekiz yüz

yıldır."

O kadar uzun süre aynı kral tarafından yönetilmeyi anlamak imkansızdı. Fae'lerin tahtın devri kuralları neydi? Varisi yok muydu ve tahttan vazgeçmek istemiyor muydu?

Beni rahatsız eden başka bir şey daha vardı. "Kimse bataklığı geçemiyorsa, diğer insanlar buraya nasıl geldiler?"

"Kral, onları kaçırmak için düzenli olarak keşifçiler gönderir." Aidan bana anlayışla baktı. "Bazen güzellikleri için, bazen güçleri için, bazen de bir hevesle."

İnsanların dillerini koparan ve onları köleliğe zorlayan bir heves. Böyle bir kötülüğü hiç hayal etmemiştim.

Kapılar açıldı ve dört mor üniformalı, kavisli kılıçlı asker içeri girerken Soylu Fae ayağa kalktı. Kral Osric onların ardından geldi, onu daha fazla asker izledi. Kral içeri girerken Soylu Fae ve hizmetkarlar eğildiler. Ben de onların örneğini takip etmek için aceleyle, bacaklarım titreyene kadar derin bir reverans yaptım.

Kral Osric odanın önünde durdu, opalimsi ipekten yapılmış uzun tuniği ile göz kamaştırıcı bir görüntü oluşturuyordu. Soluk saçları sırtına düz bir şekilde dökülüyordu ve yine etrafında gökkuşağı renginde bir sis dolaşıyordu. Başını süsleyen acımasız siyah taç olmasaydı, narin güzelliğin vücut bulmuş hali olurdu.

Nefretle dolmuştum. Bu peri, Anya'nın ölümünün sebebiydi. Onun *kaprisleri* hayatları

mahvetti. "Duruşma sezonunun ilk etkinliğine hoş geldiniz," dedi.

Donakaldım. Deneme sezonu şimdiden başlamış mıydı? Lara ne yapacaktı? *Ben* ne yapacaktım?

"Bugün burada dokuz aday var. Lütfen ayağa kalkın."

Lara, daha önce konuştuğu kahverengi ceketli peri ile birlikte ayağa kalktı. İki Dünya adayına ek olarak, ikisi beyaz, biri turuncu, ikisi siyah ve ikisi mor giyinmiş adaylar vardı.

Alodie'nin denemelerin yaklaşık on yılda bir yapıldığını söylediğini düşünürsek, aday sayısı şaşırtıcı derecede azdı. Belki de bu, Holman'ın kısmen haklı olduğu tek konuydu. Perilerin doğumlarının nadir olduğunu iddia etmişti; bu, gündönümünde sunulan kadınların bu kadar önemli olmasının bir nedeniydi. Onların üreme amaçlı olduklarını açıkça söylememiştir, ama bunu ima etmişti.

Mistei'ye gelip gerçeği öğrenmeden önce bile bu fikir bana pek uymamıştı. Şimdi ise midemi bulandıran bir tiksinti duyuyordum — Fae'lere, Holman'a, beni buraya getiren her yalana ve sapkın inanca karşı. "Yakında türümüzün en zorlu sınavlarına gireceksiniz," diye devam etti Osric. "Önümüzdeki aylarda altı deneme yapılacak

, her biri belirli bir eve adanmış ve her biri belirli bir Fae erdemini test etmek için tasarlanmış. Denemelerin sonunda, hangi adayların ölümsüz bir yaşam ve sihir yeteneğine layık olduğunu öğreneceğiz."

Bunun sadece bir öğle yemeği olduğunu, bir deneme olmadığını fark edince rahatladım. Altı deneme varken sadece beş evin olması ilginçti; belki de bu gelenek, Blood House'dan geriye kalan tek şeydi.

"Umarım hepiniz layık olursunuz." Kralın gözleri iki Dünya adayının üzerinde durdu. "Ama layık olmayacağınızı biliyorum."

Lara'nın bakışları yere düştü. Yanağımın içini ısırdım, Light hizmetkarının bizimle konuştuğu gibi onunla telepatik olarak konuşabilmeyi diledim. *Onların görmesine izin verme*, derdim. *Çeneni dik tut. O piçlerle savaş.*

"Denemeler bir hafta sonra başlayacak. O zamana kadar, kutlayalım." Kral bir hizmetkardan bir kadeh şarap aldı ve kaldırdı. "Başarınıza."

Kral kadeh kaldırdıktan sonra ayrıldı ve o gider gitmez sohbet yeniden başladı. Soylu Fae heyecanlı yemeği bitirdi ve müzik çalmaya başlayınca masadan kalktı. Kullanılmış tabaklar masa ile birlikte ortadan kayboldu.

"Duruşmalar hakkında bir şey biliyor musun?" diye fısıldadı

Aidan. "Hayır, sen biliyor musun?"

Kafasını salladı. "Ben Edric'in uşağıym." Şu anda Drustan ile konuşan Ateş adayına başını salladı. "Sadece son birkaç aydır ona hizmet ediyorum, ondan önce ise ev hizmetçisiydim. Denemeleri hiç görmedim bile."

Hayal kırıklığımla bastırdım. "Belki Prens Drustan ona bunlardan bahsedebilir." Ve sonra Aidan bana anlatabilir.

"Ateş'in yargılaması hakkında belki. Ama diğerleri

hakkında değil." "Neden?"

"Kimse geçmiş denemelerin ayrıntılarını hatırlayamaz. Bu, büyü'nün bir parçası. Deneme sezonu bittiğinde, anılar yok olur."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Doğru. Büyü çok eski ve çok güçlü. Ev başkanları sadece bu yıl kendi evleriyle ilgili yargılamaların ayrıntılarını biliyorlar."

Lara'nın kaldırdığı elini ve parmaklarını şıktattığını neredeyse kaçırıyordum. Aidan'ın dirseği kaburgalarımın çarptı ve beni uyardı, ben de hemen yanına koştum.

Lara boş kadehini uzattı, bana neredeyse bakmadı. "Biraz daha şarap."

Yanında duran iki aday — Illusion ve Light'tan erkek periler — ben reverans yaparken hevesle izlediler.

"Gerçekten iğrenç, değil mi Garrick?" Kızıl saçlı Illusion adayı, ben büfeye doğru yürürken yüksek sesle sordu.

"Gözlere hakaret," diye onayladı Garrick. Işık adayı uzun boylu ve geniş göğüslüydü, kısa, kıvrıkcık kahverengi saçları, soluk teni ve kalın çenesi vardı. Beyaz tunikasının yakası bıçak kadar sert ve keskindi. "Illusion House'da bir insan hizmetçiye ne olur, Markas?"

Markas sırtıttı. "Eminim birileri onunla eğlenir. Ama Light House'un aynı şeyi yapacağını hayal edemiyorum. Hepsiniz çok ciddisiniz."

Garrick sırtıttı, ama beni incelerken kahverengi gözlerindeki bakış ürperticiydi. "Light House'da aşağılık varlıkları hoş görmeyiz."

Lara'nın bardağını doldururken ellerim titriyordu, ama ona dönmeden önce yüzüme sakın bir ifade takındım.

"Hanımefendi." Derin bir reverans yaptım ve bardağı

ona uzattım. "Hepsi bu kadar."

"Kralın sana bu görevi vermesine şaşırmadım, Lara," dedi Garrick. "Herkes senin en zayıf aday olduğunu biliyor. Bir insan, bu göreve en uygun hizmetçi olur."

Duvara doğru geri çekilirken tüm vücudum gerildi. Yüzüm öfkeyle kızardı. Ona saldırmak, Tumbledown'daki zorbalara yaptığım gibi dişlerimi gösterip hırlamak istedim. Ona vurmak istedim.

Aidan, taş gibi bir yüzle yerime geri döndüğümde yüzünü buruşturdu. Bu sefer boyun eğerek başımı eğmedim. Çenemi dik tutarak, artan alaylara maruz kalan Lara'ya gözlerimi dikip baktım.

"Babanın ölmesine şaşmamalı," dedi Garrick, Markas kıkırdarak. "O da zayıftı."

Lara, vurulmuş gibi geri çekildi. "Yeter artık, Garrick," dedi, sözleri kararlıydı ama sesi titriyordu.

Garrick vazgeçmedi. "En azından senin başarısızlığını görmeyecek. Belki de ölümü, onu utançtan kurtarmak için bir merhametti." Bana bir bakış attı, sonra ona dik dik baktığımı görünce şaşırılmış gibi gözlerini kıptı. "Şuna bak." Markas'a dirsek attı. "Kuduz bir hayvana benziyor."

Benim meydan okurcasına tavrım diğerlerinin de dikkatini çekmişti. Boşluk prensi bana hafif bir sırıtışla baktı. Drustan da izliyordu. Gözlerinde, sanki öfkemi onaylıyormuş gibi bir parıltı vardı.

Görünüş her şeydir, diye kendime hatırlattım ve yüzümü gevşetip çenemi açmak için elimden geleni yaptım. Gözlerim bir saniye daha Garrick'in üzerinde kaldı, sonra sanki artık onu ilginç bulmuyormuşum gibi gözlerimi başka yere çevirdim. Aynı anda, parmaklarımı eteğimin üzerinde kaba bir hareket yaparak şekillendirdim.

Onun iç çekişinin sesi duyulabiliyordu. Gülümsedim ve başımı tekrar eğdim. Bir

dakika sonra Lara öfkeyle yanımıza geldi ve parmaklarını şıklattı. "Gidiyoruz."

Acımasız kahkahalar eşliğinde partiden ayrıldık.

Lara, akşam yemeği için odasına yemek gönderilmesini emreden kısa bir talimat dışında, günün geri kalanında **benimle konuşmadı**.

Siparişi teslim etmek ve küçük bir yemek yemek için mutfağa gittim, sonra geçici evimi tanımaya başladım. Earth House rahat ama klostrifobik değildi. Tavanlar yüksekti ve her köşede yeşillikler vardı. Ara sıra şırıldayan bir derenin üzerinden geçtim veya hizmetçiler saçlarını tararken ya da yağlarken bayanların yıkandığı havuzların önünden geçtim. Sanki açık havada gibi hissettim ve ayaklarım yosun ve killi toprağa batarken rahatladım. Birçok perinin evde ayakkabı giymediğini fark ettim; belki yarın b e n de denerim.

Sonunda çimlerle kaplı rahat bir oda buldum. Nilüferlerle kaplı bir göletin etrafına lüks yastıklar yığılmıştı ve dalları sarkan bir ağacın dallarından parlak renkli kuşlar cıvıldıyordu.

Göletin kenarında oturmuş, ayaklarımı suya sarkıtmıştım ki Lara'nın küçük kardeşi Selwyn beni buldu. Hâlâ sarı bir gül takıyordu, ama bu sefer cebinden dışarı çıkmıştı.

Ayağa fırladım ve o yaklaşırken reverans yaptım. "Affedin beni, lordum. Burada bulunmamın uygun olup olmadığını bilmiyorum."

Gülümsedi. "Ayrılmanız istenmedikçe, tüm kamu alanlarında bulunabilirsiniz. Lütfen, tekrar oturun."

Tereddütle yumuşak çimlerin üzerine oturdum ve o göletin karşı tarafındaki bir yastığın üzerine çöktüğünde şaşırdım. Suyun üzerinden birbirimize baktık.

"Öğle yemeğinde Garrick'e kaba davrandığınızı duydum," dedi. "O, Prens Roland'ın yeğeni, biliyorsun." Oh,

harika. Light House kraliyet ailesini aşağılamıştım. "Lara'yla alay ediyordu."

O başını salladı. "Biliyorum. O herkese öyle davranır. Bunu yaptığına sevindim."

"Sen misin?" Bu cevap, genç Dünya lordundan beklediğim cevap değildi.

"Annem aynı fikirde olmayacaktır ama Lara'yı koruduğun için seni takdir ediyorum." Gamzesi ortaya çıktı. Karşılaştığım diğer periler gibi değil, çekici ve tatlı görünüyordu. Ama yine de en fazla on altı yaşında görünüyordu, belki de henüz sadist bir tarafı yoktu.

"Ben pek bir şey yapmadım."

"Evet, ama bizim *hiçbir* şey yapmadığımızı anlamalısın. Toprak Evi tamamen tarafsızlık, duruş ve görünüşle ilgilidir. Asla ters bakmaz veya kaba davranmayız." Hayal kırıklığına uğramış sesi, Lara'nın başkalarının hakaretlerine aldırış etmeme konusunda sık sık aynı dersi aldığını gösteriyordu. Parmaklarını berrak suda gezdirdi. "Bundan bıktım."

Ne cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden havuza baktım. Meraklı turuncu balıklar dalgaları incelemek için derinliklerden çıkmıştı.

"Lara için endişeleniyorum," dedi Selwyn uzun bir sessizlikten sonra. "Sınavlar çok zor olmalı. Adaylar her seferinde başarısız oluyor."

"Lara'nın başaracağından eminim." Belki.

Selwyn bana yalvarırcasına baktı. "Ona yardım edebilir misin?" "Deneyeceğim."

"Annem, insan olduğun için beklenmedik şekillerde yardım edebileceğini söyledi. Sana bir şey söyledi mi?"

"Evet, bunu konuştuk." Annesinin tehditlerinden bahsetmeye gerek yoktu, ya da ne kadar bilgi ortaya çıkarabileceğimi bilmediğim gerçeğinden.

Gülümsedi, belli ki rahatlamıştı. Görünüşe göre çocuk, Lara'ya yardım etme yeteneğime benden daha çok inanıyordu. "Çok sevindim." Ayağa kalktı, pantolonunu silkeledi. "Neyse, sadece teşekkür etmek istedim. Kız kardeşim... şey, o benim her şeyim." İtirafından utanmış gibi görünüyordu, hızla uzaklaştı.

Sıçrayan balıkları izlerken gülümsedim, bu tuhaf karşılaşma ve Selwyn'in kız kardeşine olan bariz sevgisinden etkilenmiştim. Asil Periler'in hepsinin korkunç olduğunu düşünmüştüm, ama o neredeyse insan bir çocuk gibiydi, idealist ve sırık gibi uzuvları vardı. Ve Lara'yı bu kadar çok seviyorsa...

Belki de onu daha iyi tanımaya çalışmalıyım.

Kuşlar, balıklar ve ayak parmaklarıma nazıkçe vuran dalgalarla son birkaç dakika geçirdikten sonra, iç çekerek kalktım. Çevrem hakkında daha fazla bilgi edinmek için Mistei'ye geri dönme zamanı gelmişti. Kaçma kararım değişmemişti ve şehrin coğrafyası hakkında mümkün olduğunca çabuk bilgi edinmem gerekiyordu.

Artık hangi koridorların Işık Evi ve Ateş Evi'ne çıktığını biliyordum ve Alodie bana Boşluk Evi ve İllüzyon Evi'nin girişlerinin yaklaşık olarak nerede olduğunu göstermişti, böylece onları da kaçınabilirdim. Ama yüzlerce başka seçenek vardı, sonsuz gibi görünen bir yol ayrımı. Rastgele birini seçtim. Hala kol bandı kılıfına girmiş olan hançer, yeraltının derinliklerine doğru ilerlerken uğuldiyordu, ama bu his bana cesaret verdi, bu yüzden yürümeye devam ettim.

Eğimli yolda uzun dakikalar geçirdikten sonra, ışık azaldı, meşaleler daha kırmızı hale geldi ve tavandaki kristaller karardı, ta ki tavan alacakaranlığı andırmaya başlayana kadar. Keşiflerimin başında birçok peri görmüştüm, ama aşağıya indikçe koridorlar boşalmaya başladı. Sonunda duvarlar, gece kar fırtınası gibi gri ve siyah benekli taşlara dönüştü ve hava ağır ve bayat hale geldi. Koridorda tek başımaydım.

Sağımda taştan bir kemerli geçit açıldı. Kemerin tepesine devasa dişleri olan hırlayan bir canavar oyulmuştu ve ötesindeki oda zifiri karanlıktı. Oradan yayılan soğuktan titredim ve geçmeye başladım, ama kolumda hissettiğim keskin bir acı beni durdurdu.

"Ah!" Kolumu sıvadım ve hançer kol bandına baktım. Kırmızı mücevher hafifçe titriyordu. "Bunu yapmaya devam etmek zorunda mısın?"

Evet, zayıf bir cevap geldi.

Başladım. Bu kesinlikle kafamın içindeki bir sesdi, sadece bir his ya da içgüdü değildi. Metalik ve cinsiyetsiz bir sestti ve sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi yankılanıyordu. Bataklıkta koşmamı söyleyen sesin aynısıydı.

Şokumu bastırmaya çalıştım. "Neden? Sen nesin?"

Ne istersem o. Metal değişti ve ilk başta bunun sadece çelik üzerinde titreyen meşale ışığı olduğunu sandım, ama sonra sıvılaştığını ve şimdi kolumda yılan gibi kıvrıldığını fark ettim. Omzumdan boynuma doğru akıyordu. Boğazımı sardığında korkarak ellerimi kaldırdım, ama sonra bir kolyeye dönüştü. Kırmızı mücevher tam olarak boğazımın çukuruna yerleştirilmişti.

"Sen bir tür peri misin?" diye sordum. Ya o, Nasties'lerden biri ise?

Hayır. Eğleniyor gibiydi. *Farklıydı*. Bana, somutlaşmış bir sihir, canlı olacak kadar güçlü bir güç izlenimi verdi.

"Neden beni kesip duruyorsun?"

İçiyorum.

"Neden?"

Bu benim tarzım.

Bu bir cevap değildi, ama kolye... hançer... kol bandı... daha fazla ayrıntı paylaşmak istemiyor gibiydi. "Benim kanım olmak zorunda mı?"

Bana başka kan vermezsen, evet.

Bu cevap beni ürpertti. "Beni öldürecek misin?" diye sordu boğuk bir sesle.

Hayır.

Cevap şiddetliydi. Boğazımdaki mücevherin ağırlığını hissederek yutkundum. "Ne kadar süre benimle kalacaksın?" Bu kalıcı bir durum muydu, yoksa başka bir konak mı arıyordu? Silah taşımayı seviyordum ve bu silah bataklığında bana yardımcı olmuştu, ama şimdi konuşuyordu... şimdi düzenli olarak az miktarda kanımı tüketiyordu... Ne yapacağımı bilmiyordum.

Hançer cevap vermedi, ama kolumdan aşağı akıp, sanki boğazıma dolanmasından rahatsız olduğumu hissetmiş gibi, paçı etrafındaki tanıdık spirale yerleşti. Görünüşe göre istediği şekli alabiliyordu — ya da belki de *benim* istediğim şekli. İhtiyacım olursa tekrar hançere dönüşürdü.

Onaylayarak titredi ve en çok hançer olmaktan hoşlandığını anladım. Aklımda şiddet görüntüleri belirdi — sıçrayan kan, sıcak, zengin ve çok lezzetli...

Rahatsız hissederek, bu görüntüyü kafamdan silmek için başımı salladım. Yola geri dönmeye başladım, ama hançer yine beni ısırdı.

"Kes şunu!" Ona öfkeyle baktım.

Sonra duydum. Arkamdaki yoldan gelen ayak sesleri. Hançer beni birisi konusunda uyarıyordu.

Zifiri karanlık odaya daldım. Koridordan yansıyan ışıktaki zar zor görünen, ayaklarımın altındaki siyah-beyaz taş karolar, daha da korkunç canavarlarla oyulmuştu. Bayat havada hafif bir baharat kokusu vardı. Kendimi hazırladım, ama karanlıkta hiçbir şey hareket etmedi.

Ayak sesleri yaklaştı. Karanlıkta kaybolana kadar geri çekildim.

Ölümçül Boşluk prensi ve başka bir siyah giysili peri vardı. Eşleşen koyu renkli gözleri, soluk tenleri ve kuzgun kanadı gibi parlak saçları nedeniyle muhtemelen akrabaydılar, ama prens soğuk bir tehdit yayarken, uzun saçlı arkadaşı vahşilik ve zorlukla kontrol altına alınmış bir şiddet izlenimi veriyordu. Hareketleri keskin ve huzursuzdu ve eli hançerinin kabzası üzerinde duruyordu.

"...aptalca olur," diyordu uzun saçlı olan.

"Her ne olursa olsun, Ateş kararını verdi," dedi prens sakın bir şekilde. "Biz..." Durdu ve koridorda aniden durdu. Başını yana çevirdi ve odaya baktı. Nefesimi tuttum, aniden beni görebileceğinden korktum. Boşluk perileri karanlıkta görebiliyor muydu? Bu yeteneklerinden biri miydi? Drustan'a sormadığım için kendime lanet ettim.

"Ne oldu?" Uzun saçlı olan da dönüp bakmaya başladı, ama prens onu nazikçe yanına çekti.

"Hiçbir şey. Bazen o koridorda hayaletlerin yankılandığını yemin ederim."

Uzun saçlı olan güldü. "Keşke hayaletler kılıç kullanabilseydi."

"Labirent hakkında konuşalım," dedi prens, gözden kaybolurken. "Neredeyse hazırız..." Geri kalanını duymak için kulak kabarttım, ama sesi yok olup gitti.

Onların geri dönmeyeceklerinden emin olana kadar uzun ve endişeli dakikalar bekledim. Hem kulak misafiri olduğum konuşma hem de arkamdaki uçsuz bucaksız karanlık yüzünden boynum ürperdi. Hayaletleri, soğuk havası ve hafif baharat kokusuyla bu yankılı oda her neyse, buraya geldiğimi kimseye belli edemezdim.

Asla, hançer de aynı fikirdeydi.

Ertesi sabah Oriana'ya kahvaltısını götürdüğümde **Lara'yı ziyaret ediyordu**. Tepsiyi masaya koyup reverans yaptım, ama ayrılmak üzereyken Oriana beni durdurdu. "Kal. Neredeyse bitirdim." Lara'ya kaşlarını çatı. "Dediğim gibi, dünkü davranışından hayal kırıklığına uğradım. Etkinliğin sonuna kadar kalmalıydın."

"Beni daha fazla aşağılamaya çalışacaklardı," dedi Lara somurarak.

"Taş gibi sert olmalısın. Onların hakaretlerine hak ettikleri ilgisizliği göster."

Lara çayını yudumlarken bana bir bakış attı. Bu azarlamaya şahit olduğum için utandığını anlayabiliyordum.

"Daha iyi davran ve yaptıklarının hepimizi etkilediğini unutma. Earth House'u küçük düşürmene izin vermeyeceğim." Oriana odadan çıktı ve kapı arkasından kapandı.

Lara'nın duruşu köktü ve boş boş uzak duvara bakmaya başladı.

Kahvaltı tepsisini ona yaklaştırdım. "Al. Ben kıyafet seçerken bunu ye."

O da itaat etti, sanki tek yapabildiği şey ezberlenmiş hareketlermiş gibi yavaşça yedi. Bir acıma dalgası hissettim. Oriana için sürekli bir hayal kırıklığı gibi hissediyor olmalıydı.

"Bugün hangi etkinliklere katılacaksın?" Belki dikkatini başka yöne çekebilirim. "Bir partiye," dedi uzak bir sesle. "Sonra da resmi bir akşam yemeğine."

İki kıyafet planlamam gerekiyordu. İki saç modeli. Başarabilir miydim bilmiyordum, ama elimden geleni yapacaktım.

Parti için, kolları ve gövdesi dar, ancak etek kısmı bol ve kıvrımlı olan kestane rengi bir elbise seçtim. Etek ucu ve yaka kısmı safir ve zümrütlerle süslenmişti, bilek kısımları ise narin sarı dantellerle kaplıydı.

Lara sessizce giyinmeye izin verdi. Onu banyoya götürdüm ve elbiseye yakışacak bir makyaj kombinasyonu bulana kadar kozmetik ürünleriyle uğraştım. Kahverengi ve altın rengi göz farı ve pembe ruj sürerken o hareketsiz durdu. Dün yaptığı kadar güzel görünmüyordu ama idare ederdi.

Anya beni şimdi görebilseydi kahkahalarla gülerdi, diye düşündüm Lara'nın saçlarını tararken. Güzel şeylere ilgi duyan oydu. Bu lüks dünyaya uyum sağlamaya çalışırken beni izlerken yerlerde yuvarlanarak gülerdi.

Gözlerimden yaşlar süzülürken, Lara'nın aynadan beni izlediğini fark ettim. "Affet beni."

"Anlat bana," diye emretti.

Saçları bana Anya'yı hatırlattı. Rengi değil, Anya'nın altın kahverengiydi, ama uzunluğu, dalgaları ve parlaklığı benzerdi. Lara'nın saçlarını nazikçe tararken, tüm kalbimle Anya'nın burada benimle olmasını diledim. "En iyi arkadaşım öldü. Bataklıkta koşarken."

Lara'nın yüzü yumuşadı. "Üzgünüm."

Bu basit nezakete bir damla gözyaşı yuvarlandı yanağımdan, ama onu sildim. "Onu düşünmeden edemiyorum. O, tüm bu konularda benden çok daha iyi olurdu." Fırçayı sallayarak kıyafetleri, makyajı, her şeyi işaret ettim.

Saç stiline başladığımda Lara sessizdi. Bugün, kafasının arkasında birleşen üç basit örgü yapıp geri kalanını serbest bırakacaktım.

"Ağabeyim öldü," dedi Lara sonunda. Elini kaldırarak benim sempati gösterimi engelledi. "Onu hiç tanımadım. Oriana'nın ilk eşinin oğluydu ve o... Ben doğmadan bir yıl önce öldü. Ama o, sınavları çoktan geçmişti. Oriana bu pozisyondan vazgeçerse, Earth House'un bir sonraki prensi olacaktı. O da tüm bu konularda çok daha iyi olurdu." Acı bir gülümsemeyle güldü. "Selwyn bile varis olarak daha iyi bir seçim olurdu, ama o sadece on altı yaşında ve ben yirmi üçüm, bu yüzden görev bana düşüyor."

Onun güvenine minnettar olarak saçlarını özenle ördüm. "Demek ikimiz de görevlerimize uygun değiliz." Bana ters cevap bile vermediğinde, aynadan ona gülümsedim. "Bu yüzden başardığımızda hiç beklemeyecekler."

Birkaç saniye sonra Lara tereddütle gülümsedi.

Parti Fire House'da düzenlendi. Lara ve ben spiral rampadan yukarı çıkarken nereye gittiğimizi bilmiyormuş gibi davrandım. Light House'da olduğu gibi, ateşli salonun hemen önünde durduk ve rampanın tepesine yakın odalardan birine döndük.

Duvarlar, odadaki konumuna göre kırmızıdan altına dönüşen yanardöner kadifeyle kaplıydı ve tavan, duman bulutlarını andıracak şekilde boyanmıştı. Periler küçük masaların etrafında durmuş, alevli içeceklerini yudumlarken küçük tabaklardaki yiyecekleri atıştırıyorlardı.

Aidan, duvarın yanında yanına sıkıştığımda bana hızlıca gülümsedi. "Fire House'a hoş geldin."

"Çok güzel." Estetik sade ve zarıftı, ana dekorasyon gizemli bir şekilde değişen duvarlar tarafından sağlanıyordu. Odanın arkasındaki devasa şöminede alevler dans ediyordu. "Peki bu etkinlik nedir?"

Sprite gözlerini devirdi. "Diğerleri gibi. Konuşurlar, yerler, birbirlerine çeşitli esprili sözlerle hakaret ederler."

Gülmemi zor tuttum. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Bu toplantılara katılmak zorunda olmadığım günleri özlediğimi söyleyelim."

Onun ustasını, İtfaiye'den tek aday olan kişiyi inceledim. Edric zayıf ve karizmatikti, koyu tenli ve simsiyah saçlıydı. Etrafında toplanan hayran kadınlara bir noktayı açıklarken parmaklarındaki yakutlar parlıyordu. Kızıl tüniği cilalı siyah botlarına kadar uzanıyordu ve ateş ışığı giysiye dikilmiş diğer yakutların üzerinde dans ediyordu.

"Edric denemelere hazır mı?" diye sordum.

Aidan bana kırgın bir bakış attı. "Elbette. O cesurdur. Başarılı olacaktır."

Dudaklarımı ısırdım, keşke Lara için de aynı şey söylenebilseydi. "İlk deneme Ateş denemesi mi?"

"Bilmiyorum." Aidan Edric'e baktı. "Bana hiçbir şey söylemediğine göre, sanırım değil."

Asil Fae'lerin odada dolaşıp birbirlerine sahte gülümsemelerle selamlaşmalarını izledik ve dinledik. Üç aday yakınımızda toplandı ve elbiselerinden onların Boşluk, İllüzyon ve Işık'tan geldiklerini anlayabildim.

"Hangi erdemde en iyi olacağını düşünüyorsun, Karissa?" diye sordu Işık adayı, ince yapılı esmer kız.

"Tabii ki hedonizm." İllüzyon adayı gülümsedi. Karissa'nın kızıl saçları, erkek

Markas'inkinden daha koyuydu; Markas'ın saçları bakır rengindeyken, Karissa'nınki duvarlar gibi kırmızı parlıyordu. "Ve tabii ki sen de kurnazlıkta üstün olacaksın, Gytha."

Gytha güldü. "Tabii ki. Hedonizmde de, cesaretle söyleyebilirim." Boşluk adayına zehirli bir gülümseme attı. "Senin güçlü yanlarının ne olduğunu pek bilmiyorum, Una."

Una soğukkanlılıkla gülümsedi. Siyah saçları beline kadar kalın bir örgüyle örülmüştü, elbisesinde hiçbir süsleme yoktu ve makyaj yapma zahmetine girmede - keskin hatlı güzel yüz hatları ve parlak kızıl kahverengi teni zaten güzelliğini tamamlıyordu. "Evet, çok dikkat çekici olmayı tercih etmiyorum," dedi nazikçe vurgu yaparak, Gytha'nın abartılı fildişi elbisesine küçümseyen bir bakış attı.

Kıkırdamayı zorlukla bastırdım.

Gytha ve Karissa, kollarını birbirine kenetleyip başlarını eğerek, muhtemelen kötü niyetli bir dedikodu paylaşıp oradan ayrıldılar. Konuşacak kimsesi kalmayan Una, odada dolaşmaya başladı. Dün gece onunla konuşurken duyduğum, Void prensi ve uzun saçlı perinin yanında durdu. Onlardan hiç de korkmuş görünmüyordu.

"Onlar kim?" diye sordum Aidan'a, gece yarısı rengindeki üçlüye

başımı sallayarak. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Bilseydim, sormazdım."

"Onlar Prens Hector, Lord Kallen ve Void Hanesi'nden Leydi Una. Kardeşler... Hector en büyüğü, Kallen ikinci, Una ise en küçüğü ve üvey kardeş." Bir süre durakladı, sonra sesini daha da alçaltarak devam etti.

"Uzun zaman önce başka kardeşleri de vardı, ama hepsi isyan sırasında öldürüldü."

Beş yüz yıl önceki isyan, Kan Evi'nin sonunu getiren isyan. Ben de onun fısıldayan ses tonuna uyum sağladım. "Hector ve Kallen... bu isyana katıldılar mı?"

Aidan başını salladı. "Onlar isyandan sonra doğdular. Babaları, önceki Void prensi, diz çöktükten sonra bağışlandı. Hector'un çocuğu yok, bu yüzden Kallen onun varisi."

"Hector krala yakın görünüyor," dedim, ilk geldiğimde Osric'in solunda durduğunu hatırlayarak. Artık hanedan renklerini tanıdığım için, opal broşunun Illusion Hanedanı ve krala bir saygı göstergesi olduğunu anladım.

Aidan bana tuhaf bir bakış attı. "Kallen'ı kastediyorsun herhalde. Uzun saçlı olan Prens Hector. Mahkemeye nadiren gelir. Bugün onu gördüğüme gerçekten şaşırdım.

Üçlüye tekrar baktım ve önceki yargımı yeniden değerlendirdim. Uzun saçlı, sert görümlü kardeş Prens Hector muydu? Küçük kardeşinin ne kadar korkutucu olduğunu düşünürsek, kendisi de olağanüstü güçlü olmalıydı. Kallen, yüzlerce Noble Fae'nin önünde, yüzünü bile buruşturmadan birini acımasızca öldürmüştü; peki ağabeyi neler yapabilirdi?

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, Kallen bana baktı. Hemen gözlerimi indirdim.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı Aidan. "Kallen'a Kralın İntikamı derler. Kral için casusluk yapar ve öldürür, Mistei'de onun bilmediği hiçbir şeyin olmadığını söylerler. Bazı hizmetçiler, onu düşünmemek gerektiğini, yoksa bunu anlayıp birdenbire ortaya çıkacağını söylerler."

Saklandığım karanlık odaya nasıl baktığını düşünerek titredim. "Bu pek olası görünmüyor. Değil mi?"

Aidan güldü. "Onlar tanrı değil, biliyorsun."

Tanrılar hakkındaki konuşmalarla dikkatim dağıldı ve Fae dinini çok az tanıdığımı fark ettim. Tumbledown'da, Fae'lerin belirsiz ve yanlış anılarını tapıyorduk; şimdi gözlerimin önünde ortaya çıkan, tapınmaya layık olmadığını bildiğim bir şeyin yankıları. "Fae'ler herhangi bir tanrıya tapıyor mu?" diye sordum, bu kibirli, şiddet dolu, korkutucu yaratıkların neyi kutsal saydığını merak ederek.

"Hayır. Biz sihrin kendisini tapıyoruz," dedi Aidan. "Daha spesifik olarak, sihrin kaynağı olan altı Kutsal Parçayı tapıyoruz. Mistei'nin her yerinde sanat eserlerinde bu Parçaların resmini göreceksin. Uzun zaman önce gökten düştükleri söyleniyor."

Henüz fark etmemiştim, ama arayacaktım. "Altı Parça, altı deneme, altı erdem." Masum insan kurbanlarının fedakarlıkları arasında da altı yıl vardı. "Erdemler nelerdir?" diye sordum, gündönümü ritüelini düşününce öfkemin parlamasını bastırarak.

"Cesaret, disiplin, kurnazlık, güç, hedonizm ve büyü." Burnumu

kırıştırdım. "Hedonizm bir erdem gibi gelmiyor."

"Fae için öyle." Gözleri köz gibi parladı. "İnsanların bizim hile ve zevkten ne kadar keyif aldığımızı unuttuğunu söyleme."

Hedonizmi tam olarak nasıl test etmeyi planlıyorlardı ve ben bunu izlemek zorunda mıyım? "Köyümüzün yaşlıları zevk kısmını çıkarmayı tercih etti."

"İnsanların dünyası sıkıcı görünüyor."

Önümdeki muhteşem odayı, ikiyüzlü ve tehlikeli perilerle dolu olarak düşündüm. "Sanırım öyle." Şu anda kesinlikle öyle görünüyordu — yoksulluk ve dar görüşlü insanların olduğu bir yer. Sonra bataklığın üzerinde yükselen muhteşem pembe gün doğumu, açık gökyüzü ve büyüyen bitkilerin kokusunu düşündüm. Bilinmeyen kalıntıları bulduktan sonra hissettiğim hayranlığı. Bir arkadaşımın öğleden sonrasını geçirmeyi verdiği basit zevki.

Ona geri dönmek istediğimi söyleyemezdim. Bu zayıflık göstergesi olurdu. Bu yüzden Lara'yı düşündüm ve yüzüme sıkılmış bir ifade takındım.

"Bu işe yaramayacak, biliyorsun," dedi

Aidan. "Ne yaramayacak?"

"Özlemediğini göstermeye çalışmak." Koyu renkli göz bebekleri artık neredeyse tamamen alevlerle kaplıydı ve yüzü her zamanki neşeli halinden çok kurnaz bir zeka ile parlıyordu.

"Neden öyle?"

Gülümsedi ve yoğunluğu aniden kayboldu. "Sprite'ların küçük ama çok yararlı bir yeteneği vardır. Gizli arzuları hissedebiliriz." Bakışları Edric'e döndü ve son birkaç ayda efendisi hakkında ne öğrendiğini merak ettim.

"Bu bilgiyle ne yapacaksın?" Kaçma planımı sezmiş olabilir miydi? Yoksa sadece insan dünyasını özlediğimi mi biliyordu?

"Ne istersek onu yapıyoruz. Bazıları yaramazlık yapıyor. Bazıları pazarlık yapıyor. Ya da sadece yakınımızdaki insanları daha iyi tanımak için bu bilgiyi kullanıyoruz."

"Sen *özellikle* ne için kullanıyorsun?" Perilerin kaçamak cevaplarından sıkılmaya başlamıştım.

O güldü. "Seni sevdim. Lafı dolandırmıyorsun. Bilmek istediğini soruyorsun." "Peki cevap veriyor musun?"

Gülümsemesi o kadar parlaktı ki, benim ihtiyatımı biraz azalttı. "Hiçbir şey için kullanmıyorum. Sadece insanları tanımayı seviyorum. Ama Fire House için tehlikeli bir şey hissedersen, o zaman durum farklı olur."

Gizli arzularımın Fire House ile hiçbir ilgisi yoktu, bu yüzden orada kendimi güvende hissediyordum. Dikkatimi tekrar partiye verdim ve Lara'nın Gytha'nın söylediği bir şeye sahte bir gülümsemeyle karşılık verdiğini izledim. Diğer Işık adayı Garrick, yüzünde alaycı bir ifadeyle onların etkileşimini izledi, sonra Gytha'yı güldüren ve Lara'yı kızartan acımasız bir espriyle araya girdi.

"Siz periler güvenilmezsiniz," dedim Aidan'a.

"İyi," dedi. "Burada güvenmek tehlikelidir. Kendini ve sana en yakın olanları koru ve tetikte ol."

Sadece iki gün içinde üç farklı Aidan görmüş gibi hissettim. Neşeli hizmetkar, kurnaz cin ve alaycı uyarıcı ses. Bu tuhaf Underfae'yi nasıl anlamalıyım? "Sen... karmaşık görünüyorsun."

Onun homurtusu, yakındaki soyluların dikkatini çekecek kadar yüksekti. Anında başını eğdi, omuzları hala titriyor olsa da kahkahalarını bastırdı.

"Ne bu kadar komik?"

"Sen. Fae standartlarına göre çok açık sözlüsün. Bu nadir bir özellik."

Peri hakaretlerine alışmaya başlamıştım. "Yani basit olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır, hiç de değil. Sen farklı bir şekilde karmaşıksın." O ateşli gözler yine benimkilerle buluştu. "Bu, önümüzdeki birkaç ayı ilginç hale getirmeli."

Edric yüzüklü parmaklarını şıklattı ve Aidan dikkatini topladı. "Bir şey daha var," diye fısıldadı. "İlk test Boşluk. Özellik cesaret. Onları tanıyorsam, test tamamen karanlıkta yapılacak."

Şaşkın ifademi görünce göz kırptı ve uzaklaştı.

Aidan'a ilk deneme hakkında daha fazla **soru sormak için can atıyordum**, ama parti kısa süre sonra sona erdi ve Lara ile ben Earth House'a geri döndük.

"Ee?" diye sordu Lara, su tüneline girerken. Etrafımızda balıklar kaleydoskop gibi dolaşıyordu. "Diğer hizmetçilerden bir şey öğrendin mi?"

"Aslında öğrendim." Aidan'ın neden fikrini değiştirip bana ilk denemeyi anlattığını bilmiyordum, ama anlatmıştı. Beni sevdiği için mi? Eğlendiği için mi? "İlk test Boşluk ve cesarettir. Muhtemelen tam karanlıkta gerçekleşecek." Dün Prens Hector ile ölümcül Lord Kallen arasında kulak misafiri olduğum konuşmayı hatırladım. Eğer Boşluk'un sınavı ilkse... "Bir labirent hakkında da bir şeyler duydum, ama bunun bir ilgisi olup olmadığını bilmiyorum."

"Oh, Shards," dedi Lara. Perilerde küfür anlamına gelen bir kelime mi? "Muhtemelen öyledir."

Odasına gitmek yerine, çam ormanı ve şelaleyi tasvir eden oyulmuş başka bir kapının önünde durdu. Kapıyı çaldı, sonra beni içeri girmeye davet etti.

Bu oda Lara'nın odasından bile daha büyüktü ve bir an için oda gibi görünmüyordu. Her duvarı canlı ağaçlar kaplıyordu, dalları birbirine dolanarak ayaklarımızın altındaki yemyeşil çimlere yansıtan yemyeşil bir tavan oluşturuyordu. Mobilyalar - çeşitli sağlam meşe masalar, şifonyerler ve kadife döşemeli sandalyeler - sanki tuhaf bir el tarafından ormanın ortasına bırakılmış gibi, garip bir şekilde yerinden çıkmış gibi görünüyordu. Katlanır bir paravanın arkasından yeşil perdeli devasa bir yatak görünüyordu.

Oriana masasında oturmuş yazıyordu. Lara içeri girince başını kaldırdı. "Parti iyi geçti mi?" diye sordu.

Lara derin minderli kanepeye oturdu. "Evet, iyi geçti. Gytha ve Garrick yılan gibidirler, ama bunu zaten biliyordun."

"Tepki gösterdin mi?"

"Hayır, tamamen stoik davrandım. Ama Kenna ilginç bir dedikodu duymuş."

Oriana'nın bakışları bana kaydı ve ben reverans yaptım. "İlk denemenin Boşluk ve cesaret olacağını ve testin muhtemelen tam karanlıkta yapılacağını duydum."

"Ve?" diye sordu Lara.

"Kulak misafiri olduğum başka bir konuşmada labirentten bahsediliyordu."

Oriana'nın nefesini tuttuğu duyulabiliyordu. "Elbette," diye mırıldandı, tüy kalemını bırakıp bize dönerek. "Boşluk Evi her zaman aşırılıklardan hoşlanmıştır."

Ne hakkında konuştuklarını hiç anlamadım. Lara'ya baktım ama onun dikkati annesindeydi. "Kaos Labirenti ise, hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sadece zifiri karanlık olduğunu ve kaçmanın imkansız olduğunu biliyorum."

"İmkansız olamaz, yoksa kimse testi geçemezdi. Tabii ki, bu testin önceki yıllarda yapılanlarla aynı olduğunu varsayarsak. Bilmiyorum."

Çünkü hafızası sihirli bir şekilde silinmişti. Sanırım bu mantıklıydı — eğer denemeler her on yılda bir yapılıyorsa ve Fae'ler sonsuza kadar yaşıyorsa, yeni testler çabucak tükenirdi.

"Kaos Labirenti bir efsanedir," diye açıkladı Oriana. "Void House dışında yaşayan hiçbir peri, en azından hatırladığımız kadarıyla, oraya hiç girmedir. Orası bir zamanlar mahkumları idam ettikleri yerdirdi. Onları ışık ve erzak olmadan labirentin kenarında serbest bırakır ve çıkış yolunu bulmalarını söylerlerdi."

Lara öne doğru eğildi. "Bu imkansız gibi gelmiyor. Bazıları hayatta kalmış olmalı."

"Belki. Ancak labirenti bu kadar zor yapan iki şey var. Bunlardan biri Void'un kaosa olan sevgisi. Labirent düzenli değil. Hiçbir düzen yok. Seçtiğiniz her yol farklı olacak; farklı bir açı, farklı bir genişlik, farklı bir uzunluk veya eğim. Yukarıdan bakıldığında, muhtemelen soyut bir karalama gibi görünecektir. Nereden geldiğinizi hatırlamak zor olacak."

Lara yüzünü buruşturdu. "İkincisi nedir?"

"Labirentte canavarlar var. Et yiyen Nasties. Kaçmanın tek yolu, Nasties seni bulmadan çıkışı bulmak."

Oda sessizliğe büründü.

"Oh," dedi Lara sonunda.

Oh, gerçekten.

Gün henüz bitmemişti.

Kral Osric resmi bir akşam yemeği veriyordu ve önceki etkinliklerden farklı olarak, bu yemeğe Noble Fae'nin çoğu katılıyordu. Bu, binlerce gözün Lara'nın üzerinde olacağı anlamına geliyordu.

Korkuyla onun açık saçlarına baktım.

Kendi başına makyajını yapmış, bunun benim için çok önemli olduğunu ve bana güvenemeyeceğini söylemişti. Şimdi sabırsızlıkla oturmuş, kralın layık olduğu bir saç modeli yapmamı bekliyordu.

"Ben sadece örgü yapmayı biliyorum," dedim küçük bir sesle.

O sinirli bir ses çıkardı. "Örgü yap ve toka tak."

Yaptığım her şey berbat oldu. Örgüler sarkıyordu, saçlar örgülerden çıkıyordu ya da yılanlar gibi birbirine dolanıyordu. Bir saat sonra ağlamak üzereydim ve işimiz bitmeye yakın değildi.

Lara fırçayı ve tokaları benden kaptı. "Ver şunu bana," diye bağırdı. Yaptığım düğümleri sertçe çekti, sonra saçını yukarıya bağladı, küçük bir bantla sabitledi ve saçını bölümler halinde ördü. "Al. Üç örgü yap. Sonra onları dolaştır ve ilerledikçe toka tak."

İkimiz bir şekilde, saçlarını kafasının arkasında kocaman bir örgü demeti haline getirdik. İş bittiğinde, yorgunluktan nefes nefese kalmıştım.

"Lütfen pratik yapmaya başla," dedi Lara ayağa kalkarken. "Açıktası senin adına utanıyorum."

Light House öğle yemeği için başlangıçta seçtiğim balo elbisesini giyiyordu. Fildişi rengi saten, ayaklarına kadar dalgalı bir şekilde uzanıyordu ve korsenin kenarlarını süsleyen zümrütler her hareketinde parılıyordu. Daha sade bir elbise seçmeye çalıştığımda, balo elbiselerinin resmi akşam yemekleri için uygun olduğunu, çünkü akşam yemeklerinin her zaman dansla sona erdiğini söylemişti. Fae sarayının tüm kurallarını asla anlayamayacağımı hissettim.

Ter lekeli elbiseme ve karışık saçlarıma baktı. "Kendini düzgün bir hale getir."

Denedim. Odamdaki gardıropta, yarı kollu, nakışlı sarmaşıklarla süslenmiş, her mevsim giyilebilecek bir elbise vardı. Saçımı basit bir topuz yapıp, onu sabitlemek için binlerce iğne kullanmış olmalıyım. Geri döndüğümde, beni her açıdan inceledi. "Bu olur."

Dışarı çıktığımızda Oriana, Lara'nın elbisesini övdü, Selwyn ise onun arkasında kusuyormuş gibi yaptı. Lara, kardeşinin şakalarına gülümsemeyi bastırdı ve merdivenlerden aşağı indi. Onu takip ederken, nasıl her zaman bu kadar zarif görünebildiğini merak ettim. Genç Fae kızları, başlarını bu kadar hassas bir açıyla eğmeyi, bu kadar sallanarak yürümeyi pratik mi ediyorlardı? Ben de zarif görünmek istiyordum.

Anya bu düşünceme gülerdi, belki de makyaj yapma girişimlerime güldüğünden daha çok gülerdi. Oysa o her zaman doğal olarak zarifti; çenesi sık sık Lara'nın ustalaştığı aynı açıyla eğilirdi, sanki sarayı olmayan bir kraliçe gibi.

Ah, Anya, diye düşündüm üzüntüyle. *Keşke burada olsaydın.*

Taht odasını geçip geniş bir rampadan aşağı inerek mağara gibi bir alana ulaştık. Burası şaşırtıcı derecede büyüktü, en az on kat yüksekliğindeydi ve Mistei'deki tüm Noble Fae nüfusunun, yani binlerce kişinin buraya sığabileceğine kolayca inanabilirdim. Doğal taş sütunlar uzak tavana kadar uzanıyordu ve tavanda dişler gibi sarkan bir dizi sarkıt vardı.

Kadehlerin tınlaması ve konuşmaların mırıldanması taşlardan yankılanıyordu. Bu geniş odada yüzlerce yuvarlak masa kurulmuştu. Masa örtüleri beş hanenin renklerini yansıtıyordu ve kristal bardaklar, uçan peri ışıklarının aydınlatması altında parılıyordu. Odanın ortasındaki bir kürsüde, opalimsi dantelle örtülü bir masa vardı ve üzerinde duran şamdanlar, kırmızı, mor, yeşil, turuncu, siyah ve beyaz renklerde altı adet pürüzlü taş şeklindeydi. Muhtemelen Kutsal Parçalar'ın bir tasviriydi.

Hizmetkarlar masaların arasında sıralanmış, gözlerini nazikçe yere indirmişlerdi. Lara'nın masasının odanın tam ortasında, kürsüden sadece birkaç adım uzaklıkta olduğunu fark edince dehşete kapıldım. Her aday için birer tane olmak üzere dokuz kişilik yer ayarlanmıştı. Hizmetçilerin sırasına katıldım ve yanımdaki tanımadığım Void hizmetçisine başımı salladım. Aidan sıranın daha ilerisinde duruyordu, ama o kadar çok göz üzerimizdeyken yanına geçmek için zorlayamazdım.

Birkaç dakika içinde tüm masalar doldu. Bir kez daha, soylu aileler ayrı masalara oturtuldu. Bu, salona bir yama işi yorgan görünümü verdi — burada bir parça oniks, orada bir grup parıldayan menekşe. Adayların masası dışında, çeşitlilik gösteren tek masa, kralın aile reisleri ve Lord Kallen ile birlikte oturduğu kürsünün üstündeydi.

Mor üniformalı Underfae'ler şarap ve su taşıyarak odanın içinde koşturuyorlardı. Hizmetçi olarak benim görevim, Lara'nın emrini beklerken ayaklarımdaki ağrıyı görmezden gelerek mümkün olduğunca dik ve sessiz durmaktır. Yararlı bir hizmetçi olmaktan çok, Lara'nın elbisesine uyumlu bir aksesuar, dekoratif bir hizmetçiydim.

Ayna gibi parlak tenli ve sekiz kollu hokkabazlar masalar arasında dolaşüyor, attıkları düzinelerce top minik güneşler gibi parlıyordu. Yüzlerce ısıltılı peri, odayı hareket ve ışıkla doldurana kadar havada zarif desenler oluşturarak düzenli bir şekilde uçuyordu.

Masalarda bir ziyafet ortaya çıktı ve ben hem bu sihir hem de bu zenginlik karşısında hayretimi gizledim. Onlarca çeşit kızartılmış kuş vardı, bazılarının parlak tüyleri hâlâ üzerindeydi. Bunların arasında çorba kaseleri, yumuşak peynirler, buhar çıkaran sıcak ekmekler ve çileklerle süslenmiş salatalar vardı. Lara'nın her şeyden küçük ısırlıklar almasını izledim, midem kıskançlıkla gurulduyordu.

Bu bolluk, toplanan konukların yiyebileceğinden çok daha fazlaydı, ama uluyan bir boru sesi başka bir yemeğin geldiğini duyurdu. Uzun sırtlara takılmış bütün kızarmış geyikler ve domuzlar, uçlarını gergin hizmetkarlar tutarak içeri taşındı. Et, peri ışığı altında parılıyordu, lezzetli ve suluydu. Daha fazla hizmetçi, masaların yanına direklerin uçlarını yerleştirmek için sehpalara kurdu ve ardından, çıplak karınlı ve küçük, yarasa kanatlı kaslı Underfae'lerden oluşan bir grup, her biri iki kılıçla etlerin yanına geldi. Karmaşık, dönen bir kılıç dansı yapmaya başladılar ve her dönüşte, et dilimleri bekleyen tabaklara düştü.

Uşaklar ve hizmetçiler yere bakma numarasını bırakmışlardı ve dansçılar hızlarını artırdıkça biz de hevesle izliyorduk. Ölümçül çelik o kadar hızlı parlıyordu ki, kısa sürede dansçıların hareketlerini takip edemez oldum. Periler odanın üzerinde şiddet dolu bir ağ örerken, ben sadece uzun gümüş yayların farkındaydım.

Dans bittiğinde, her bir leş kemiklerine kadar soyulmuştu.

Asil Fae, gösteriyi hafif bir eğlenceyle ya da kayıtsızlıkla izlemişti. Her yenilik birkaç yüzyıl sonra eskidiğini düşünüyordum, ama ustaca yapılan kılıç oyunundan hala etkilenmiştim. Ben de öyle hareket etmek istiyordum: ipek ve şimşek gibi, zarif bir ölüm gibi.

Öğren, dedi hançer zihnimde.

Peki kim öğretecek bana? diye düşündüm, duyup duymadığını merak ederek. Kılıç eğlenmiş gibiydi ama cevap vermedi.

Akşam yemeği tabakları, görkemli tatlılarla değiştirildi. Her aday farklı bir tatlı aldı, sanki aşçılar katılan her perinin bireysel zevklerini hesaba katmış gibi. Lara'nın tatlısı, sanki uçacakmış gibi hafif bir hamur işinden oluşuyordu. Tabağın etrafı şeker serpilmiş ve kırmızı sosla süslenmişti. Çatalıyla pastayı deldiğinde, içinden krema akmaya başladı. Her lokmayı sosla karıştırdı ve ilk lokmada gözlerini mutlulukla kapattı.

Tatlı. Bu, benim hiç aşına olmadığım bir kavramdı. Tumbledown'da düğünler veya festivaller gibi bazı resmi etkinliklerde bulunabilirdi, ancak annem ve ben, en temel ihtiyaçlarımızdan başka bir şeyi düşünme lüksüne nadiren sahip olmuştuk. Birinin artık sakladığını ve hizmetçilerin onları tadabileceğini umut ediyordum.

Kral Osric ayağa kalktı ve tüm gözler ona çevrildi. Sohbetler ve çatal bıçak sesleri kesildi.

"Hoş geldiniz, dostlar." Sihirli bir şekilde yükseltilmiş sesi odada yankılandı. Gülümsedi ve ben onun ne kadar güzel olduğuna bir kez daha hayran kaldım. Gümüş rengi ceketinin üst kısmı çenesine kadar uzanan dantellerle süslenmişti ve dar pantolonu parlak ametist rengi satenden yapılmıştı. Parmaklarında gökkuşağı renginde mücevherler ve soluk saçlarında ısıltılı pudra ile, acımasız tacı dışında, kendisi de narin, egzotik bir tatlı gibi görünüyordu. "Bu gece, birkaç gün sonra gerçekleşecek ilk ölümsüzlük denemesini kutluyoruz. Adaylarımıza kadeh kaldıralım. Evlerine şan getirsinler."

Asil Fae'ler kadehlerini kaldırdılar. Artık her kadehte, daha önce içtikleri çeşitli içecekler yerine koyu kırmızı şarap vardı.

"Bu resmi akşam yemekleri bana mutluluk veriyor," diye devam etti Kral Osric. "Sadece bu kadar çok tebaanın bir yerde toplanmış olması değil, aynı zamanda bu akşam yemeklerinin temsil ettiği şey de beni mutlu ediyor: Mistei'nin iyiliği için birlikte çalışma

Mistei'nin iyiliği için birlikte çalışma taahhüdümüzü temsil ediyor. Farklı yeteneklerimiz var ama tek bir tarihimiz var. Sadece benim yönetimim altında birleşerek gerçekten güçlü olabiliriz."

Bir an durdu, bir elini dramatik bir konuşmacı pozunda uzatarak gerilimi artırdı. Elini indirdiğinde Osric iç geçirdi. "Herkesin bu düşünceye katılmamasını üzüntüyle karşılıyorum."

Ağır kapıların açılma sesini duydum, ama gözlerimi kraldan ayıramadım. Dikkatimi tamamen çekmişti ve bakışlarımın başka yere kayması durumunda bunu hemen anlayacağına dair rahatsız edici bir hisse kapıldım. Onun içinden, dönen gökkuşakları ile damarlı, titreyen beyaz bir ışık yayılıyordu ve tüm vücudu bu ışıkla kaplanana kadar yoğunlaşıyordu. Bir yıldız gibi parlıyordu, ama yaklaşan kişiye dikkatini verirken o güzel, sert yüzünü hala görebiliyordum.

"Bakın," dedi. "Mistei'nin düşmanları."

Periler masaların arasında ilerliyordu. Önde, beyaz giysili, keskin baltalar taşıyan iki kanatlı muhafız vardı. Light House'da bizi karşılayan hizmetçi gibi, bunların da ağızları yoktu, ama gözleri altın rengi değil, bembeyazdı. Her birinin boynunda bir zincir üzerinde tek bir kan kırmızısı mücevher vardı.

Arkasından gelenleri fark edince nefesimi tuttum.

Farklı türlerden sekiz mahkum, bilekleri ortak bir zincire bağlı olarak, sıra halinde ilerliyordu. Podyuma çıkan merdivenlere ayak basarken, arkamdan acı dolu bir çığlık duyuldu, ama hemen kesildi. Kralın dudakları kıvrıldı.

"Evet, şok edici." Kötü bir gülümsemeyle çığlığın geldiği yöne baktı. Cildinin kör edici parlaklığı, hafif bir ışıltıya dönüşmüştü. "Bu kadar zaman geçtikten sonra, hâlâ bu krallığı parçalamak isteyenlerin olduğunu anlamak şok edici."

Midem düğümlendi. Yirmi adımdan daha az bir mesafede korkunç bir şey olmak üzereydi.

Mahkumların beşi Underfae'ydi. Yırtık pırtık gri cüppeler giyiyorlardı, bu yüzden bir zamanlar hangi hanelere ait olduklarını anlayamadım. Belki de amaç buydu; krala ihanet ettiğinizde, artık hiçbir yere ait olmazdınız. Üçü asrai idi, ancak renkleri Alodie'nin soluk mavisi yerine siyahtan altın rengine kadar değişiyordu. Biri dişi bir cin idi ve sonuncusu ise incecik kanatları ile bir sylph olduğunu belli eden kısa boylu bir peri idi.

Ancak diğer üçü dikkatimi çekti.

İkisi Nasty olduğunu hemen anladım. Birinin kafası düzdü ve yılan gibi dilini çıkarıyordu, ancak gördüğüm hiçbir yılanın on katı büyüklüğündeydi ve uzun vücudunda kollar da vardı. Soluk renkli bir sıvı pullarından damlayarak yere birikiyordu. Diğer Nasty, boynundan aşağısı çıplak bir adam gibi görünüyordu, ama derisi parlak tuğla kırmızısıydı ve boğa boynuzu gibi boynuzları vardı. Gözleri, bir yırtıcı hayvanın gibi yüzünün ön tarafında yer alıyordu ve kurnazca parlıyordu.

Son mahkum Noble Fae idi. Şekilsiz cüppesinin altında dik ve uzun boylu duruyordu, ancak sert ve güzel yüzü yorgunluktan gölgelenmişti. Cildinin ışıltısı, diğer Noble Fae'lere kıyasla sönük görünüyordu, sanki bir çileyle solmuş gibiydi.

Osric, Void House'un Prensi Hector'a döndü. "Sanırım bu senin adamlarından biri."

Hector, mahkumu soğuk bir bakışla inceledi. "Onu tanımıyorum."

"Yine de, benim ölümümü dilediğini duyduğumuzda senin evine aitti." "Bundan haberim yoktu."

"Normalde bir hanenin prensi, bu ilişki nedeniyle lekelenir. Neden bu sefer sana inanmayı seçeceğimi biliyor musun?"

Hector kollarını kavuşturdu ve krala, sıkıntıya yakın bir ifadeyle baktı. "Çünkü doğruyu söylüyorum?"

Kral Osric gülümsedi. "Çünkü Lord Kallen bana onun ihanetini haber veren kişiydi."

Hector, Kallen'a bir bakış attı, ancak Kralın İntikamı, kendi evinin bir üyesine ihanet etmiş olmasına aldırış etmezcesine, taş gibi sessizce oturuyordu. "Sana sadığız, kralım," dedi Hector, bakışlarını Osric'e çevirerek.

"Eğer bilseydim, ilk önce sana söyledim. Void Hanesi'nde hainlere merhamet yoktur."

Osric ellerini çırttı ve bu çatırtı sesi, stoik kalmaya kararlı olmama rağmen beni irkiltti. "Mükemmel. O halde bu adamı infaz etme onuru sana düşecek."

Bir yerlerde bir peri ağlamaya başladı.

Kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir duraklamadan sonra, Hector ayağa kalktı ve eğildi. "Bu bir ayrıcalık, kralım."

Şiddete hazırlandım. Prens haini bıçaklayacak ya da belki kafasını kesecekti... ama Hector'un tek yaptığı, kılıcı kınında, onun önünde durmaktı.

"Konuşmamalıydın," dedi. "Kanunları biliyorsun." Mahkum bir kez başını salladı ve eğdi.

Mahkumun sağında havada koyu renkli bir daire belirdi, solunda da bir tane daha açıldı. Ne olduklarını anlamaya çalışarak gözlerimi kısarak baktım. Başlangıçta madeni para büyüklüğündeydiler, ama hızla büyüdüler. Tüylerim diken diken oldu. Sanki dünyanın temel bir parçası eksikmiş gibi, havada bir delik açılmış ve bu delikten siyah ve boşucu bir şey görünüyormuş gibi hissettim.

İki genişleyen nokta aynı anda mahkuma ulaştı. Tamamen ikiye bölündüğünde bir kez çığlık attı. Her iki yarısı da korkunç bir hızla buruşarak parçalar deliklerin içine çekilene kadar sıkıştı. Şiddetli kan fışkırması bile göz açıp kapayıncaya kadar havada asılı kaldı, sonra karanlık onu yuttu.

Delikler, ortaya çıktıkları kadar ani bir şekilde kayboldu.

Periden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Kulaklarımda onun çığlığı çınlıyordu, ama bunun benim şokumdan mı yoksa onun çığlığının hala mağarada yankılanmasından mı kaynaklandığını anlayamıyordum.

O güç neydi?

Vücudu ikiye bölündüğünde çıkan korkunç yırtılma sesini hatırlayarak kusma isteğini bastırdım. Kanı, parlak yakutlar gibi havada süzölmüş ve sonra sonsuza dek yok olmuştu. Artık gömülecek bir şeyi kalmamıştı, kalabalığın içinde bir yerlerde ağlayan perinin yas tutacağı bir şeyi kalmamıştı.

Hector elini kaldırdı ve ağıllar anında kesildi. Eli beyaz ve lekesiz parlıyordu; az önce işlediği cinayetin izi, o zarif parmaklarda hiç kalmamıştı. Yüzündeki ifade bile değişmemişti. Sakin bir şekilde yerine oturdu, çatalını aldı ve çikolatalı kekten bir ısırık aldı.

Kral güldü. Onun kahkahası salonun içinde yankılanırken, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kahkahası hafif ve melodikti, o kadar uzun sürdü ki, kürsüdeki birkaç peri bile koltuklarında rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başladı. Osric'in deli olduğunu anladım. Ya da deli olmasa bile, insanlıktan o kadar uzaklaşmıştı ki -eğer böyle denilebilirse- bu anda gerçekten mutluluk duyuyordu.

Kadehini kaldırdı. "Kadeh kaldırın! Layık olmayanların yok oluşuna."

Toplanan Fae'ler içtiler. Lara bardağını masaya koyarken, kan kırmızısı sıvının bardağın içinde dönmesini izledim. Parmakları titriyordu, ama onları kucağında sakladı ve yüzü sakin kaldı. Karşısında, Işık adayı Garrick, hasta bir beklenti ile mahkumları inceliyordu. Dikkatini Lara'nın dikkatlice boş bakışlı yüzüne çevirdi ve sırttı.

"Daha fazla şarap." Masadaki tüm bardaklar aniden ağzına kadar dolduruldu. Osric tekrar güldü. "Hizmetçiler için de. Hep birlikte içelim."

Bir fincan önümde havada asılı duruyordu ve ben onu uyuşmuş bir şekilde aldım. "İç," diye emretti kral.

İçtik.

Şarap, daha önce tattığım hiçbir şaraptan daha zengin bir tada sahipti. Tanıdık keskin tadının altında tarçın ve biberin izleri vardı, ama ağızda kalan tadı korkunç bir bakır tadı içeriyordu. Zorla içtim.

"Prens Drustan." Kral tembelce elini salladı, yüzükleri ışıktan parıldıyordu. "Yedi suçlu kaldı. Eminim benim için birini ortadan kaldırabilirsin, değil mi?"

Drustan, peçetesini dikkatlice katlarken çenesindeki bir kas gerildi. "Elbette. Bu benim için bir onurdur." Ateş prensi ayağa kalktı, o kadar sıkılmış görünüyordu ki, o kasın gerildiğini hayal mi ettim diye merak ettim.

Asrai'lerden birine yaklaştı. Neredeyse anında bitti. Yerden beyaz sıcak bir alev sütunu yükseldi ve periyi tamamen yuttu. Perisi çığlık atmadan öldü ve geride bir yığın kül ve kemik parçaları bıraktı.

Drustan, Hector'un takındığı aynı rahat tavırla yerine döndü, ama tatlısına bir daha dokunmadı.

Diğer ev başkanları da onu takip etti ve her ölüm, korkunç bir güç ve vahşet gösterisiydi. Oriana, bileğinden yeşil bir bilezik çıkarıp bir asrai'ye fırlatırken hafifçe eğlenmiş görünüyordu.

Bilezik değil, bir sarmaşık. Tutsağa yapıştı, şaşırtıcı bir hızla uzadı ve etrafına dolandı, kollarını yanlarına bağlarken üzerine yeni dallar sardı. İlk başta onu boğacağını sandım, ama yaptığı şey çok daha kötüydü. Sarmaşıklar perinin vücuduna *girip* her uzvuna dolanırken o çığlık attı, sonra onu küçük parçalara ayırdılar.

Hector'un infaz yönteminden farklı olarak, bu yavaştı ve arkasında bolca kan bıraktı. Kırmızı sıvı kürsüden damlayarak yere birikti ve Oriana'nın balo elbisesinin gök mavisi ipek kumaşına sıçradı. En sevdiği elbisesinin lekelenmesine hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çattı, sonra sakın bir şekilde yerine döndü.

Kadehlerimizi kaldırdık.

İçtik.

Işığın Prensi Roland, periyi yakaladı. Ellerini kaldırdığında, kürsüde bir ışık parladı, o kadar parlaktı ki gözlerimi kapatmak zorunda kaldım, o kadar parlaktı ki gözlerimi sıkıca kapatsam bile cildimde hissedebiliyordum. Görüntünün kaybolması ve olanları görebilmem birkaç saniye sürdü.

Sprite'ın gözlerinden gözyaşı yerine kan akıyordu ve kolları uzanmış halde sendeleyerek ilerliyordu. Roland onu kör etmişti. Roland, sanki bu bir oyunmuş gibi, avcı ve çaresiz avı gibi, sprite sendelediğinde güldü. Sonra muhafızlardan birinin baltasını kapıp sprite'ın kafasını kesti. Kafası ıslak bir sesle yere düştü.

Kadehlerimizi kaldırdık.

İçtik.

Kralın ölümünü dileyen Asil Fae dışında, perilerin bunu hak edecek ne yaptıklarını bilmiyordum. Bir hain ilan edilmek için tek gereken bu muydu? Kral veya onun yönetimi hakkında tek bir şüpheyi dile getirmek mi?

Dört kurban kalmıştı: iki Nasty, sylph ve son bir asrai. Nasties öfkeli görünüyordu, ama iki Underfae dehşet içinde titriyordu.

Her evin reisi tekrar öldürmek zorunda kalacak mıydı? Kendimi hazırladım, cinayetler aynı mı olacaktı yoksa başka öldürme yolları da var mıydı diye merak ettim. Oriana su gücüyle birini içinden boğabilir miydi? Onları diri diri gömebilir miydi? Roland, elleriyle bir can almaktansa, sadece güçlerini kullanarak nasıl cinayet işlerdi?

"Görünüşe göre işin büyük kısmı bana kaldı," dedi Kral Osric. "Bunun için minnettarım. Krallığım için savaşmak her zaman bir zevktir. Bu canlar, kralınızın gücünü ve ihanetin bedelini hatırlatmak için birer ibret olsun."

Cildi parladı ve parmaklarının etrafında yanardöner sihirli ışıklar dolandı. Saçları sanki bir fırtınanın ortasında duruyormuş gibi havalandı ve her bir soluk tel parıldıadı. "Zincirlerini çözün," dedi muhafızlara.

Muhafızlar kıpırdamadı, ama zincirler mahkumların üzerinden düştü. İki Nasty hemen kaçtı, sylph havaya uçu ve asrai koşmaya başladı, ama kayıp kan gölüne düştü. Kral, kızın kaçarken zemini kırmızıya boyamasına gülerek baktı.

Ne yapıyordu? Mahkumlar kaçıyor, boğa kafalı Nasty o kadar hızlıydı ki neredeyse kapıdan çıkmıştı. Nasty olsun ya da olmasın, onların kaçmasını çaresizce istiyordum. Ne yaptıkları önemli değildi; hiçbir şey bu işkenceye değmezdi.

Kral Osric ellerini kaldırdı ve tutsaklar durdu. Yerlerinde donakaldılar; daha çok, karanlık bir odada kaybolmuş gibi etrafta dolaşmaya başladılar. Boğa kafalı Nasty eğildi ve döndü, görünmeyen bir saldırganla savaşırken homurdandı. Sylph çığlık attı ve bir şeyden kaçmaya çalışır gibi daldı. Onun durmasını bekledim, ama o uçmaya devam etti, aşağı, aşağı, aşağı, ta ki kemiklerini kıran bir darbeye kürsüye çarpana kadar.

İki Nasty yine kaçıyor, ama bu sefer kürsüye doğru koşuyorlardı. Asrai kaçmaya çalışmayı bırakmıştı; kan gölünde rüya gibi yatıyor, bir zamanlar Anya ile karda Fae şekilleri yaptığım gibi kollarını ve bacaklarını hareket ettiriyordu.

Osric illüzyonlar yaratıyor ve her birine farklı şeyler gösteriyordu. Onların bulundukları yeri, etraflarında kimlerin olduğunu ve nereye gitmeleri gerektiğini algılamalarını değiştiriyordu.

Kanatlı peri, kırık bedenini yerde sürüklerken ağılıyordu ve ben de ağlamak istedim. Bunu daha fazla izlemek zorunda kalırsam kusacaktım. Her yer kanla kaplıydı; havada kan kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu.

Yüksek masada Oriana, şarap kadehini sıkıca tutmasına rağmen hala sıkılmış görünüyordu. Hector pastasını yemeye devam ediyordu, ama Kallen, sanki bu yavaş infazın ayrıntılarını görmek istemiyormuş gibi, odaklanmamış gözlerle dümdüz önüne bakıyordu. Drustan, kralın sırtına öfkeyle bakarken, sıkılmış yumruklarından duman yükseliyordu. Sadece Roland, kralın öldürme hevesini paylaşıyor gibiydi; ağız acımasız bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Bu gülümseme, Lara'nın masasındaki tek aday olan ve şiddetten memnun görünen yeğeni Garrick'te de yansımıştı.

Ateş, Boşluk ve Kan'ın neden isyan ettiğini anladım. Katliamlara gülüp geçen, yüzyıllar boyunca tahtta kalmak için kendisine karşı çıkma gücü olmayanları bile acımasızca ortadan kaldıran bir tiranı yok etmek için.

Gösteri sona yaklaşmış olmalıydı, çünkü Osric dördünü de kürsüye topladı. Birbirlerine baktılar, ama ben onların Osric'in onlara göstermeyi seçtiği şeyi gördüklerini biliyordum.

Osric parmaklarını şıklattı ve onlar birbirlerini parçaladılar.

Belki de onlara onları öldürmeye gelen askerleri göstermişti. Belki de kendilerini yeraltında mahsur kalmış ve hava almak için toprağı kazmaya çalışan bir durumda hayal etmelerini sağlamıştı. Ne gördüklerini bilmiyordum, ama ellerini ve pençelerini kullanarak birbirlerini parçalıyor, yırtıyor ve çığlık atıyorlardı.

Son kalan, boğa kafalı Nasty idi. Sakin bir şekilde muhafızlardan birine doğru yürüdü, bir balta aldı ve kendi kolunu kesti. Sessizce kan kaybindan öldü.

"Dört içki," diye bağırdı Kral Osric, Nasty ayaklarının dibine yığılırken kadehini kaldırdı. "Ve sonra dans zamanı."

Ağlayarak mağaradan kaçtım.

Kusacaktım. *Henüz değil, henüz değil, henüz değil*, diye sessizce mırıldandım. Çamaşır sepetleri taşıyan birkaç şaşkın insan dışında kimseyi geçmemiştim, ama kamusal alanlarda herkes izliyor olabiliirdi.

Katliamdan hemen sonra dans başlamıştı. Son kadeh kaldırmamızdan birkaç dakika sonra, kan ve kanlı parçalar, şarap kadehleri ve masalarla birlikte ortadan kaybolmuştu. Sandalyeler de kaldırılırken, Asil Fae'ler birbirleriyle kaynaşmaya başladı. Sonra, kanatlı Underfae'lerin flüt ve lirleriyle çaldığı narin, canlı bir müzik yukarıdan süzülerek geldi.

Kısa bir süre sonra kaçmayı başarmıştım. Lara yüzüme bir bakış attı ve başını sallayarak, kendimi toparlamam için açıkça beni başından savdı. O da sarsılmış görünüyordu, gözleri nemliydi, ama birkaç derin nefes aldı, bir kadeh şarabı bir dikişte içti ve yüzüne bir gülümseme yapıştırdıktan sonra dans davetini kabul etti. Ne yazık ki ilk dans partneri Garrick'ti. Garrick, Lara'nın kızarmış gözlerine yorum yaptıktan sonra elini o kadar sıkı tuttu ki, kemiklerini kıracak diye endişelendim. Garrick'in hakaretlerine ve acımasız tutuşuna rağmen Lara sakinliğini korumayı başardı. Oriana'nın tüm bu süre boyunca onları izleyip yargıladığının farkında olduğunu biliyordum.

Olanlardan sonra sakinmiş gibi davranamazdım. Boğazıma safra yükseldi. Çok fazla kan vardı. Çok fazla acı vardı.

Hançer kolumu ısırды ve beni kendi bedenime geri döndürdü. Ağzımı sıkıca kapattım. Aklımda bir hedef yoktu, ama hançerin vardı ve ben onun yönlendirdiği yere doğru gittim. Kısa süre sonra meşaleler kırmızıya döndü, sıcaklık düştü ve havada hafif baharatlı bir koku yayıldı.

Önceki gün saklandığım zifiri karanlık odaya geri dönmüştük. İçeri koştum ve hemen dizlerimin üzerine çöktüm. Midem bulandı, ama bugün pek bir şey yememişim ve boğazımı yakan ince bir asit akıntısı çıktı. İneleyerek başımı yere düşürdüm, nefes nefese ağlıyordum.

Karanlık artık korkutucu değil, omuzlarımı saran bir battaniye gibi rahatlatıcı geliyordu. Hayatımda gördüğüm en korkunç şey karanlıkta gizlenmemişti, binlerce kişinin önünde parlak ışıklar altında sergilenmişti. Boş bir odadan korkmam buna kıyasla gülünçtü.

Ağlarken annemi düşündüm, Fae'ye olan umutsuz, iyimser inancını. Dudaklarında bir dua ile ölmüştü, peki ne için? Bu canavarlar onun en büyük umutlarının nesnesiydi, ama buna layık olmaktan çok uzaktılar.

Sonunda dik oturdum, gözyaşlarımı ve sümüğümü sildim. Koşarken saçlarım dağılmıştı, ıslak saç telleri şakaklarıma yapışmış ve sırtıma ağır bir şekilde dolanmıştı. Yeşil elbisem terden ıslanmıştı. Mağaraya döndüğümde pek hoş görünmeyecektim, ama belki bir köşede durursam kimse fark etmezdi.

"Neden buraya geldin?"

Bilinmeyen erkek sesine çığlık atarak odanın içine doğru koştum. "Kim var orada?" Etrafımdaki karanlıkta hiçbir şey göremiyordum ve kapıda kimse görünmüyordu.

"Sessiz ol." Koridordan gelen ışık huzmesine uzun boylu bir silüet girdi ve Void Hanesi'nden Lord Kallen olduğunu tanıdım.

Geri çekildim. "Beni takip ettin." Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bayılacağımı sandım ve bacaklarım o kadar titriyordu ki ayağa kalkamıyordum.

"Tam olarak değil." O, muhtemelen tehditkar olmayan bir şekilde odanın içinde çömeldi. Bu hareket bana sadece saldırmaya hazırlanan bir avcıyı hatırlattı. "Kapıyı korudum, böylece tekrar keşfe çıkmaya karar verirken haberim olur."

Midemi bir ağrı sardı. "Beni gördün." Sonuçta karanlıkta görebiliyordu, bu da her şeyin bittiği anlamına geliyordu. Beni izinsiz girme veya dinlemeyle suçlayacak ve kralın huzuruna gönderip idam ettirecekti, tabii kendisi öldürmezse. O zaman Noble Fae'nin gözleri önünde kan gölü içinde kaçan ben olacaktım.

"Gördüm." Başını hafifçe eğerek, gece yarısı gibi gözleriyle beni inceledi. "Peki neden buraya geldin?"

Bir an tereddüt ettikten sonra, hançeri dışarıda bırakarak kısmi bir gerçeği söylemeye karar verdim. "Güvenli ve sessiz hissettim. Hasta olursam kimse beni bulamaz diye düşündüm." Acı bir şekilde güldüm. "Belli ki yanıltılmışım." Saçlarımı yüzümden çekip çenemi kaldırdım, biraz sakinleşmeye kararlıyım. Beni çok korkutmuştu, ama bu Oriana'nın görünüşü korumakla ilgili dersini unutmak için bir neden değildi.

"İyi iş çıkardın, biliyor musun? Akşam yemeğinde." "Ne demek istediğini anlamadım."

"Bunu görmelerine izin vermedin." Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü işaret etti. "Bu, genç Fae'ler için bile öğrenmesi en zor şeydir."

Çok dikkatli olmam gerekiyordu. Periler aldatmacanın ustalarıydı. Kallen şu anda sempatik görünebilirdi, ama onun tereddüt etmeden öldürdüğünü görmüştüm ve kendi ev halkından birini ihanetle suçlamıştı. "Ben böyle şiddete alışkın değilim. Lordum."

"Bunu sekiz yüz yıldır, her yıl dört kez izlediğini hayal et. Roland gibi bazı yaşlı periler bunu o kadar zamandır izliyorlar."

"Prens Roland üzgün görünmüyordu." Bunu ifade edebileceğim en diplomatik şekilde.

"Sekiz yüz yıl önce de üzülmemişti," dedi. "Bu da başka bir ders: Ölümsüzlük bir insanı birçok yönden değiştirebilir, ama özü sabit kalır."

Bana neden dersler verdiğini anlamıyordum. Bu bir numara mıydı, yoksa Prens Drustan'ın yardım etmeye karar verdiği gibi, bana yardım etmek için içten ve tuhaf bir istek miydi? Belki Lord Kallen de bana altın bahis oynamıştı. İç geçirdim ve soruyu açıkça sordum. "Bunu bana neden anlatıyorsun?" Aidan benim açık sözlülüğüme gülerdi.

Kallen omuz silkti. "Dans etmeye geri dönmeyi pek istemiyorum. Ayrıca, seni merak ediyorum. İnsanların az da olsa sihir sergilemesi nadirdir. Türümüzün bin yıldır ayrı yaşadığını düşünürsek, bu son derece nadirdir."

"Neden oldu bilmiyorum." Tam olarak yalan sayılmazdı. Hançer bana bataklığın içinden geçecek yolu göstermişti, ama bunu hançeri taşıyan herkese mi olurdu, yoksa hançer bana yardım etmeyi mi seçmişti, bilmiyordum. "Daha önce hiç gücüm olmamıştı." Bu da yalan sayılmazdı, ama bariz bir eksiklik vardı: Hâlâ hiçbir gücüm yoktu.

Değil mi? Hançere sessizce sordum. *Fae kanı yok mu? Fae kanı yok.* Soru onu eğlendirmiş gibiydi.

"Belki stres onu ortaya çıkarmıştır," dedi Kallen.

"Belki. Neden dansa dönmek istemiyorsun?" Bana soru sormak istiyorsa, ben de ona soru sorardım.

Koridordan gelen kırmızı meşale ışığı yüzünü bir açıyla aydınlatarak keskin elmacık kemiklerini, düz burnunu ve hiçbir şey belli etmeyen ağzını ortaya çıkardı. Okuması zor bir yüz. "Belki de kötü bir dansçıyım," dedi.

"Eğleniyor musun?"

"Dans etmek mi, kan dökmek mi?" "İkisi de."

"Dans etmekten nadiren zevk alırım. Kan dökülmesi zor bir zorunluluktur."

Elbette. O, kralın yakın çevresinin bir parçasıydı ve bunu unutmamam gerekiyordu. O bir casustu, her köşede bilgi peşindeydi, muhtemelen bu yüzden bu konuşmayı yapıyorduk. O

Muhtemelen Earth House'da şimdiye kadar yaşadıklarımı, kral hakkında ne düşündüğümü, bataklıkta ne tür bir büyü yaptığımı ve bunu tekrar yapıp yapamayacağımı duymak istedi.

"Burası neresi?" Kral Osric hakkındaki düşüncelerimi yanlışlıkla açığa vurmamak için konuyu değiştirdim.

"Çok cesursun." Sesi, diğer her şeyi gibi kontrollü, düzgün bir baritondaydı. "Noble Fae'lerin çoğu bile bana soru sormaya cesaret edemez."

Drustan da cesaretimi yorumlamış, hatta bundan hoşlanmış gibi görünüyordu. "Kralın İntikamından daha iyi kim sorgulayabilir?" hissettiğimden daha fazla güvenle sordum. "Muhtemelen her şeyi biliyorsunuzdur."

Dudakları kıvrıldı. "Görüyorum ki benim hakkımda bilgi ediniyormuşsun. Başka ne öğrendin?" "Hiçbir şey."

"Hadi ama. Bildiklerini anlat bana, ben de bu odanın ne olduğunu söyleyeyim." Sesi gayri resmiydi, ama cevaba ilgi duyduğunu anlayabiliyordum.

"Sen Void House'un ikinci çocuğu ve varisisin. Hector en büyük, Una ise en küçüğüdür. Una denemelerde yarışıyor. Hepsisi bu kadar. Ah, bir de, biri seni düşündüğünde ortaya çıktığını söylediler, o yüzden seni asla düşünmemeye çalışmalıyım."

Bu küstah tavrı takınmak riskliydi, ama o hafifçe gülümsediğinde bu risk karşılığını verdi. Belki onu eğlendirebilirim, beni bırakırdı. "Korkarım dedikodular bana sahip olmadığım güçler veriyor," dedi kuru bir şekilde. "Beni istediğin zaman ve istediğin şekilde düşünmekte özgürsün."

Perileri ve imalarını lanetliyorum. Karanlıkta kızardığımı fark etmemesini umdum. "Sıra sende," dedim.

O, odanın sınırlarını çiziyormuş gibi arkama baktı, ama gözlerimi olabildiğince açsam da karanlığı delip geçemedim. "Burası Mistei'nin altıncı evinin girişi. Yüzlerce yıl önce krala karşı savaştılar, kaybettiler ve hafızalardan silindiler."

Kan Evi. Omurgamdan bir ürperti geçti. Eğer içlerinden hayatta kalanlar olsaydı, muhtemelen bu geceki katliamdan büyük zevk alırlardı. "Odada bir tuzak var mı?"

"Girişi koruyan mı demek istiyorsun? Hayır, bu odada yok. Burası giriş salonunun önündeki bir antre. Arkanda büyük bir kemer var. Senin yerinde olsam, onun ötesini keşfetmezdim."

"Onlara ne oldu? İsyan eden ev." Drustan'ın uyarısını hatırlayarak, ismi yüksek sesle söylemedim.

Kallen'ın hafif dostane ifadesi, her zamanki soğuk maskesine dönüştü. "Bunu bir daha sorma. Yanlış peri duyarsa, başın belaya girer."

"Yanlış peri sen değil misin?" diye sormaya cesaret ettim.

Çenesi sıkıldı. "Sen bir insansın ve bu dünyaya yeni geldin. Sana bir kez uyarıyorum." Zarif bir hareketle ayağa kalktı. "Mağaraya geri dön. Buraya bir daha gelme ve çok fazla soru sorma. Gelecekteki konuşmaların o kadar hoş olmayabilir."

Ben çok daha az zarif bir şekilde ayağa kalktım ve bu konuşmanın hoş geçtiğini düşünüyorsa, kendinden çok yüksek bir fikirde olduğunu düşünerek kinle doluyordum. "Uyarı için teşekkür ederim, lordum," dedim sert bir şekilde. *Ve beni öldürmediğiniz için*, diye eklemedim, reverans yaparken. Sonra ona ikinci bir bakış bile atmadan yanından geçip gittim.

Adımlarımı geri takip edip mağarayı bulmam uzun zaman aldı. İçeri geri girdiğimde, topluluk çok daha küçülmüştü.

Lara şarabın yanında duruyordu, ama geri döndüğümü fark eder etmez bana doğru büyük adımlarla yürüdü. Birkaç adım uzaklıkta olduğunda, geç de olsa parmaklarını şıklatarak emir vermeyi hatırladı. Önümde sallanarak durduğunda sarhoş olduğunu anladım. "Neden bu kadar geciktin?" diye öfkeyle fısıldadı.

"Hastalandım."

"Çok sıkıldım," diye, yakındaki periler duyacak kadar yüksek sesle söyledi. "Eve gidiyorum."

"Evet, hanımefendi." Minnettarlıkla başımı eğdim.

Sessizce Earth House'a döndük. Yüzü gergindi, ağzı sanki patlamak isteyen kelimeleri bastırıyormuş gibi ince bir çizgi halindeydi. Odasına dönene kadar konuşacak kadar rahat hissetmedim.

"İyi misiniz?" diye sordum.

"Tabii ki." Küpelerini çıkarıp masanın üzerine şiddetle attı. "Neden olmasın ki?"

Bu konuyu nasıl ele alacağımı bilemedim. İdamların her saniyesinden nefret ettiğini biliyordum, bu yüzden şu anda sarhoştı, acı çekiyordu ve yakışıklı bir Fae lorduyla dans etmek yerine erken yatmaya gidiyordu. "Bunu üzücü buldum."

"Sen bir insansın," dedi düz bir sesle. "Ben değilim."

Elini arkaya uzattı ve elbisesinin bağlarını çekmeye başladı. Yardım etmek için öne çıktım, ama o başını salladı. "Kendim yapabilirim," diye tersledi.

Ama yapamıyordu. Dar kurdeleleri her çektiğinde düğüm daha da kötüleşiyordu. Fısıldayarak bir şeyler mırıldandı, sonra omzunun üzerinden bakarak, bakışlarını benim yanımdaki bir yere sabitledi. "Acaba..."

Kaba bir şey söyleme dürtüsüne karşı yanağımı ısırdım. Kabul etmek istese de istemese de, üzgündü. Kısa tırnaklarımı düğüme geçirip kurdeleleri çekerken ellerim hala titriyordu. Elbisenin arkasındaki tüm bağcıkları gevşettim, sonra Lara geri çekilip elbisesini çıkardı ve onu yere bir yığın halinde bıraktı.

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Görünüşe göre yardımım için teşekkür etmedi. Sadece iç çamaşırlarıyla giyinik olarak makyaj masasına oturdu ve aynada kendine bakmaya başladı. Gözleri kızarmış ve kederle doluydu.

"Ben..." Saç fırçasını uzattım ama o başını salladı.

"Hayır," dedi, yine aynı şiddetle ama bu sefer daha yumuşak bir sesle. Gözleri aniden doldu ve iki damla gözyaşı yanaklarından süzüldü. Acı dolu bir ses çıkardı, sonra gözlerini kapattı ve sanki gözyaşlarını geri itmeye çalışır gibi parmaklarını gözlerine bastırdı. Omuzları titriyordu, ağzı neredeyse sessiz hıçkırıqlarla açılıyordu. "Anneme söyleme," diye nefes nefese konuştu.

O anda kalbim onun için biraz kırıldı. "Asla söylemem."

Kafasını salladı ama yine de ellerini yüzünden çekmedi. "Genelde yapmam... Hiç yapmadım... Bundan *nefret ederdim*

."

Boğazımda acı verici bir yumru vardı. Lara'nın bu kadar ters ve güvensiz olmasına şaşmamalı; sekiz kişinin katledilmesini izledikten sonra, yalnızken ağlarken bile kendini güvende hissetmiyordu. "Ben de öyleydim," dedim. "O..."

Cümlemi bitirmemiş olmama rağmen başını salladı. "Öyleydi."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye tereddütle sordum. Ben bile bunun hakkında konuşmak istediğimden emin değildim. O başını salladı. "Sadece..." Burnunu çekti. "Yalnız kalmam lazım."

O benim gitmemi istedi ve dürüst olmak gerekirse, ben de buna sevindim. Midem ekşiyor ve boş hissediyordum, ağzımın tadı berbattı ve kafamda korkunç düşünceler yankılanıyordu. Yine de onu terk etmek doğru gelmiyordu. Ne yapacağımı bilemediğim için, banyoya gidip bir bardak su doldurdum. "Uyumadan önce bunu iç," dedim ve bardağı lavabonun üzerine koydum. Periler içtikten sonraki sabah kendilerini kötü hissederler mi bilmiyordum, ama umarım bu onu biraz olsun rahatlatırdı.

Hala yüzünü elleriyle gizleyerek başını salladı. "Ben..." Nefesi kesildi. "Su iyi olur." Tam bir teşekkür sayılmazdı, ama ona yakındı. "İyi geceler, hanımefendi."

"İyi geceler, Kenna," diye fısıldadı.

Odasının kapısını kapatarak, onun sessiz hıçkırıklarının sesini arkamda bırakarak odama döndüm.

Saatlerce uyuyamadım. Gözlerimi her kapattığımda katliamı görüyordum — ceset yığınları ve küller, parçalanmış peri parçaları ve o kalın kan gölü. Birkaç kez uykuya daldığımda, kalbim çarparken, odada cesetler olduğuna ikna olmuş bir şekilde kendimi sarsarak uyanıyordum. Duvarlardaki kristaller her seferinde parlıyordu, sanki bana yalnız ve güvende olduğumu hatırlatmak istercesine. Üçüncü kez panik içinde uyandığımda, kristaller yanık kaldı ve oda yatıştırıcı mavi ışıkla aydınlandığında, sonunda uykuya dalabildim.

Uykuya dalmadan önce son düşüncem basitti. *Buradan çıkmam gerekiyordu.*

Void denemesi yaklaşırken, Earth House'un diğer hizmetkarlarına hazırlıklarında yardım ettim. Evin her köşesi parlayana kadar temizlik ve cilalama yaptık. Fae deneme sezonunun başlangıcını kutlarken, mutfaktan her saat başı lezzetli kokular geliyordu.

Bu şenlikli atmosfer bana uyumsuz geliyordu. Fae, o korkunç infazları nasıl bu kadar çabuk unutabilmişti? Gerçekten umursamıyor muydular, yoksa infazlar o kadar sık ve uzun süredir yapılıyordu ki artık bu manzara onları etkilemiyor muydu?

O korkunç akşam yemeğinden sonra Mistei'den kaçmak için daha da hevesliydim, bu yüzden boş zamanlarımda çıkış arayışımı sürdürdüm. Yürüdüğüm kilometreler yüzünden bacaklarım ağrıyordu, ama egzersiz ve doyurucu Fae yemekleri sayesinde giderek güçleniyordum. Sayısız büyüleyici ve gizli yer keşfettim: duvar halılarının arkasına gizlenmiş çıplak taş oyuklar, maceraperestlerin katlar arası kestirme yol olarak kayabilecekları eğimli kaydıraklar, duvarları, zemini ve tavanı kesintisiz aynalı cam levhalardan oluşan bir balo salonu.

Artık yeraltında yaşamaya alıştığım için, Fae'lerin karanlık ve bunaltıcı bir yere ışık getirmek için buldukları pek çok yeni yöntemi takdir ediyordum. Her yerde meşaleler ve gün ışığını taklit eden tavan kristalleri vardı, ancak bazı odalar daha egzotik nesnelerle aydınlatılıyordu: içinden parlayan pembe taştan yapılmış pürüzlü yığınlar, atların içine girebileceği kadar büyük şömineler, hatta tavana asılmış örümcek ipeği gibi görünen ışık saçan ağlar.

Keşiflerimden birinde taht odasının yakınında Prens Drustan ile karşılaştım. Fire House'un başka bir üyesiyle konuşuyordu, ama yanından geçerken bakışları üzerimde kaldı. Kısa süre sonra bana yetti. "İyi günler," dedi.

Onun yakışıklı yüzüne ve canlı gözlerine baktım, birkaç gece önce bir periyi diri diri yaktığını unutmaya çalışarak. Başka seçeneği yoktu; bunu biliyordum, tıpkı onun perinin ölümünü olabildiğince çabuk gerçekleştirdiğini anladığım gibi. Yine de, vücudunda barındırdığı saf güç korkutucuydu.

"İyi günler, prensim. Umarım eviniz iyidir."

"Halkım denemeler için heyecanlı. Sanırım sizinki de öyle."

Benim halkım. Fae asla öyle olamazdı. "Evet, atmosfer garip bir şekilde kutlama havasında."

"Kutlamaları gerekir. Bu kadar çok parti ve etkinlik olması nadirdir, ölümsüzleri şaşırtacak bir şey olması ise daha da nadirdir. Kimse ne olacağını bilmiyor. Ayrıca, dört bayramımız da yargılama sezonunda kutlanıyor: Imbolc, ilkbahar ekinoksu, Beltane ve yaz gündönümü." Boş bir koridora saptığımızda bana yan gözle baktı. "Özellikle Beltane'yi seveceğini sanıyorum."

İnsan dünyasında da aynı bayramları kutlardık, ama Fae kutlamalarının Tumbledown'daki dans ve hikaye anlatımlarından çok daha ilginç olduğuna şüphem yoktu. Drustan'ın gülümsemesinin kötücül kenarı, Beltane'de tam olarak neyi seveceğimi düşündüğünü merak etmeme neden oldu.

"Hala neden hepiniz denemeler sırasında olanları unutuyorsunuz anlamıyorum," dedim, içimi kemiren

bir şüpheyi dile getirerek. "Elbette birileri olanları yazıyor olmalı ki daha sonra kontrol edebilsinler." "İnan bana, birçok kişi denedi." Sanki o da onlardan biriymiş gibi hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedi. "Hatta

kelimeler

yazıldıkları kağıtlardan bile kayboluyor."

"Yani senin taptığın sihir, altı Kutsal Parça, sadece... anıları siliyor mu? Parçalar canlı mı?" "Tüm sihir canlıdır. Ve evet, denemeler bittiğinde Parçalar anılarımızı gizler."

"Bu nasıl bir his?" Hafızamın, bilinçli bir kaya tarafından silineceği düşüncesi beni tedirgin ediyordu.

"Hiçbir şey hissetmiyorsun. Bir sabah uyanıyorsun ve sanki ayrıntılar sisli bir camın arkasında gizlenmiş gibi. Partileri, baloları ve heyecanı hatırlıyoruz, ama sınavların ayrıntıları belirsiz."

Büyüleyici. "Ama Ateş denemesi sırasında ne olacağını biliyorsun, değil mi?" "Evet, Ateş Parçası ayrıntıları benimle paylaştı."

Parçalar iletişim kurabiliyor muydu? Bu... garipti. Ama sonra kolumu saran hançeri ve bana verdiği izlenimi hatırladım: şekil değiştirebilecek ve konuşabilecek kadar güçlü bir büyü.

konusabilen bir sihir gibi. Sonuçta bu fikir o kadar da saçma gelmedi.

Başka bir koridora döndük ve çoğu boş olan bir dizi odanın önünden geçtik. Artık nereye gittiğimizi hiç bilmiyordum; o benimle aynı adımda yürümeye başladığı anda, asıl niyetimi unutmuştum. Aptal görünmek istemediğim için adımlarımı kendinden emin bir şekilde atmaya devam ettim.

Beni neden aradığını bilmiyordum — muhtemelen sadece can sıkıntısından — ama Oriana ve Lara için Ateş sınavı hakkında daha fazla bilgi edinme fırsatını kaçırmamalıyım. "Bu seni şaşırttı mı, yoksa beklediğin bir şey miydi? Ne kadar zor olacak?"

Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Çok fazla soru soruyorsun. Hanımına yardımcı olacak sırları paylaşacağımı sanma."

Kaşlarını çattım. "Sadece nasıl işlediğini merak ediyorum."

"Eminim. Lara, Earth House'un varisi. Senin yardımın olmadan da başaracağını düşünmüyor musun?"

Onun sesindeki şüpheyi, her ne kadar bu benim kendi içimdeki şüpheyi yansıtıyor olsa da, sinirlendim. "Ben hanıma sonsuz güvenim var."

O mırıldandı ve gözleri dudaklarına kaydılar. "Earth House'un uzun süredir sürdürdüğü tarafsızlığının onu zayıflattığını düşünen bazı Fae'ler var."

Gözlerimi o cömert dudaklardan ayırdım. Neden beni böyle kışkırtıyordu? "Eminim durum öyle değildir."

Gri gözleri büyüdü ve benim sinirlenmeme rağmen, kendimi onun uzun kumral kirpiklerinin kıvrımlarına mantıksız bir şekilde kapılmış buldum. Sanki her santimetresi, şehvetli detaylara meraklı bir heykeltıraş tarafından şekillendirilmiş gibiydi. "Öyle mi?" diye sordu. "Dünya sonunda o sıkıcı tarafsızlığını bırakıyor mu?"

Konuşma benim anlamadığım bir yöne doğru gidiyordu. Yürüyüşümü durdurdum, rahatsızlığımı gizlemeye çalışmadım. Koridorda yalnızdık ve ayrıca o daha önce benim cesaretimi beğenmişti. "Beni kasten yanlış anlıyorsun."

Bana doğru uzandı ve ben nefesimi tuttum, o da örgümden kopmuş buklelerden birine parmağını taktı. Onu çekip çıkardı ve koyu renkli bukleyi inceledi. "Belki de öyle. Ya da belki de sen onları yanlış anlıyorsun. Bu zor bir çizgi ve yüzyıllar boyunca Earth House'a hiçbir fayda sağlamadı."

"Lütfen açıkça konuş, Drustan." Onun adını kasten kullandım - aramızdaki güç dengesine bir meydan okuma, onun benden bu kadar açık sözlü olmamı istediğini hatırlatmak için.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve uzun saniyeler boyunca öyle kaldı. Göz kırpmayı ya da başka yere bakmayı reddettim. Bukleyi bıraktı ve bana attığı parlak gülümsemede alevler dans ediyordu. "Açıkça konuşmak tehlikelidir. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın."

"Yine de burada duruyorum, gayet iyiyim." Çenemi kaldırdım, onun yakınlığının karnımda uyandırdığı sıcak titremeyi görmezden gelmeye çalışarak. "Bunun ferahlatıcı olduğu söylendi."

"O zaman seninle küçük bir düşüncüyü paylaşacağım, senin düşüncene saygı göstererek açık sözlü bir gerçeği." Sesi o kadar alçaldı ki, onu zar zor duyabiliyordum. "Earth House sonsuza kadar tarafsızlığını koruyamaz. Eninde sonunda Kral Osric artık buna tahammül etmeyeceğine karar verecek. Savaşacak bir düşmanı olmadan sıkılıyor. Oriana bunu düşündü mü acaba?"

Tüylerim diken diken oldu. "Earth House'un saldırıya uğrayacağını mı söylüyorsun?" diye fısıldadım. Öyleyse neden bunu prensese değil de bana söylüyordu?

Omuz silktili. "Böyle bir planın varlığından haberim yok. Çoğu Fae gibi ben de uzun vadeli düşünüyorum. Tarihimiz karmaşık, ama genellikle kendini tekrar ediyor. Eninde sonunda hesaplaşma günü gelecek."

"Bunu bana neden söylüyorsun? Benden ne yapmamı bekliyorsun?" Tüm konuşmamızın bu açıklamaya varmak için tasarlanmış olduğunu hissettim, ama nedenini anlamadım.

"Senden bir şey yapmanı *beklemiyorum*," dedi. "Sadece, Earth House'un bazı güçlü üyelerine yakın, ilginç bir konumda olduğunu düşünüyorum. Sana söylediğim gibi, Fire House'un birçok dostu var. Oriana ve Lara da onlar arasında olabilir, sen de olabilirsin." Parmağını yanağımdan aşağı doğru kaydırarak ve arkasında karıncalanan bir sıcaklık bıraktı. "Earth House'un konumunu yeniden gözden geçirebileceğine dair en ufak bir ipucu bile duyarsan bunu hatırlamanı umarım."

Beni şaşkın bir halde bırakarak uzaklaştı.

Void duruşmasından **önceki gece**, kapımın hafifçe çalınmasıyla uyandım. Kapıyı açtığımda, Alodie eşikte duruyordu. Kapüşonlu bir pelerinle sarılmıştı ve yüzü ve elleri, gölgeli koridorda hayalet gibi soluk mavi görünüyordu.

"Giyin," dedi. "Koyu renkli bir şey giy."

Gardıropta elbise yerine siyah pantolon ve gömlek olduğunu görünce şaşırdım ama yine de kabul ettim. Tam olarak nereye gidiyorduk?

Sessizce Alodie'yi takip ederek merdivenlerden aşağı indim. Yürürken, başımızın üzerindeki kristaller, çevremizi görebilmemiz için gereken en az ışığı yayıyor, sonra da geçtikten sonra sönüyordu. "Sana göstereceğim bir şey var," dedi zemin kata ulaştığımızda, "ama bunu Prenses Oriana, Leydi Lara, Lord Selwyn veya bana dışında kimseye söylemeyeceğine yemin etmelisin. Bu sırrı ifşa etmeye kalkışırsan, ölürsün. Anlaşıldı mı?"

Normalde yatıştırıcı olan ses tonundaki sertliğe şaşırdım. "Çok açık."

Beni Selwyn ile konuştuğum odaya götürdü, orada bir söğüt ağacı durgun bir göleti gölgeliyordu. O sarkan dalları kenara ittiğinde kuşlar sessizleşti. Ben eğildim ve sonra yeşilliklerle kaplı bir mağaraya girdik, boş bir taş duvardan sadece birkaç adım uzaktaydık.

Alodie elini göğsünün üzerinde gezdirdi ve parmaklarında altın bir nesne belirdi. Boynundaki zincire takılı bir anahtar.

Anahtarı bana uzattı ve ben de dikkatlice aldım. Parmaklarım metali kavradığında, taş duvarda parlayan bir kapı silueti belirdi. Anahtarı geri verdiğimde parlaklık kayboldu. Alodie anahtarı kilide sokmak yerine duvara sürttü, ama yine de işe yaradı. Duvar içe doğru açıldı ve aşağıya inen bir merdiven ortaya çıktı.

Alodie'yi merdivenlerden aşağı takip ettim, kapı arkamızdan kapandığında ve tamamen karanlıkta kaldığımızda içimden küfrettim. Zayıf bir altın ışık parladı. Anahtar, Alodie'nin elinde minyatür bir meşale gibi parlıyordu ve elmacık kemiklerinin altına yüzüne iskeletvari bir görünüm veren uğursuz gölgeler düşürüyordu.

"Bu, Earth House'un en büyük sırrı," dedi. "Mistei'nin her yerinde, yerin derinliklerinde ve duvarların arasında gizlenmiş, başka hiçbir evin erişemediği tüneller var. Onlar bu tünellerin varlığından bile haberdar değiller. Ne zaman ve neden oluştuklarını bilmiyoruz, ama söylentilere göre Earth Shard sorumluymuş."

Dar merdivenin her iki yanında boşluktan başka bir şey yoktu. Kayarsam beni bekleyen düşüşü düşünmemeye çalıştım.

"İşte bu yüzden Toprak Evi tarafsızdır," diye devam etti Alodie. "Prensesin ataları, uzun zaman önce diğer evler hakkında bilgi toplamak için bu tünelleri kullanmaya başladı. Toprak Evi, bilgece öğütleri ve başkalarını motive eden şeyleri olağanüstü bir şekilde anlama yeteneği nedeniyle saygı görmeye başladı ve kısa sürede Toprak Evi'nin prens ve prensesleri, Fae kralları ve kraliçelerinin onurlu danışmanları olarak kabul edildi. Bu sırrı korumak için tarafsız kaldılar, ama aynı zamanda bu sırrın kullanımı onlara tarafsızlığın değerini öğretti. Bir savaş sırasında her taraf kendisinin haklı olduğuna inanır. Birisi kenara çekilip Fae tarihine tarafsız bir şekilde bakmalıdır, aksi takdirde tarih herhangi bir çatışmanın sadece bir tarafını hatırlayacaktır."

Pürüzlü bir taş zemine ulaştık. Alodie beni nemli bir geçide götürürken uzaktan su damlıyordu. "Bu kralıkta bu tünellerin ulaşmadığı tek yerler, diğer evlerin toprakları içindeki veya altındaki alanlardır, çünkü Parçalar bu alanların kutsallığını korurlar," diye devam etti. "Bu, taht odasına, kütüphanelere, balo salonlarına, çalışma odalarına ve dinlemek isteyebileceğimiz hemen hemen her yere erişimimiz olduğu anlamına gelir. Girişler, çok uzun zaman önce dövülmüş ve Fae'lerin hafızasından bile silinmiş anahtarlar dışında hiçbir sihirle bulunamaz. Toplamda dört anahtar var. Oriana, Selwyn ve Lara'nın her birinde birer tane var. Oriana'nın en büyük oğlu Leo dördüncü anahtara sahipti, ama onun ölümünden bu yana anahtarını özenle sakladım. Artık denemeler süresince anahtar senin."

"Neden?" Bir hizmetçi için çok fazla sorumluluk gibi görünüyordu.

"Lara'nın yardımı ihtiyacı var," dedi, gözlerinde ve sesinde endişe belirmişti. "Prensesin onun ihtiyaç duyacağını tahmin ettiğinden daha fazla yardıma. Eğer denemelerde başarısız olursa, Dünya, kralın gözünde hâlâ sahip olduğu az sayıdaki konumunu kaybedecek

Bu çok tehlikeli bir durum."

Bu doğru olsa da, bunu söyleme şekli beni rahatsız etti. Lara başarısız olursa, ya sihrini kaybedecek ya da ölecekti. Neden bu herkesin ilk endişesi değildi?

Kemerli tavan yosunla kaplıydı ve kısa süre sonra bir yeraltı nehrine ulaştık. Duvarlar aralıklarla kristal ışıklarla noktalanmış, yağlı pürüzsüz suya tereyağı gibi bir parlıltı yayıyordu. Nehrin bizim tarafındaki bir direğe küçük bir tekne bağlanmıştı ve Alodie bana binmem için işaret etti, sonra da bana katıldı. Kürekle ustaca manevra yaparak bizi akıntının ortasına götürdü.

Suyu gözlemledim. Yaşlı adam, su çok karardığında, kıvrılmış pulları ve aç dişleriyle bir knucker'ın mutlaka pusuda beklediğini söylemişti. "Aşağıda endişelenecek bir şey var mı?"

Alodie soruyu anlaması biraz zaman aldı. "Nasties'i mi kastediyorsun?"

"Knuckers ya da kelpies ya da..." Sözümü kesip, bataklıkta bizi kovalayan, su yüzeyinde yüzen perdeli ayakları olan fener tuzağı canavarları düşündüm. "Will-o'-the-wisps?"

"Hayır. Birkaç istisna dışında, Nasties'ler Mistei'nin çok daha derin katmanlarında tecrit edilmiş durumdalar ve hiçbir Dünya tünellerine erişim imkânına sahip değil." Düşüncelerimin nereye gittiğini anlamış gibiydi, çünkü küreği bırakıp uzun parmaklı elini benimkine bastırdı. "Yukarıda gördüklerin, Fae topraklarını korumak için oradalar. Kral Osric, diğer Nasties'lerin izinsiz dışarı çıkmasına izin vermez. Eğer emirlerine karşı gelirlerse, askerleri onları infaz eder."

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı salladım. Sonra, korkumdan utanarak ve bataklıkta yaşadığım o korkunç kaçışın üzerinde durmak istemediğimden, konuya geri döndüm. "Peki bu tüneller Lara'ya nasıl yardımcı olacak?"

Alodie elimi bıraktı ve küreği tekrar tuttu. "Tünellerin Mistei'deki diğer evler hariç her yere gittiğini söylemişim," dedi, küreği karanlık suda sallayarak. "Bu, denemelerin yapılacağı her yeri de kapsıyor."

"Buradan ona yardım etmemi istiyorsun."

Alodie başını salladı. "Çoğu zaman tünellerden casusluk yaparak ve yaklaşan sınavlar hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğrenerek yardımcı olabilirsin. Prenslerin önemli bilgiler ifşa etmeleri ihtimaline karşı, sık sık nerede vakit geçirdiklerini sana söyleyebilirim. Ancak Boşluk sınavı için Prenses Oriana farklı bir plan yaptı. Kaos Labirenti'nin tam yerini öğrenmeyi başardı. Bu tüneller doğrudan oraya çıkıyor."

Parçaları bir araya getirdim. "Lara'ya labirentte katılmamı istiyorsun."

"Evet." Alodie'nin sesi sakindi ama kararlıydı. "Başarısız olmayı göze alamaz. İkiniz de labirentteyken ve sen bir kordonla gizli çıkışa bağlıyken, tünellere geri dönmeden önce onun başarılı bir şekilde çıkmasına yardım edebilirsin."

Soğuk bir korku damarlarımdan geçip midemde birikti. "Lara'ya zifiri karanlık bir labirentte eşlik etmemi ve diğer adaylar tarafından fark edilmeden ya da ağgözlü canavarlar tarafından yenilmeden sınavı geçmesi için hile yapmasına yardım etmemi istiyorsun."

"Kolay olmayacak," dedi Alodie özür dilercesine, "ama başka seçeneğimiz yok."

Oriana'nın, bir insan hizmetkârla Underfae'lerle olduğundan daha fazla risk alabileceklerini söylediğini hatırladım. Ben küçüktüm ve dikkat çekmiyordum. Mistei'deki koruma kalkanları çoğunlukla periler için tasarlanmıştı. Hatta gündönümü ritüeli sırasında zorlu yollarda yolumu bulmada yetenekli olduğumu kanıtlamıştım.

En önemlisi, ben feda edilebilir birisiydim.

Lara kaçarken bir canavar beni yerse kimse beni özlemezdi. Ve yakalanırsam, prensesin sözüne karşı benim sözüm olurdu - tabii sorgulanacak kadar uzun süre hayatta kalmama izin verirse. Oriana beni Nasties'e atabilirdi ve kimse umursamazdı.

Alodie tekneyi sağımızda görünen bir iskeleyle bağladı ve her zamanki zarafetiyle tekneye atladı. Ben daha az zarif bir şekilde kenarda sendeledim, ama o kolumu tutup beni öne doğru çekti.

Tünel dik bir şekilde yukarı doğru eğilmeydi, tavan o kadar alçaktı ki bazı yerlerde sürünmek zorunda kaldık. Sonunda, az önce geldiğimiz yoldan başka erişilemeyen küçük bir mağaraya ulaştık.

Alodie kolyeyi çıkardı ve bana verdi. "Onu boynuna tak ve anahtar kalbinin üzerine düşsün."

Bunu yaptığımda, anahtar sanki buhara dönüşmüş ve cildime sızmış gibi kayboldu. Artık zinciri bile hissedemiyordum. Elimi göğsümün üzerinde salladım ve kolye yeniden ortaya çıktı. Bir kez daha salladım ve kayboldu.

Anahtar elimde miydi yoksa derimin altında mı saklıydı, bilmiyorum, ama mağara duvarında başka bir kapının parlayan silüetini görebiliyordum. Tereddütte ona yaklaştım. "İçeri girmeli miyim?"

"Şimdi değil. Boşluk Evi hala hazırlık yapıyor olabilir. Yarın gece."

Kulağımı taşa dayadım, labirentin ötesinde beni nelerin beklediğine dair bir fikir verebilecek herhangi bir ses duymaya çalıştım. Her şey sessizdi.

Sonra, sanki merakım onu çağırmış gibi, kapının diğer tarafından düşük, keskin bir uluma sesi geldi. Terleyerek geri çekildim. "Bunu yapamam. Orada öleceğim."

"Başka seçeneğin yok."

O haklıydı. Prenses, Lara'ya yardım etmezsem ne olacağını bana söylemişti: çok daha rahatsız bir kölelik ya da ölüm. Şu anda, Lara'ya partilere ve balolara eşlik ettiğim için, halka açık alanlara serbestçe girme ve daha özel alanların çoğunda bulunma hakkım vardı. Bu anahtar bana çok daha fazlasına erişim sağlıyordu, bu da kaçış yolu aramak için daha fazla fırsat anlamına geliyordu. Hâlâ dilim ve onu kullanacak zekâm vardı. Yardıma ihtiyacım olursa, Ateş Prensi'nden dostluk teklifi almıştım. Bunu reddedersem, tüm bunlar yok olacaktı.

Kolumdaki bir batma hissi bana sahip olduğum başka bir şeyi hatırlattı ve bu düşünce göğsümdeki sıkışıklığı biraz hafifletti. Hançer bataklığındaki Nasties'leri korkutup kaçırmıştı. Belki bunları da korkutup kaçırdı.

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirdim. "Tamam. Yapacağım."

Void davası, insan dünyasında çoğu bayramdan daha sakın geçen ve gelecek yıl için niyetlerin belirlendiği Imbolc bayramına **denk** geldi. Bu bayram, Fae için de daha az önemli bir bayramdı ve sabahları evlerin içinde düzenlenen resmi öğle yemeğinden önce bir düşünme süreciyle başlıyordu. Öğleden sonraları ise müzikle doluydu. Şarkıları bilmiyordum, hatta bazılarının hangi dilde söylendiğini bile bilmiyordum, ama akıldan çıkmayan melodiler o kadar güzeldi ki beni ağılattı.

Ancak, her geçen dakika daha da yoğunlaşan, derimin altında uğultu yapan endişeyi önlemek mümkün değildi. Earth House'dan ayrılıp Void House yakınlarında duruşma öncesi akşam yemeğine gittiğimizde, bu endişe tam anlamıyla dehşete dönüştü. Ev sahiplerine saygı göstergesi olarak, katılan herkes siyah giyinmişti. Havada, kızarmış etin kokusu kadar yoğun bir beklenti vardı.

Akşam yemeğinden sonra Kral Osric elini kaldırarak sessizlik istedi. Kral da siyah giyinmişti, ancak uzun gece mavisini pelerini yanardöner yıldızlarla parıltıyordu. Bu kıyafet, normal kıyafetinden çok daha iyi ağır tacına yakışıyordu. Sonunda gerçek bir tiran gibi görünüyordu.

"İlk duruşma iki saat sonra başlayacak," dedi kral. "Bildiğiniz gibi, bu gece Void House'u onurlandırıyoruz ve karanlık Shard bu duruşmanın niteliğini belirledi. Prens Hector bana bu cesaret sınavının Kaos Labirenti'nde yapılacağını bildirdi."

Bir koroda çıkan şaşkınlık sesleri, adayların hepsinin bu bilgiye vakıf olmadığını gösterdi. Neyse ki Lara, şok olmuş gibi görünmekte oldukça başarılıydı. Ateş adayı Edric, sadece koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı ve kollarını kavuşturdu; Oriana'nın labirent hakkındaki şüphelerini, sprite'ın ilk ipuçları için teşekkür etmek amacıyla yakın zamanda Aidan'la öğle yemeğinde paylaştığım için şaşırmamıştı. Una ve diğer Boşluk adayı, Wilfrid adında bir peri, ifadelerini hiç değiştirmediler.

"Labirent, yıllar boyunca sayısız suçlu ve hainin hayatına son verdi," diye devam etti kral. "Duvarlar büyü kullanımına karşı korunuyor ve labirentin içinde hiçbir ışık olmayacak. Labirentin en kötü şöhretli tehlikesinden kaçınarak mümkün olduğunca çabuk çıkış yolunu bulmanız gerekecek: düşenlerin kanıyla beslenen acımasız ve kana susamış Nasties."

Kral kesinlikle dramatik bir yeteneğe sahipti ve yüzündeki iğrenç gülümsemeden, yarattığı dehşetten zevk aldığı belliydi. Onun sözlerinin duygusal etkisini engellemeye ve sadece verilen ayrıntılara odaklanmaya çalıştım.

"Kaçmak için beş saatiniz var. Bu süreden sonra, testi geçemediğiniz kabul edilecektir. Ancak, geride kalırsanız, kendinizi telafi etmenin bir yolu daha var — ya da labirentten hızlı bir şekilde kaçmayı başırırsanız, liderliğinizi daha da ileriye götürmenin bir yolu." Osric parmaklarını şıklattı ve bekleyen bir uşak öne çıktı ve kralın uzattığı elinin üzerine bir şey örttü: üzerinde iki tül eşarp asılı olan basit bir siyah kemer. "Her aday bu kemerlerden birini takacak. Her iki tarafına da simgeler takılı."

"Kemerden bir tanesini çıkardı ve havaya kaldırdı. Mendil büyüklüğünde bir şeydi ve bir köşesine ağırlık yapmak için gümüş bir madalyon takılmıştı. "Shard, denemenin sonunda en fazla ve en az jetonu kimlerin elinde tuttuğunu da dikkate alacak."

Garrick ve Illusion'daki arkadaşı Markas bu bilgiyi duyunca rahatladılar. Onlar adaylar arasında en güçlü olanlardı ve Lara'yı sık sık zorbalık yaptıklarından, diğerlerinden zorla jeton almaktan keyif alacaklarını biliyordum.

Lara'nın gergin duruşu bana onun çok korktuğunu gösteriyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben de korkuyordum. Karanlıkta bilinmeyen tünelleri geçmek bir şeydi; ben bu tür maceralara alışkındım. Bu, çocukluğumdan beri mükemmelleştirdiğim sabır ve detaylara dikkat etme becerisi, yönleri hatırlama ve zihinsel bir haritada adımlarımı işaretleme becerisi gerektiriyordu. Nasties benim en büyük endişemdi, ama kendime, yeterince sessiz ve hızlı olursak bizi yakalayamayacaklarını söyledim.

Sadece Nasties ile değil, bu denemeyi bir ölüm kalım meselesi olarak gören güçlü ve rekabetçi Noble Fae ile de mücadele etmek zorunda kalsaydık... Nasıl başa çıkardık bilmiyorum. Ben onlardan daha hızlı ya da daha güçlü değildim, Lara da muhtemelen öyle değildi. Başka bir adayla karşılaşsak, Lara'nın jetonlarını elinde tutması pek olası değildi.

Kral Osric ellerini çırpı. "Kurallar budur. Şimdi adaylar, kıyafetlerini değiştirecekleri ve duruşmanın başlamasını bekleyecekleri odalara götürülecekler. Prens Hector, gece yarısından kısa bir süre önce izleyicileri labirentin çıkışına götürecek. Parçalar size cesaret versin."

Lara, siyah kanatlı bir Underfae tarafından götürülürken ona gülümsedim ve paniğe kapılmamasını diledim. Labirente sakın bir ruh haliyle girerse daha iyi performans gösterecekti.

Gecenin geri kalanında onunla birlikte olamayacaktım. Hiçbir hizmetçi ya da hizmetçi kız da onunla birlikte olamayacaktı, çünkü adaylara kaçmalarına yardımcı olacak malzemeler vereceğimizden korkuyorlardı. Bu benim için uygun bir durumdu, çünkü labirente gizlice girmek için hazırlık yapmak için ekstra zamana ihtiyacım vardı.

Gardirop tam da ihtiyacım olan kıyafeti sağladı. Dar ama esnek siyah pantolon, uzun kollu siyah gömlek ve koşmak için ideal ayakkabılar. Saçıma ördüm ve kuyruğunu gömleğimin arkasına soktum, sonra gözlerim hariç her şeyi kapatan gevşek bir kapüşonu başıma geçirdim. Yürüyen bir gölge gibi görünüyordum. Hançer, bileğimin etrafında kalın bir bilezik haline geldi, kolumun altında gizlenecek kadar yüksekte ama gerektiğinde kolayca elime alabileceğim kadar alçaktaydı.

Zaten görecektir ışık olmayacağına göre görünüşüme bu kadar özen göstermeme gerek yoktu belki, ama riske girmeye niyetim yoktu. Orada yaşayan Nasties bir şekilde karanlıkta yolunu buluyordu; onların gözlerinin benimkilerle aynı olduğunu varsayamazdım.

Ayak bileğime yuvarlak bir tahta kutu bağladım ve içinden çıkan ipi çekerek içindeki makara mekanizmasının düzgün çalıştığından emin oldum. Alodie, bu küçük kutunun, bana ayrılan beş saatlik süre yerine, günlerce daireler çizerek yürüsem bile yetecek kadar ip içerdiğini söylediğinde çok şaşırmıştım. İp pürüzsüz ve inceydi, saç telinden biraz daha kalındı ama koparamayacağım kadar sağlamdı. Alodie, pahalıya mal olan iğrenç örümcek ipeği olduğunu söylemişti. Lara'ya labirentin girişine kadar eşlik ettikten sonra, ipi takip ederek gizli kapıya geri dönebilecektim.

Başka bir adayın jetonunu alabilmek için kemerime deri bir kese ekledim. Böylece hazırdım.

Alodie'nin bana gösterdiği yolu takip ettim ve mağarada bekledim, gece yarısına ne kadar yaklaştığımızı bilmiyordum. Alodie, kayanın oyulma şekli nedeniyle labirentin ana girişinde sesleri duyabileceğimi söylemişti. Kral duruşmanın başladığını ilan ettiğinde içeri girecektim. Adaylar, bu gizli mağaradan farklı olarak resmi Void girişleri olan labirentin diğer girişlerine götürülmüş ve çıkıştan eşit uzaklıkta farklı konumlarda başlayacaklardı.

Yapacak başka bir şeyim olmadığı için, toprağın üzerinde desenler çizdim ve zihnimi boşaltmaya çalıştım. Bu işe yaramayınca, planımın adımlarını tekrar gözden geçirdim. Labirentin içine girdiğimde, ipin gevşek ucunu duvarın dibindeki, muhtemelen tutukluları bağlamak için kullanılan demir halkaya bağlayacaktım. Alodie orada olacağından emin görünüyordu, bu yüzden ona güvenmek zorundaydım. Sonra Lara'yı bulmak için olabildiğince hızlı hareket edecektim. Alodie, labirentin sessiz olmayacağını söylemişti; en azından Nasties'lerin kükremesi ve muhtemelen mahkumların yönünü şaşırtmak için çıkarılan başka sesler olacaktı. Bu gürültünün örtüsü altında, önceki gece saatlerce çalıştığım, Earth House'un gizli şifrelerinden biri olan özel bir ses çıkaracaktım. Bir cevap duyduğumda, sesi takip ederek Lara'nın bulunduğu yere gidecektim.

Sonra birlikte karanlıkta tökezleyerek ilerleyecektik.

Tökezlemek değil, diye kendimi düzelttim. Keşfe çıkardık. Bu daha kasıtlı geliyordu. Onun simgelerini dikkatlice koruyup, labirentte mümkün olduğunca hızlı ve sessizce ilerler, ipi ve desenleri hatırlama yeteneğimi kullanarak Lara'yı dışarı çıkarırdık. Çıkışa doğru ilerlerken karşımıza çıkan düşmanların dikkatini dağıtırdım. Sonra Lara zaferle çıkardı ve ben ipi takip ederek özgürlüğe kavuşurdum.

Basit.

Endişelenecek hiçbir şey
yoktu. Yüzümü buruşturdum.

Labirentin içinden garip ulumalar geliyordu, ancak labirentin etrafındaki taşların sesi yükseltmek için oyulduğunu öğrendiğim için, Nasties'in seslerinin geldiği mesafeden daha uzakta olduklarını fark ettim. Yine de, çok yakın gelen ulumalardan uzaklaşacaktım.

Uzun dakikalar geçti, nefesimin yavaşlaması ve heyecanlı kalbimin sakinleşmesi için yeterli bir süre. Gözlerimi kapattım, zihinsel olarak kendimi tamamen karanlığa hazırladım.

"Zamanı geldi," dedi bir ses, sanki tam üstümden geliyordu.

Kalbim hızla çarpmaya başlayınca, tüm sakinliğimi kaybedip sıçradım.

Kral, toplanan seyircilere konuşuyordu. "Adaylar, Void House'un hizmetkarları tarafından korunan labirentin girişlerinde bekliyorlar. Bir dakikadan az bir süre içinde labirente bırakılacaklar. Sonra beş saatimiz olacak, kimin galip geleceğini ve kimin hiç çıkamayacağını göreceğiz."

Camların tıkırtı sesi miydi? Kral kadeh kaldırdığında gözlerimi devirdim. Konuşmalardan ve cinayetlerden daha çok sevdiği tek şey kadeh kaldırmak gibiydi. "Şafak sökene kadar içip eğleneceğiz. İlk duruşmaya. İlginç bir duruşma olsun."

Kalabalık, onunla birlikte içerken taş duvarlarda yankılanan kahkahalar attı.

Ayağa kalktım, sertleşmiş bacaklarımı salladım ve anahtarı çağırdım. Anahtarı sıkıca kavradım ve parlayan girişe baktım.

Başka seçeneğim yok, diye kendime hatırlattım.

Anahtarı kapıya bastırdım, kapı açıldı ve anahtarın ışığı bile kesemediği kadar yoğun bir karanlık ortaya çıktı. Anahtarı ortadan kaldırdım, derin bir nefes aldım ve labirente girdim.

Kapı kapandı ve beni içeride hapsetti.

Karanlık.

Işığın yokluğu hissedilebilirdi, cildime ağır bir yük gibi basıyordu. Gözlerimi sonuna kadar açtım, bir şey görebilmek için çabaladım, ama sanki kör olmuşum gibiydi. Görme duyumun yokluğunda işitme duyum güçlenmiş gibiydi ve her yönden gelen çığlıklar ve inlemeler beni titretti.

Bu, Fae'lerin evlerine adını verdikleri boşluktu. O kadar derin bir hiçlikti ki, yokluğu kendi kimliğini oluşturmuştu. Korkunç, anlaşılmaz bir canavar ağzını açıyordu.

Duvarı el yordamıyla yüzüğü bulmayı başardım. İpi sıkıca bağladım, sonra emin olmak için bir kez daha bağladım. O düğümün çözülmesine izin veremezdim.

Dinlemek bana hangi yöne gitmem gerektiği konusunda hiçbir ipucu vermedi, bu yüzden kapıdan uzaklaştım... ve doğrudan duvara çarptım.

Alnımı ovuşturarak tısladım, sonra sağa döndüm. Koridor, parmaklarımı her iki tarafta aynı anda gezdirebileceğim kadar dardı. Yürürken, arkamda ipin ne kadar düzgün ve sessizce çözüldüğüne hayret ettim, ara sıra gerginliğini kontrol ederek hala halkaya bağlı olduğundan emin oldum. Sonunda kontrol etmeyi bıraktım ve düğümlerime güvendim. İp neredeyse hiç baskı olmadan çözülüyordu, bu yüzden zorlamam gerekmedi ve ayak bileğime bağlı kutu, umarım kimsenin takılıp düşmeyeceği şekilde yere yakın duruyordu. Takılıp düşseler bile, muhtemelen bunun labirentin kaotik hilelerinden biri olduğunu düşünürlerdi.

Alodie'nin bana öğrettiği titreşim sesi çıkardım ama cevap gelmedi. Ya Lara'yı hiç bulamazsam? Oriana beni kovar mıydı, yoksa öldürür müydü?

Parmaklarımın yüzümden önce duvara ulaşacağına güvenerek daha hızlı yürüdüm. Sonunda parmaklarım açık havayla karşılaştı. El yordamıyla yaptığım keşiflerim iki seçenek ortaya çıkardı. Sağa dönersem labirentin dışına yakın kalacaktım, bu yüzden labirentin merkezine doğru giden sol yolu seçtim. Diz çöktüm ve köşedeki pürüzlü bir taşın altına ipimi takarak başka bir sabitleme noktası oluşturdum.

Yeni koridora adımımı attığım anda ayaklarım kaydı. Küfür ettim, ayakta kalmak için duvara tutundum, sonra dikkatlice çömeliye yere dokundum. Parmak uçları kaygan, yosunlu taşla karşılaştı, üzerinde incecik bir tabaka halinde akan su vardı. Bu tehlike, doğru yönde ilerlediğimi kanıtladı, çünkü Void House kaçıışı olabildiğince zorlaştırdı.

Sırtımı duvara dayadım ve yan adımlarla yavaşça ilerledim, ta ki geçit genişleyip zemin pürüzlü ve kuru hale gelene kadar. Artık her iki duvara da dokunmak imkansızdı, bu yüzden elim bir duvarda kaldı. Parmaklarımın altında beliren periyodik açıklıkları görmezden geldim, düz bir yol izleyerek Lara'yı bulacak bulabileceğimi umuyordum.

Trilleri sürdürdüm. Bazen triller şaşkın cıvıltılarla karşılanıyordu, bir keresinde ise zeminden yankılanan derin bir gürültüyle. Ondan sonra, yakınlarda bulunan kötü niyetli varlık ortadan kaybolana kadar birkaç dakika ses çıkarmayı bıraktım.

Sonunda, keşiflerime başladıktan yaklaşık bir saat sonra, onu duydum: kan emici bir kuşun çağrısı gibi, çığ ve keskin bir cıvıltı. Rahatlamaktan dizlerim titreyerek sesin geldiği yöne doğru ilerledim.

Karanlık beni etkiliyordu. Şimdiye kadar korkunç bir şeyle karşılaşmamıştım, ama bu sadece an meselesiydi. Bataklıkta canavarlar gibi olsalardı, bu Nasties hemen saldırmazlardı. Etrafta dolanıp gerilimi uzatırlardı, böylece avdan olabildiğince fazla zevk alabilirlerdi.

Lara'yı bulmak uzun dakikalar sürdü. Çıkışı olmayan odalara birkaç kez yanlış dönüş yaptım ve bir keresinde eğimli bir rampada yükseklik kaybetmeye başladım. Sonunda, ses yeterince yakındı, yirmi fit mesafede olmalıydı ve taş üzerinde bir ayakkabının kayma sesini duydum.

"Lara?" diye fısıldadım, umutsuzca kodun başka bir aday tarafından çözülmemiş olmasını umarak.

"Shards'a şükürler olsun." Birkaç saniye içinde oradaydı ve kolumu tutmaya çalışıyordu. "Burası çok korkunç."

"Hiç adayla karşılaştın mı? Hiç Nasty ile karşılaştın mı?" Fazla konuşacak vaktimiz yoktu, ama kaçınmamız gereken bir yer olup olmadığını bilmek önemliydi.

"Hiçbir şey." Onun titremesi bana da geçti. "Bir keresinde yakınımda bir şey olduğunu sandım, ama hareketsiz kaldım ve o da uzaklaştı."

"Jetonlar mı?"

Kemerini okşadığını duydum. "Hâlâ orada."

"O zaman acele edelim." Lara ve ben herhangi bir çatışmada dezavantajlı durumda olacağımız için, hız tek umudumuzdu. "Bunu atlatacağız."

Lara öncü olmama izin verdi ve sessizce keşfe çıktık, birbirimizden ayrılmamak için el ele tutuştuk. Lara'ya dikkatlice sadece sol elimi uzattım; sağ bileğimdeki hançer başka bir kişinin varlığında harekete geçmişti ve ağgözlülükle titriyordu.

Sessiz ol, diye düşündüm. Sonra tekrar düşündüm, En azından onun için titremeyi bırak. Başka birinin yakınlarda olup olmadığını bilmek faydalı olurdu.

Hançer homurdandı, ama titremeler gerçekten durdu — beni ısırıktan sonra. Küçük bir acı hissederek irkildim ve bu iş bittiğinde kaç tane yara izi kalacağını merak ettim.

Koridordan ürkütücü bir çığlık geldi ve Lara sıçradı; çığlık kesildiğinde, sanki rahatlamasını benimle paylaşır gibi elimi sıktı. Bu, Anya'yı ve bataklıkta el ele tutuştuğumuzu hatırlattı bana. İki kadın çok farklıydı, ama bazen Lara'da Anya'nın izlerini gördüğümü yemin edebilirim — başını eğişinde, güzel bir elbiseye iç çekişinde, karanlıkta keşif yaparken elimi sıkışında. Kaybettiğim şeyleri hatırlatıyordu.

Anya'yı düşüncelerimden uzaklaştırdım. O burada değildi; Lara vardı. Dikkatim dağılırsa, ikimiz de daha fazla şey kaybedecektik.

Benim stratejim, mümkün olduğunca geniş bir alanı kapsamak ve zihinsel haritamda genel rotamızı elimden geldiğince iyi bir şekilde çizmekti. Bu hiçbir şekilde mükemmel olmayacaktı, ama en azından hangi yöne gittiğimizi ve bir sonraki keşif noktamızın neresi olması gerektiğini genel olarak anlayabilirdim.

Söz verildiği gibi, labirentin düzeninde hiçbir mantık yoktu. Geniş, düz duvarlı tüneller, yanlamasına geçmemiz gereken kadar dar yollarla dönüşümlü olarak uzanıyordu. Bazıları uzun yaylar çizerek kıvrılırken, diğerleri keskin açılarla bükülüyordu. Zemin, pürüzlü kaldırım taşları ve kaygan, yosunlu taşlarla dönüşümlü olarak uzanıyordu.

Birkaç kez hırıltılar duyduk ve bir keresinde kulakları sağır eden bir kükreme duyduk, ses sadece birkaç tünel ötedeki bir yerden geliyor olmalıydı. Her seferinde sesin geldiği yönün tersine koştuk ve hiçbir canavar bizi takip etmedi.

Bu stratejik geri çekilmelerden birinde, dar koridorlardan oluşan bir labirente açılan bir kemerli geçide ulaştık. Ben tavanın altına zar zor sığabiliyordum, ama Lara başını çarpmamak için eğilmek zorunda kaldı. Labirent içindeki labirentte dolaştık ve çoğu zaman çıkmaz sokaklarla karşılaştık. Ancak bu yol bizi yere çıkarmıyordu — bana labirentin yeni bir bölümü gibi farklı geliyordu ve zemin yavaş yavaş yukarı doğru eğiliyordu. Hatta toz ve bayat toprak gibi farklı bir kokusu vardı.

Otuz dakika sonra yanıldığım anlaşıldı. Önümdeki duvar geçilmezdi ve gizli bir açıklık yoktu. "Çıkmaz sokak," dedim Lara'ya, paniğimi bastırmaya çalışarak. "Ve diğer her şeyi denedik."

Çıkışın olmadığı bir bölümde tehlikeli bir süre kaybetmiştik. Artık kaçışın mümkün olmadığını bildiğim için, alçaltılmış tavan ve dar geçitler beni klostrofobik hissettiriyordu. Hızla geri döndük.

Önümüzde ayak sesleri duyulurken hançer cildime baskı yapıyordu.

Lara'yı, bir oyuktan biraz daha büyük olan küçük bir yan odaya çektim ve parmağımı dudaklarına koyarak ona sessiz olmasını işaret ettim. Başka biri de bu tünelleri keşfediyordu. Kaçmanın tek yolu, onlar geçtikten sonra gizlice dışarı çıkmak ve bu imkansız labirentte o kadar zorlanacaklarını ummaktı ki, bir süre bizi takip edemeyeceklerdi.

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Bot giyen biri gibi, oldukça belirgin seslerdi. Lara ve ben, zeminde ses çıkarmayan esnek ayakkabılar giyiyorduk, ama bu kişi, savaşıma yeteneklerine o kadar güveniyordu ki, gizlilik yapmaya gerek duymamıştı.

Ayak sesleri geçerken yavaşladı. Yüzümün hemen önünde havada hafif bir hareket hissettim. Lara çığlık attı.

Kim olursa olsun onu yakalamak için geçide atladım, ama taştan sekip ellerimi incittim. Koşma sesleri düşük tünellerin girişine doğru uzaklaştı.

Lara'ya uzandım. "İyi misin?"

O benim kolumu sımsıkı tuttu, parmakları derime batıyordu. "Jetonlar," diye nefes nefese söyledi.

Kemerine uzandım ve sonra zemini yokladım, ama haklıydı. Diğer aday her iki jetonu da çalmıştı. Küfrettim. "Hadi."

Birkaç dakika sonra kemerin altından geçtik ve sonunda tekrar ana tünellere ulaştık. Onu arkamdan çekerek, henüz gitmediğimiz bir yöne doğru ilerledim. Küçük bir dereyi geçtikten sonra, dik bir şekilde aşağıya inen bir rampaya ulaştık. Ayakkabılarım sıırılsıklam olmuştu ve kaygan taşların üzerinde kayarak zar zor dengemi koruyabildim.

Hemen önümüzde öfkeli, insanlık dışı bir çığlık duyuldu. Arkamızda ağır pençeler taşları kazırken, rampadan geri koştuk. Kış soğuşundaki nefes ayak bileklerime üflendi.

Rampanın aniden düzleşmesiyle tökezledim ve ana koridora yuvarlandım. Lara üstüme düştü ve nefesimi kesti. Dişlerin veya pençelerin batmasına hazırlandım... ama hiçbir şey olmadı.

Nefes nefese yatarken kulaklarımızı dört açtık, ama canavar ortadan kaybolmuş gibiydi.

Ancak sesler başka birini de çekmişti. Yine uzaktan ağır ayak sesleri duydum ve kim olursa olsun yaklaşırken hançer açgözlülükle gürlledi.

Lara'nın jetonları artık yoktu, bu yüzden bu aday Lara'nın şansını zedeleyecek hiçbir şey yapamazdı. Ayrıca ikimizin birlikte çalıştığımızı da bilmiyorlardı.

"Burada kal," diye fısıldadım. "Ayak sesleri yaklaştığında ses çıkar."

Kısa bir mesafe uzaklaştım ve savaşa hazırlandım. Lara inledi ve ayak sesleri durdu, sonra onun yönüne döndü.

Atıldım, uzun boylu, kaslı bir vücuda çarptım ve kemerinden alabildiğim kadar çok fluttering token'ı kaptım. O hırlayarak döndü, ama ben sessiz adımlarla uzaklaştım, sonra duvarlardan birine çöktüm. O, benim olabildiğince uzağa ve hızlıca koşacağımı düşünecekti, bu da umarım beni birkaç metre ötedeki yerde bulmayı beklemeyeceği anlamına geliyordu. Peri hareketsiz dururken nefesimi tuttum, şüphesiz hangi yöne gittiğimi anlamak için dinliyordu. Uzakta bir şey taş sürtündü ve o koşmaya başladı.

Lara'ya geri döndüm ve ona jetonları verdim. Toplam dört tane. Onları kemerine soktu.

Arkanıza yaslanıp, şimdi nereye gideceğimizi düşündüm. Yakındaki tek çıkışlar, alçak tavanlı labirente, canavarlarla dolu rampaya ya da az önce öfkeli bir perinin koştuğu tünele çıkıyordu. İyi bir seçeneğimiz yoktu, bu da iki kötü seçenekten daha az kötü olanını seçmemiz gerektiği anlamına geliyordu: şu anda bizi arayan bilinmeyen bir aday mı, yoksa aşağıda pusuda bekleyen canavar mı?

Tercihim belliydi: adayın peşinden gitmek ve ona tekrar rastlamamayı ummak. Bize saldırmaya kalkan o buz gibi yaratıktan çok korkmuştum.

Kaşlarımlı çattım.

Bu bir cesaret sınavıydı ve en az cesaret gerektiren seçenek canavardan kaçmaktı. Üstelik, rampanın tepesinden sonra bizi takip etmemişti. Bunun nedeni, sadece küçük bir alanı koruduğu için miydi, yoksa bizi daha fazla keşfetmekten vazgeçirmeye çalıştığı için miydi?

Lara'ya şüphelerimi aceleyle açıkladım: her zaman en fazla cesaret gerektiren yolu seçmemiz gerektiğini, yani korkunç seslerin geldiği yere doğru ilerlememiz gerektiğini. Düşünerek sessiz kaldı. "Kulağa korkunç geliyor," dedi sonunda. Sesi titriyordu. "Ama bu tam da onların yapabileceği türden bir numara. Denemeler belirli bir özelliği doğrudan test etmeli ve şu anda çoğunlukla hız ve yön duygusunu test ediyoruz."

Ne kadar çok düşünürsem, cevap o kadar doğru geliyordu. "Denemeliyiz. Ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyorum."

Elimi tuttu ve rampadan aşağı inmeye başladığımızda, onun dehşetinin hafif titreşimlerini hissettim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, canavar muhtemelen duyabilirdi.

Rampanın altına vardığımızda, düşük bir hırıltı duyuldu. Durup dinledik. Taşların üzerinde pençelerin sürtünme sesi yeniden başladı ve yaklaşıyordu. Hava soğudu ve sanki devasa bir şey nefes vermiş gibi yüzüme dondurucu bir rüzgâr esti.

Tüm cesaretimi topladım ve yürümeye devam ettim. Lara birkaç adım geride kalarak, benim teorimi önce denememe izin verdi, böylece yanılırsam kaçmak için zaman kazanacaktı.

Hırlama, öfkeli bir çığlığa dönüştü. Pençeler başımın hemen üzerindeki duvarı tırmalarken, buz parçaları gibi üzerimize yağmur gibi yağın kaya parçaları koparken irkildim, ama adımlarımı yavaşlatmadım.

Daha fazla çığlık, daha fazla korkunç ses, daha fazla dondurucu hava. Nasty sadece birkaç metre uzaktaydı; onun yakınlığının ürpertici farkındalığı tenimi kapladı.

Ama saldırmadı.

Zafer içimi kapladı. Bir dahaki sefere pençeler kayaları tırmaladığında, zıplamadım. O pençeler beni ikiye bölebilirdi, ama yapmadılar. Canavar geçmemize izin veriyordu.

Sonunda Nasty'nin sesi kayboldu. Dinleyerek ilerlemeye devam ettik. Sağımızdan bir uluma sesi geldiğinde, o yöne doğru yöneldik.

Tekrar tekrar en tehlikeli görünen yolu seçtik ve çığlıklar ve kükremelerle dolu bir koridordan geçtik. Hiçbir şey bize saldırmadı ve bir kez bile çıkmaza girmedik.

Etrafımızdaki karanlık azaldı ve yanımda Lara'nın silüetini görebiliyordum. Elimi sıktı. "Yaklaştık." Sesi ağlayacakmış gibi geliyordu.

Tünelin sonu, dışarıda devam eden eğlencenin ateş ışığıyla dans ediyordu. Gözlerim o kadar az ışığa bile alışık değildi ve ben yüzümü buruşturdum.

Durdum. "Buradan itibaren yalnız git."

Lara tereddüt etti, son bir mesafeyi bile tek başına yürümekten açıkça korkuyordu, ama sonunda sıkıca tuttuğu elimden vazgeçti. "Evde görüşürüz," dedi ve ışığa doğru koşmaya başladı.

Ben çoktan labirente geri dönmüştüm, ama o ortaya çıktığında bir tezahürat duyduğumu hatırlıyorum.

Geri dönüş yolu çok daha kolaydı. Çıkıştan uzaklaştığım için hiçbir canavar bana kükremedi ve ip bana yol gösterici oldu. Kutuyu ayak bileğimden çıkardım ve elimde tuttum, yan tarafındaki akıllı düğmeye basarak ipi makaraya geri sardım. İp yolumu gösterdiğinden, etrafı yoklamama gerek kalmadı ve kısa sürede neredeyse koşar adımlarla ilerleyebildim.

Geniş bir göğse çarptım.

Çığlık atarak geriye doğru atladım, kutuyu neredeyse düşürüyordum, ama birinin sert elleri üst kollarımı kavradı. Başka bir adaydı, olağanüstü uzun boylu biriydi. "Bu kim?" Garrick'in acımasız sesini tanıdığım kalbim sıkıştı.

Beni inceleme fırsatı bulursa, isim biterdi. Noble Fae olarak kabul edilmek için boyum çok kısaydı ve elimdeki kutuyu ve kordonu fark ederse, birinin hile yaptığı apaçık ortada olacaktı. Aklıma gelen tek şeyi yaptım: tısladım ve bir Nasty'nin kana susamış ulumasını en iyi şekilde taklit ettim. O geri çekildi ve ben de fırsatı değerlendirip onu tekmeledim ve duvara çarptım. O küfretti ve tekrar bana uzandı, bu sefer ben de pençeli elimle yüzünü tırmaladım. O çığlık atarken tırnaklarımın altında et birikti.

Kemerinden bir jeton aldım — bir tane kaybetmesi onun için iyi olurdu — ve koşmaya başladım. O da peşimden koşarak bağırıp küfrediyordu, ama ben çok hızlıydım ve adımlarım sağlamdı. Çaresizce ipi makaraya sardım ve köşeleri tehlikeli bir hızla dönerek koştum.

Ayaklarım ıslak, yosunlu bir taş parçasına takıldı ve yere düştüm, kuyruk kemiğime o kadar sert çarptım ki gözlerimden yaşlar aktı. Hem acıdan hem de saatler önce ilk kez karşılaştığım kaygan koridora geri döndüğümü fark ettiğim için sevinçten ağıladım. Su pantolonumu ıslatırken ve taş ellerimi sıyrırken, hiç umursamadan sürünerek ilerledim. Bir dönüş daha yapınca çıkışa ulaştım.

Titrek ellerimle demir halkadan ipi çözdüm ve anahtarı çağırdım. Mağaraya düştüğümde, anahtarın altın rengi parıltısı yeniden canlandı. Saatlerce süren karanlıktan sonra göz kamaştırıcı bir parlaklık vardı. Gözlerimi kapattım ve yere uzandım, göz kapaklarımın arkasında yumuşak kırmızı bir görüntü izledim.

Lara ve ben başarmıştık.

Earth House'a döndüm, önceki elbiseyi giydim ve ilk denemenin kapanış törenini izlemek için zamanında taht odasına geri döndüm. Lara'ya zamanında ulaşip Garrick'in son jetonunu ona vermek istiyordum, ama vardığımda dokuz aday çoktan Kral Osric'in karşısına geçmişti. Una ve Lara gibi çoğu zafer kazanmış gibi görünüyordu, ama birkaçı morali bozuktu. Herkes zamanında çıkamamıştı. Garrick öfkeyle yumruklarını sıkmış, yüzünde benim tırmaladığım yerlerde belirgin kırmızı çizgiler vardı

. Kemerinde beş jeton vardı. Altı yerine beş, çünkü son jetonu benim belimdeki kese içindeydi.

"İlk denemeyi tamamladığınız için tebrikler," dedi Kral Osric. "İşte sonuçlar."

Kralın kahyası olarak görev yapan keçi benzeri Underfae, adının Pol olduğunu öğrendiğim, bitiş zamanlarını ve her adayın kaç jeton topladığını okudu. Una en hızlıydı, ancak başladığı iki jetonla bitirmişti. Diğer Void adayı Wilfrid ise çok geride değildi. Bu şüpheliydi, çünkü Void House'un en az bir üyesinin karanlıkta görebildiğini öğrenmiştim, ama Shards'ın eşit şartlar sağladığı söyleniyordu. Lara labirenti tamamlayan en yavaşlardan biriydi, ama dört jetonu kalabalığın arasında inanılmazlık mırıldanmalarına neden oldu. Benim için sevindirici olan, Garrick'in labirenti tamamlayamamış olmasıydı, ancak beş jetonu tüm adaylar arasında en fazla toplanan jeton sayısıydı ve bu, son hesaplamada bir anlam ifade edecekti. Bitiremeyenlerden ikisi hiç jeton alamamıştı: Kızıl saçlı Illusion adayı Karissa ve benim için üzücü olan, diğer Earth adayı Talfryn. O, evde çok sevilen biriydi.

Sonuçlar açıklandıktan sonra kral, "Garrick," dedi, "tek sayıdaki jetonu olan tek aday sensin. Birini düşürdün mü?" Bu soruya birkaç kahkaha eşlik etti, çoğu Boşluk grubundan geliyordu.

Garrick somurtarak, "Saldırıya uğradım, majesteleri," dedi.

"Adaylardan biri mi? Hiçbirinin senin kayıp jetonun yok." "Bir Nasty.

Beni pençeledi ve jetonumu çaldı."

Kral Osric güldü, ama bu sefer Void grubu ona katılmadı. Hector ve Kallen birbirlerine daralmış gözlerle baktılar. Nasty'lerin bu deneme sırasında saldırmayacağını biliyorlardı. Umarım başka bir adayın Garrick'i pençelediğini ve jetonun kargaşada kaybolduğunu varsayarak.

Kallen aniden döndü ve kalabalığı taradı. Ben sıkılmış bir ifade takınarak başka yere baktım.

"Hissedebiliyorum, biliyor musun?" diye bir ses kulağıma fısıldadı.

Ben irkildim. Drustan yanımda durmuş, kaşlarını kaldırarak bana bakıyordu. "Neyi hissediyorum?"

"Çantadaki jeton."

Kalbim korkudan hızla çarpmaya başladı. Labirente girdiğimi biliyordu, bu da Lara'nın hile yaptığını bildiği anlamına geliyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Benim bir prens olduğumu unutuyorsun. En güçlü periler büyüye karşı duyarlıdır ve o jeton Boşluk büyüsüyle doludur. Başka biri onu hissetmeden önce ondan kurtulsan iyi olur."

"Neden beni uyarıyorsun?" diye fısıldadım. "Neden beni ihbar etmiyorsun?"

Adaylara bakarken çenesini sıktı. "Light House'dan hoşlanmıyorum," dedi sessizce zehirli bir sesle, sonra yüzü birdenbire takması gereken maskeyi hatırlamış gibi gülümsemeye başladı. "Neredeyse isyanı takdir ettiğim kadar."

Başımı salladım ve ayrılmaya başladım, ama o kolumu yakaladı, parmakları ince kolumdan yanıyordu. "Fire House'un arkadaşları hakkında söylediklerimi unutma."

Kimse'nin ayrılışımı fark etmemesini umarak taht odasından sıvıştım. Earth House'un girişi çok uzaktaydı; katakomplara giden gizli kapılardan birini bulsam daha iyi olurdu. Neyse ki, yakınlarda birkaç tane vardı.

Bir kapının hemen dışında, anahtarı çağırmaya hazırlanırken, arkamda ayak sesleri duydum. Döndüm ve kalbim sıkıştı.

Kallen üç metre uzakta durmuş beni izliyordu. Reverans yaptım. "Efendim."

Kral'ın İntikamı bana doğru yürüdü ve ben, sanki onu sıkıca tutarak onun bakışlarından saklayabileceğim gibi, çalıntı jetonun bulunduğu keseyi sıkıca tutma dürtüsüne direndim. Ancak, taklit ettiğim kayıtsızlığım onu kandırmadı. Gözleri yavaşça üzerimde dolaştı ve belimde durdu.

"Bir suç işledin." Sakin sesi tüylerimi diken diken etti. "Öyle mi?" Belki bilmiyormuş gibi davranırsam...

"Labirentteydin. Bunu senden hissedebiliyorum."

"Hayır, ben..."

Elini bir hareketle beni susturdu. "Bana yalan söyleme, yoksa çok pişman olursun. Söyle bana."

Yutkundum. Haklıydı; bana Void büyüsü yapılmışken ona yalan söyleyemezdim. Sadece merhametini umabilirdim. "Labirentteydin," itiraf ettim.

"Bir şey aldın."

Kafamdan kendi ölüm fermanımı imzaladığımı düşünerek başımı salladım. Elini uzattı, ben de titrek parmaklarla keseyi açtım ve simgeyi avucuna koydum.

Onu inceledi. "Labirente nasıl girdin?"

Katakompların sırrını ele veremezdim, ama başka neye inanabilirdi ki? "Duruşma başlamadan önce gizlice içeri girdim."

"Labirent iyi korunuyordu. Nöbetçileri geçmen pek olası değil."

Omuz silktim. "Kimse insanları fark etmez. Dikkatleri başka yöne çevrilene kadar bekledim ve içeri sızdım."

"Bana yalan söylediğini öğrenirsem," dedi, karanlık kadife sesiyle tehditkar bir şekilde, "senin için çok kötü olur. Bana farklı bir hikaye anlatmak için bir şansın daha var."

Çaresizce ellerimi açtım. "Başka bir şey söyleyemem. İçeri gizlice girdim. Hepsi bu."

Jeton hala elinde duruyordu, kumaş ölü bir kuşun kanatları gibi sarkmıştı. Birkaç saniye daha beni acı verici bir şekilde izledi, sonra jetonu avucunda kapattı ve cebine koydu, sanki sorgusunun sonunu işaretler gibi. "Bunun için idam edilebilirsin."

Beni buz gibi bir ürperti sardı, ardından panik içinde ter damlaları damladı. Titreyerek, cezamın açıklanmasını bekledim.

"İdam edilmek ister misin?" diye sordu, ben cevap vermediğimde, sanki saatin kaç olduğunu soruyormuş gibi rahat bir tavırla.

"Hayır, efendim." Bunun bir önemi yoktu. Bu durumda tüm güç ondaydı ve o da bunun farkındaydı. Karanlık gözleri beni dikkatle süzdü. "Bir anlaşma öneriyorum."

Ölümünden kurtulmanın verdiği rahatlamanın ardından yeni bir endişe geldi. Bir peri ile pazarlık yapmak çok tehlikeliydi. Nefes almak kadar kolay yalan söylerlerdi ve öldürmek kadar kolay büyüleyebildiler. "Ne tür bir anlaşma?" diye sordum, hayatta kalmanın bedeli çok yüksek olmazsa diye umarak.

"Bu jetonu yok edeceğim ve krala bu gece olanları anlatmayacağım." Bir süre durakladı ve benim bu affı sindirmemi izledi. "Karşılığında bana bilgi borçlusun."

"Ne tür bir bilgi?" Kralın intikamı bir insan hizmetkardan ne isteyebilirdi ki? Daha başarılı başka casusları yok muydu? Bu büyüklükte bir iyiliğin karşılığında ne verilebilirdi ki?

"Bana verebileceğin her türlü bilgi. Earth House'un kapalı kapılar ardında tartıştığı şeyler. Drustan'ın kulağına fısıldadığı şeyler." Benim şaşkın bakışlarıma alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet, onun seninle konuştuğunu gördüm. Bir prens için garip bir arkadaş seçimi."

"Beni eğlenceli buluyor," diye cevap verdim, savunmacı bir tavırla. "Ve gündönümünde bana bahis oynadı, yani benim iyiliğime yatırım yaptı."

"Belki öyle diyor, ama yaptığı her şey kendi amaçlarını ilerletmek için. Bu amaçların ne olabileceğine dair herhangi bir ipucu alırsan, hemen bana söyleyeceksin."

Gerçekten de kapana kısılmıştım. Anlaşmayı reddedersem, beni idam ettirecekti. Şimdi kabul edip, Lara'yı, ailesini ya da bana gereğinden fazla iyi davranan Drustan'ı ihanet etmeden onu mutlu edecek kadar bilgi vermek için bir yol bulmak daha iyiydi. Bu çok zor bir denge olacaktı.

Yine de, yolculuğumun burada sona ermesinden önce bu yolu izlemek daha iyiydi. Başımı salladım. "Öğrendiğim her şeyi sana anlatacağım."

Kallen gülümsedi, ama soğuk gözlerine neşe yansımadı. "Bilgi edindiğinde, Kan Evi'nin ön odasına git. Ben gelene kadar orada bekle, ne kadar sürerse sürsün."

Sessizce mümkün olduğunca az oraya gitmeye yemin ederek başımı salladım.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Oraya yeterince sık gitmezsen, seni aramaya gelirim," dedi. Soğuk parmağıyla yanağımı okşadı ve ben bu dokunuşa karşı duyduğum tiksintiyi bastırdım. "Ve Kenna... inan bana, bunu istemezsin."

Lara ve ben öğleden sonraya kadar **uyuduk**, çünkü eğlence şafak sökene kadar bitmemişti. Kutlamadan sonra Lara'nın kıyafetlerini çıkarmasına yardım ettiğimde Lara çok neşeliydi. "Yüzlerini gördün mü? Benim bunu yapabileceğime inanmamışlardı."

Gülümsemiştin, ama içimden küçük, acımasız bir ses "*Sen yapmadın. Ben yaptım*" diyordu.

Sonra ellerimi tuttu. "Teşekkür ederim." Bana içten bir gülümseme gösterdi ve bu basit teşekkür jestiyle kızgınlığım dağıldı.

O öğleden sonra da neşesi devam etti. Sonunda beni çağırdığında, tek istediği mutfaktan bir tepsi göndermemdi. Günün geri kalanında istediğim her şeyi yapabiliyordum. Benim istediğim şey uyumaya devam etmekte, ama böyle bir fırsatı kaçıramazdım.

İki belirli hedefle yola çıktım. Diğer insan hizmetkarlar, dillerini ele geçiren Fae barbarlığı nedeniyle yüksek sesle konuşmıyorlardı, ancak birbirleriyle bir tür işaret diliyle iletişim kurduklarını fark etmiştim. Earth House'da ilk günümde tanıştığım kadının çırpınan elleri ilk ipucum olmuştu ve o günden beri başkalarının da aynı hareketleri kullandığını görmüştüm. İnsanların yaşadığı katları ziyaret edip bana öğretilmelerini istemeyi planladım. İkinci hedefim ise yeraltı mezarlarını keşfetmeye devam etmekte. Belki Kallen'e verebileceğim bilgiler ya da kaçışımı kolaylaştıracak detaylar gibi yararlı şeyler görür ya da duyarım diye düşündüm.

İnsanların yaşadığı katlar, Fae'lerin yaşadığı katlardan çok farklıydı.

Daha derin yeraltındaydılar ve ben bir merdivenden çıkıp, alçak tavanlı ve düz olmayan parke taşlı zemini olan dar bir koridora çıktım. Gündüzü simüle edecek kristaller yoktu; tek aydınlatma kaynağı sönük meşalelerdi ve bunların üzerindeki duvarlar yüzyıllardır yanan alevlerden kararmıştı. Duman, ter ve dışkı kokuyordu.

Burada kapalı kapılar yoktu, sadece açık kemerli geçitler vardı. Erkeklerin ve kadınların dikiş diktiği, gümüş süs eşyalarını parlatıp, tavaları ovup, tahıl ve mercimekleri ayırıp, ütölüyor, katlayıp, temizlik yaptığı sayısız çalışma odasından geçtim. Daha basit ev işleri Underfae'lere değil, insanlara verilmiş gibi görünüyordu, ancak bu her zaman doğru olamazdı; Earth House'da temizlik, ütü ve katlama işlerini yapan Underfae'ler de vardı. Belki Oriana, sözde aşagılık insan ellerinin çarşaflarına dokunmasını istemiyordu.

Birkaç meraklı bakış aldım, ama kimse yaklaşmadı. Normal hizmetçi sohbetleri olmadan ortalık ürkütücü bir sessizlik içindeydi, ama her yerde eller parlıyordu ve ara sıra bir kahkaha ya da homurtu sessizliği bozuyordu.

Çalışma odaları, üst üste dizilmiş küçük yataklarla dolu odalara dönüştü. Burada da kapı yoktu. Bu, insanları mahremiyet haklarından mahrum bırakmak için Fae gücünün ince bir kullanımı mıydı?

Hayvanların yuvasında yürümek gibi bir his vardı: karanlık ve klostrofobik, hava pis. Birkaç dakika sonra kendimi hasta hissettim. Yanından geçtiğim yüzler bitkin ve çoğu vücut yaşlılık veya ağır işlerin etkisiyle kamburlaşmıştı, ama kasvetli ortama rağmen çoğu kişi işaret diliyle konuşurken gülümsüyor ve canlı ifadeler takınıyordu. İnsanlar, koşullar ne olursa olsun birbirlerinde mutluluk buluyorlardı.

Sonra koridorun sonunda hafif bir hıçkırık duydum.

Merakla ağlamanın geldiği yere doğru gittim. Odalardan birinde, bir kadın dizlerini kucaklayarak yataкта oturuyordu. Kızıl kahverengi saçları yere kadar uzanmış, yüzünü gizliyordu. Yanında yaşlı bir kadın oturmuş, onu teselli etmek için sırtını okşuyordu.

"Korkuyorum," diye fısıldadı kadın.

Bu sözlerle şaşkınlıkla irkildim ve iki kadın da ürkek tavşanlar gibi başlarını kaldırdılar.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedim, ellerimi teslimiyetle kaldırarak. "Diğer insanlarla tanışmak istedim."

Yaşlı kadın bana şüpheyle baktı, ama genç kadın -ki şimdi güzel kahverengi gözleri olduğunu görebiliyordum- şaşkınlık içinde görünüyordu. "Onlar da seni kralın genelevinden mi serbest bıraktılar?"

Genelev. Bu kelime mideme yumruk gibi indi. Sesimde acıma duygusu olmamasına dikkat ettim. "Hayır, ben Earth House'da hizmetçiyim."

Kadın daha dik oturdu ve yanaklarından gözyaşlarını sildi. "Senin hakkında bir şeyler duydum. Gündönümünde bir ziyaretçim vardı." Sesi "*ziyaretçi*" kelimesinde titredi ve ne demek istediğini anladım. "Neden dilini kesmediler?"

"Hanımım ile konuşmam lazım. Neden seninkini kesmediler?"

Kadın irkildi. "Çünkü gerekliydi."

Oh. Kendi düşüncesizliğimden, istemeden yaptığım acımasızlıktan dolayı yüzümü buruşturdum. "Çok özür dilerim," dedim. "Burada bir genelev olduğunu bile bilmiyordum. Diğer insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu arada, benim adım Kenna."

"Ben Triana." Triana, hala sırtını ovuşturan kadına işaret etti. "Bu Maude. O, buraya en uzun süredir gelen ve genelevden gelen tek kişi."

Maude'un parmak uçları tanıdık bir yeşil ve sarı renkte lekelenmişti; bitkileri iksirlere ve merhemlere dönüştüren bir şifalı bitki uzmanı olmalıydı. Göğüs kafesimin altındaki kederin acısı daha da derinleşti. Yazın annemin vefatının üzerinden iki yıl geçecekti, ama bazen bunun gibi küçük şeyler bana onu hatırlatır ve keder aniden esen bir rüzgar gibi üzerime çökardı.

Elimi kalbimin üzerine koydum ve başımı eğdim. "İkinizle tanıştığımıza memnun oldum. Bu şartlar altında mümkün olduğu kadar memnun oldum."

Maude'un yüzündeki ifade yumuşadı ve Triana'nın dudakları hüznü bir gülümsemeye kıvrıldı. "Hayatlarımızda bir dönüşüm yaşandı, değil mi?"

"Ne zamandır buradasınız?" diye sordum. Belki de onu kederiyle baş başa bırakmalıyım, ama gözleri artık daha parlaktı ve benimle konuşmak için benim kadar istekli görünüyordu. "Peki nereden geldiniz? Ben Tumbledown'danım."

"Ah, Tumbledown! Orayı biliyorum. Alethorpe'da yaşıyordum ve sekiz yıl önce yatağımdan kaçırıldım." Triana titredi. "Bir Illusion Underfae kadın arıyordu. Kral çeşitliliği sever."

Alethorpe, Tumbledown'dan bir günlük mesafede bir köydü; onu uzun zaman önce bir festivalde görmüş olabilirdim. İşte Aidan'ın bana söylediğinin kanıtı: kral, bir hevesle insanları kaçırıyordu. Bu düşünce beni yeniden öfkeyle doldurdu ve kederimi bir kenara itmeme izin verdim. Öfke hissetmek daha kolaydı.

Maude'a baktım. "Henüz senin işaret dilini bilmiyorum, üzgünüm. Ama sen de Alethorpe'dan mıydın?"

O başını salladı, ağzı aşağı doğru kıvrılmıştı ve gözlerinde yılların ağırlığı vardı.

"Yaşlılar bize bunların hiçbirini anlatmadı," dedim, köy liderlerini Kral Osric'ten neredeyse aynı derecede nefret ederek. "Fae'lerin gerçekte nasıl olduklarını, insanlara ne yaptıklarını." Bunun yerine kafalarımızı boş hayallerle doldurmuşlardı. Tüm o kutsamalar, Fae'lerin kulaklarına fısıldayıp ellerini yönlendirdiği hikayeleri... Acaba acı gerçeği biliyorlar mıydı, yoksa bizim gibi cahil olup kendi otoritelerini uyduruyorlar mıydı?

İkincisi, bahse girerim. Ve Yaşlılar asla kendi yalanlarının bedelini ödeyenler olmazlardı. Bu bedeli Triana ve Maude gibi insanlar, Anya gibi insanlar... hatta en güzel yıllarını inanca adayan ve asla gelmeyen bir kurtuluş için dua ederek ölen annem gibi insanlar ödedi.

"Bir zamanlar gerçek bir inanan olmuştum." Triana'nın ağzı acı bir şekilde büküldü. "İlk başta kaçırıldığım için mutlu olduğuma inanır mısın? Zenginlikler içinde yaşayacağımı düşünmüştüm. Belki de Fae'ler benden başkalarının görmediği bir şey görmüşlerdi." Başını eğdi, ifadesini saçlarının arkasına sakladı. "Bende bir şey gördüler, evet."

Maude boğazından yumuşak bir ses çıkardı ve lekeli eliyle Triana'nın saçlarını okşadı.

"Buradaki herkes aynı şekilde yataklarından kaçırıldı mı?" diye sordum.

"Evet, çoğu öyle. Genellikle güzel ya da özellikle güçlü oldukları için. Ama diğerleri bebekken buraya getirilmişler."

İlk başta onu yanlış anladığımı sandım, çünkü bu fikir çok iğrençti. "*Bebekler* mi dedin? Neden?" "Kim bilir? Muhtemelen doğuştan hizmetçi olarak yetiştirmek için."

Bir titreme beni sardı. "Burada büyümek nasıl bir şey hayal bile edemiyorum."

Triana hüznü bir gülümsemeye, "Bu açıdan şanslıydık sanırım. En azından dış dünyanın nasıl bir yer olduğunu biliyoruz. Burada güneşi hiç görmemiş olanlar da var," dedi. Yanındaki yatağın boş kısmına hafifçe vurdu. "Gel, rahatına bak." Maude başını sallayarak daveti kabul etti.

Misafirperverliği için minnettar olarak oturdum. "Seni genelevden serbest bıraktıklarını mı söyledin?" diye tereddütte sordum.

"Evet." Triana derin bir nefes aldı. "Artık onlara çekici gelmek için çok yaşıyım. Soylu Fae'lerin çoğu fahişelerinin genç ve... lekесiz olmasını sever. En azından bir süreliğine." Bu sözler üzerine omuzları içe doğru kıvrıldı

Maude yine yumuşak bir ses çıkardı ve kolunu onun omzuna doladı.

Bütün bu olanlar mide bulandırıcıydı. "Yani şimdi hizmetçi olacaksın."

"Neyse ki, evet."

Kaşlarımı çattım, koridorda yankılanan kalbi kırık ağlama sesini hatırlayarak. "Ama korktuğunu söylemiştin. Neden korkuyorsun?" Temizlik ve tamir, genelevde yaşadıklarından daha iyi olmaz mıydı? Kendi bedenini para karşılığında satmayı seçmekle, buna zorlanmak arasında büyük bir fark vardı - Noble Fae'lerin insanlara çektiydikleri acılar için tazminat ödediğini düşünmüyordum.

"Bu çok saçma." Triana'nın gözlerinden yeni gözyaşları süzülüyordu. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum ve kendime her türlü fedakarlığın buna değeceğini söyledim, ama şimdi sonunda bu an geldiğinde... dilimi kaybetmekten korkuyorum."

Geri çekildim. "Hâlâ kesecekler mi?" Fae'lerden bunu beklemeliydim, ama yine de bu barbarlık şok ediciydi.

"Yarın sabah. Fire House'dan Underfae kesecek ve yarayı koterize edecek, sonra ben de herkes gibi olacağım." Titredi. "Yine de genelevden iyidir."

"Çok üzgünüm. Hayal bile edemiyorum." Her ne kadar bir tutsak olsam da, yeraltındaki hayatım Triana'nın yaşadıklarına kıyasla adeta bir cennetti ve bu düşünce beni suçlu hissettiriyordu. "İşaret dilini biliyor musun?"

"Biraz. Diğer insanlardan ayrı tutulduk, ama biraz öğrendik. Maude bana daha fazlasını öğretecek."

Tereddüt ettim, bu derslere katılmak isteyebilir miyim diye düşündüm, yoksa varlığımı Triana'ya kaybettiği şeyi, benim ise tamamen şans eseri hala sahip olduğum şeyi hatırlatır mı diye. "Bazen size katılabilir miyim?" diye sordum. "Sizi tanımak ve işaret dilini öğrenmek isterim."

Triana Maude'a baktı. "Ne dersin?"

Maude beni karanlık, delici gözleriyle inceledi, sonra başını salladı. Triana gülümsedi. "O zaman evet."

Maude ve Triana'ya bolca teşekkür ettikten sonra, Triana'nın üzüntüsüne daha fazla müdahale etmek istemediğim için oradan ayrıldım.

Koridorda titreyen gizli bir kapı fark etmiştim, ama kimse izliyor olabilir diye ana merdivenlerden çıktım. Diğer merdivenler daha fazla insanın yaşadığı daha derin katlara çıkıyordu. Burada kaç kişinin barındığını merak ettim. En azından yüzlerce. İnsanların dünyası farkına varmadan yataklarından kaçırılmış bu kadar çok insan olması şok ediciydi, ama Tumbledown'da ara sıra insanların kaybolduğuna dair hikayeler duymuştum: muhtemelen bataklıkta kaybolmuş, kaçmış ya da öldürülmüşlerdi.

Birkaç kat yukarıda katakomplara başka bir giriş buldum ve çantamdan bir parşömen ve kalem çıkarmadan önce içeri süzuldüm. Mistei'de kaç kat ve koridor olduğunu düşünürsek, zihnimdeki harita yeterli değildi, bu yüzden keşiflerimi belgelemeye başladım. İnsanların yaşadığı bölümün planını çizdim.

Katakomplarda kaybolmak çok kolay olabilirdi, ama iki şey benim lehime işledi. Birincisi, eninde sonunda yeraltı nehrine ulaşacağımı ve oradan Earth House'a geri dönebileceğimi biliyordum. İkincisi, o kadar çok giriş vardı ki – hem geleneksel kapılar hem de gözetleme delikleri – tanıdık bir yerde bir çıkış bulma ihtimalim yüksekti. Yine de, tünele girerken rotamı kaydetmeyi ihmal etmedim.

Katakompların bu bölümü kaba bir şekilde oyulmuştu ve ben dikkatlice yürüdüm, parlayan anahtar tünel yukarı doğru eğimliyken yolumu aydınlatıyordu. Sonunda o ışığa duvardaki küçük bir delikten gelen ışık da eklendi. Gözlerimi kısarak deliğe baktım, keskin Fae gözlerinden nasıl gizlendiğini görmek için deliği diğer taraftan inceleyebilmeyi diledim. Belki de duvar süslemesine karışmıştı.

Küçük delik, İtfaiye Binası'nın yakınındaki bir koridora bakıyordu. Meşaleler kırmızı altın renginde parlıyordu ve tavandaki kristaller öğleden sonra ışığıyla ısınmıştı. Bir grup gülen çocuk yanımdan hızla geçti.

Mistei'de pek çocuk görmemiştim. Adaylar, sarayda veya resmi yemeklerdeki en genç perilerdi ve Earth House'da çocuklar olsa da, genellikle keşfe çıkmazlardı. Muhtemelen kraliyet sarayı, yetişkin periler için bile tehlikeli olduğu içindi.

Yakınlarda başka açıklıklar da vardı, bu yüzden araştırmaya devam ettim, gözetleme deliklerinden baktım ve kulağımı çatlaklara ve gizli kapılara dayadım. Kulak misafiri olduğum konuşmaların çoğu hafif konuluydular, konular modadan duruşmalara ve yaklaşan bahar ekinoksu kutlamalarına kadar uzanıyordu. Göz hizasında küçük bir vitray pencere bulana kadar ilerlemeye devam ettim. Keskin kenarlı tasarım bir şenlik ateşini tasvir ediyordu ve odanın içinden gelen ışık koridora renkli parçalar yansıtıyordu.

Bozuk camdan gözlerimi kısıarak, buranın hangi oda olduğunu anlamaya çalıştım. Duvarlar boyunca raflar vardı — bir kütüphane ya da çalışma odası. Odanın ortasındaki masaya üç kişi eğilmişti, ikisi açık renkli giysiler giymişti, biri ise koyu kırmızı, ama yüzlerini seçemedim.

Kulağımı cama dayadım ve zayıf sesleri duymaya çalıştım.

"Bu gösteri her zamankinden daha iğrençti." Ses Drustan'a aitti. "Her zaman iğrençtir," diye cevapladı tanıdık olmayan bir kadın sesi.

"Genelde öldürülecek bu kadar çok kişi olmaz ama. Muhalefete tahammülü giderek azalıyor. Yakında onun hakkında olumsuz bir şey düşünmek bile yasadışı olacak."

"Sözlerimize dikkat etmeliyiz," dedi başka bir erkek sesi. "Lord Kallen'ın her köşeye casuslar yerleştirdiği söyleniyor."

Ben irkildim.

"Kapıyı korudum ve bu odada büyü olsaydı, bunu hissederdim. Kallen'ın görüşünün de sınırları var."

"Yine de, sevgili kralımız hakkında konuşurken kullandığımız kelimeleri biraz yumuşatmalıyız. Sana listeyi göstermek istiyoruz." Drustan iç geçirdi. "Peki. Zaten onun ahlaksızlığı çok uzun sürmeyecek."

Konuşma kesildi, yerine kağıt hışırtısı ve anlaşılamayacak kadar düşük birkaç mırıldanma geldi. Çarpık camdan görmek için zorlansam da, hangi listeyi incelediklerini veya diğer iki konuşmacının kim olduğunu anlamak imkansızdı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve kendimi biraz hasta hissettim. Drustan sadece kralı eleştirmiş olmakla kalmamış, onun günlerinin sayılı olduğunu da ima etmişti. Bu vatana ihanetti ve Kallen kesinlikle bunu duymak isteyecekti.

"Peki ya Beltane?" diye sordu kadın peri sonunda, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Bağlantılar kurmak istiyor muyuz?"

"Hayır," dedi Drustan. "Risk çok fazla. Osric'in Grimveld'de müttefikleri var."

"Elsmere yeni bir lider kazanmak üzere. Genç ve denenmemiş, muhtemelen kolayca etkilenebilir." "Her zaman en ilginç söylentileri duyuyorsun. Keşke bana nereden duyduğunu söyleseydin."

"Bazı sırlar benim saklamam gereken sırlar."

Onların ne hakkında konuştuklarını tam olarak anlamamıştım. Grimveld, Enterra'nın kuzeybatısında, Giants' Teeth (Devlerin Dişleri) adını verdiğimiz dağların ötesinde yer alan bir ülkeydi. Bu isim, o kadar eski bir efsaneden geliyordu ki, adı dışında geri kalan her şey unutulmuştu. Grimveld'in buzlu ovalarında, gündüz ve gecenin her biri altı ay sürdüğü söyleniyordu. Orada, buz zırh giyen ve kardan yapılmış yaratıklara binen Fae'lerin de yaşadığı söyleniyordu. Elsmere ise daha önce hiç duymadığım bir yer adıydı ve Beltane'nin bununla ne ilgisi olduğunu da anlamamıştım.

"İyi bir öneri," dedi Drustan, "ama genç ve denenmemiş birine ihtiyacımız yok, ayrıca aramızdaki bağlar hiçbir zaman güçlü olmadı."

Diğer erkek peri de söz aldı. "Dış güçler de dış görüşlere sahip olacaktır." "Doğru," dedi kadın.

"Ayrıca, Kallen bu tür etkinliklerde hep kulaklara fısıldıyor," dedi Drustan. "Eğer onlar kolay etkileniyorsa, biz tanıştırmadan önce Kallen onları çoktan etkilemiş olacaktır."

Daha yumuşak, belirsiz mırıldanmalar ve ardından daha fazla kağıt hışırtısı duyuldu. Sonunda bir kapı açılıp kapandı ve ondan sonra kütüphanede hiçbir hareket olmadı.

Koridorun nemli soğuğundan daha fazlası nedeniyle titriyor ve üşüyordum. Konuştuklarının ayrıntılarını anlamasam da, bu konuşmanın önemli olduğunu biliyordum. Kallen yakında benden bir rapor bekliyordu — ona başka ne verebilirdim ki?

Ancak Drustan'ı ihanet etmeye niyetim yoktu, özellikle de krala karşı komplo kuruyorsa.

Partiler ve akşam yemekleri arka arkaya devam etti ve Lara'ya hizmet ederken, Earth House'da Alodie'ye yardım ederken ve Triana ile Maude'u ziyaret ederken günler bulanıklaştı. Yirmi beşinci doğum günüm de geldi ve geçti, ama bunun bir önemi yoktu. Umursayacak tek iki kişi de yokken kutlamanın ne anlamı vardı ki? Annem bir daha asla minik meyveli kek yapmayacak ve falsolu şarkı söylemeyecek, Anya da bir yıl önünden atladığım için sinirliymiş gibi davranmayacaktı. Zaten Mistei'de insan zamanı pek bir anlam ifade etmiyordu, bu yüzden bu dönüm noktasıyla ilgili tüm duygularımı bir kenara itip kendimi nihai kaçışıma adadım.

Boş zamanlarımı katakompları keşfederek, bir çıkış yolu ararken, duruşmalarla ilgili haberleri dinleyerek geçirdim. En seçkin perilerin içki içmek, alaycı sözler söylemek ve anlamsız bahisler yapmak için toplandıkları yerlere giderek aşına olmaya başlamıştım. Hatta taht odasının altında, yukarıdan seslerin yankılandığı ürkütücü, ıdılsız bir koridor keşfetmişim. Orada uzun süre kalamazdım; duyduğum her konuşma acımasız, her şaka iğrençti ve bazen şakalara çığlıklar eşlik ediyordu. Başımın üstündeki tavanda bir kapak parlıyordu ve her altından geçtiğimde, kapak açılıp beni Kral Osric'in kana susamış bakışlarına maruz bırakacağı korkunç bir görüntü görüyordum.

Taht odasında kimse sırlarını paylaşmaya yanaşmadığı için, dikkatimi başka yerlere yönelttim, yakındaki kütüphanelerin ve oturma odalarının duvarlarında gizlendim. Bazı yerlerde odalar arasındaki geçitler o kadar dardı ki, yanlamasına ilerlemek zorunda kaldım ve sıkışırsam ne olacağını düşünmemeye çalıştım.

En büyük atılımım, bir öğleden sonra, keşiflerim, zengin bir şekilde döşenmiş bir salonda Illusion ve Light adaylarının bir araya gelmesiyle aynı zamana denk geldiğinde gerçekleşti. Onları gözetleme deliğinden görebiliyordum — Light House'dan Garrick ve Gytha bir kanepeyi paylaşırken, Karissa ve Markas sanki yerinde duramayacakmış gibi volta atıyorlardı.

"Hadi," dedi Gytha. "Sadece bir ipucu." Kahverengi saçlarını topuz yapıp, kar beyazı saten elbisesini yere kadar mükemmel kıvrımlarla sarkan, zarif ve şık görünüyordu.

Karissa, rüzgâr çanları kadar güzel bir sesle güldü. Mor kadife elbisesi, yanardöner ipek bir kuşakla bağlanmıştı ve kırmızı saçları beline kadar uzanan vahşi bukleler halinde dökülüyordu. Gytha'nın ciddiyetinin aksine, o çok canlı biriydi. "Gerçekten bir şey paylaşacağımı mı sanıyorsun? Labirenti sen bitirdin, Gytha. Ben bitirmedim." Bakışları Garrick'e kaydı. "Tabii ki, başarısız olan tek kişi ben değilim."

"Oh, başarısız mı oldum?" diye sordu Garrick. "En yüksek jeton sayısıyla çıktığımı hatırlıyorum. Sen kaç tane topladın, Karissa?"

Karissa'nın yanakları kızardı. "Bu, bildiklerimi seninle paylaşmamam için daha da fazla neden." "Karşılığında ışık denemesi hakkında bildiklerimizi paylaşabiliriz," dedi Gytha.

"Önce sen başla."

"Bu hiç adil değil. Sıradaki deneme seninki."

"Bu yarışmada hepiniz beni yeniyorsunuz, Markas dahil, o da bir aptal. Bu fazlasıyla adil." Markas alaycı bir şekilde güldü ama kendini savunmadı.

Gytha güldü. "Pekala. Light'ın disipline değer verdiğini biliyorsun. Sınavımız kontrol üzerine olacak. Zihnin zayıflamış olsa bile bedenini kontrol etme yeteneği."

"Nasıl etkilensin?"

Gytha omuz silkti. "Tek söyleyebileceğim bu." Garrick ile karşılıklı attıkları kendini beğenmiş bakışlara bakılırsa, bildiği tek şey bu değildi.

Karissa dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Bu bilgiyle devam etmek zor." "Çok yazık," dedi Garrick. "Sıra sende."

Karissa sırtıttı. "Oh, sanmıyorum. Gel, Markas." Uzaklaşmaya başladı, ama Garrick birkaç adım atmadan ayağa kalktı. Elini koluna doladı ve onu durdurdu.

"Anlaşmayı bozabileceğini sanma," dedi Garrick. Parmakları Karissa'nın etine gömüldü.

"İyi bir bilgi değildi," dedi Karissa, onun sert davranışından gözlerine yaşlar süzülse de çenesini meydan okurcasına kaldırdı.

Garrick onu duvara itti ve ellerini başının iki yanına vurdu. "Tekrar dene."

Gytha eğlenerek izliyordu ve Markas bile acımasız bir memnuniyetle bakıyordu.

Görünüşe göre, aşığılama veya şiddet keyfi söz konusu olduğunda, ev sadakati bir yere kadar gidiyordu.

Karissa yenilgiyle omuzlarını düşürdü. "Sadece şaka yapıyordum," dedi somurtarak.

Gytha mükemmel kaşlarından birini kaldırdı. "O zaman zeki olduğun kadar komiksin de. Hadi ama Karissa. Bu tür oyunlar için yeterince sofistike olmadığını biliyorsun."

"Sen tam bir cadalozsun,

Gytha." "En azından yetenekli bir cadalozum."

Garrick parmaklarını Karissa'nın boğazına doladı ve Karissa ellerini kaldırarak teslim oldu. "Peki," dedi.

"İllüzyonun erdemleri kurnazlıktır, bu yüzden zekanı sınavacağını bekleyin."

"Nasıl?" Garrick onu bırakmadı.

"Bir dizi bilmece ve bulmaca aracılığıyla, hepsi belirlenen süre içinde çözümlenir." "Ne tür bulmacalar?"

"Zihnimizin nasıl tehlikeye gireceğini bana söylersen, sana da söylerim."

Garrick parmaklarını Karissa'nın boğazına sıkıca doladı. Karissa parmaklarını tırmalarken gülümsedi, sonra sonunda bıraktı. "Duruşmada görüşürüz," dedi.

İki ışık adayı odadan çıktı.

Karissa onların arkasından öfkeyle baktı, sonra Markas'a döndü. "Beni savunmalıydın."

Markas omuz silkti. "Garrick'e meydan okumaman gerektiğini bilmeliydin. Aptal olman benim suçum değil."

"Garrick'in ayaklarını yalamayı ne kadar sevdiğini biliyorum, ama Void duruşmasından sonra itibar kazanmam gerekiyor."

"Ve ona karşı çıkmaman bunun yolu olduğunu mu düşünüyorsun?" Markas başını salladı. "Kimse Garrick'e karşı çıkmaz. O, Işık Evi'nin birinci sıradaki adayı."

Karissa kaşlarını çatı. "Roland'ın kardeşi varis sanıyordum. En küçüğü, Lothar mı? Roland, Garrick'in babasını öldürdükten sonra bu pozisyonu aldığını sanıyordum."

Bir dakika, Prens Roland kendi kardeşlerinden birini mi öldürmüştü? Ve Garrick hala ona sadık mıydı?

"Artık değil," dedi Markas. "Garrick dün gece bununla övünüyordu. Prens Roland'ın sonunda kimin layık olduğunu anladığını söyledi. Garrick içeride, Lothar dışarıda."

"Bu mantıklı değil. Lothar asırlık bir adam; sarayda saygı görüyor. Garrick ise..." Kötü bir koku almış gibi burnunu kırıştırdı. "Garrick."

Markas omuz silkti. "Belki yalan söylüyordur. Önemli olan, ikimizin de ona karşı gelmeye gücü yetmemesi. Eğer itibar kazanmak istiyorsan, denemelerde daha iyi performans göstermeye çalışmalısın."

Karissa öfkeyle ses çıkardı ve elini kaldırıp ona tokat atmak istedi. Markas bileğini yakaladı, sonra diğer eliyle onu tırmalamaya çalıştığına güldü.

İki illüzyon adayı odadan çıkarken tartışmaya devam ettiler. Ben ise başarımdan dolayı sevinçten başım dönüyordu. Prens Oriana, yaklaşan denemeler hakkında daha fazla bilgi üretmem gerektiğini, aksi takdirde sonuçlarına katlanmam gerektiğini açıkça belirtmişti ve ben sonunda bir şey bulmuştum.

O gece Lara'nın saçını yaparken ona bu konuşmayı anlattım.

Aynada yüzünü buruşturdu. "Bilmece çözmede çok kötüyüm. Ama Selwyn bilmeceyi çok sever. Belki okuyabileceğim bir kitabı vardır."

"Fae bilmeceleri zor mu?"

"Zor ve sıkıcı. Genellikle yüzyıllar öncesine ait, ölen krallarla ilgili iç şakaları anlatan berbat şiirlerdir."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Öyle. Aslında Işık yargılaması konusunda çok endişeli değilim. Sürekli sıkılmış gibi görünmekte giderek daha iyi hale geliyorum, bu yüzden tek yapmam gereken düşündüklerimi ve hissettiklerimi saklamaksa, o kadar da kötü olmamalı."

Lara her geçen gün bana karşı daha samimi davranıyordu. Bu, resmi akşam yemeğinden sonra başlamıştı — muhtemelen annesine ağladığımı söylemediğim için — ve Boşluk denemesi aramızdaki bu geçici bağı güçlendirmiş gibiydi.

"Keşke sana ne yapacaklarını bilseydim," dedim. "Light House'u tanıyorsam, muhtemelen acı verecek." Roland Prens'in infazlar sırasında gösterdiği sevinç anısını hatırlayarak titredim.

Lara yüzünü buruşturdu. "Sanırım haklısın. Neden bu kadar sadist olduklarını hiç anlamadım."

Lara'nın başına bir örgü tıttım, sonra içine sarı bir çiçek taktım. "Sihire karşı bağışık olduklarını duydum."

"Çoğunlukla, evet. En azından büyüye dirençliler. İllüzyon birkaç saniye için birini kandırabilir, ama sonsuza kadar değil. Oriana'nın sarmaşıkları bile onlara nüfuz etmekte zorlanır. Bu yüzden krala gardiyanlar ve cellatlar sağlıyorlar, çünkü diğer hanedanlar onları kandıramaz veya onlara zarar veremez."

O korkunç, kanlı akşam yemeğindeki kanatlı muhafızları düşündüm, gözlerinin saf beyazlığını ve ağızlarının olması gereken yerdeki pürüzsüz ciltlerini.

"Kralın izni olmadan kimse büyüyle öldüremez," diye devam etti Lara, "ve bu gücü kullanmak çok yorucu, ama isyandan önce bu daha yaygındı. Işık bazen büyüyle savaşıyor, ama silahları tercih ederler. Çok ilkel."

İnsanlar gibi, dedim. "Fae ne sıklıkla savaşıyor? Savaşlar o kadar yaygın değildir herhalde."

"Haneler arasında, hatta aynı hanedeki aileler arasında sık sık küçük çatışmalar olur. Ama son gerçek savaşımız isyandı. Oriana korkunç olduğunu söylüyor." Lara aynada yaptığım işi inceledi. "Bu işte gittikçe daha iyi oluyorsun. Bir kolye bul, sonra akşam yemeğine hazırız."

Mücevher kutusunu karıştırdım. "Bu akşam yemeklerini gerçekten seviyor musun?"

"Pek sayılmaz. Herkes o kadar rekabetçi ki, tek yaptıkları birbirlerine hakaret etmek. Garrick ve Gytha bana başarısız olacağımı söylemeye bayılıyorlar."

Garrick ve Gytha herkesi eziyet etmekten zevk alıyor gibiydiler. "Başarılı olmak için her testi geçmek zorunda mısın?" Eğer öyleyse, Karissa ve Talfryn çoktan mahvolmuştu.

"Sanmıyorum. Karar, birikmiş performansa göre veriliyor, ama sihrin nasıl karar verdiğini kimse bilmiyor." Bu düşünceyi eliyle savuşturdu ve ayağa kalktı. "Gidelim."

O gece Aidan'ın yanında durup, Illusion House'un düzenlediği küçük bir akşam yemeğinde Lara'nın diğer adaylarla sohbet etmesini izledim. Markas ve Garrick yan yana oturuyorlardı, Gytha ve Karissa ise yine birbirlerine destek oluyor gibi görünüyorlardı. Dördü de Lara'ya sık sık hakaret ediyorlardı.

Lara haklıydı, sıkılmış gibi görünmekte daha iyi hale gelmişti. Ancak, parmaklarını sıkması ve ara sıra gözünü seğirmesi, alaycı sözlerin hedefine ulaştığını gösteriyordu.

"İyi gidiyor," dedi Aidan. "İlk denemede herkesi şaşırttı." "Göründüğünden daha sert biri."

"Edric artık onu kesinlikle hafife almıyor."

Ateş adayı iyi bir performans göstermiş, labirenti zamanında iki jetonla tamamlamıştı. Edric başını geriye atıp Gytha'nın şakasına gülerken, Aidan ona sevgiyle baktı.

"Onu önemsiyorsun, değil mi?" diye sordum. "Çok."

Adayların, kendileri için endişelenen arkadaşları ve sevdikleri varken ölümle yüzleşmeleri ne kadar adaletsizdi. Edric başarısız olursa Aidan ne yapardı? Nereye giderdi? Aramızdaki denge eşitti, ama onun değer verdiği birini kaybetmesini engelleyebilirdim...

"Illusion'ın testi bulmacalar ve bilmecelerden oluşacak," diye fısıldadım. "Işık disiplin demektir, yani zihnin tehlikeye girdiğinde vücudunu kontrol etmek."

Şaşkınlıkla bana baktı. Omuz silktim. "Bunu bir geri ödeme olarak düşün." Void denemesi öncesinde bana şans verdiğin için.

"Ama sen bana şimdiye kadar üç bilgi verdin, ben ise sana sadece bir tane." "O zaman daha fazlasını bulsan iyi olur." Göz kırptım ve Aidan güldü.

Lara diğer adaylarla özel içki içmek için oyalanırken, ben tek başıma Earth House'a geri döndüm. Normalden farklı, daha dolambaçlı ama ilginç odaların önünden geçen bir yol izledim. Bir koridorda, mermer heykellerin bulunduğu nişler sıralanmıştı. Bu heykeller, Noble Fae lordları ve leydilerini gerçek boyutlarında tasvir ediyordu ve o kadar gerçekçiydi ki, nefes almaya hazır gibi görünüyorlardı. Koridorun havası, Mistei'yi saran garip esintilerden biriyle değişti; meşale ışığı titreyip gölgeler derinleşirken, taş gözlerin beni izlemek için hareket ettiğini, taş ellerin silahları kavradığını hayal ettim.

Kendi aptallığıma başımı salladım, sonra güllerle sarılmış güzel bir hanımefendinin heykelinin yanında durup kalbime sakin olmasını söyledim.

Arkamda koridorda ayak sesleri duyuldu. Dönüp baktığımda Prens Drustan'ı görünce rahatladım. Gülümsüyordu ve rahat görünüyordu, giysileri meşaleler kadar parlak bir şekilde ışıltıyordu. "İyi akşamlar Kenna," dedi ve yanımda durdu. Heykele doğru başını salladı. "Görüyorum ki ilk Toprak hanımı, Prensess Clota'yı bulmuşsun."

Prenses Oriana'nın uzak bir atasıydı — evde onun adının geçtiğini duymuştum. Mermerden yapılmış yüzü yuvarlaklı, vücudu dolgundu ve yukarı kaldırdığı elinden oyulmuş bir su şelalesi akıyor ve ayaklarının dibinde birikiyor gibiydi. Diğer heykellerin kimleri temsil ettiğini sormak istedim, ama Drustan akşam yemeğinden sonra beni buraya kadar takip etmişti ve bunun şüphesiz bir nedeni vardı.

Onun rahat gülümsemesine bakarak, kulak misafiri olduğum şeyi hatırladım: *Onun ahlaksızlığı daha fazla sürmeyecek.*

Rahatlamam yerini parıldayan bir belirsizliğe bıraktı. Gerginlik — ya da belki de beklenti — içimi kapladı. "İyi akşamlar, prensim," dedim, reverans yaparak.

Kızıl kahverengi kaşlarını kaldırdı. "Bu akşam resmi mi davranacağız? Tercihlerimi açıkça belirtmiştim sanıyordum."

"Sadece özel olarak ve arkadaşlarıyla ilgili konularda," diye belirttim. "Ben sadece bir hizmetçiyim ve hala Illusion bölgesinin yakınıdayız." Onun oyunu ne olursa olsun, tehlikeli bir oyundu ve ben hem meraklı hem de temkinliydim. Gülümsemesi genişledi ve o çarpık sırtış düşüncelerimi karıştırdı ve karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissettirdi.

Bu gülümseme, güven, itiraflar ve samimiyet davet ediyordu. "Ben de daha yakın olduğumuzu umuyordum, Kenna."

Adımı neredeyse mırıldanırçasına söylemesi yüzümü kızarttı. Bu kadar çekici olduğu için onu lanetledim — kafamı karıştırdı, beni ateşli ve aptal hissettirdi. Etrafıma baktım, ama salon gölgeli girintilerdeki heykeller dışında boştu. Drustan, sesini duyulmayacak kadar alçaltmış olmasına rağmen, kulak misafiri olmaktan endişeli görünmüyordu.

Zaten ben açık sözlü olmayı tercih ederdim. "Özellikle ben mi?" diye aynı yumuşak sesle sordum, loş ışıkta kızardığımı belli olmaması için umut ederek. "Yoksa Earth House'da avantajlı bir konumda olan biri mi?"

Gözleri hafifçe parladı, sonra beni baştan aşağı süzdü. "Böyle sorular sorduğunda, cevap kesinlikle sensin, özellikle."

Çok yakın duruyordu. Ondan yayılan ısı göğsümü, karnımı... daha aşağısını ısıttı. O keskin hatlı yüzü, zeki gözleri ve Fae'lerin parlaklığıyla ışıldayan teniyle nefes kesici derecede mükemmel görünüyordu — sıradan bir ölümlü için bir yıldız kadar ulaşılmaz, dokunulmaz — ama ah, ona dokunmak ne kadar da istiyordum. Bağlanmış saçlarından birkaç bakır rengi tel sarkıyordu ve parmaklarım onları kulağının arkasına koyma isteğiyle titriyordu.

Mantıklı düşünmeye çalıştım. "Ne demek istediğini tam olarak anlamadım, prensim."

O eğildi, nefesi yanağıma okşadı. "Bana Drustan de. Ve bence anlıyorsun, Kenna." Gözlerimiz buluşacak kadar geri çekildi. Meşale ışığında erimiş gümüş gibi parlayan gri irislerine daldım. "Cesur ama zeki olmak nadir bir kombinasyondur."

Kalbim düzgün çalışmıyordu. Dizlerim de öyle, titriyorlardı. Sanki bu beni ayakta tutacakmış gibi eteğimin içinde yumruklarımı sıktım. "Keşke periler lafı dolandırmak yerine ne demek istediklerini açıkça söyleseler."

Drustan şaşkın bir kahkaha attı, sonra dikleşti. "Ben de insanların kelimelerin arasındaki anlamı dinlemelerini dilerdim." Beni incelerken dişlerini dolgun alt dudağına geçirdi. "İyi akşamlar, Kenna."

Gidiyor muydu? Ne olduğunu pek anlamamıştım, ama tüm vücudum onun kalmasını istiyordu.

Yine de gururum vardı. "Sen de." Dudaklarıma dilimi sürdüm. "Drustan."

Kirpikleri bir anlığına gözlerini örttü. Sonra o gülümseme tekrar ortaya çıktı, çarpık ve şehvetli, sadece tahmin edebileceğim anlamlar saklayan bir gülümseme. Uzaklaşıp köşeyi döndü, beni nefes nefese ve heyecanla bıraktı.

"Ne ilginç."

Beklenmedik sesle geriye doğru sıçradım, omuzlarım duvara çarptığında elimi göğsüme bastırdım.

Koridorun sonundaki bir oyukta gölgeler hareket etti ve ardından bir peri çıktı, arkasında karanlık izler bırakarak. Yüzü mermer heykel kadar soğuk ve hareketsiz olan Lord Kallen. O ölçülü adımlarla yaklaşırken kalbim deli gibi atmaya başladı. Sanki kaçabileceğim hiçbir yer olmadığını, ondan daha hızlı koşup saklanamayacağımı biliyormuş gibi yavaşça beni avlıyordu. Karanlıkta görebiliyor ve kıvrılabiliyordu. Gölgelerin içinde bir yılan gibi; onun beni bulamayacağı bir yere nereye gidebilirdim ki?

Ve sonra orada, Drustan'ın az önce yaptığı gibi önümde duruyordu, ancak Kallen'in teninden ısı yayılmıyordu ve gözleri kara buz gibi bakıyordu.

"Lord Kallen," dedim, beceriksizce reverans yaparken.

"Ateş prensiyle yatıyor musun?" diye sordu.

Kaba kelimeye irkildim. "H-hayır, lordum."

"Hmm." Bakışları üzerimde dolaştı. "Yakında yatacaksın, bahse girerim. O, sahip olamayacağı hiçbir şeye gözünü dikmez." Dudaklarında gizli bir gülümseme belirdi. "Çoğunlukla."

Drustan bana göz dikmiş miydi? Bu düşünce başımı döndürüyordu, ama Kralın İntikamının huzurunda düşünülmesi gereken bir şey değildi. Benden bir tepki almak için böyle konuşuyordu. "Earth House'a dönüyorum," dedim soğukkanlılıkla. "İzninizle."

Onun yanından geçmeye çalıştım, ama o bileğimi tuttu. Sert değil, ama yumuşak da değil. Kararlıydı. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Bilmiyorum," diye kekeleydim. "Bu heykelin Prenses Clota olduğunu söyledi. Aramızın daha yakın olmasını istediğini söyledi. Sonra bana iyi akşamlar diledi ve hepsi bu kadardı."

"Hepsi bu kadar," diye tekrarladı Kallen. Bana inanmış gibi görünmüyordu.

Drustan'ın sözlerinin arasında henüz anlamadığım anlamlar vardı, yani hayır, öyle değildi, ama yalan da söylemiyordum. "Sanırım benimle oynamaktan hoşlanıyor," dedim Kallen'a. Bu da tamamen yalan sayılmazdı. "Ben bir merak konusuymuşum."

"Bataklığı geçmeyi başaran insan," diye düşündü. "Bir damla Fae kanı ve bolca cesaret. Neden ilgi çekici olduğunu anlıyorum."

Hançer kolumda hafifçe kaydı ve ben yine neredeyse irkildim. Kalıcı takılarıma o kadar alışmıştım ki, bazen orada olduğunu unutuyordum. Bir keresinde banyo yapmak için manşeti çıkarmaya çalışmıştım, ama metal sıvılaşmış ve cildimin üzerinde akarken zihnime rahatsızlık vermişti. Sonunda vazgeçip, bu konuyu sonra düşünmeye karar verdim.

Hançerin hareketi bana biraz rahatlık verdi. Eğer gerçekten tehlikede olsaydım, hançer beni kesinlikle koruyacaktı. Derin bir nefes aldım ve Kallen'in tuhaf bir şekilde övdüğü o cesareti bulmaya çalıştım. "Keşke beni ilginç bulmasaydın," dedim dürüstçe.

Ciddi ifadesinde bir çatlak belirdi, ağzı hafifçe seğirdi. "Çoğu insan bu duyguyu paylaşır." Bir süre durdu. "Ama çoğu insan bunu yüzüme karşı söylemez."

"Gidebilir miyim, lordum?" diye sordum, elimden geldiğince nazik bir şekilde. "Evde yapmam gereken işler var."

"Hayır, gidemezsin," dedi aynı nezaketi göstermeden. "Bana hiçbir bilgi vermedin." Parmakları bileğimi sıktı. "Ve bekletilmeyi sevmem."

Bir titreme içimi kapladı. Koridorun soğuğuna rağmen sırtımın alt kısmında ve koltuk altlarımda ter birikti. İşte, ödeme zamanı gelmişti. Ne sunabilirdim ki?

"Garrick'in Light House'un yeni varisi olduğunu duydum," dedim. "Adaylar bunu tartışıyorlardı."

Kallen'in yüzü ifadesiz kaldı. "Garrick henüz kesinleşmemiş bir sonucu varsayıyor. Başka?" "Başka mı?" diye sordum. "Bu yetmez mi?"

"Saray etkinliklerinde köşelerde gizlenerek geçirdiğin haftalar için mi? Hayır, bu yeterli değil." Başını eğdi, gece yarısı rengindeki saçları hareket etti. Omuzlarına değen saçları, kuzgun kanadı gibi düz ve parlaktı. "Hadi ama Kenna. Bir bilgi daha ver, sonra gitmene izin vereyim."

Kallen'in yanında düşünmek, Drustan'ın yanında düşünmek kadar zordu, ancak nedenleri farklıydı. Drustan beni arzuyla telaşlandırıyordu, ama şu anda korku zihnimi çok fazla yöne doğru koşturuyordu. Drustan'ın sırtışı sırları gizliyor olabilir, ama Kallen hiç gülümsemiyordu... ve onun sırlarının çok daha kötü olduğunu tahmin ediyordum.

Sunabileceğim bir şey vardı, ancak bunun kaynağı gizli kalmalıydı. "Bir partide bir şey duydum," dedim. "Biri bir yerden bahsetti... Elsmere miydi? Orada yeni bir hükümdar olduğunu söylediler. Ya da olmak üzere olduğunu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kim söyledi bunu?" diye sordu. Bu, ondan gördüğüm en güçlü duygu göstergesiydi.

"Bilmiyorum." Kütüphane penceresinin vitrayından soluk figürleri düşündüm. Işık, kralın müttefiki olduğu için, onlar Işık Evi'nin üyeleri olamazlardı. Daha çok, renkli camdan fildişi renginden ayırt edilemeyen pastel sarı bir elbise giyen bir Ateş hanımı olmuştu. "Bir Işık hanımı," yalan söyledim. "Adını bilmiyorum."

"Nasıl biriydi?"

"Kahverengi saçlı mıydı?" diye tahminde bulundum, bunun en fazla sayıda insanı kapsayacağını düşünerek. Yanlış ipuçları veriyordum, ama onun bunları takip etmesini istemiyordum.

"Bu bir soru mu, yoksa bana bilgi mi veriyorsun?"

"Kahverengi saçlıydı," diye tekrarladım. "Açık tenli. Bu, spontane bir yorumdu ve konuşmanın geri kalanını hatırlamıyorum. Elsmere adını daha önce hiç duymadığım için bu kelime dikkatimi çekti."

Birkaç saniye daha bana acı verici bir şekilde baktı, sonra bileğimi bıraktı. "Bu gece için bu kadar yeter."

Sessizce rahat bir nefes aldım ve diğer elimle bileğimi kavradım, acıyor olduğu için değil, onun dokunuşunun izini silmek istediğim için ovuşturdum.

Koyu renkli gözleri bileğime indi, sonra tekrar yukarı çıktı. Meşale ışığı yüzünde titreyerek, elmacık kemiklerini ve burnunu bıçak gibi keskin gösteriyordu. "Bir dahaki sefere görüşmek üzere, Kenna."

Karşıdaki oyuğun gölgeleri koyulaşp kalınlaştı, sonra zeminde bize doğru sürünmeye başladı. Kallen'ın ayak bileklerine, bacaklarına ve gövdesine dolanan dallar onu gecenin kozasına sardığında, ben geriye doğru sendeledim ve kendimi duvara yasladım. En son kaybolan, hala beni izleyen gözleriydi.

Bir esinti elbisenin eteğini dalgalandırdı. Koridordaki ışık normale döndüğünde, o gitmişti.

Illusion denemesi, tahmin ettiğimden daha **hızlı geldi**. Void denemesinden bu yana tam bir ay geçmişti, ama zaman o kadar hızlı geçmişti ki sanki bir hafta gibi gelmişti.

Duruşma o gece bir balo sırasında yapılacaktı. Lara, ben saçlarını örgülü bir taç şeklinde toplarken, Selwyn'in bilmece kitaplarından birini dikkatle inceliyordu. Elbisesi muhteşemdi. Korse, bahar çimleri rengindeydi ve narin, yaprak dökmeyen ağlarla kaplıydı. Derin dekoltesi, sırayla dizilmiş elmaslar ve pembe ipek gül tomurcuklarıyla süslenmişti. Aynı ağ, kabarık eteğinin üst yarısına da serpilmişti ve kumaş, aralıklarla daha fazla gül goncasıyla toplanmıştı. Baharın vücut bulmuş hali gibiydi.

Buna karşılık, ben kralın ölümcül akşam yemeğinde giydiğim aynı yeşil elbiseyi giyiyordum. Bu, güzellik için tasarlanmış değil, işlevsel bir giysiydi. Bir an için ipek ve mücevherler giydiğimi hayal ettim. Tuhaf bir hayaldi, ama artık kozmetik ürünlere ve elbiselere erişimim olduğu için, onları daha çok takdir ettiğimi fark ettim. Bir zamanlar yarı vahşi olduğumun şöhretini benimsemiştim, ama Fae sarayında geçirdiğim zaman, farklı bir yaşam tarzını denememe olanak sağlamıştı. Bu, tahmin ettiğimden çok daha çekiciydi.

Anya'nın kaybı her geçen gün daha da uzaklaşıyordu, ama onun yokluğunun acısı böyle anlarda daha da keskinleşiyordu. Süslü bir elbise giymek istediğim için benimle alay ettiğini hayal edebiliyordum. "Elbiseler hayal gücü olmayanlar içindir sanıyordum," diye alay eder, benim eski sözlerimi yüzüme karşı tekrar ederdi. "Senin özgün olmak için pantolon giydiğini sanıyordum." Ben onun saçını çekerken, o güler, burnumu çimdikler ve sonra bana yarışmaya davet ederdi. Tabii ki, benden neredeyse 30 santim uzun olduğu için yarışı kazanırdı. Sonra zafer ödülünü isterdi: hayalimdeki elbisenin en ince ayrıntısına kadar, son dikişine kadar ayrıntılı bir açıklaması.

Lara başını eğdi ve aynaya gülümsedi, bu hareketinde de Anya'yı hatırlatan bir şey vardı. "Beğendim," dedi. Ayağa kalktı ve eteğini düzeltti, sonra elini karnına koydu ve korsenin izin verdiği kadar derin bir nefes aldı. "Bazı bilmeceleri çözme zamanı."

Selwyn merdivenlerin altında bizi bekliyordu. Lara salona girerken ona "Berbat görünüyorsun" dedi.

"Yetişkinleri kıskanma, Sprout." *Sprout*, Oriana etrafta yokken ona taktığı takma addı. "Yatma vaktin çoktan geçmedi mi?"

Selwyn somurtarak, "Neden giyinip süsleniyorsun ki? Gerçekten kralı etkilemek mi istiyorsun? Herkes biliyor ki..." dedi.

Oriana yaklaşıırken Lara sert bir sesle, "Selwyn," dedi. "Elbisemi beğendiğin için teşekkür ederim. İyi geceler."

Selwyn öfkeyle uzaklaşırken Lara başını salladı. "Gençler işte."

Balo salonu adeta sihirli bir yer **gibiydi**. Aynalı tavan, duvarlar ve zemin renkleri ve ışığı sonsuza dek yansıtıyordu. Tavandan çiçek çelenkleri sarkıyordu ve parlak mermer heykeller, çevresinde üç metrelik aralıklarla duruyordu. Yüzlerce peri ışığı kalabalığın üzerinde süzülüyordu. Asil Periler en güzel kıyafetlerini giymişlerdi: özenle işlenmiş, ışıltılı elbiseler ve yanları yüksekten kesilmiş, siyah pantolonları ve cilalı botları ortaya çıkaran uzun, resmi tunikler. Kalabalık odanın içi sıcaktı ve periler, kıyafetlerine uyan mücevherli yelpazelerle kendilerini serinletiyorlardı. Kelebekler gibi uçuyorlardı. Lara dantelli yelpazesini açtı

ve ben hizmetkarlar grubuna karışırken, kendinden emin adımlarla içeri girdi. Bugün duvarların önünde sert bir şekilde durmuyorduk. Bunun yerine, efendilerimizin her isteğini yerine getiriyor, onlara içecekler sunuyor ve dans sırasında kıyafetlerinde oluşan yırtıkları onarıyorduk.

Garip, ama harika bir danstı. Çiftler, senkronize, zarif hareketler ile samimi daireler çizerek, bir elini zarifçe uzatıp diğerini partnerlerinin beline dolayarak dans ediyorduk.

beline yaslanıyordu. Bazen bayanlar diğer bayanlarla, lordlar da lordlarla dans ediyordu. Bu da köyümüzün yaşlılarının hoşnutsuzluğuna neden olacak bir şeydi, ama Fae'ler cinsiyet sınırlarını aşan aşka açıktı. Dansın bu kadar şehvetli olabileceğini hiç fark etmemiştim. Fiziksel temasın vaadi, utangaç bir mesafeyle karışmıştı.

Lara hem bayanlarla hem de lordlarla dans etti ve hepsinin Earth House'dan olmadığını fark edince şaşırdım. Aslında, aynalı zeminde dönen çiftlerin çoğu rakip evlerden geliyordu. Lara'ya bir kadeh şarap getirmek için giderken Aidan'a bunu sordum.

"Bu danslar sırasında evler arasında kaynaşmak bir gelenektir," dedi bana. "Diğer zamanlarda tam olarak yasak değildir, bu yüzden evler arası dostluklar da görülür, ancak danslar bunun aktif olarak teşvik edildiği tek yerlerden biridir. Hepimizin Mistei vatandaşı olduğumuzu hatırlamak iyidir."

Drustan, arka arkaya güzel bayanlarla dans etti, çoğu zaman başını geriye atıp gülüyordu. Bakır rengi saçları arkaya bağlanmıştı, bu da yüzünün keskin hatlarını vurgulamıştı ve işlemeli alevlerle süslenmiş parlak kırmızı tünici içinde muhteşem görünüyordu. Onun atletik hareketlerinin zarafetine hayranlıkla bakıyordum.

Aidan'ın beni izlediğini fark edince bakışlarımı başka yöne çevirdim. Ama bunun bir faydası olmadı.

"Ateş prensi kesinlikle dikkat çekiyor." Aidan eğlenmiş görünüyordu. "Hep merak etmişimdir... yatak odasında da görüldüğü kadar ateşli midir?"

Yüzüm kızardı. "Saçmalamayı kes."

Gülümsemesi parlak bir sırtışa dönüştü. "Bakmakta utanılacak bir şey yok, sevgili

Kenna." Beni daha fazla kızdırmadan önce aceleyle uzaklaştım.

Lara'ya birkaç kadeh şarap getirdim, zihnini açık tutabilmesi için ara sıra punçla karıştırarak. Duruşma gerçekten yapılacak mı diye merak etmeye başlamıştım ki müzik durdu. Kral odanın bir ucundaki şeffaf cam tahttan kalktığında sessizlik çöktü.

Kral, mor kenarlı, göz kamaştırıcı beyaz bir tunik giymişti ve her iki kolunda da soğuk bir sabahın donu gibi elmaslar parlıyordu. "İkinci duruşmaya hoş geldiniz," dedi.

Nefesimi tutarak bekledim, Lara'ya yardım etmek için harekete geçmeye hazırdım. Tabii yardım edebileceğimi varsayarak.

Adaylara bu kadar çok meraklı gözlerin çevrildiği bir ortamda, bu zorlu görevi tek başına üstlenmek zorunda kalabilir.

"Bir sonraki sınavınız kurnazlık ve zeka sınavı. Her birinizin bileğinde bir bilezik bulacaksınız." Lara, küçük mor bir kutu ile süslenmiş yeni gümüş bileziğini görünce şaşkınlıkla gözlerini genişletti.

Diğer adaylar da kendi bileziklerini incelerken aynı derecede şaşkın görünüyorlardı.

"Bu odadaki her aday için birkaç ipucu var. Bileklik ilk ipucu. Her birini gece yarısına kadar çözün ve verilen talimatları izleyin." Ellerini çırpı ve yerine oturdu.

Bir an için balo salonu sessiz ve hareketsiz kaldı, herkes krala bakıyordu. Hepsi bu muydu? Elbette daha fazla talimat olmalıydı.

Kral Osric sadece gülümsedi ve bir hizmetçiye şarap getirmesini işaret etti.

En azından ipuçlarını arayarak ve belki birkaç bulmacayı çözerek Lara'ya yardım edebilirdim. Onun panik dolu bakışlarıyla karşılaştım ve güven verici bir şekilde başımı salladım.

Yarışmacılar rüzgarda yapraklar gibi dağıldılar ve dans yeniden başladığında odanın kenarlarına koşarak bileziklerini incelemeye başladılar.

Elimi cebime soktum ve avucumdan biraz daha küçük, pürüzsüz bir ağaç kabuğunu avucumun içine aldım. Bu denemede hile yapmamıza yardımcı olacaktı. Lara ve benim bir şekilde iletişim kurmamız gerekiyordu, ancak notlar gönderirken veya çok fazla konuşurken görülmek tehlikeli olabilirdi. Prenses Oriana, üzerine yazılan mesajları paylaşmak için büyülmüş bir çift kabuk parçası ile bir çözüm sunmuştu. Lara'nın temel Dünya büyüğü ile, kabuğuna mesajlar yazabilirdi, ben de bunları benimkinde okuyup, kalemle cevaplarımı yazabilirdim. Odanın diğer ucundan iletişim kurabilecektik ve Lara, mesaj göndermek için cebinden kabuğu çıkarmaya bile gerek kalmayacaktı.

Ahşap parmaklarımın altında ısınana kadar bekledim, sonra bir heykelin arkasına geçip onu çıkardım.

İnce çizgilerle oyulmuş çizgiler, bir tarafında menteşe, diğer tarafında süslü bir anahtar deliği olan bir kutunun iki görünümünü gösteriyordu. Her iki tarafta da R, G, O, P, B ve W harfleriyle işaretlenmiş bir daire vardı. Çizimin altına şöyle yazmıştı:

Kilitli. Yanlardaki mücevherler evin renkleri.

Yani harfler kırmızı, yeşil, turuncu, mor, siyah ve beyazı gösteriyordu. Bu açıkça bir tür bulmaca kutusu idi. Kaşlarımı çattım ve şemanın altına önerilerimi yazdım.

Mücevherlere bas.

Mücevherleri çekip arkasında anahtar olup olmadığına bak.

Onu cebime attım ve Lara'nın gizlice kabuğunu çıkarmasını, hareketini yelpazesıyla gizlemesini izledim. Onu cebine geri koydu ve bileziği kurcalamaya başladı.

Kabuklarım ısındı. Hem önceki mesajını hem de benim mesajımı silmişti ve şimdi yeni kelimeler belirdi:

Mor renkli düğmeye bastım ama kutu açılmadı.

Diyagramı tekrar düşündüm. Mor mücevher menteşenin altında bulunuyordu ve anahtar deliğinin olduğu taraf kırmızıydı. Neden tıklıyor ama açılmıyordu? Kırmızı tarafa anahtarı sokarken mor mücevheri itmesi mi gerekiyordu? Ama kutu ilk ipucuysa, anahtarı nereden bulacaktı?

Mor mücevherin çözümün bir parçası olduğu açıktı, bu yüzden ona odaklandım. Mor, kralın rengiydi ve illüzyonu temsil ediyordu. Bu gece saray görevlilerinin çoğu mor giyinmişti ve hizmetkarlar da mor ve gümüş renkli üniformalar giyorlardı. Acaba anahtar onlardan birinde miydi?

Mor, illüzyonu temsil ediyordu...

Cevap bir yıldırım gibi çarptı beni. Illüzyon büyüsü, görünüşe asla güvenilemeyeceğini kanıtlamıştı. Anahtar yoktu.

Aceleyle şunu yazdım:

Mor düğmeye bas ve menteşe tarafından aç.

Lara kutuyla uğraştı, sonra kutu açıldığında sevinçle çığlık attı. Menteşe aslında bir tutamaktı ve gerçek menteşe, özenle yapılmış anahtar deliğinde gizlenmişti. Katlanmış bir kağıt parçası çıkardı.

Cebimin ısınmasını bekleyerek odada dolaştım. Bütün gece heykellerin arkasında gizlenmek işe yaramazdı. Sonunda büyüün parıltısını hissettim ve nihayet bakabildiğimde Lara'nın şaşkın ifadesini anladım.

Tomurcuklardan yapraklar açılıyor

Yeşil yapraklardan açan güller

Bahçenin arkasında sırlar var

Balo salonunda bir bahçe mi vardı? Tavandan çiçek çelenkleri sarkıyordu, ama hiçbir gül içermiyordu. Belki de bu ünlü bir şiirin bir parçasıydı, bu durumda Lara'nın eski Fae şiirlerinin berbat olduğu yönündeki değerlendirmesine katılıyordum. Ölmüş krallardan biri çiçek yetiştirmiş miydi? Güllerle ilgili bir peri şakası mı vardı?

Duvarları süsleyen heykelleri inceleyerek odanın çevresinde dolaştım. Bazıları taç veya asa takmış, bazıları ise özenle oyulmuş elbiseler giymiş, geçmiş çağların ünlü şahsiyetlerine benziyorlardı. Hatta birkaç Underfae tasviri bile vardı, bu beni şaşırttı. Uzun zaman önce Mistei daha eşitlikçi bir yermiş gibi görünüyordu.

Sonunda odayı dolaşmayı bitirdim ve heykellerin hiçbirinde çiçek veya bahçe tasviri olmadığını kabul etmek zorunda kaldım.

Peki. Gül ve yeşil de renklerdi. Lara'nın elbisesi gibi bu renklerle uyumlu kıyafetler aradım, ama çok fazlaydı.

Belki de ipucu o kadar da açık değildi ve diğer kelimelerden biriyle ilgiliydi. *Yapraklar, yelpaze, tomurcuklar, güller, çiçek açan, yeşil, yapraklar, arkasında, bahçe, sırlar.* Var olmayan çiçekler veya bahçelerle ilgili her şeyielediğimde geriye *yelpaze, arkasında ve sırlar* kaldı. *Sırlar* şüphesiz bulmacanın cevabını gösteriyordu ve muhtemelen şiirin işaret ettiği nesnenin *arkasında* bulacaktım. Geriye sadece *yelpaze* kalmıştı.

Yelpaze.

Kalabalığı tekrar inceledim, yeşil ve gül rengi arayarak, ama bu sefer elbiseler değil, aksesuarlara odaklandım.

İşte. Parlak mor, dalgalı yakalı bir elbise giymiş, koyu saçlı bir bayan. Dans pistinin kenarında tek başına durmuş, kalabalığı izliyor ve tembelce kendini yelpazeliyordu. Elindeki ipek yelpaze elbisesine uymuyordu: bahar yeşili renkteydi ve ortasında pembe güller vardı.

İçecek masasına giderken onun arkasından geçtim ve yelpazenin kenarında bir yazı gördüm, ama dikkat çekmeden okumak için yeterince yaklaşmadım.

Lara'ya bir kadeh şarap getirdim. "Gül yelpazesi ve Illusion elbise," diye fısıldadım, sonra reverans yapıp daha yüksek sesle konuştum. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı, hanımefendi?"

Lara'nın gözleri balo salonunu taradı ve illüzyon perisini buldu. "Hayır, ihtiyacım olan her şey var."

Birkaç dakika sonra Lara, kadına doğru rahatça yürüdü. Ona çarptı ve özür diledi, sonra hayranlıkla yelpazeye işaret etti. Kadın gülümsedi ve ona önünü ve arkasını gösterdi, sonra Lara'nın eline bir kağıt parçası sıkıştırdı.

Lara'nın bir sonraki mesajını beklerken dansı izledim. Her zamanki gibi gözlerim Drustan'a takıldı. Dans pistinde zarifçe hareket ediyordu, sallanan tunikadaki yarıklar bacaklarını ortaya çıkarıyordu. İyi dikilmiş pantolonunun ortaya çıkardığı kaslı uyluklarına hayranlıkla baktım. Keşke tünici daha kısa olsaydı da kalçalarının kıvrımlarını da görebilseydim...

Gözlerimi tekrar yüzüne çevirdiğimde, onun beni izlediğini fark ettim. Dudakları bastırılmış bir neşeyle birbirine bastırılmıştı ve alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Onu dik dik izlediğim için utançtan kızardım ve başka yere baktım.

Neyse ki, bir sonraki mesaj o sırada geldi. Okumak için tuvalete girdim.

Fan, Nidhug the Unlikely dedi. O, sondan üçüncü heykel, çirkin tacı olan büyük heykel, ama baktım ve orada hiçbir şey yoktu. Bana başka bir saçma şiir de verdi.

Kabuğun üzerindeki kelimeler kayboldu ve yerini yenileri aldı.

*Kar yeşil çimlerin üzerine düştüğünde Dünya
yalnız uyur ama asla ölmez
Buz gibi kış rüzgârının altında
Tohumlar filizlenmeyi bekler
Ama ya kış kalırsa, ne yazık!
Mevsim taviz vermez
Soğuk karla karışık yağmur, camdan göller
Ve bir zamanlar yeşil çimlerin üzerinde diz
çöktüğün yerde Buz kralı oturup iç çekecek
Bir zamanlar bir ev vardı yakınlarda
Ama şimdi çiçekler solmuş ve yok olmuş
Toprak bile dona boyun eğmek zorunda*

Bu uğursuz küçük şiir beni ürpertti. Bir tür uyarı mıydı? Dünya'nın bir ev olarak zamanının sona erdiğine dair bir vaat miydi? Lara, balo salonuna geri girdiğimde omuzlarını hafifçe silkti. Yüzü endişeden gergindi.

İpucunun ne anlama geldiğini anlayamadım. Balo salonunda çim yoktu, kar ya da buz da yoktu, bu da bunun bir tür metafor olduğu anlamına geliyordu. Yürümeye devam ettim, kış motifleri olan kıyafetleri ve aksesuarları inceledim ve cevabın aklıma gelmesini umdum.

Belki de soğuk bir şey araması gerekiyordu. Kalabalık insanlardan dolayı hava sıcaktı, bu yüzden ikram masasına geri döndüm. Punch kasesinde buz vardı, ama bilmeceye cevap olacak bir şey yoktu.

Orada Aidan'la karşılaştım. "Edric nasıl?" diye sessizce sordum. Aidan yüzünü buruşturdu. "İyi değil. Lara?"

"İki ipucunu çözdü, ama bir sonrakini tamamen anlamsız bulduğunu söylüyor." Tereddüt ettim, sonra bir sonraki soruyu sormaya karar verdim. "Fae efsanelerinde kış kralları var mıydı? Buzları kontrol eden biri mesela?"

Bana şüpheyle baktı. "Sana ipucunun ne olduğunu söyledi mi?"

Ona gerçeği söyleyemedim. Hizmetçilerin duruşmalardan önce ilgili bilgileri paylaşması bir şeydi, ama sınav sırasında hile yaptığını itiraf etmek tamamen başka bir şeydi. "Hayır, ama ona şarap getirdiğimde, kış kralı hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Bunun bir ipucu olup olmadığını merak ettim."

"Başka kimseye bunu sorma. Ona yardım ederken görülmemelisin, yoksa ikiniz için de çok kötü sonuçlar doğabilir." "Elbette." Tövbe etmiş gibi görünmeye çalıştım. "Aptalca davrandım."

Aidan anlayışla omzuma vurdu. "Onların zorluk çekmesini görmek zor, değil mi?" "Onun için korkuyorum." *Ve kendim için.*

Aidan'ın gözleri hafif bir ışıltıyla parladı. "Bildiğim kadarıyla kışın kralları yoktur." Şaşkınlıkla ona baktığımda, içini çekti. "İkimiz de biliyoruz ki, bir cevap bulana kadar araştırmaya devam edecektin. O yüzden dur ve Lara'nın kendi başına çözmesine izin ver."

Ona gülümsedim. "Tabii ki. Teşekkürler."

Saatler geçti, ben ise şiiri kafamda tekrar tekrar çevirip, neyi gözden kaçırdığımı merak ediyordum. Dans, hiç durmadan devam ediyordu, Fae'ler ne kadar çok şarap içerse, dönüşler o kadar az zarif hale geliyordu. Bir saatten az bir süre sonra gece yarısı olacaktı ve Lara ile ben hâlâ iki ipucu ve hiçbir cevapla baş başa kalmıştık. Nidhug the Unlikely heykelinden şu ana kadar hiçbir şey elde edemedik ve şiirin kendisiyle hiçbir ilgisi yok gibi görünüyordu, bu da şiiri deşifre ettikten sonra çözmemiz gereken en az bir ipucu daha olduğu anlamına geliyordu.

Şiirdeki kelimeleri sessizce listelemeye başladım, belki içlerinden biri bir fikir uyandırır diye. Son ipucu için işe yaramıştı sonuçta. *Çim, kış, tohumlar, karla karışık yağmur, göl, cam, buz, Dünya, don.* İki kelime kategorisi: Dünya Evi imgeleri ve kış imgeleri. Lara Dünya Evi'nden olduğu için, bu kelimeler onunla ilgili miydi? Öyleyse, kış neyi temsil ediyordu?

Toprak imgeleriyle ilişkili fiilleri düşündüm. *Uyumak, yatmak, kalkmak, diz çökmek, eğilmek.* Uyumak ve yatmak bu balo için söz konusu olamazdı, ama diz çökmek, eğilmek veya kalkmak olasıydı. *Uyumak, yatmak* ve *kalkmak* şiirin ilk kısmına aitti ve tipik bir kışı anlatıyordu. Cevabın şiirin ikinci kısmında ve Dünya'yı yok edecek sonsuz kışta yattığını hissediyordum. Buzun içinde kralın önünde diz çökmesi mi gerekiyordu? Donun önünde eğilmesi mi?

Kral. Cam. Buz.

Kral Osric, kar gibi göz kamaştırıcı beyaz giysileriyle cam bir tahtta uzanıyordu. Kalbim çarparken, giysilerinin ayrıntılarını görebilecek kadar yaklaşıp kadar duvar boyunca tahtın yanına doğru süzülüdüm. Kollarındaki elmaslar düzgün bir şekilde dizili değildi, kümeler halinde düzenlenmişti. Deseni yanlış anlamak mümkün değildi.

Kar taneleri.

Dünya dona boyun eğmelidir.

Kral hakkında bildiklerimi düşününce bu cevap mantıklı geliyordu. Şiir, bir gün Earth House'un Osric'in elinde yok olacağına dair ince bir tehdit, bir vaat idi; Drustan'ın kendisi de beni bu konuda uyarmıştı. Osric'in Lara'dan istediği şeye gelince, Earth House'un varisinin ayaklarına kapanıp yalvarmasını görmekten büyük zevk alacağına emindim. Prenses Oriana'yı küçük düşürmek için her fırsatı değerlendirirdi.

Lara'ya yeni bir kadeh şarap getirdiğimde gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Anlayamıyorum."

Lara'nın ikna edilmesi gerektiğini bildiğim için talimatlarımı yazmamıştım. "Kralın önünde diz çök," diye fısıldadım.

"Ne?" Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sanırım ipucunun anlamı bu. Diz çök, belki sana yeni bir ipucu verir. Ya da belki yerde bir şey vardır."

"Bu çok utanç verici," diye tısladı.

"On beş dakikamız kaldı. Ya bunu yaparız ya da hiçbir şey yapmayız." O daha fazla tartışmadan oradan ayrıldım.

Sonunda çeneyi sıkıp ellerini eteğine sıkıca tutarak tahtın yanına yaklaştı. Etrafındaki konuşmalar kesildi, yerini meraklı bakışlar aldı.

Kral Osric ona sanki bir böcekmiş gibi baktı. "Evet?"

Lara eteğini savurdu ve zarif bir reveransla onun önünde diz çöktü. Bu saygı gösterisi karşısında mırıldanmalar yükseldi. "Kralım." Ona olağanüstü bir soğukkanlılıkla baktı. "Bu muhteşem balo için size teşekkür etmek ve size olan mutlak sadakatimi hatırlatmak isterim."

Kral Osric'in kahkahası odada yankılandı ve diğer tüm konuşmaları susturdu. "Diz çökmüş bir Dünya hanımefendisi, ne hoş. Annen de böyle çekici tavırları öğrenmeli." Zaferle Oriana'ya baktı

Oriana'ya zafer dolu bir bakış attı, ama Dünya prensesi duygularını kontrol etmeyi biliyordu ve olan bitene hiç ilgi duymuyor gibiydi. Osrice dikkatini tekrar Lara'ya çevirdi. "Kalk. Bu geceki davranışın hoş karşılandı."

Lara ayağa kalktı ve tahttan uzaklaşmadan önce tekrar reverans yaptı. Bana yaklaşıırken yanakları her zamankinden daha fazla kızarmıştı. "Eteğimi yırttım," dedi yüksek sesle, sonra fısıldayarak, "Oradaydı."

Onun önünde diz çöktüm ve eteğiyle uğraşıyormuş gibi yaptım. "Ne?"

"Tahtın arkasında bir yazı vardı. Camdan görebiliyordum. *Altının yanında dur.*"

Doğrudan konuşmak pervasızcaydı, ama zamanımız azalıyordu ve kimse bizi duyacak kadar yakın değildi.

"Bu ne anlama geliyor?" Peki bunun, çözilemeyen diğer ipucumuz olan Nidhug the Unlikely ile ne ilgisi vardı?

"Sanırım gece yarısı bir yerde durmam gerekiyor."

"Altın tunik giyen biri var mı? Ya da belki başka bir heykel olabilir... Fae tarihinde altın rengiyle tanınan biri var mı?"

Lara çaresizce başını salladı. "Tarihi o kadar iyi bilmiyorum." Ayağa kalktım. "Bu tanıma uyan herhangi bir şey arayalım."

Kalabalığın arasından geçerek altın rengi bir şey aradım. Ne yazık ki, Fae'lerin çoğu giysilerinin ana rengi veya aksesuar olarak altın rengi giyiyordu. Lara odanın diğer tarafındaki heykelleri inceledi ve ayaklarının dibindeki plaketteerde ilgili bir isim aradı.

Sadece birkaç dakikamız kalmıştı. Diğer adaylardan birkaçı da telaşla koşturuyordu, bu en azından rahatlatıcıydı. Ama geri kalanlar neredeydi?

Dansın ortasında hareketsiz bir nokta fark ettim. Garrick, güzel bir bayanla konuşurken rahat görünüyordu. Etrafında çiftler dönüp durmasına rağmen hareket etmiyordu. Una, ondan yirmi fit uzakta durmuş, sanki tavandaki süslemeleri inceliyormuş gibi boynunu uzatmıştı. Odanın diğer köşelerinde birkaç aday daha duruyordu, bazıları heykelleri inceliyor, bazıları ise odanın ortasında rahatça sohbet ediyordu. Dansçılar sanki orada değillermiş gibi etraflarında dolaşıyorlardı. Onları daha önce görmemiş olmam şaşırtıcı değildi; eteklerin dönüşüyle gizlenmişlerdi.

Hepsi duvar boyunca çeşitli heykellerle birlikte düzgün bir şekilde sıralanmıştı. Bir heykelin arkasına çekildim ve kabuğa bir şeyler karaladım.

Sanırım iki heykelin yanında durman gerekiyor. Nidhug bunlardan biri.

Cevap hemen geldi.

Altınla ilgili bir heykel bulmamız gerekiyor.

Lara Nidhug'a doğru koştu ve saate baktığımda nedenini anladım. Sadece bir dakika kalmıştı. Diğer heykelleri inceleyip zamanında yerine geri dönmesi imkansızdı. Bana yalvarır gibi baktı.

Altın bir şey, altın bir şey...

Nidhug bir konum işaretçisiyse, diğeri de bitişik duvarda olmalıydı. Arka duvarda altın bir şey yoktu, sadece daha fazla mermer heykel vardı.

Sonra onu gördüm. Bir deftere yazan bir asrai heykeli. Oyulmuş mermer paralar ayaklarının etrafında yığılmıştı. Lara'ya konumumu bağırarak haber veremediğim ve balo salonunun ortasında ağaç kabuğuna yazamadığım için, heykelin yanına doğru yürüdüm ve başımı sallayarak ona beni takip etmesini işaret ettim. Bir çan gece yarısını çalmaya başladı. Son çan sesi çalana kadar Lara gelmezse...

Nidhug ve altınlarını sayan peri heykelinin tam karşısına durdum. Lara yanıma ulaştığı anda son çan sesi çaldı. Ses sönükleşirken, bir ışık seli bizi sardı. Bir grup peri ışığı yukarıda toplanmış, odanın çoğunu karanlıkta bırakmıştı.

Lara'yı yalnız bırakarak hızla uzaklaştım. Odanın çevresinde, bulmacaları başarıyla çözen adayların konumlarını gösteren diğer peri ışıkları vardı. Sadece üçü başaramamıştı: Talfryn, Karissa ve Edric.

Aidan'ın yanına vardığımda yıkılmış görünüyordu. "O başarısız olamaz," dedi peri.

Dürtüsel bir hareketle, onun gri elini tutup sıktım. O da elimi sıktı, ama gözleri Edric'in kederli yüzüne sabitlenmişti.

Kral Osric ayağa kalktı. "Meydan okumayı tamamlayan altı kişiye tebrikler. Her aday, gece yarısı belirli bir yerde durması gerekiyordu. Bir ipucu onlara ilk konum işaretçisini söyledi: balo salonundaki tek bir heykel. Diğer ipuçları ise onları son ipucuna götürecek belirli eylemleri yapmalarını söyledi." Kalabalığa kötücül bir şekilde sırtıttı. "Bazı eylemler, birine şarap götürmek veya bir yabancıyla dans etmektir." *Ya da yere diz çökmektir*, ama bunu söylemedi. Diğer eylemlerin ne kadar zararsız olduğunu ortaya çıkararak onu daha da kızdırdı. "Son ipucu onları başka bir konum işaretine yönlendirdi. İkisi bir araya geldiğinde, adayın durması gereken tam yeri ortaya çıkardı."

Toplanan periler nazikçe alkışladılar.

"Şimdi dans edin. İçki için. Kutlayın. İkinci deneme sona erdi."

Müzik yeniden başladığında Aidan hala elimi tutuyordu. "Edric hala geçebilir," dedim. "Tek bir deneme onu durdurmaya yetmez."

Yutkundum. "Biliyorum. Ama eğer ölürse, ben..." Başını salladı.

Yüzündeki derin duygudan etkilendim. "Elimden geldiğince sana yardım edeceğim. Light House'un ne bekleyeceğini biraz biliyoruz. Bundan sonraki sınav hangisi?"

"Ateş. O sınavda başarılı olacaktır." Benim şüpheli bakışlarıma özür dilercesine omuz silkti. "O sınav hakkında hiçbir şey söyleyemem, yoksa sınavı mahvederim. Lara'nın hazırlanmasına gerek olmadığını ve sınavın hoş olmayan bir şey olmayacağını bilmen yeterli."

Boşluk, İllüzyon, Işık, Ateş... "O zaman sadece Toprak ve Kan kalıyor, değil mi? Toprak sınavının ne olduğunu henüz bilmiyorum, ama bir şey öğrenirsem sana haber veririm. Kan sınavını kim denetliyor?"

"Bilmiyorum." Yüzünü buruşturdu. "Kan denemesi beni en çok endişelendiren şey. Büyü, denemeyi ev reisi olmadan da yürütebilir, ama bu, ne olacağına dair dedikodu toplayamayacağımız anlamına gelir."

"Kan Evi'nin ne tür bir sınavı tercih edeceğini kimseye sorabilir miyiz?"

Kül grisi teni soldu. "Kesinlikle hayır. Denemeye ilgili olsa bile, evden bahsetmekle zaten uygunluğun sınırını zorluyoruz. Artık onlardan bahseden tek kişiler Nasties, bu da onların itibarı hakkında bilmen gereken her şeyi anlatıyor."

Onun söylediklerini düşünürken dansı izledim. Nasties dışında kimse ev hakkında konuşmuyorsa...

Titredim. Tek bir seçenek vardı.

Merdiven boşluğuna bakarak, kendimi gelmiş geçmiş en büyük aptal olup olmadığımı **merak ettim**.

Gerçekten de Fae'nin en iğrenç canavarlarını bulup onlara Kan Denemesi hakkında soru sormaya mı niyetliydim?

Taş basamaklar düzensizdi ve yolu aydınlatacak meşaleler yoktu. Bir mağaranın girişi gibi görünüyordu. Aşağıda herhangi bir aydınlatma olacak mıydı? Olmazsa, meşale almak için üst katlara geri dönmem gerekecekti. Kimsenin görebileceği bir yerde anahtarı kullanmak istemiyordum.

Anahtarın burada altın rengi parlaltısından başka bir işe yarayacağı da yoktu. Nasties, insanların yaşadığı yerlerin bile altında yaşıyordu ve ben henüz o kadar derine inen gizli toprak tünelleri bulamamıştım. Bu yüzden doğrudan yaklaşmayı tercih ettim.

Ellerimi sıkıca kapattım, tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Acı, beni sakinleştirdi. Kendime, zekâmın, yeterli hızımın, Earth House'un koruması ve mistik bir hançerin olduğunu hatırlattım. Bunlar kesinlikle yeterli olacaktı.

İnerken her iki yanımdaki duvarlara tutundum. Kısa süre sonra yukarıdaki koridorun ışığı soluk bir parlaltıya dönüştü. Artık adımlarımı göremeyeceğimi düşündüğüm anda, aşağıda mavimsi bir ışık belirdi, sanki sudan sızan güneş ışığı gibi.

Merdivenler, sütunlarda büyüyen ve tavana yayılan parlak mavi yosunlarla aydınlatılmış sütunlu bir salona çıkıyordu. Merdiven boşluğunun karşısındaki duvarda üç kemerli geçit açılıyordu. Soldaki geçit zifiri karanlıktı ve içinden çıkan hava buz gibiydi. Ortadaki kemerli geçit, ana odadakiyle aynı mavi ışıkla aydınlatılmıştı ve Arnavut kaldırımını bir yol ortaya çıkıyordu. Sağdaki geçit ise ateş kırmızısı bir ışıkla aydınlatılmış keskin kayalıklara çıkıyordu.

Ortadaki açıklığı ve koşmam gerekirse en hızlı olabileceğim araziye seçtim. Yol, parlak yosunlarla kaplı başka bir mağaraya çıkıyordu. Süt beyazı sarkıtlar ve dikitler birbirine uzanıyordu ve damlayan suyun sesi duvarlarda yankılanıyordu. Yaklaştığımda küçük bir şey bir kayanın arkasına kaçtı, ama hançer koluma neredeyse hiç dokunmadı, bu yüzden zararsız olduğunu düşündüm. Geçerken, üç tane kırmızı göz, tüylü bir burun ve tüsüz çatallı bir kuyruk gördüm. Farelerin Nasty versiyonu gibi bir şeydi.

Yol, birbirine benzeyen bir dizi mağaradan geçiyordu ve ne kadar derine inersem, çevre o kadar garip hale geliyordu. Durgun su birikintileri, parıldayan siyah kristaller ve yükselen monolitlerin yanından geçtim, hepsi de o soluk mavi ışıkla aydınlatılmıştı. Hızlı akan dar bir nehrin üzerinde korkuluksuz bir köprü vardı; köprüyü geçerken, yeşil bir yüzgeç su yüzeyini deldi, ardından pullu bir kuyruk çırpındı ve suyun sıçramasıyla elbisenin önü ıslandı. Bir knucker mı?

Evet, hançer sertçe pazımı sıkarak cevap verdi. *Düşme*.

"Elimden geleni yapacağım," diye mırıldandım, ayaklarım tekrar sağlam zemine basınca rahatladım.

Bir sonraki mağara, belime kadar uzanan bembeyaz çimlerle doluydu. İpeksi yaprakları elimle okşadım; dokunuşumla hareket eden çimler, mağaranın başka yerlerinde de kıpırdadı. Sağdan bir şey hızla yaklaşıyordu ve çimlerde dalgalanmalara neden oluyordu. Hançer uyarı olarak titredi ve elimde şekillendi. Bıçağı tehditkar bir şekilde kaldırdığımda, hareket durdu.

"Öyle kalın daha iyi," diye hançere fısıldadım. Hançer onaylayarak titredi.

Mağara sisteminin her yerinde, ana yoldan ayrılan daha küçük yollar vardı, ama onları keşfetmek istemiyordum. Bulunduğum yol geniş ve iyi aydınlatılmıştı; önemli bir yere çıkması gerekiyordu.

Sonunda, kralın akşam yemeğinin yapıldığı mağara kadar büyük bir odaya çıktım. Ortada garip, silindirik bir yapı yükseliyordu. Yukarısı ve aşağısı siyah taşla kaplıydı, sanki mağara ilk oluştuğunda kayadan oyulmuş gibiydi. Bükümlü sütunlar tavana kadar uzanıyordu ve her katta balkonlar vardı. Kapılar ve pencereler kanatların açılabilceği kadar genişti.

Yol önümde parçalanarak, tüm alanı karanlık bir ağ ile örüyordu. Manzarada başka egzotik özellikler de göze çarpıyordu: canavarları tasvir eden oyulmuş monolitler, devasa taş banklar, hatta kemik beyazı çimlerin üzerinde yükselen budaklı bir meşe ağacı. Kabuğu parıldıyordu ve yaprakları

Mistei'nin koridorlarını süpüren açıklanamayan rüzgarlardan biri ile, geniş odada tınlayan bir müzik yankılandı. Hiç de ağaç ve yaprak değildi, taşıtı.

Sonunda, Nasties'ler buradaydı.

Gruplar halinde duruyorlar, banklarda oturuyorlar ve havuzlara bakıyorlardı. Uçuyorlar, sürünüyorlar ve kayıyorlardı. Noble Fae ve Underfae kadar çeşitli ve parlaklardı, ama sanki güzellikleri kusurlu bir aynada çarpıtılmış gibi, çarpık ve bozuktu.

İnsan benzeri vücutları ve geyik kafaları olan uzun boylu Nasties vardı. Üç yakut gözü olan devasa altın bir yılan. Altı bacaklı, kaslı vücutlarını kaplayan sert tüylü, dişli hayvanlar. Çarpık vücutları ve keskin pençelerinin üzerinde, yüzleri muhteşem Noble Fae'lere benzeyen Nasties bile vardı. Kabuslar başımızın üzerinde uçuyordu, hayvanların geriye doğru bükülmüş bacaklarına sahip, ancak gövdeleri ve kafaları insan olan kırmızı pullu varlıklar. Alınlarından kıvrımlı boynuzlar çıkıyordu ve zarlı kanatları bana yaraları hatırlattı.

Seslerin mırıldanmaları, tıslamalar, hırlamalar ve çan sesleriyle karışıyordu. Tüm kelimeler ve sesler tanınabilir değildi ve ağızları benimki gibi çalışmayan daha canavarca yaratıklarla konuşmak için ortak bir dil geliştirip geliştirmediklerini merak ettim.

Yüzlerce göz bana odaklanınca sesler kesildi. Kötü niyetlerini havanın yoğunlaşması gibi hissettim.

Hançer elimde aciliyetle titriyordu. "Biliyorum," dedim ona. Zayıf ve bir yabancı olduğumu, bu korkunç yaratıkların potansiyel avı olduğumu bilmek vücudumu ürpertiyordu.

En yakın Nasties grubu bana yaklaşıırken dağıldı. Etrafım sarılmıştı. Omurgamı dik tutarak korkumu belli etmemeye çalıştım. Mistei'de gerçeklik illüzyonla şekilleniyordu; belki de sahte bir özgüven beni koruyabilirdi.

Önümdeki Nasty derin bir nefes aldı. Çoğunlukla kedi formundaydı, bıyıklı bir burnu, sivri kulakları ve sallanan bir kuyruğu vardı, ancak kolları ve bacakları ipeksi siyah kürkün altında tamamen insandı. Göğsünde beyaz bir arma vardı ve Elder Holman'ın, siyah hayvanların, özellikle tek bir beyaz işareti olanların, diğer alemden gelen şekil değiştiriciler olabileceğini söylediğini hatırladım. *Ve Fae yaratıklarının genellikle doğal olmayan bir açlığı olduğunu* söylemişti.

Nasty gülümsedi ve keskin dişlerini gösterdi.

Ter, elbisemi ıslatmıştı. "Buradaki komutanla görüşmek istiyorum," dedim, sahte bir cesaretle. Teorik olarak kral, Mistei'nin her yerinde komuta ediyordu, ama Nasties'in kendi hiyerarşisi vardı elbette.

"Neden?" diye sordu Nasty gürleyen bir sesle, yaklaşıp. "Ben

Earth House'danım. Sorularım var."

Etrafımdaki çember daralmaya devam etti. "Earth House'un burada işi yok." "Benim burada işim var." Silahımı salladım. "Olduğun yerde dur."

Nasty durmadı. "Kanının dilimde nasıl şarkı söyleyeceğini merak ediyorum," dedi, dişini yalayarak.

Bacaklarımda başlayan hafif titremeye rağmen yerimden kıpırdamadım. "Eğer öğrenmeye çalışırsan seni öldürürüm." Daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim, ama bu Nasty'nin insan gibi konuşması onun bir canavar olmadığı anlamına gelmiyordu. Gerekirse bunu yapabilirdim.

Solumda bir hareket belirdi. Devasa bir yılan, şaşırtıcı bir hızla saldırdı. Beni yere devirmeden önce, hançeri aramıza sokacak kadar zamanım vardı. Hançerin bıçağı pullarına saplanmış halde, beni yere kadar takip etti.

Evet, hançer sevinçle coştı ve kabzadaki mücevher kırmızı renkte parladığında damarlarımda yankılanan bir zevk hissettim. Yılan yere düştüğünde gözleri donuklaştı, eskiden güçlü olan vücudu buruşup kurudu.

Hançer, sadece birkaç saniye içinde yılanın kanını tamamen emmişti.

Şokumu gizleyerek yılanın cesedini üzerimden itip ayağa kalktım. Bir başka saldırıya hazırlıklı olarak hançeri kaldırdım, ama kimse yaklaşmadı. Aksine, geri çekildiler ve elimdeki silaha şaşkın şaşkın baktılar.

Sağımdan bir inilti sesi geldi. Dişli, domuz benzeri Nasties'lerden biri başını eğerek yere yığıldı. Diğerleri de ona katıldı.

Yas mı tutuyorlardı? Anya'nın yasını tuttuğum gibi onların da bir arkadaşlarının yasını tuttuğunu düşünmek midemi bulandırdı.

Onlar canavardı, kendime hatırlattım. O kadar derin duygular hissetmiyorlardı. "Ne tarafa?" diye sordum kedi benzeri Nasty'ye, mide bulantımı ve rahatsızlığımı gizlemeye çalışarak.

Oda ortasındaki kaleyi sessizce işaret etti. Ben anıtsal ön kapılara çıkan merdivenleri tırmanıp geniş giriş salonuna girerken, yaratıklar önümden hızla kaçıştılar.

İçeriye beş adımdan fazla girmeden, sivri kulaklı ve granit gibi gri tenli, kısa boylu, buruşuk bir yaratık koşarak geldi, eğilip bana onu takip etmem için işaret etti. Onun bir Underfae olduğuna inanabilirdim, ama derisinin altında, solucanlar gibi kıvrılan rahatsız edici bir şey vardı. Beni birkaç labirentimsi koridordan geçirdikten sonra, gümüşten dövülmüş bir kapının önünde durdu. Kapıyı açtı ve beni içeriye davet etti.

Oda mumlarla aydınlatılmıştı. Giriş holüne kıyasla daha samimi bir ortamı vardı, siyah-beyaz kareli zeminleri ve duvarları daha fazla dövülmüş gümüş kaplamalıydı. Gevşek dokunmuş fildişi bir duvar halısı tüm duvarı kaplıyordu ve önünde taş bir sunak vardı. Sunak arkasında, belden yukarısı görünen çıplak bir kadın peri duruyordu.

Süt beyazı teni, simsiyah saçları ve taze kan rengi yuvarlak gözleriyle korkutucu bir güzelliğe sahipti. Yakut rengi dudakları, titreyen mum ışığında ıslak bir şekilde parlıyordu. Her iki yanında, yukarıda uçarken gördüğüm türden kanatlı muhafızlar onu koruyordu.

"Buraya neden geldin, insan?" Sesi yumuşak ve okşayıcıydı, ama bana cildimde bir şeyin kayıp gittiği hissini verdi.

Asla söylememem gereken sözleri söyleme zamanı gelmişti. "Kan Evi hakkında bilgi arıyorum."

"Öyle mi?" Başını eğdi. "Ne ilginç. Yukarıda sana söylemiyorlar mı?" "Yukarıda

Kan Evi hakkında konuşmak yasak."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu zaten biliyordu. "Yani, Osric'e karşı gelip sana bilmek istediğin her şeyi söyleyeceğimi umarak Nasties Kraliçesi'ni aradın."

Kraliçe mi? Osric bunu kesinlikle onaylamazdı. Kalbim artan korkuyla hızlandı. "Sadece Nasties'in Blood House hakkında konuşma cesareti olduğunu duydum. Majesteleri."

O güldü ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ses, fısıltı kadar ince iğneler gibi içime işledi. "Elbette haklısın. Ama kanla zaten aşına görünüyorsun." Elimde tuttuğum hançere anlamlı bir bakış attı, sanki öldürdüğüm yılanı biliyormuş gibi. "Gerçekten daha fazlasını anlatmamızı mı istiyorsun?"

Beni yargılayacak mıydı? İdam edecek miydi? "Senin adamın bana saldırdı," diye itiraz ettim, kılıcın kabzasını daha sıkı kavrayarak. "Kendimi savunma hakkım var."

"Onu öldürecek kadar hızlıysan, o yaşamayı hak etmiyordu." Elini küçümseyerek salladı. "Ama o hançer merakımı çekti. Nereden buldun?"

"Her zaman

bendeydi."

"Yalancı."

"Bu doğru. Babamındı."

"Blood House hakkında bilgi karşılığında bana verir misin?"

Hançer o kadar şiddetli titredi ki, titreşimler kemiklerimi sarsmıştı. Etrafıma bakındım ve sağımda birkaç saniye önce olduğundan daha yakın duran birkaç kanatlı Nasty olduğunu fark ettim. Her birinin belinde bıçaklarla dolu bir kemer vardı ve dizlerinden kesilmiş siyah pantolonları, beni kolayca deşebilecek pençeli ayaklarını ortaya çıkarmıştı.

"Belki," diye yalan söyledim, paniğe kapılmamaya çalışarak. "Sadece şunu söyle bana: Blood House neyi kutsal sayıyordu? Başkalarında hangi özelliği test etmeye çalışıyorlardı ve bunu nasıl test ederlerdi?"

"Çok fazla varsayımdaya bulunuyorsun, karşılığında hiçbir şey sunmadan Kraliçe Dallaida'dan cevaplar talep ediyorsun." Geniş bir gülümsemeye, o açık ağzında dişlerin olmadığını görebiliyordum.

Ancak o kırmızı dudakların arkasında başka bir şey vardı, siyah ve parıldayan bir şey...

"Kraliçe Dallaida," dedim, ağırlığımı çıkışa doğru kaydırarak, "Saygısızlık etmek istemem, ama bu basit bir soru. Böyle bir hançere değmez."

"Basit bir soru, karmaşık bir cevap. İşte en kolay kısmı. Kan, gücü değerlidir."

Gücün kutsal özelliklerden biri olduğunu biliyordum, ama bu, denemenin ne olabileceğini tahmin etmeme yetmedi. "Ne tür bir güç? Fiziksel mi? Şiddeti mi değer veriyorlardı?"

"Her türlü güç." Soluk elini salladı ve kanatlı askerler bana doğru ilerlemeye başladı. "Karanlık Fae'lerin, sizin deyiminizle Nasties'lerin, eskiden Blood House'a sadakat yemini ettiklerini biliyor muydun?"

Diğer haneler bizi bakılamayacak kadar iğrenç olduğumuz için sürgün ettikten sonra, Blood bizi güçlü olduğumuz için kabul etti. Ama sen zayıfsın."

Hançeri zorla almaya çalışacaktı. Çıkışa doğru yanışmaya başladım, tüm düşmanlarımı aynı anda gözümün önünde tutmaya çalışıyordum. Kapının önünde iki muhafız duruyordu; kaçmak için onları öldürmem gerekebilirdi.

Hayvanlar dışında hiçbir şeyi öldürmemiştim. Öldürdüğüm yılanın, gözlerindeki zekaya rağmen bir hayvan olduğunu kendime söyleyebilirdim, ama bu kanatlı Nasties kesinlikle hayvan değildi. Canavardı, evet. Hayvan değildi.

Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Nasties'lerden biri elimdeki silahı incelerken tereddüt etti, ancak Kraliçe Dallaida'nın sert emriyle beni durdurmak için harekete geçti. O da bir bıçak tutuyordu, ancak bıçağın titremesi onun da titrediğini gösteriyordu.

Hançerden bu kadar mı korkuyorlardı? Onun büyüğü olduğunu biliyordum, ama böyle bir tepki uyandırması...

Nasty'nin göğsünü koruyan metal bir disk vardı, o kadar parlak cilalanmıştı ki, içinde korkmuş yüzümün yansımaları görebiliyordum, ama kolları, bacakları ve kanatları çıplaktı. Hedef alabileceğim zayıf noktalar...

Eğer yeterince hızlı olabilirim.

Nasty saldırdı. Yan tarafa atladım ve bıçağının kesmesini zar zor kaçırdım. Yüksek bir feint yaptım, sonra alçaktan keserek uyluğundaki atardamarı kestim. Hançer sevinçle titrerken, mücevher kırmızı renkte parlayarak yere yığıldı. Diğer muhafız da aynı hızla düştü ve kraliçe çığlık attı.

Arkamı döndüm ve Dallaida'nın beni kovalamak için sunak köşesinden döndüğünü gördüm. Bir an için, havada süzülen bedensiz bir gövdeden ibaret gibi göründü, ama sonra aşağıda siyah bir kütle gördüm. Ay ışığı gibi beyaz gövdesi sekiz parçalı bacaklarla destekleniyordu. Artık göbeğinin altında başlayan şişkin karnını ve taş tırmanan korkunç bacaklarını görebiliyordum, arkasında duran fildişi duvar halısının ne olduğunu anladım. Devasa bir ağ.

Kraliçe arkamda bağırırken kaçtım.

Granit tenli hizmetçi hala giriş salonunda duruyordu. Saldıracağını sanmıştım, ama o kenara çekilip derin bir reverans yaptı. Ön kapıdan fırlayıp şaşkın Nasties'lerin arasından geçip giderken, kraliçenin ordusu havalanırken kanat çırpma sesleri duyuldu. İçlerinden biri bana saldırdı, ama ben zamanında dönüp eline hafif bir darbe indirdim.

Bu yeterliydi. Hançer kanı emdi ve canavar gökyüzünden düştü. Sanki hançer ve ben tek bir varlıkmişiz gibi, yasak bir heyecan içimi kapladı.

Çevremdeki Nasties cinayete haykırdı. Bazıları beni yakalamak için uzandı, ama diğerleri eğildi. Bu şaşırtıcı ve korkunçtu, ama şu anda çelişkileri düşünemezdim. Tek yapabileceğim, kanatlı askerlerin saldırılarından kaçmak ve beni durdurmaya çalışan herkesten kaçmaktı.

Adımlarımı geri izlerken nefesim boğazımda kesildi. Çimenli oda gözümün önünden hızla geçti ve sonra dar köprüden koşarak geçtim. Başka bir saldırgan bana doğru süzüldü, ben de eğildim ve neredeyse nehre düşüyordum, nefes kesici bir an için köprü'nün kenarında sallandım. Nasty'nin kanat ucu rotasını düzeltmeye çalışırken suya değdi ve bir ejderha başı su yüzeyinden çıktı, iğne gibi dişlerle dolu çenesini açtı, kanadı kavradı ve Nasty'yi su altına çekti.

Ciğerlerim yanıyordu ve korku içimi kaplamıştı. Monolitleri, kristalleri ve göletleri geçerek sınırlarımı zorlayarak koşmaya devam ettim. Daha fazla yosun, daha fazla taş, daha fazla Arnavut kaldırımlı yol ve arkamda takipçilerimin gürültülü adımları ve keskin kanat çırpışları.

İçlerinden biri önüme indi. Elinde şeytani bir kanca bıçağı tutuyordu ve gülümsemesi dişlerini ortaya çıkardı. "Sen tam bir uğursuzluk musun?" diye sordu.

Garip sözlerini görmezden geldim ve Nasty'ye doğru koştum. Elimdeki hançer parıldadığında altın rengi gözleri büyüdü, zaferle doluydu ve daha fazlasını istiyordu. Aniden şekil değiştirdi, kırmızı pulları siyah tüylerle kaplandı ve küçük bir şahin olarak tekrar havalandı. Hançerim onun durduğu yeri kesti.

Bacaklarım pes etmek üzereydi, ama neredeyse başladığım yere geri dönmüştüm. Eğri büğrü taş basamaklar, hayatımda gördüğüm en harika şeydi ve rahat bir nefes alarak onlara doğru koştum.

Yukarıdan ve arkamdan bir şey bana çarptı ve beni yere düşürdü. Dizlerimdeki ve ellerimdeki acıya yüzümü buruşturarak döndüm ve kanatlı saldırganıma baktım.

Bu Nasty koyu kırmızıydı, damlayan dişleri ve oniks gibi gözleri vardı. Kulakları gümüşle delinmişti ve kuyruğu acımasızca dikenliydi. Ayağa kalkarken, o diken bana doğru eğildi.

İçgüdüsel olarak atıldım, Nasty'yi yere devirdim ve göğsüne çöktüm. O kendine gelemeden, hançeri göz çukuruna derinlemesine sapladım.

Siyah, asitli kan üzerime sıçradı, yüzümün ve boynumun derisini yaktı. Yaratık çığlık attı ve sessizliğe büründü, yasak bir zevk bıçağın kabzası aracılığıyla içime doldu.

Diğer canavarlar durdu. *Beni* korkutmuşum gibi bana baktılar. Belki de bu, onların ordusundaki bir generaldi ve onsuz ilerlemeyeceklerdi. Ya da belki de benim gibi, hepsini öldürmekten çekinmeyeceğimi fark etmişlerdi.

Fark etmezdi. Merdivenlerden yukarı kaçtım, takip seslerini dinledim, ta ki sonunda insanların yaşadığı güvenli katlara ulaşana kadar.

O felaket deneyimden sonra Nasties'e geri dönmedim.

Blood denemesi hakkında öğrendiğim tek şey, evin en çok değer verdiği özelliğin güç olduğu idi — ki bunu zaten yakında öğrenecektim. Başarısız olmak sinir bozucuydu, ama böyle bir görevi bir daha denememenin daha iyi olacağını biliyordum. Bedeli çok yüksekti ve bir dahaki sefere daha da yüksek olacaktı.

Beş Nasties üyesini öldürmüştüm. Geçimini sağlamak için avlanan bir kadından, kendini savunmak için öldüren bir kadına dönüşmüştüm.

Ya benim hayatım ya da onların hayatı söz konusuydu, bu yüzden onları öldürdüğüm için tam olarak suçlu hissetmedim. Suçlu hissettiğim şey, bunu yaparken duyduğum zevkti. Bu zevk, garip duygusal bağımız aracılığıyla hançerden geliyordu, ama bunu bilmek kendimi daha iyi hissettirmedim.

Yine de olan olmuştu. Bunun üzerine takıntılı olmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Ondan sonra yeraltına çok fazla inmedim, ancak Maude'dan işaret dilini öğrenmek için insan katlarını sık sık ziyaret ettim. Triana ve ben temel alfabeyi öğrenmiştik ve yaygın kelime ve cümleler üzerinde çalışıyorduk. Bu çok ilginçti; dilin yapısı, benim sesli konuşma biçimimden bazı yönlerden farklıydı ve anlamın nüansları yüz ifadeleri, ağız hareketleri veya kişinin vücuduna göre ellerinin pozisyonu ile aktarılıyordu.

Ameliyattan sonraki ilk ziyaretimde Triana solgun ve zayıftı. Underfae, dilini kesmeden önce kafasını tıraş etmişti ve tamamen farklı birine benziyordu. Ancak son zamanlarda tekrar gülümsemeye başlamıştı. Konuşurken ve dinlerken yavaş ilerlemek zorunda kaldık ve birçok yanlış adım attık, ama yeni işinden hoşlandığını bana söyleyebildi. Neyi sevdiğini sorduğumda, "Fae yok" diye işaret diliyle cevap verdi.

Onun rahatlamasını anlayabiliyordum. Henüz genelevi görmemiştik, ama keşiflerim sırasında onunla karşılaşmam sadece an meselesiydi. O gözetleme deliklerinden ne tür korkunç şeyler ortaya çıkacaktı?

Maude ve Triana'ya derslerin karşılığında Dünya mutfaklarından yemek getiriyordum. Dilleri olmadığı için yutkunmaları zordu, bu yüzden çorbalar, soslar ve parmakla ağızlarına kolayca yerleştirebilecekleri, iyice çiğneyip yutabilecekleri yiyecekler seçiyordum. Getirdiğim ekstra yiyecekler olmasına rağmen, Triana her hafta biraz daha zayıflıyordu. Bunu ona söylediğimde omuz silkti. "Az yemek," diye yavaşça işaret dilinde söyledi. "Ama genelevden iyidir."

"Orada ne yedin?" diye sordum, sesli konuşurken beceriksizce işaret diliyle. Genelev hakkında soru sormamın sorun olmadığını bana bildirmişti. Belki de yaşadıklarını paylaşmak ona yardımcı olmuştu.

"Yemekler iyiydi. Aç kalmaktansa."

Anladım. Daha önce ödül hayvanı gibi tutulmuştu: kaliteli yemeklerle besleniyor, ipek giysiler giydiriliyor, sonra da herhangi bir alıcıya satılıyordu. Artık daha az yiyordu, ama gözleri daha parlak ve başı dikti. Koşulları ne kadar zorlu olursa olsun, artık kimsenin ona sahip olmadığına dair bir kanıt niteliğindedi.

Elbette, onu farklı şekillerde sahipleniyorlardı. O bir ödül hayvanı değildi, ama yine de Fae'nin malıydı. Ben dahil tüm insanlar mülktü.

Başka biri Mistei'yi yönetseydi, durum yine aynı olur muydu? Dersten sonra bunu düşündüm. Kral Osric tahttan indirilseydi, insanlar özgür kalır mıydı? Soylu Fae'ler şüphesiz yine hizmet edilmeyi isteyeceklerdi, ama belki de durumlar iyileşirdi, özellikle de Drustan, Lara ve Selwyn gibi periler geleceği şekillendirme gücüne sahip olsaydı

Belki insanlar, çoğu Underfae gibi ücretli hizmetkarlar olabilirdi. Belki isterlerse evlerine dönebilirlerdi.

Yüksek seviyelere tırmanırken o geleceği hayal ettim. Oriana'nın derin peri altın hazinesinden maaş almaya başlayacaktım. Sihirli gardırop beni giydirip mutfaklar beni beslediği için, maaşımı harcamama gerek kalmayacaktı. Yeterince para biriktirdiğimde, Mistei'den ayrılıp güneydeki uzak bir köyde bir ev satın alacaktım. Orada arkadaşlar edinir, belki bir sevgili bulurdum. Tüccar olur, dağları aşıp Grimveld'e gider, altı aylık güneşi görürdüm, sonra da geniş gölleri ve karmaşık ormanlarıyla Lindwic'e inerdi. Sonra Enterra'ya ve kendime kurduğum eve dönerdim.

Bu fikir o kadar tatlıydı ki boğazıma takıldı.

Ancak daha iyi bir gelecek için umuttan daha fazlası gerekiyordu. Şu anda sahip olduğum tek şey seçimlerimdi. O gelecek için savaşmaya devam etmeyi seçecektim ve kaderimi hayallerim değil, eylemlerim belirleyecekti.

Önümde bir grup Noble Fae belirlediğinde, aralarında Drustan da vardı, bir seçim yaptım. Prens beni fark edene kadar bekledim, sonra dönüp boş bir odaya girdim.

Mistei'de bir şey değişecekse, Drustan da bunun bir parçası olacaktı.

On dakika sonra içeri girdi. Bu sabah ustaca dağınık görünüyordu, parlak saçları omuzlarına dökülmüş, beyaz gömleğinin göğsü açık bırakılmıştı ve altın rengi hafif bir tonla renklenmiş soluk teni görünüyordu. Kapı arkasından kapandığında elini salladı ve parıltıdan turuncu bir sihir perdesi kapıyı kapattı. Bir koruma büyüsü.

"Sanırım beni takip etmemi istedin," dedi. "Aksi takdirde burada ne işimiz olduğunu hiç anlamıyorum."

"Uzun zamandır sohbet etmemiştik."

Gözleri yüzümde dolaştı ve pratik mavi elbisemin ortaya çıkardığı minimal dekolteye indi. "Çok memnunum, ancak normalde insanlar prensleri sıradan sohbetler için çağırmazlar." Sesi dumanlı bir mırıldanmaydı ve "sohbetler" kelimesini hafifçe vurguladı.

Bu imadan dolayı içimi kaplayan sıcaklığı görmezden geldim. "Yani sen istediğin zaman bana yaklaşabilirsin, ama ben sana asla yaklaşamam mı? Arkadaşlığın böyle işlediğinden emin değilim." Kendi cesaretimden dolayı kalbim hızla çarpmaya başladı.

Gülümsediğinde gözlerinin kenarındaki deri kırıştı. "O zaman biz arkadaşız."

Derin bir nefes aldım. İşte buradaydı — niyet beyanım, daha iyi bir gelecek için uzun bir dizi seçim ve eylemin başlangıcı. "Evet. Sana arkadaş olduğumuzu söylemek istedim."

Bu sözlerle, amacımı onun amacına bağladım.

O, bir kedi gibi yavaşça bana yaklaştı. "Peki, sevgili bir arkadaşın için herhangi bir bilgin var mı?"

"Nasties'i görmeye gittim."

Durdu, kül grisi gözleri büyüdü. "Ne yaptın?" "Blood

House hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim."

"Bu çok aptalcaydı. Onlar tehlikelidir, Kenna."

Onun dudaklarından benim adımın çıkması beni titretti. "Biliyorum. Ama onlara Kan Denemesi hakkında soru sormak istedim."

"Hâlâ Lara'ya yardım etmeye çalışıyorsun, anlıyorum. Dikkatli ol."

"Ona yardım ettiğimi zaten biliyordun," diye cesaretle söyledim. "Her neyse, hiçbir şey öğrenemedim. Kan denemesi gücü test edecek, ama nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Kan denemesi hakkında ilginç bir şey öğrenmediysen, bana tam olarak ne anlatmak için buradasın?"

Kararımı nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum: Eğer Kral Osric'e karşı bir ayaklanma planlıyorsa, Mistei'de kaldığım sürece, ister bir gün ister yıllarca olsun, elimden gelen her türlü yardımı yapacaktım.

Annem ve Anya hayalperestlerdi; ben ise her zaman kanıt isteyen kişiydim. Her şeye olan inancım genellikle alaycılıkla dolu olurdu. Ama Mistei, sadizm ve acı içinde olduğu gibi devam edemezdi ve ben de sonsuza kadar böyle devam edemezdim. Drustan'ın niyetini doğru anladıysam, bu en azından inanabileceğim somut bir şeydi, inanmak beni biraz korkutsa da.

Öyleyse. Drustan krala karşı geliyorsa, ben de öyle yapacaktım. Onun yanında savaşacaktım.

Bu tür sözleri yüksek sesle söylemek çok tehlikeliydi, bu yüzden ona takdir edeceğini düşündüğüm bir bilgi verdim. "Orada Dallaida adında bir örümcek kadın var. Kendisine Nasties'in Kraliçesi diyor. Nasties'in zaten bir kralı olduğu için bunu ilginç buldum."

"Dallaida ile tanıştın mı?" Şok olmuş gibiydi. "Ve seni yemedi mi?"

"Hızlı koşarım." Bunun hiç de yararlı bir bilgi olmadığını fark edince moralim bozuldu. "Özür dilerim. Onu zaten tanıdığını bilmiyordum."

"Dallaida, bir asırdır Nasties'in gayri resmi lideri. Ancak kraliçe unvanını aldığı yeni bir haber. Kralın günlerinin sona erdiğine emin olmalı." Sesi o kadar rahattı ki, sanki kahvaltıda ne yediğini anlatıyor gibiydi, kral cinayetini değil.

Dallaida'yı işe almaya çalışacak mı diye merak ederek reverans yaptım. "Sana söyleyeceklerim bu kadar. Bir arkadaş olarak."

Elini yüzüme uzattı ve çenemi nazikçe kavradı. "Dostluğun için teşekkür ederim Kenna. Bu benim için çok önemli ve sen sayısız insana da yardım edeceksin. Sana söz veriyorum, Mistei daha iyiye doğru değişecek."

Beni bıraktığında sallandım ve onun kötücül gülümsemesi, dengesizliğimi fark ettiğini gösteriyordu. Bakışları dudaklarıma düştü ve geri çekilmeden önce uzun, sıcak saniyeler boyunca orada kaldı.

O gittikten sonra, bu bilgi paylaşımına dayalı "arkadaşlık"nın neye dönüşeceğini merak etmeden edemedim. Ona saygı duyuyordum ve o da bana saygı duyuyor gibiydi. Etkileşimlerimiz alay, mizah ve inkar edilemez bir sıcaklıkla renklendirilmişti. İkimiz de daha iyi bir dünya istiyorduk.

Kallen, konumlarımızdaki büyük farka rağmen, Drustan'ın bana karşı niyetleri konusunda haklı mıydı? Çünkü Ateş prensi benden sadece bir ittifaktan daha fazlasını istiyorsa...

Ben de daha fazlasını istiyordum.

Bahar ekinoksunda Toprak Evi büyüledi.

Günlerce temizlik ve dekorasyon yapmıştık ve o sabah Lara'yı takip ederek ana salona girdiğimde, bu dönüşüme hayran kaldım. Zaten yemyeşil olan bahçe, Oriana'nın sonsuz gibi görünen büyüünden fışkıran, gökkuşağının her renginden devasa çiçeklerle kaplıydı. Tavandan sarkan prizma zincirleri, ışığı ve rengi her yöne yansıtıyordu ve hava, Tumbledown'ın dışındaki tarlalarda ekim günleri gibi kokuyordu.

Lara bahar rüyası gibiydi. Siyah saçları beline kadar uzanıyor ve dalgalanıyordu, başında sarı güllerden yapılmış bir taç vardı. Yeşil elbisesinin eteklerinde daha fazla gül vardı ve üzerinde küçük elmaslarla süslenmiş ince bir pelerin giyiyordu.

Bugün de yeşil bir elbise giydim, kısa, şeffaf kollu bir elbiseydi, bu yüzden hançeri koluma değil, bileğime dolmalıydım. Gevşek saçlarımın üstüne basit bir papatya tacı takmıştım. Saçlarımı sıkı bir örgü veya topuz yapmadan Earth House'dan ayrılalı uzun zaman olmuştu ve Fae saç toniğini tekrar tekrar uyguladıktan sonra saçlarımın ne kadar ipeksi hale geldiğine hayret ettim. Cildim de geldiğinden beri daha pürüzsüz ve yumuşak hale gelmişti ve ince vücudum hoş kıvrımlar kazanmıştı. Yemekler, egzersiz ve kozmetik ürünlerine olan yeni ilgim sayesinde, her geçen gün daha az yırtık pırtık bir köylü gibi, daha çok Tumbledown'a peri festivalleri için gelen zarif hanımlar gibi görünüyordum.

Bahar ekinoksu, Earth House'un özel bayramıydı ve teması yenilenmeydi. Tüm hafta boyunca hizmetçiler duvarları yeniden boyadılar ve eski mobilya ve gysileri yığınlar halinde topladılar. Alodie bana, atılan eşyaların yeniden başlangıcın sembolü olarak yer üstünde yakılacağını söylemişti.

Bu beni en çok heyecanlandıran kısımdı. Bugün hepimiz, hizmetçiler bile, yer üstüne çıkacaktık ve bu haber, Mistei'den ayrılma hayalime yeni bir ivme kazandırmıştı. Üç ay önce yakalandığımdan beri ilk kez temiz hava alacaktım ve kaçabileceğim an için hazırlık yapmak amacıyla saklanacak yerler ve bataklığa geri dönmek için en iyi rotaları arayarak bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeydim.

Peki ya bu kaçış fırsatı bugün ortaya çıkarsa? Aynada kendimi incelerken tereddüt ettim, Drustan'a verdiğim sözsüz yemini düşündüm. Onun kralı devirmesine yardım etmek istiyordum. Ama son konuşmamızda, bugün hizmetçilerin bile dışarı çıkmasına izin verileceğini bilmiyordum. Mistei'de çok fazla tehlike vardı ve bu tehlike sadece kral ve onun acımasız sarayından gelmiyordu. Kallen ve Oriana, farklı şekillerde benim sadakatimi bekliyorlardı ve ikisi de başarısız olursam korkunç sonuçlar olacağını söylemişlerdi. Sonunda, çelişen yükümlülüklerimin dengesi bozulacaktı.

Doğası gereği hayalperest biri değildim, daha somut bir seçenek varken. Üstelik ben sadece bir insan hizmetkardım. Drustan'ın benim hayal bile edemeyeceğim kaynakları vardı. Bana gerçekten ihtiyacı yoktu.

Bu düşünceyle midem garip bir şekilde boşalmış gibi hissettim.

Ekinoks kutlamalarından önce, "koruma alanını yenilemek" için bir törene katılmamız gerekiyordu. Tören taht odasında yapıldı ve diğer hanelerin, ilk denemede Boşluk'un rengini benimsedikleri gibi, bu gün için de Dünya'nın renklerini benimsediklerini görmekten memnun oldum. Yeşil, kahverengi ve maviden oluşan bir deniz beni karşıladı ve neredeyse tüm periler saçlarına çiçek takmıştı.

Kral Osrice, soluk mavi bir tunik ve opallerle süslenmiş uzun beyaz bir pelerin giymişti ve yine bir buz kralı gibi görünüyordu — kasıtlı olarak, eminim. Çiçek takmamıştı, sadece tacını takmıştı.

"Hoş geldiniz." Toplanan kalabalığa eliyle işaret ederek, bileklerinde ve parmaklarında parıltıyan opalleri vurguladı. "Bahar ekinoksu, yenilenme ve yeniden doğuş zamanıdır. Her yıl yenilediğimiz bir şey, tahtına karşı şiddet uygulamama sözümüzdür."

Elini salladı ve dört ev reisi öne çıktı. Her biri bir kolunu çıplak bırakmıştı — Oriana, şeffaf safir elbisesinin sadece bir kolu olduğu için, diğerleri ise kollarını dirseklerine kadar sıvamışlardı. Osrice kürsüden inip onlara katıldı ve odanın ortasında bir daire oluşturdular. Daha önce fark etmemiştim, ama aralarında zemine bir taç silüeti oyulmuştu.

Kralın emriyle, bir hizmetçi üzerinde beş bıçak bulunan mor bir yastıkla koştu. Her evin reisi bir bıçak aldı ve onu açıkta kalan ön kollarının üzerine tuttu. Kral bilinmeyen bir dilde bir şeyler mırıldandı

ve beş kişi de derin bir kesik attı. Kanları akarak taçın girintili hatlarını doldurdu. Kanlar karıştığında, taşın içine emildi ve kayboldu. Oda bir anda güçle doldu ve saçlarım yüzümden geriye doğru savruldu.

Herkes sessizce ev sahipleri hızla iyileşen yaralarına bezler uygularken. Kral Osric, hizmetçi kolunu sargılarken sırtıttı. "Bir yıl daha güvendediz. Ateş, Toprak, Boşluk, Işık ve İllüzyon bana şiddet uygulamayacak. Şimdi kutlamaya devam edelim!" Ellerini çırpıttı ve kalabalık dağıldı.

Alodie'nin kolunu çektim. "O neydi?"

"Eski bir büyü'nün yenilenmesi," diye mırıldandı kalabalığı takip ederken. "İsyanın ardından Kral Osric, hayatta kalan hanelerin hiçbir üyesinin kendisine şiddet uygulamayacağını taşa yazdırdı. Hâlâ birbirlerine saldırabilirler, ancak krala karşı büyü veya fiziksel şiddet kullanmaya çalışan kişi ölür. Koruma her bahar ekinoksunda yenilenir."

Kalbim sıkıştı. "Yani kimse ona zarar veremez mi?" *Öldürmek* kelimesini yüksek sesle söylemeye cesaret edemedim. "Aynen öyle." Beni dürttü. "Onun güvenliği için Parçaları öv."

"Parçaları övün," diye tekrarlardım, sessiz uyarıyı anlayarak. Burada spekülasyon bile cezalandırılıyordu.

Osric'in şiddetle tahttan indirilemeyeceğini anlamak moral bozucuydu, ama onun yetkilerini sınırlamanın başka yolları da vardı elbette.

Birkaç saat sonra bu benim için artık önemli olmayabilir.

Döner bir merdivene ulaştık. Normalde bu merdiven illüzyon askerleri tarafından korunuyor ve gözetiliyordu, ama bugün bu kısıtlama gevşetilmişti. Tırmanırken kalbim hızla atıyordu, daha önce hiç görmediğim katları geçtik — alçak kanepelerle dolu ve tatlı tütsü kokan odalar, mücevherler ve ipeklerle dolu lüks dükkanlar ve gizemli parmaklıklı kapıları olan koridorlar. Sonunda merdivenler, güneşli yeşil bir manzarayı ortaya çıkarmak için itilmiş devasa bir metal kapının bulunduğu bir kemerle sona erdi.

Büyük bir tepenin yamacına çıktığımızda gözlerim yaşardı. Mistei'nin aydınlatma kristalleri güneşin parlaklığını yetersiz bir şekilde taklit ediyordu. Yanaklarımdan gözyaşları akarken, kimsenin görmemesi için başımı eğdim. Beni etkileyen sadece parlaklık değildi; hava taze ve tanıdık kokuyordu ve ağaçlarda kuşlar şarkı söylüyordu.

Çimler kalındı ve yabancı çiçeklerle doluydu. Yaklaşık yirmi metre uzaklıktaki tepenin üzerinde, mobilyalardan yapılmış büyük bir şenlik ateşi yakılmıştı. Aşağıdaki ormanın ötesinde, beklediğimden çok daha uzakta bir bataklık görebiliyordum. Tumbledown, uzaktan zar zor görülebilen bir leke gibiydi.

Köyüme karşı hüzünlü bir özlem duydum, her ne kadar çoğu zaman sefil bir yer olsa da. Orada hayat daha basitti. Çatışan sadakatler yoktu, kanlı ziyafetler yoktu ve hayatta kalmak için yürüdüğüm yol bazen dar gelse de, Mistei'de yürüdüğüm yol kadar dar olmamıştı. Rüzgar yanaklarımı okşarken, bataklığın üzerinde doğan güneşi, kirlilere asılı annemin otlarını, Anya ile paylaştığımız mütevazı peynir pikniğini düşündüm ve kalbim sızladı.

Yine de daha basit bir hayat tekrar ulaşılabilir hale gelmişti. Sonunda dışarıdaydım.

Periler, tepenin üzerine dağılmış kapılardan güneş ışığına döküldü. Etrafıma bakındım, bataklık dışında bizi çevreleyen şeylerin ne olduğunu merak ederek. Earth House'un girişini kaplayan göl ışıktaki parlıyordu ve uzakta geniş ormanlık alanlar uzanıyordu, aralıklarla çimenli tepeler başlarını gösteriyordu. Kuzeyde ve batıda tepeler dağlara dönüşüyor, Giants' Teeth'in karla kaplı zirveleriyle doruğa ulaşıyordu. Yakındaki yamaçlarda, kralın kutlamasına davet edilmeyen Noble Fae ve Underfae tarafından daha küçük şenlik ateşleri yakılıyordu. Kısa sürede her tepe, ağaçlardan oluşan bir denizde bir ada gibi görünmeye başladı ve her birinde ayrı bir nüfus yaşıyordu.

İçecek masalarından Lara için bir kadeh şarap aldım. Soluk renkli sıvı, damıtılmış güneş ışığı gibi parlıyordu. Güneş ışınlarını gölgeleyecek ağaçların olmadığı bu yerde hava sıcaktı ve elimdeki kadehin soğukluğu hoş bir his veriyordu. Şarabı Lara'ya verdikten sonra, mekanın düzenini incelemek için geri çekildim. Periler, kemancılar neşeli melodiler çalarken, henüz yakılmamış şenlik ateşinin etrafında dans ediyorlardı. Asil perilerin alt perilerle dans ettiğini, hizmetçilerin efendileriyle sohbet edip güldüklerini görünce şaşırdım. Önemli bayramlarda sınıf ayrımları ortadan kalkıyor gibiydi. Aidan, Edric'in yanında durmuş, şarap yudumları sanki Edric gördüğü en harika şeymiş gibi sırtıyordu.

Bu da kalbimi acıttı ve ani ve istenmeyen bir romantizm dalgası için kendimi lanetledim. Kendime acıma ve imkansızlara özlem duymak gerçekten hissedebileceğim tek şey miydi? O gün duygulara değil, eyleme geçme günüydü ve kaçış planı yapmam gerekiyordu.

Etrafta çok fazla peri dolaşıyordu ve tepenin eğimi o kadar uzun ve engelsizdi ki, kimse fark etmeden kaçmak zor olacaktı. Herkes sarhoş olana kadar beklemek daha iyiydi. Gruptan uzaklaştım ve aşağıdaki ormana doğru baktım.

Yoluma bir gölge düştü. Dönüp gözlerimi gölgeledim ve Drustan'ı gördüm.

Ateş prensi, toprak renkleriyle çok güzeldi. Orman yeşili kadife, onun yabani ve serbest bırakılmış alev gibi saçlarını daha da öne çıkarıyordu. Saçındaki papatya zincirine güldüm — benimkini yansıtıyordu.

"Bir prense mi gülüyorsun?"

Kafamı salladım. "Çiçeklerle çok çekici görünen bir arkadaşşıma gülüyorum."

Gülümsedi. "Bana da öyle söylendi. Partinin tadını çıkarmak yerine burada ne yapıyorsun?"

"Sadece manzarayı hayranlıkla izliyorum." Sıradan bir ses tonu kullanmaya çalıştım. "Fae topraklarının diğer tarafında ne olduğunu hiç bilmiyordum."

Orman ve dağların uzandığı alanı işaret etti. "Bütün bunlar Fae toprakları. Mistei, hayal edebileceğinden daha uzun ve daha derin. Sanırım henüz tamamını haritalandırmış değiliz. Ama uzun zaman önce biz de yer üstünde yaşıyorduk. O dağlarda bile."

"Hatırlıyor musun?" Kaç yaşındaydı ki?

"Hayır. İsyanın ardından tamamen yeraltında yaşamaya başladık." "Neden?"

"Çünkü kaçacak yerleri olmadığında insanları kontrol etmek daha kolay," dedi açıkça. "Eskiden işler daha... açık... olduğunda, şehirden ayrılmakta veya şehir dışında yaşamakta özgürdük. Ama şimdi, korumak için çok fazla bölge var. Kalmak istemeyenleri yakınlarda tutmak zor olurdu. Ama bir mağara... Bir mağara güzel bir hapisane olur." Ağız inceldi, dudakları acı bir çizgiye dönüştü. "Ve böylece dünyadaki en muhteşem Fae şehirlerinden biri, asla olması gerekmeyen bir şeye dönüştü."

Şok içinde ona baktım. Herkesin yeraltında yaşadığını ve ayrılmak için kralın izninin gerekli olduğunu biliyordum, ama hiç fark etmemiştim... "Asil Fae'ler de burada mahsur mu kalmış?"

"Savaştan beri. Kimse kaçamaz."

Onun koluna dokundum, o da elime baktı ve çenesini sıktı. "Üzgünüm."

O da başını sallayarak onayladı, sonra bir saniye bile inanmadığım zoraki bir neşeyle gülümsedi. "Burası çok açık görünüyor, değil mi? Sanki bir insan öylece dolaşır bir daha hiç görülmeyecekmiş gibi." Bir an durdu, bakışları beni delip geçiyordu. "Ama şunu bilmelisin ki, bu tepenin tüm tabanı kaçışa karşı korunuyor. Birinin buradan çıkıp hayatta kalabilmesinin tek yolu, kralın özel izin vermesi ve korumaları değiştirmesi."

Dudaklarımı nemlendirdim, aniden onun beni tamamen anladığından emin oldum. "İlginç."

Demek bugün kaçamayacaktım. Bir an için hayal kırıklığı beni boğmak üzereydi, ama kendimi zorlayarak bugünkü umudumu bırakıp yarına odaklandım. Dünya'nın tüm yeraltı mezarlarını keşfetmemiştim; gizli bir çıkış olabilir. Kralın muhafızlarını geçip bu güzel hapishaneden çıkmanın bir yolu.

"Şimdi, meraklı Kenna, sanırım dans etme vaktin geldi." Drustan sırtı ve bu seferki gülümsemesi daha az zoraki görünüyordu. Onun yeniden kazanmış olduğu neşesi benimkine de iyi geldi ve ben de dikkatimi partinin tadını çıkarmaya verdim. Kaçamıyorsam, en azından iyi vakit geçirebilirdim.

Yine de dans etmekten emin değildim. Onu kutlamaya kadar takip ettim, yol boyunca itiraz ettim. "Ben dans etmem. En azından iyi dans edemem. Periler gibi değil. İnsanların dansı çoğunlukla el ele tutuşup daireler çizmekten ibarettir." Saçmalıyordum, ama zarif Noble Fae'nin önünde tökezlemek çok utanç verici olurdu.

Sanki beni kalabalığın içine itmek istemiş gibi elini belime koydu. "Lütfen beni oraya atma. Düşüp ezilip öleceğim."

"Seni düşürmeyeceğim." Sesi kulağımda sıcak bir fısıltı gibiydi. Belimdeki el beni kendisine doğru çektiğinde şok oldum, sol eli sağ elimi kavradı. "Omzuma tutun."

Bunu yaptım, bunun gerçekten olup olmadığını şaşkınlıkla merak ederek. Ateş Prensi gerçekten bir insan hizmetçisiyle dans mı ediyordu? Kimse bu manzaraya şaşırılmış görünmüyordu, ama ben yine de utanmıştım. "Ben senin konumunun çok altındayım," diye fısıldadım, o beni dansa yönlendirirken.

"Bu festivalin ana amaçlarından biri de bu. Hepimizin Fae olduğunu hatırlamak için kaynaşmamız teşvik ediliyor. Ya da senin durumunda, Fae'ye yakın olanlar. Eminim kral bunun düzeltilmesini isterdi, ama gelenek o kadar eski ki, ne zaman başladığını kimse hatırlamıyor bile. Şimdi sus."

Kalabalığın içinden ustaca beni döndürdü, ben öğrenene kadar adımları kulağıma fısıldadı. Sonra sessizce dans ettik, keman müziğine eşlik ederek dönüp durduk, dönüp durduk.

Bir sıcaklık dalgası beni sardı ve kalabalık, gökyüzüne uzanan parlak bir alevle yanan şenlik ateşini alkışladı. Kaşlarımı kaldırarak Drustan'a baktım.

O güldü. "Aynı anda iki şeyi birden yapabilirim, biliyorsun." Eğilip ağzını kulağıma dayadı. "Bir ara sana göstermek isterim."

Bu imaya tepki göstererek ciyakladım ve sendeledim, bu da onu daha çok güldürdü, sonra melodi sona ererken beni son bir kez daha döndürdü. O selam verdi, ben ise zar zor reverans yapmayı hatırladım. Sonra göz kırptı ve yeni bir partner buldu, başka biri de bana elini uzattı.

Sürpriz bir şekilde, o kişi kralın keçiye benzeyen uşağı Pol'du. Toynakları olan biri için şaşırtıcı derecede zarıftı ve nefesimi kesip başımı döndüren bir dans ettik. O ayrıldığında başka bir partner beni yakaladı, sonra bir başkası, sonra bir başkası. Kalabalığın arasından Lara'yı gördüm, başını geriye atıp Void House'dan bir hanımefendinin kollarında dönerken gülüyordu.

Son şarkı bittiğinde reverans yaptım, sonra kendimi yelpazeledim ve ikram masasına doğru yola çıktım. Herkes şarap içiyorsa, ben de içebilirim.

Sert bir el dirseğimi tuttu. "Benimle dans et." Bu sözler bir soru değil, bir emirdi.

Lord Kallen'a baktım ve yutkundum. Reddedemedim, bu yüzden başımı salladım ve o elini belime koyup parmaklarımı dikkatlice kavradığında gerildim. Bu dans daha yavaştı, Drustan'la dans ettiğim dansın daha basit bir versiyonu olan zarif bir kayma gibiydi. Kallen'a çok yakın durmak istemedim, bu da beni kol mesafesinde durup o sert yüzüne doğrudan bakmak gibi rahatsız edici bir duruma soktu.

Daha önce ona çok yakından bakmamaya çalışmıştım, ama şimdi başka seçeneğim yoktu. Her zamanki Void kıyafeti kadar çarpıcı, koyu kahverengi bir tunik giymişti ve göğsündeki opal broş, parıldayan şimşeklerle doluydu. Bugün her zamanki kaşlarını çatmış hali yoktu, dolgun dudakları ve beyaz dişleri görünüyordu. Kirpikleri kalın ve uzundu, soluk teniyle kontrast oluşturan kömür siyahıydı ve gözlerinin aslında siyah değil, koyu gece mavisi olduğunu fark edince şaşırdım. Dansın yorgunluğuyla yüzü kızarmıştı, omuzlarına kadar uzanan saçları dağınıktı ve boğazının dibindeki çukurda ter damlaları parlıyordu.

Noble Fae'nin bu kadar güzel olması haksızlıktı, diye düşündüm acı bir şekilde. Dış görünüşleri, çürümüş içleri ile uyumlu olmalıydı.

"Bana daha fazla bilgi vermedin," dedi, biz yavaşça ateşin etrafında dönerken. "Anlatmaya değer bir şey olduğunu düşünmedim."

"Neyin önemli neyin önemsiz olduğuna ben karar veririm. Az önce Drustan'la ne hakkında konuşuyordun?"

Beni hep izliyor muydu? "Bana, oradaki her şeyin Fae toprakları olduğunu, dağların bile, ve bazı perilerin eskiden yer üstünde yaşadığını söyledi. İğir buldum."

"Öğretmenlik yapmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor. Ateş Prensi sana başka özel ilgi gösteriyor mu?" Özel ilgi kelimesi alaycı bir tonla söylendi ve ben gerildim ama keskin bir cevap vermekten kaçındım.

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde. *Ama öyle olmasını isterdim.* "Ve bana pek önemli şeyler anlatmadı. Çoğunlukla esprili olmaktan hoşlanıyor ve bana Fae tarihinin tuhaf ayrıntılarını öğretmeyi eğlenceli buluyor. Örneğin, bu festivalin eşitlikçi olduğunu söyledi, bu da senin benimle dans etmeni açıklıyor."

"Anlıyorum. Earth House, Lady Lara'nın denemelerde beklenmedik başarısına nasıl tepki gösteriyor?"

Konunun aniden değişmesine şaşırdım. "Oriana elbette memnun. Lara her geçen gün daha da özgüvenli hale geliyor. Daha sonraki denemelerde de benzer bir başarı elde etmesini umuyorlar."

"Hâlâ ona yardım ediyor musun?" Soruyu tembelce sordu, ama bakışlarında sertlik vardı.

"Hayır," yalan söyledim. "Tabii ki duyduğum dedikoduları ona aktarıyorum."

"İyi." Sarhoş bir çiftin yolundan çekilmem için keskin bir hareketle beni kenara itti. "Mistei insan dünyasından farklıdır, Kenna."

Adımın onun dudaklarından dökülmesini duymaktan hoşlanmadım. "Evet, farkındayım."

"Burada kendini çok fazla verirse," tuhaf bir ses tonuyla devam etti, bana dikkatle bakarak, "her şeyi kaybetme riskin var. Çünkü kimse sana bu sadakati geri vermeyecek. Verip verip sonunda boş kalacaksın... ya da öleceksin. Bunu unutma."

Ne demek istediğini anlamadım. Alnımı kırıştırarak ona baktım. "Efendim?"

"Peki, ne tür dedikodular duydun ve Lara'ya iletin?" diye sordu, kafamdaki karışıklığı görmezden gelerek.

Ne tuhaf bir insan. Ama Fae'ler gizemli olmayı seviyorlardı ve sözlerini anlamaya çalışmak çoğu zaman zaman kaybıydı. "Işık testinin fiziksel kontrolle ilgili olduğunu duydum, ama

daha fazlasını bilmiyorum."

"Bu yüzden mi Nasties'i ziyaret ettin? Dedikodu yapmak için mi?"

Omurgamdan bir ürperti geçti. Nasıl anlamıştı? Belki de gerçekten her köşede casusları vardı. "Evet," diye itiraf ettim, başka türlü davranamayacağımı bilerek. "Onların, benim konuşmamam gereken belirli bir ev hakkında konuşacak tek kişiler olduğunu duydum. Hiçbir şey öğrenemedim."

Dallaida'nın kendini kraliçe ilan ettiğini ona söylemeyecektim. O da Kral Osric'e söyleyecek ve kral onu yok edecekti. Kulağa hoş gelse de, kralın düşmanı benim dostumdu ve Dallaida ona meydan okumaya cesaret ediyorsa, bu şansı hak ediyordu.

"Nasties'in seni hayatta bırakmasına şaşırdım." Kallen beni başım dönene kadar döndürdü ve ben sendelediğimde beni kendine çekerek dengemi sağladı. Eli belimde sertçe duruyordu, uzaklaşmamı engelliyordu. Göğsüne birkaç santim uzaklıktaydım, nefes aldığımda göğüslerim neredeyse ona değiyordu.

Yüzümün kızarmasını engellemeye çalıştım. Bunun ne olduğunu biliyordum. Beni dengesiz tutmaya, zorla yakınlık göstererek beni tedirgin etmeye, güzelliği ve gücüyle beni sindirmeye çalışıyordu. Fae'lerin oynamayı çok sevdiği oyunlardan biri.

Fae'lerin zayıflığı, herkesin aynı kurallara uymasını beklemeleriydi. Kaçmaya çalışmayı bıraktım ve ona bakıp gülümsedim. "Fae'lerin, insanların yapabileceklerinden sürekli şaşırdıklarını görüyorum," dedim. "Öğrenmeye başlayacaklarını düşünürsün."

Şarkı bittiğinde burnunu çektikten sonra eğildi ve nefesi kulağımı okşadı. "Mutlu ekinokslar, Kenna. Bir dahaki sefere bilmek istediğim şeyi bana söylemek için bu kadar uzun süre bekleme." Benden uzaklaşarak başımı döndürdü ve rahatlamış bir şekilde geride bıraktı.

Hemen şaraba yöneldim, Underfae ve Noble Fae'nin dans tekliflerini reddettim. Bir kadeh aldım ve yarısını içtim.

Şarap hafif ve tatlıydı, taze elma aromaları ve hafif bir kavun tadı ile doluydu. Boğazımdan aşağı inerken gözlerimi kapattım, boğazımı serinletirken. Gözlerimi tekrar açtığımda, dünya farklı görünüyordu.

—renkler daha yoğun, güneş ışığı parıltıyla doluydu. Kalbim müziğin ritmine uyum sağladı ve ayaklarımın altındaki toprağın kadim gücünü hissettim, sanki ben de toprağın bir parçasıymışım gibi.

Bardağı bitirdiğimde, hoş bir baş dönmesi hissettim. Bu, Earth House'un özel karışımıydı ve konutların altındaki derin mahzenlerde hazırlanmıştı. Diğer evler bunu sadece bahar ekinoksunda tadabilirdi ve bu, tatilin en güzel kısımlarından biri olarak kabul ediliyordu. Fae'lerin bunu neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyordum — daha önce hiç bu kadar inanılmaz bir şey tatmamıştım.

İkinci bir kadeh aldım ve dans pistinin kenarına doğru yürüdüm, Lara'nın parlak siyah saçları önümden geçene kadar bekledim. O bir dönüşü tamamladığında, kadehi havaya kaldırdım. O gülümsedi ve başını salladı. Şarkı bittiğinde, kadehi aldı, şarabı birkaç yudumda içti ve eğlenceye geri döndü. Ona katılmak istedim, ama şarabın etkisiyle keskinleşen görüşüm, sadece izlemek bile inanılmaz bir zevk haline gelmişti. Dönen elbiseler rüzgarda uçuşan yapıklar gibi görünüyordu ve çimler hayatla doluydu.

Lara güldü ve ben sevgiyle onun yeni bir partner bulmasını izledim. Asil Fae'lerin hepsinin cildinde ruhani bir parlaklık vardı, ama onu çevreleyen bir şey daha vardı, güneş ışığında bir aura gibi parıldayan bir toprak büyü izi. Bu, Oriana'nın parlak altın ışıltısının soluk bir yansımasıydı, ama onu çevresindeki hiç kimseye benzemeyen bir şekilde canlı gösteriyordu.

Anya da dans etmeyi severdi. Lara ile boyları hemen hemen aynıydı ve bir an için Anya'nın o kalabalığın içinde, canlı, sağlıklı ve mutlu bir şekilde dans ettiğini hayal edebildim.

Derin bir nefes verdim ve bu hayali silip attım. Lara geri döndü; yüzü Anya'ninkinden daha yuvarlaklı, saçları altın kahverengi değil, siyahdı, yüz hatları tamamen kendine aitti.

Şarabın etkisiyle bir karar verdim.

Çok uzun süredir Lara'yı Anya ile karşılaştırıyordum ve Lara'nın eksik olduğunu düşünüyordum. Annem ve en yakın arkadaşımın ölmüş olması ve yalnız kalmış olmamdan dolayı, asla gerçekleşmeyecek bir gerçekliği özlüyordum. Bu ne Lara'ya ne de bana karşı adil değildi.

Hayaller sadece birer illüzyondan ibaretti. Gerçekte var olanı görmemi engelliyorlardı. Anya'yı hayal ederek geçirdiğim tüm o anlar, Lara'yı görmediğim anlardı. Anya'nın benim durumumda ne yapacağını merak ettiğim tüm o anlar, *benim* ne yapacağımı düşünmediğim anlardı.

Derin bir nefes aldım. Nefesimi verirken, sonunda Anya'nın hayaleti de dışarı çıktı.

Şafak vakti uyandık ve Işık denemesi için hazırlandık.

Bahar ekinoksundan bu yana bir buçuk hafta geçmişti ve Lara bu süreyi meditasyon ve fiziksel egzersizlerle geçirmişti. Bazı egzersizlere ben de katıldım, ancak Oriana ile yaptığı dövüş eğitimi benim kapasitemin ötesindeydi. Ölümsüzlüğü olmasa bile, Lara benim sahip olmadığım bir dayanıklılık ve güce sahipti.

Tüm bu hazırlıklara rağmen, Lara'ya şekilsiz beyaz bir cüppe giydirirken yüzü asıktı. Light House'un talimatlarına göre saçları açık ve ayakları çıplaktı.

"İyi misin?" diye sordum, saçlarını tararken.

Derin bir nefes aldı. "Ya bize işkence ederlerse? Ya test buysa?"

Gözlerinin altındaki gölgelerden, korkunun onu bütün gece uykusuz bıraktığını anlayabiliyordum. Elimi yatıştırıcı bir şekilde saçlarının üzerinde gezdirdim. "Eğer o kadar korkunç olsaydı, pek çok perinin testi geçebileceğini sanmıyorum. Hoş olmayabilir, ama o kadar da korkunç olamaz."

"Labirent korkunçtu."

"Ama canavarlar sana saldırmadı," diye işaret ettim. "Hayatınızı böyle riske atmazlar." Yüzünü ellerine gömdü. "Sanırım ben bir korkakım."

"Öyle değilsin." Fırçayı bırakıp sandalyesinin yanına diz çöktüm ve bana bakmasını bekledim. "Korkmak normaldir. Belki de test ettikleri şey budur: nasıl korkup yine de görevini yerine getirebileceğini."

"Ya yapamazsam?"

"Yapabilirsin," diye söz verdim. "Yalnız olmayacaksınız. Ben senin yanında olacağım ve bunu kolaylaştırmak için yapabileceğim bir şey varsa, yapacağım."

"Nasil bu kadar sakin kalabiliyorsun?" Lara neredeyse kızgın görünüyordu. "Hiç üzülmüş gibi görünmüyorsun."

Onun beni nasıl gördüğünü anlamak rahatsız ediciydi. Büyü ve paraya sahip, büyük bir ailenin varisi olan bir Noble Fae hanımefendisinin, benimde onun imrendiği özellikleri gördüğünü fark etmek.

"Çoğu zaman görüldüğüm kadar sakin değilim," dedim. "Yemekten sonra ne kadar hasta olduğumu hatırlıyor musun? Ama bazen..." Rahatsız hissederek sözümü yarım bıraktım. Başkalarına zayıf yönlerimi göstermeyi sevmiyordum, ama Lara'nın yardıma ihtiyacı vardı. Belki benim de yardıma ihtiyacım vardı — sırlarımın başka birinde olduğunu ve bu yükü tek başıma taşımadığımı bilmek rahatlatıcıydı.

Aynada Lara'nın gözlerine baktım. Ela değil, taze sürülmüş toprağın kahverengisi. Kaybedilmiş bir olasılıktan ziyade, yeni bir olasılık.

"Kötü şeyler yaşadım," dedim ona. "Babam ben çok küçükken bizi terk etti ve ben yoksulluk içinde büyüdüm. Haftalarca neredeyse hiç yemek yiyemediğimiz zamanlar oldu." Her kelimeyle boğazım daha da acıyordu, sanki gerçeği daha fazla saklayamayacak kadar sıkışmak istiyormuş gibi. "Annem hastalandı ve hastalığı onu yavaş yavaş ve acı içinde öldürdü. Neredeyse iki yıl önce vefat etti ve sonra sadece ben kaldım. Ama bir arkadaşım vardı, o kadar yakındık ki neredeyse kardeş gibiydik." Derin bir nefes aldım, çok fazla acının yankısını hissederek. "O, kış gündönümünde seçildi ve ben de onu bataklıktan kurtarmak için onu takip ettim. Ama o arkamda öldü ve ben hiç arkama bile bakmadım."

Lara'nın gözlerindeki ifade dehşet ve sempati doluydu. Hafifçe başını sallayarak hikayeyi bitirmem için beni cesaretlendirdi.

"Sen benim hiç üzülmediğimi sanıyorsun," dedim, "ama durum hiç de öyle değil. Hayat çok acı verici olabilir. En kötü anlarda, tek yapabileceğin şey bir saniyeye odaklanmaktır. Hayatta kalmaya odaklanırsın. Bunu tek hedefin haline getirir ve öncesini ve sonrasını unutursun." Seçimler, hayaller değil. Umut olsun ya da olmasın, mücadele. "Zor, ama bu benim başa çıkabildiğim tek yol."

Lara elimi tuttu ve sıkı. "Hayatın şimdi daha iyi, değil mi?" diye sordu küçük bir sesle.

Ani gözyaşlarını geri püskürttüm. Ne korkunç, karmaşık bir soru. "Birçok yönden daha iyi," dedim. "Yemeğim ve barınacağım var, senin için çalışmaktan zevk alıyorum. Hayal bile edemeyeceğim şeyler öğreniyorum. Ama... özgür değilim."

Lara elini çekerek incinmiş gibi göründü. "Hiçbirimiz özgür değiliz." "Biliyorum. Muhtemelen bu yüzden hiçbirimiz mutlu değiliz."

Dudaklarını ısırды ve başka yere baktı.
Tavandaki kristaller titreşti — zaman uyarısı. Işık denemesi başlamak üzereydi.
"Hadi," dedim, ayağa kalkıp ona yardım etmek için elimi uzattım. "An be an ilerleyeceğiz."

Diğer adaylarla Light House'un dışında **buluştuk**. Hizmetçilere basit tahta kutular verildi, biz de adayların peşinden spiral merdivenlerden yukarı çıkarken bu kutuları taşıdık.

Güneşli bir avlunun kenarında, kayalık bir tepenin üzerinde ortaya çıktık. Mermer zemin, sanki elmaslarla döşenmiş gibi parlıyordu. Işık Prensi Roland, Kral Osric ile birlikte girişin karşısında duruyordu ve her tarafta soylu Fae seyirciler sıralanmıştı.

"Hoş geldiniz," dedi Prens Roland. "Işık denemesi kontrol ve disiplini test eder. Ne olursa olsun stoik bir sessizlikle katlanmalısınız. Avlunun ortasına yürüyün." Elini salladı ve adaylar öne çıktı.

Karissa çığlık attı ve Lara yüzünü buruşturdu. Her adımında kırmızı lekeler bırakarak topallayarak ilerledi. Onu neyin incittiğini merak ederek kaşlarını çattım, sonra mermerdeki her parlak noktanın kırık cam parçası olduğunu fark ettim.

Adaylar merkeze ulaştığında Roland, "Uzanın" dedi.

Lara'nın cüppesi çok inceydi; cam onu kolayca kesebilirdi. Ama o, acı veren mavi gökyüzüne bakarak, kararlı bir şekilde uzandı ve sesini çıkarmadı.

"Hizmetkarlar," Roland parmaklarını şıklattı. "Kutuları ayaklarınızın dibine koyun ve açın. İçinden turuncu sıvı dolu bir şişe çıkarın, sonra adayların yanına gidin ve sıvıyı ağızlarına dökün."

İçinde üç şişe vardı, her biri başparmağım kadar büyüktü; turuncu, mor ve siyah. Turuncu sıvı, cam parçaları gibi güneş ışığında parlıyordu. Bu her neyse, şüphesiz acı verecekti.

Derin bir nefes alıp kendimi hazırladım, sonra ayağa kalkarken saçımdan bağımı çıkardım ve buklelerim serbestçe dökülmeye başladı.

Lara'ya doğru ilerlerken, bu deneme için yanlış ayakkabı seçtiğimi hemen fark ettim. İnce terliklerim kırık camların üzerinde yürümek için uygun değildi. Camlar ayaklarımı keserken ciddi bir ifade takınmaya çalıştım. Diğer hizmetçiler de topallıyordu — kalın tabanlı botlar giyen Light House'dan gelenler hariç.

Lara'nın yanına diz çöktüm, dizlerimi kesmemeye çalışarak. "Ağzını aç ve iç" diye fısıldadım. Öne eğildiğimde, saçlarım yüzümü ve ellerimi gizleyen kalın bir perde oluşturdu.

Şişe küçüktü. Gizlice şişeyi ağızıma eğdim ve iksirin yarısını yuttum, sonra geri kalanını ona verdim.

Boğazımda ateş gibi yanıyordu. Lara'nın iri gözlerine baktım ve ona cesaret vermek için başımı salladım, sonra olabildiğince çabuk geri döndüm. Ayaklarım acıyordu, ama bu acı iksirin etkisine kıyasla hızla azaldı. Boğazımdan ve bağırsaklarımdan yayılan, beyaz sıcaklıkta bir acı beni delip geçti. Gözlerim bulanıklaşırken hizmetkarların sırasına girdim.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sessizlik içinde durduk. Zehirin yarısı bile, sanki ateş yutmuşum gibi dayanılmaz bir acı veriyordu. Midemi düğümledi ve görüşümü kırmızı bir sisle kapladı. Şakaklarıma bıçak saplanıyor, gözlerimin arkasına yumruklar atılıyordu. Çığlık atmamak için ellerim titriyordu. Görüşüm kısa bir süre netleştğinde, birkaç adayın acı içinde kıvrandığını gördüm, ama Lara hareketsiz kalmıştı.

Sonunda acı azaldı ve sis dağıldı. Derin nefes aldım, sırtımdan akan ter damlalarına ve zonklayan ayaklarımın altındaki zeminin hissine odaklandım.

"İkinci şişe," diye emretti Roland.

Bu şişe yanardöner mor renkteydi. Ne işe yaradığını tahmin edebiliyordum.

Lara'nın gözleri, ikinci kez yaklaştığımda yaşlarla doldu. Yine iksirin yarısını içtikten sonra ona verdim. "İllüzyon," diye fısıldadım.

Hizmetkarların sırasına geri döndüm, ayaklarımın altında camın batışını ancak belli belirsiz hissediyordum. Ağrı kesici iksirden sonra, kesikler o kadar da acıtmıyordu.

Zihnim bedenimden koptu.

Tekrar bataklığa dönmüştüm, çıplak ayaklarımın altında süngerimsi turba ve bacaklarımı okşayan çimenler vardı. Bir an için Mistel'den kaçtığım için çılgınca mutlu oldum, ama sonra yol altımda çöktü ve sonsuz derinliğinde bir çamur çukuruna batmaya başladım. Sıvı burnuma ve boğazıma doldu, beni tamamen doldurdu, boğdu, öldürdü...

Nefesimi tutma ve tutmaya devam etme dürtüsüne rağmen, yumruklarımı sıktım ve nefes aldım. *Bu gerçek değil*, dedim kendime. *Gerçek değil. Gerçek değil.*

Sisli bir savaş alanını geçtim, hançeri sıkıca tutarak yakut rengi su birikintilerinden geçtim. Kabzadaki mücevher parlak bir şekilde ışıltıyordu ve onun içtiği litrelerce kanı hissedebiliyordum. Yüzüm ve ellerim daha fazla kanla kaplandı ve ağızımdan damladı, ikimiz de bu tadı çok sevdik...

Karşımda bir canavar duruyordu. Üç metre boyunda, sekiz kolu ve iki kurt kafası vardı. Dişlerinden kan damlıyordu ve her elinde benim ön kolum kadar uzun pençeler vardı. Yeterince yaklaşırsa kafamı kesebilecek kadar uzundu. Gökyüzüne uludu ve sonra inanılmaz bir hızla bana doğru atıldı.

Koştum, koştum, koştum, koştum...

Uzak bir yerimde, beyaz bir alanda sert ve sessizce duran bedenimin kabuğunun farkındaydım. Bedenim ve zihnim arasındaki uçurum aşılmaz gibi geliyordu, ama Illusion'un yalanlarına karşı gelerek bir ilahiye odaklandım.

Kıpırdama. Kıpırdama. Kıpırdama.

Gölün dibinde yatıyordum. Su bulanıktı, ama gün ışığı etrafımı aydınlatacak kadar eğimliydi. Bazı su bitkilerinin yaprakları saç gibi etrafımda sürükleniyordu.

Yukarıdan bir şey suya daldı, çarpınan bir kütle, bir kadın olduğunu anladım. Uzun beyaz elbisesi onu aşağı çekiordu. Yaralıydı, büyük kan bulutları bulanıklığa yayılıyordu. Çamurun içinde yattığım yere yaklaşıncaya sonunda beni gördü. Kahverengi-altın rengi saçları göl çimlerine dolanırken ela gözleri büyüdü. Benden korkarak çarpınıp çığlık attı, ama kaçamadı.

Suyun içindeki kanının bakır tadını aldım ve Anya tekmeledi, kıvrandı ve sonunda hareket etmeyi bıraktı, gözleri hala dehşet dolu bir bakışla yüzüme sabitlenmişken, ben bir kez bile gözümü kırpmadım.

Çığlık atma. Çığlık atma. Çığlık atma.

Bir kez daha beyaz bir avluda duruyordum, tırnaklarım avuç içlerime batmış, ağızım çığlık atmamak için sıkı sıkı kapalıydı.

"Üçüncü şişe."

Dizlerimin üzerine çöküp, titrete ellerimle kutuyu açtım, şok ve dehşet içindeydim. Gerçek dünyaya mı dönmüştüm, yoksa bu da bir halüsinasyon muydu?

Anya gerçekten böyle mi ölmüştü, kanlar içinde ve yalnız başına boğularak?

Yumruğumda siyah bir sıvı şişesi sıkıca tutarak ayağa kalktım ve otomatik olarak Lara'ya doğru yürüdüm. Zihnim gerçek ile illüzyonu ayırt etmekte zorlanırken, bedenim görevlerini hatırlıyordu. Lara'ya siyah iksirin yarısını içirdikten sonra, ona tam etkiyi göstermemek için kendim de biraz içmem gerektiğini hatırladım. Şişeyi dudaklarıma götürdüm ama o, sanki beni artık göremiyormuş gibi çılgınca gözlerini sağa sola çevirince tereddüt ettim.

Turuncu Ateş ve mor illüzyon olsaydı, bu da Boşluk olurdu. Talfryn iksiri yuttuktan sonra inleyerek kollarını salladı ve Karissa, sanki yerinde kalmaya çalışıyormuş gibi mermeri elleriyle sıkıca tuttu.

Diğer hizmetkarların yanına gelene kadar şişeyi yumruğumda sıkıca tuttum. Herkes adayları izlerken, başımı eğdim ve şişedeki son damla iksiri ağızıma döktüm, sonra boş şişeyi ayaklarımın dibindeki açık kutuya attım.

Anında karanlık çöktü.

Sadece karanlık değil. Zifiri karanlık. Boşluk. Her nefes alışımda ciğerlerime gölgeli dallarını batıran, o kadar derin bir ışık yokluğu.

Sessizdi de. Sonsuz bir boşlukta süzülüyordum, dünyanın kısıtlamalarından kurtulmuş, karanlık bir rüyada kaybolmuş. Yukarıyı aşağıyı ayırt edemiyordum, gerçekten süzülüyor muydum, yerinde donmuş muydum, yoksa sonsuz bir kuyuya mı düşüyordum? İçsel yön duygum kontrolden çıkmış, başımı döndürüyordu. Dengeyi yeniden kazanmak için kollarımı sallamak istedim, ama bunun yerine tamamen hareketsiz kaldım, ya da diğer tüm uyaranların yokluğunda hala öyle olduğunu hayal ettim. Baş aşağı mıydım, düşüyor muydum, fark etmiyordu. Önemli olan tek şey bu an ve onun üzerindeki kontrolümdü.

Her şeyi kaybetmenin getirdiği derin, ürpertici bir korku vardı. Beni sardı, içime girdi, varlığını oluşturan iplikleri kopardı. İnsanlar bu yerde hayatta kalmak için yaratılmamıştı. Sanki evren silinip temizlenmiş ve bu, yıldızlardan çok önce var olan karanlıktı.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen o soğuk, boş yerde sürüklendim, o kadar uzun sürdü ki, öldüğümü düşünmeye başladım. Öbür dünya böyle bir yer miydi? Burada olduğum için rahatlamış mıydım, yoksa kızgın mıydım?

Işık geri geldi, o kadar parlaktı ki, gözyaşları yanaklarımdan süzülürken gözlerimi kııptım.

Hâlâ diğer hizmetkarların arasında güneş ışığı altında duruyordum, hâlâ cam yataklarında yatan adaylara bakıyordum.

"Ayağa kalkın, adaylar," dedi Prens Roland. "Bu avludan çıkar çıkmaz duruşma sona erecek."

Adaylar ayağa kalkmaya çalışırken çoğu sendeledi. Karissa hafif bir çığlık atarak yere düştü ve dizleri camda kesildi. Lara, fırtınalı bir gecede penceredeki bir mummuşum gibi bana baktı. Her adımını dikkatlice atarak yavaşça yürüdü ama düşmedi. Sonunda bana ulaştı ve ben kolumu onun sırtına doladım, sarkarken onu destekledim.

Kutlama yemeği ya da dans yoktu. Sadece Lara ve ben, arkamızda bir kan izi bırakarak birlikte Earth House'a geri döndük.

Peri ilacı olsa bile, kesik ayaklarımın iyileşmesi günler sürdü. Lara, Noble Fae'nin dayanıklılığı sayesinde bir gün içinde düzgün yürüyebiliyordu, ama ben yatakta sefil bir şekilde yatmaya devam ettim, kitap okudum ve Light House'dan nefret ettim.

Alodie, Lara ile ilgili görevlerimi devraldı ve her yukarı çıktığında beni kontrol etti. Lara da sık sık ziyarete geliyor, yatağın kenarına oturup bana saraydaki tüm dedikoduları anlatıyordu. Fire'in hedonizm denemesinin ne anlama geleceği hakkında spekülasyonlar yapmaktan başka, denemeler hakkında pek konuşmadık. Işık denemesinde gördüğü vizyonları bana anlatmayı reddetti, ama ben de ona gördüklerimi anlatmadım. Onun acısını ve travmasını gerçekten yarı yarıya azaltmış mıydım, yoksa içtiği miktarın önemi olmayacak kadar iksirler yeterince güçlü müydü, merak ediyordum.

Hala Illusion'un zehirinden kaynaklanan halüsinasyonlarımı anlamıyordum. En iyi tahminim, korkularıyla yüzleştiğimdi: bataklığın bana ihanet etmesi, Nasties'in beni kovalaması ve en iyi arkadaşımın gözlerimin önünde ölmesi.

Korkunç bir deneyimdi, ama testin amacını anlıyordum. Bir peri, yaralı, kafası karışık veya korkmuşken soğukkanlılığını koruyabilir mi? Yüzyıllar boyunca pek çok korkunç şeyle karşılaşmışlardı. Belli bir dayanıklılık gerekiyordu.

Lara'nın kardeşi Selwyn, iyileşme sürecimin ilk gününde beni ziyaret etti ve tereddütle yatağımın başına oturdu. Gölet kenarındaki konuşmamızdan bu yana ilk kez baş başa konuşuyorduk.

"Lara'ya yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi. "Bana yaptıklarını anlattı."

Ona gülümsedim. Selwyn, fırsat buldukça Lara'yla dalga geçirdi, ama onu gerçekten seviyordu. "Memnuniyetle."

Altın rengi saçlarının bir tutamını çekiştirirken, kahverengi gözleri alışılmadık bir şekilde ciddiye. "Denemeler çok korkunç geliyor. Onları yaşamak istemiyorum."

"Başaracaksın. Lara senin çok zeki olduğunu söyledi."

"Belki." Sesi şüpheli geliyordu. "Ama neden böyle olması gerektiğini anlamıyorum. Bütün sistem acımasız. Neden böyle bir şey yapılıyor ki?"

Bana tanıdığım pek çok genci hatırlattı. Kendimi de. Her çocuk bir noktada, dünyanın adil olmadığını anlayacak kadar büyür. Benim bu farkındalığım Selwyn'inkinden çok daha erken gelmişti, ama ben ezici bir yoksulluk içinde büyümüştüm. O ise neredeyse tamamen Earth House'un duvarları içinde lüks içinde büyümüştü.

Neden şüphelerini bana açtığını merak ettim, sonra Noble Fae'nin bu tür sorulara pek sempati duymadığını fark ettim. Onlar gücü değer verirler ve zayıflığı nefret ederlerdi. Bandajlarla sarılmış, yatağa mahkum, onların dünyasına tamamen yeni gelen bir hizmetçi olarak, ben zayıflığın vücut bulmuş haliydim. Belki de bu yüzden onun gözünde güvenliydim.

"Bilmiyorum," dedim ona dürüstçe. "Hayatta pek çok şey adil değil, ama elimizden gelen tek şey bunları elimizden geldiğince atlatmak ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye çalışmak. Lara başaracak, sen de başaracaksın. Sandığından daha cesursun."

Yüzü kızardı ve başını eğdi. "Teşekkür ederim. Sen de."

Gitmeden önce masama tek bir sarı gül bıraktı ve ona her baktığımda içim neşelendi.

Tüm Asil Periler zalim değildi. Belki de Selwyn gibi idealistler gerçekten dünyayı daha iyi bir yer haline getirebilirdi.

Ayaklarım nihayet iyileştiğinde, şehre çıktım. Earth House'un yeşilliği ne kadar rahatlatıcı olsa da, bacaklarımı uzatıp iyileşme sürecinde olan biten her şeyi anlamam gerekiyordu.

Bahar ekinoksunda Drustan ile yaptığım konuşmadan sonra tünelleri ve odaları farklı bir gözle görmeye başlamıştım. Mistei, bir zamanlar geniş ve kalabalık bir Fae bölgesi olan yerde, muhteşem bir şehirden ibaretti. Fae'ler, bu sonsuz odaları oyarak inşa etmek için gereken ustalık ve ona hayat veren sihirden çok gurur duyuyor olmalılar. Tüm yeraltı şehri, yaratıcılık, karmaşıklık ve savurganlığın bir kanıtıydı. Ziyaretçiler muhtemelen diğer topraklardan gelip burayı hayranlıkla seyretmişlerdi ve genç periler, yer üstündeki evlerinden Mistei'ye taşınarak, bu dolambaçlı yeraltı sokaklarında servet kazanmayı ummuşlardı.

Ama şimdi, burası güzel bir hapishaneydi. Sadece birkaç ay sonra güneş ışığını özlemiştim. Yüzyıllardır güneş ışığı görmeyen Fae'ler nasıl hissediyorlardı acaba? İsyanın ardından doğan Drustan, nadiren dış dünyayı gördüğü anlarda nasıl hissediyordu?

Maude ve Triana'yı bir süredir görmemişim, bu yüzden önce oraya gittim. Triana bir iş için dışarıdaydı, ama Maude beni karşıladı ve alışılmadık bir şekilde endişeli görünüyordu. Ben konuşmadan, elime bir not sıkıştırdı ve ne olduğunu sorduğumda başını sallayarak beni uzaklaştırdı.

Dünya tünellerine girişin bulunduğu boş ama iyi aydınlatılmış bir koridor buldum. Kallen'in gölgelerin içinde kaybolduğunu gördüğümde beri, anahtarı kullanmadan önce her zaman girintileri ve karanlık noktaları kontrol ediyordum. Not, keskin bir eğimle ama zarif bir el yazısıyla yazılmıştı ve mürekkebi o kadar koyuydu ki anahtarın ışığını yutuyor gibiydi.

Drustan'ın Prens Hector hakkında ne bildiğini öğrenin. Hemen.

Elim titreyerek notu küçük parçalara ayırdım ve elbisenin cebine attım. Notu kimin gönderdiğini biliyordum: Kallen, görünüşe göre hareketlerimi o kadar yakından takip ediyordu ki, Maude'dan işaret dili dersleri aldığımı bile biliyordu. Notu bana Maude'un vermesi, onun gücünü ve benim savunmasızlığımı hatırlattı.

Kallen neden kendi kardeşi hakkında soru soruyordu? Ben yataktayken ne olmuştu? Drustan ve Hector'u resmi etkinlikler dışında birlikte görmemişim, prenslerin birbirleri hakkında konuştuklarını bile duymamışım. Ama Kallen'in Drustan hakkında konuştuğunu duymuştum. *Ateş kararını verdi*, demişti Hector'a Blood House'un antresinde.

Aptalca bir şey tartışıyorlardı. Neydi o?

Cevabı bildiğimden korkuyordum. Drustan'ın üstü kapalı imaları, sorgulayıcı soruları ve spontane yorumları ortak bir tema etrafında toplanmıştı: Kral Osric yozlaşmıştı ve tahta çok uzun süre kalamayabilirdi. Hector ve Kallen bir darbeyi önlemek mi istiyorlardı?

Drustan'ın devrimci eğilimlerini ele vermeyecektim, ama Kallen'a bilgi vermem gerekiyordu, yoksa beni cezalandıracaktı. Tehditlerini yerine getirme yeteneğinden şüphem yoktu.

Oynadığım oyun, eğer buna oyun denilebilirse, tehlikeliydi. Earth House'a yargılamalarda yasadışı olarak yardım etmek. Drustan'a dostluk ve bilgi vaat etmek. Kral adına Kallen için casusluk yapmak. Tamamen zıt üç görev ve herhangi bir grup diğerlerinin varlığını öğrenirse, ben ölmüş sayılırdım.

Kendi görevim basitti: kaçmak ya da yeni bir kralın tahta çıkmasını görmek için yeterince uzun süre hayatta kalmak.

Drustan'ı aramaya çıktım, taht odasının önünden, Ateş Evi'nin girişinden, bir zamanlar onu gözetlediğim kütüphaneden ve Soylu Fae'lerin toplanmayı sevdiği çeşitli diğer odalardan geçtim, ama onu hiçbir yerde bulamadım. Belki de Ateş Evi'ndeydi. Soylu Fae'lerin çoğu gündüzleri ortak alanlarda bir araya gelirlerdi, ama onun öğle yemeğini veya toplantılarını kendi sığınağında yapması da olağandışı bir durum değildi.

Onun ortaya çıkmasını bekleyerek uzun süre İtfaiye Binası'nın yakınında bekledim. Kallen "hemen" demişti, bu da zamanımın azaldığı anlamına geliyordu.

Aşağıda bir yerde bir kapı çarptı.

Ses, zeminde hafif bir yankı olarak geldi. Sesin spiral eğimin daha aşağısından geldiğini düşündüm, bu yüzden o yöne doğru yürüdüm, bu katın altında hangi katların olduğunu ve oraya nasıl ulaşabileceğimi merak ederek. Mistei'nin bu bölümünden alt katlara inen bir merdiven görmemişim, bu da ya alt kattaki kata çok daha uzak bir yerden ulaşılabilirdi ya da gizli bir kapı olduğu anlamına geliyordu.

Rampanın yarısını geçmişim ki, bir sonraki virajdan hemen önce duvar açıldı. Drustan dışarı çıktı ve duvar onun arkasında kapandı.

Arkamı döndüm ve sanki başından beri yokuş yukarı yürüyormuşum gibi davrandım. Yanıma geldiğinde, irkilmiş gibi atladım. "Oh! Seni duymadım."

Gülümsedi, ama gülümsemesi zorundaydı. Yanağında uzun bir çizik vardı. "İstediğim zaman çok gizliyimdir."

"Yaralanmışsın." Elimi o kanayan ize uzattım, ama ona dokunmadan önce durdum.

"Önemli değil." Ve gerçekten de yara hızla kayboldu, geride sadece küçük bir kan izi kaldı. O da onu sildi.

Onun iyileşme hızını kıskanıyordum. Lara da ölümsüzlüğünü kazandığında aynı şekilde iyileşecekti. Benim ise Ayın Denemesi'nden kalıcı izler taşıyan ayaklarım vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Drustan.

"Bana biraz bilgi verebilir misin diye merak ediyordum."

Tembel bir kedi gibi gülümsedi ve midem kıpır kıpır oldu. "Öyle mi? O zaman benimle gel. Arkadaşlar bilgileri halka açık yerlerde paylaşmazlar."

Beni rampadan yukarı, çalışma odası ya da oturma odası gibi görünen küçük, sade bir odaya götürdü. Kapı kapandığında, kenarlarında turuncu bir koruma parıltısı belirdi.

Drustan köşedeki ahşap masaya yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Ee?"

Parmaklarım eteğimi buruşturdu. Oda o kadar küçüktü ki, onun yakınlığını ve ondan yayılan sıcaklığı acı verici bir şekilde hissediyordum. "Işık yargılamasından önce Prens Hector'un Lara'yı izlediğini gördüm." Bu, bu kadar kısa sürede uydurmayı başardığım en makul yalandı. "Onu izleme şekli beni tedirgin etti. Onun hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

Drustan'ın kaşları yukarı kalktı. "Hector mu? O soğuk kalpli piç mi? Senin hanımefendinden ne istediğini hayal bile edemiyorum. Normalde biraz daha az asil olanları sever. Biraz daha... savunmasız olanları."

Bu sözler beni soğuk bıraktı. "Yoksa sen..."

"Hector tehlikeli biridir," dedi Drustan düz bir sesle. "Zalim ve hesapçıdır. Kendi çıkarları için her şeyi yapar, bu yüzden Lady Lara'yı gerçekten gözetliyorsa, ondan uzak durmasını tavsiye etmeni öneririm."

"Kendi çıkarları mı? Ne demek istiyorsun?"

Drustan sözlerini tartıyor gibiydi. "Hector, Kallen ve Una'nın Void Hanesi'nin tek çocukları olduğunu biliyorsun, değil mi? Diğer tüm varisler, önceki Void prensi Dryx krala sadakat yemini etmeden önce isyanda öldürüldü." Ağız büküldü. "Benim babam ve annem de öyle. Üçü Osric'e yeniden bağlılık yemini ettiler ve hanelerindeki kargaşayı yatıştırmak için başışlandılar."

"Ama şimdi hem sen hem de Hector prenssiniz."

"Babam otuz yıl önce Roland ile yaptığı talihsiz bir düelloda öldü." Drustan'ın çenesi sıkıldı ve ben, Earth House'un hile yaptığıının kanıtlarını saklamama yardım etmek için gerekçe olarak kullandığı Light House'a olan şiddetli nefretini hatırladım. "Annem onsuz yaşamak istemedi ve kendini kralın korumalarına attı."

"Çok üzüldüm," dedim, bu açıklamadan dehşete kapılmıştım.

Drustan başını salladı. "Geçmişte kaldı. Ama Dryx babam gibi onurlu bir şekilde ölmedi. Una doğduktan kısa bir süre sonra yatağında öldürüldü."

"Ama Void House'a yabancılar giremez."

Kaşlarını kaldırdı ve benim bağlantıyı kurmamı bekledi.

"Hector kendi babasını öldürdü mü diyorsun?" Babasını hiç tanımamış bir kadın olarak, bu fikir bana iğrenç geldi. Kallen kardeşine nasıl bakabiliyordu?

"Elbette kanıtlanmamış bir şey ve sonunda bir hizmetçi bu suçtan idam edildi. Hector babasının ölümüne üzülmedi. Prens unvanını aldı ve tahta bir adım daha yaklaştı."

"Mistei'yi Kral Osric yönetiyor. Hector'un prens olması ne fark eder ki?"

Drustan masadan kalktı ve bana doğru yürüdü. "Bu iyi bir soru, ama sen zeki bir kadınsın. Cevabı biliyorsun."

O yaklaşırken nefesim hızlandı. "Hector'un kral olmak istediğini söylüyorsun."

"Kral Osric'in zulmünden bıkmış ve onu koruyan kalkanları aşmanın bir yolunu arayan birçok kişi var. Ne yazık ki, kimin hükümdar olması gerektiği konusunda herkes aynı fikirde değil."

Ona baktım ve sık sık taktığı o kayıtsız eğlenceli maskenin arkasında hangi duyguların gizlendiğini merak ettim. "Bu vatana ihanettir."

Drustan göz kırptı. "O zaman Hector'dan bahsettiğim için iyi ki."

Bunun anlamını düşünürken kalbim hızla çarpmaya başladı. Hector kralı devirip onun yerini almak istiyordu. Kallen kardeşi hakkında, ya da en azından Drustan'ın Hector hakkında bildiklerini öğrenmek istiyordu.

Kallen, Kral Osric'in suikastçısı ve casusuydu. Hector ve Kallen, bir zamanlar darbe girişiminde bulunmuş bir ailenin torunlarıydı. Osric, kardeşlerini öldürmüştü. Hector, babalarını öldürmüştü.

Sadakat ve ihanetlerin imkansız bir karışımıydı bu. Kallen kardeşini durdurmaya mı çalışıyordu... yoksa ona yardım etmeye mi?

Fae siyaseti o kadar karmaşıktı ki, her kan davası ve kin, geçmiş yüzyılların anılarıyla gölgelenmişti. Periler nadiren unutturdu, ama affederler miydi? Yoksa çevrelerindeki herkesi sadece hedeflerine ulaşmak için kullanılacak araçlar olarak mı görürlerdi?

Ağzım kurumuştı. "Hector ne zaman harekete geçecek?" diye sordum. Kral Osric'ten daha kötü biri olamazdı elbette, ama Boşluk prensi Drustan'ın dediği kadar zalimse, Mistei bir tiranın elinden kurtulup başka bir tiranın eline düşebilirdi.

"Çok fazla soru var." Drustan daha da yaklaştı. Keskin gri gözleri beni inceledi ve ben, onun kalbimin ve zihnimin derinliklerine, istediğim ama yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim şeyleri görebiliyor mu diye merak ettim.

Boğazımı temizledim. "Sık sık meraklı olmakla suçlanırım."

"İlginçtir ki, merakının hedefi genellikle benim oluyorum," diye düşündü. "Sorularını yöneltebileceğin başka kimse yok mu? Hector'un itibarını sana anlatabilecek başka birçok kişi var."

Ama olası darbesini değil. "Ben... başkasına sormayı düşünmemiştim." Kekelememden dolayı yüzümü buruşturdum. Garip ve bariz davranıyordum; bir saniyede beni anlayacaktı. "Bana karşı çok dürüstünüz, prensim."

"Çok resmi." Bana doğru bir adım daha attı. "Oysa sana bana Drustan demeni söylemiştim."

Benden bir adım uzaktaydı, o kadar yakındı ki kadife tunikasını yumruğumla tutup kendime doğru çekebilirdim. Bu olasılık, karnımın derinliklerinde bir heyecan dalgası yaratarak beni sıcaklık kapladı.

"Drustan." Tek kelimeyi söylemeyi başardım, sonra sessizliğe gömüldüm, beynime başka bir şey söylemesini sağlayamadım. Gözlerim onun sinsi gülümsemesinden güçlü boğaz çizgisine kayarken, tadının nasıl olacağını merak ettim.

Bacaklarımın arasında yasak bir arzu ile zonklayan bir titreşim başladı.

Drustan hızlı ve vahşi bir şekilde sırtıttı. "Bence beni aramaktan zevk alıyorsun Kenna, ve bunun nedenini çok iyi biliyorsun."

"Hayır. Yani, seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum, ama..." Oh, durumu daha da kötüleştiriyordum. Sessizce durdum ve ona geniş gözlerle baktım.

Elini yanağıma koydu. "Sen de bana karşı her zaman dürüst oldun," diye fısıldadı. "Şimdi durma."

Diğer eli belime dolandı, sonra beni kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Oh.

Ağzı sıcak ve yumuşaktı, tadı duman ve baharat gibiydi. Dilini ağzıma bastırırken inledim, sonra tüm vücudumdaki ateşle ona karşılık verdim. Hareketlerim beceriksizdi, ama o başımı eğdi ve kontrolü elinde tutarak bana nasıl yapılacağını öğretti.

Daha önce birkaç köy delikanlısını öpmüştüm. Hiçbiri bunun gibi olmamıştı. Onlar, genellikle aniden başlayan ve aynı hızla biten, rahatsız edici dudak ve diş çarpışmalarıydı; bir dürtü, bir merak ya da bir özgürlük, peşinden gidilecek bir şey değildi.

Bu ise... Erimiş çikolataya batmak gibiydi. Sıcak bir banyodan sonra kuş tüyü yatağa gömülmek gibiydi. Kendimi eriyip gittiğimi hissedebiliyordum, her yalamada ve emmede ruhumun parçaları ona düşüyordu.

Sonra dudağımı ısırdı ve bilincim aniden geri döndü. Vücudum onun için acıyordu. Midem gergindi, aşağıdaki hassas bölgelerim ihtiyaçtan zonkluyordu. Boynunu kavradım ve onu kendime doğru çektim, ona bastırdım, içimde derinlerde oluşan acıyı dindirmek için bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım vardı.

Ağzıma karşı hırladı ve saçımı tutup başımı sabit tuttu. Ben de karşılık olarak tırnaklarımı sırtına geçirdim ve onun titremesinden memnun oldum.

"Yıldırım tutmak gibi," diye fısıldadı dudaklarıma, sonra tekrar öpmeye başladı. Beni sertçe öptü, dili, dudakları ve dişleri beni yiyip bitiriyordu, elleri beni o kadar sıkı tutuyordu ki, belime ve kafama damga vuruyormuş gibi hissettim. Nefes nefeseydim, tamamen kontrolümü kaybetmişim. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hayal bile etmemiştim...

Öpücük, başladığı kadar ani bir şekilde sona erdi. Beni kendinden uzaklaştırdı, erimiş gözlerle bana bakarken nefes nefeseydi. "Gitmelisin. Tabii bunu şimdi bitirmek istemiyorsan."

Kalbim deli gibi atıyordu. Bunu şimdi bitirmek istiyor muydum? Aylardır onu istiyordum, ama şimdi o da bana aynı şehvetle bakıyordu ve bu gerçeklik beni korkutuyordu.

"Ben... ben..." Boş boş ona baktım, elim boğazıma bastırılmıştı.

O memnuniyetsiz bir ses çıkardı ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu bir evet değildi, yani sen gidemezsen, benim gitmem gerek." Kemerinin altındaki bir şeyi düzeltirken yüzünü buruşturdu. Vücudunun benimkine tepki verdiğini fark edince yüzüm kızardı. "Bunu bir düşün," dedi kapıya doğru yürürken.

"Bekle," dedim, sonunda biraz mantıklı davranmaya karar vererek. Omuzları gerginleştğinde, açıklamaya çalıştım. "Yani, merak ettim de... neden bir insana böyle bir şey yapasın ki?"

Alçak ve baştan çıkarıcı bir kakhaha attı. "Hepimiz Osrice değiliz." Gözleri üzerimde dolaştı. "Ve sen çok lezzetli görünüyordun."

Kapı arkasından kapandı, beni titreyerek ve yalnız bıraktı.

Hala vücudumu ısıtan heyecana rağmen, hemen ardından Kan Evi'nin **ön odasına gittim**. Neyse ki, o soğuk, karanlık oda ateşimi söndürmeye yaradı ve birkaç dakika içinde, ne olduğunu henüz tam olarak anlamamış olsam da, normal nefes almaya başladım.

Beni öpmüştü. Drustan beni öpmüştü. Ağzıyla. Ağzıma. Bu... Koridorda ayak sesleri duyduğumda, hızla dönen düşüncelerimi durdurmaya çalıştım.

Kallen kemerli kapıdan içeri girdiğinde bakışları hemen beni buldu.

"Void House'daki herkes karanlıkta görebiliyor mu?" diye sordum, o odaya girerken. "Una'nın Void denemesi sırasında görebilmesi pek adil görünmüyor."

"Sadece en güçlüler. Una, denemeleri geçip tam sihir gücünü kazanana kadar bu yeteneği geliştiremez." Birkaç adım ötede durdu. Dış koridordaki kırmızı meşale ışığı arkasında durduğu için yüzünü göremedim.

"Drustan'la Hector hakkında konuştum,"

dedim. "Öyle mi? Çok verimli olmuş."

"Hemen yap dedin."

"Daha önce 'yakında' dediğin için, tedbirli davranmanın en iyisi olacağını düşündüm."

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. "Hector'un soğuk, hesapçı ve bencil olduğunu söylüyor." "Bunu herkes biliyor." Kallen hiç rahatsız olmamış gibiydi.

"Ben bilmiyordum. Şimdi bana verdiğin görevi yerine getirdim, işimiz bitti." Onun etrafından dolaşmaya başladım, ama kolumu tuttu.

"Öyle değiliz. Ateş prensinin sana söylediği tek şeyin bu olduğundan emin misin?"

Cevaplarımdan hoşlanmazsa, istediğini ona verecektim — ama daha sonra pişman olabilirdi. "Hector'un babanı öldürdüğüne dair söylentiler olduğunu söyledi."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve cevap verdiğinde sesi soğuk ve mesafeli idi. "Sıradan bir söylenti. Başka ne var?"

Kolumu ondan çekmeye çalıştım ve şaşırtıcı bir şekilde, o da bıraktı. "Hector'un yatak partnerlerinin savunmasız olmasını sevdiğini söyledi." Bu soğuk periden duygusal bir tepki alabilecek bir şey var mı diye merak ederek sözleri tükürdüm. "Ne kadar ilginç bir kardeşin var."

O kadar hızlı önüme geldi ki, hareket ettiğini görmedim. Beni sarsmak istercesine tuttu, ama elleri omuzlarımda gerildi, parmakları ince kumaşın içinden sertçe bastırdı. Nefesi durgun havada hırıltılıydı.

Sonra, kendini kontrol etmiş gibi, beni bıraktı ve uzaklaştı. "Teşekkür ederim." Sesi, bastırılmış bir duygu ile titriyordu. "Bir sonraki görevin, Drustan'ın kiminle buluştuğunu bana söylemek. Seninle ve diğerleriyle ne hakkında konuştuğunu. Onun hareketleri ve görüşleri hakkında bana söyleyebileceğin her şeyi."

"Elbette."

Bu sözü yerine getirmeye niyetim yoktu. İkisi arasında, Drustan o ateşli öpücükten önce bile benim sadakatimi kazanmıştı. Artık birbirimize dokunduğumuza göre... onu asla ihanet etmeyecektim.

"Gidebilirsin."

Kallen'in yanından geçtim, sorgulamanın orada bitmiş olmasına şükrederek.

Koridora adımıımı attığımda, "Kenna," dedi.

Gerildim ve ona baktım, ancak karanlık odada hiçbir şey göremiyordum. "Evet?" "Duman kokuyorsun."

Drustan'ın dudaklarının benim dudaklarımdaki izini ve ağızımda bıraktığı ateşli tadı hatırlayarak kızardım. "Mutfağın yanıdaydım."

Uzaklaşırken sesi peşimden geldi.

"Yalancı."

Ertesi hafta bir **başka resmi akşam yemeği düzenlendi**. Bir önceki yemekte olanları bildiğim için, adayların masasının arkasında duran stoik hizmetkarlar sırasına girdiğimde gergin hissettim. Aidan birkaç sıra ileriden bana doğru baktı ve başını eğerek selam verdi. Ben de gülümsedim ve ikimizin rahatça konuşabileceği bir yerde olmayı diledim.

Bu yemek de ilki kadar abartılıydı. Dolu dolu meyve sepetlerinin ardından, kızarmış kuzu eti, elma dolması kızarmış ördek ve peynir, patates ve pırasa ile doldurulmuş kremalı turtalar servis edildi. Her yemek, baharı kutlamak için çiçeklerle süslenmişti. Şarap, neyse ki hafif, yarı saydam bir kırmızıydı, idamlar sırasında içtiğimiz kanlı sıvı değildi ve bu sefer hizmetçilere şarap ikram edilmedi. Earth House'dan gelen periler, yukarıda kıvrımlı desenler çizerek uçuyor ve ara sıra toplantıya gül yaprakları serpiyorlardı.

Tatlılar bittiğinde ve kimse katledilmediğinde, daha rahat nefes almaya başladım.

Belki de bir geceliğine barbarlıktan kurtulmuşuk.

Dans zamanı gelmişti, ama kral ev sahipleri ve Kallen ile birlikte kürsüde oturmaya devam etti ve kimse onun izni olmadan hareket etmeye cesaret edemedi. Sonunda Osric ayağa kalktı ve ellerini çırpı. Normalde bu noktada bir konuşma yapardı ve Fae soylularının sandalyelerinden kalkarken şaşkın bakışlar gördüm.

"Yerlerinize oturun," diye emretti.

Periler oturdu ve odada yumuşak bir ses duyuldu: iç çekmeler, fısıltılar, kimsenin yüksek sesle söylemeye cesaret edemediği spekülasyonlar.

Ses aniden kesildi.

Ani sessizlikte, yavaş ayak sesleri duydum. İçimde bir korku belirdi ve yaklaşan korkunç sürprize bakmamak için tüm irademi kullanmam gerekti.

Pol, kollarında küçük bir bohça tutarak yanımdan geçti. Keçinin yüzü hiç görmediğim kadar üzgündü ve altın rengi gözlüklerinin arkasında gözyaşları parlıyordu. Yükünü kürsünün ayaklarına bıraktı ve başını eğerek geri çekildi.

Küçük bir ağlama sesi havayı yırttı.

Dehşet omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. Bir bebek. O bohçanın içinde bir bebek vardı. Battaniye yığınınından küçük bir kol uzanmış, minik yumruğunu sallıyordu.

"Hayır," dedi Drustan, ayağa kalkmaya başladı, ama Osric sessiz olmasını işaret etti. Drustan, yüzünde öfkeyle durdu.

Kallen de öfkeli görünüyordu. Yumrukları o kadar sıkıydı ki, eklemleri derisini yırtacakmış gibi görünüyordu.

"Ciddi bir suç işlendi," dedi Kral Osric bebeğe yaklaşırken. "Mistei'nin soyu saftır. Binlerce yıldır böyledir ve bu kanunu çiğnemenin sonuçlarını hepiniz biliyorsunuz. Öyleyse neden bu tür şeyler" —parmağını bohçaya doğru salladı—"sürekli oluyor?"

Onu öldürme, diye içimden yalvardım. Böylesine korkunç bir şeye karşı soğukkanlı kalamazdım. Kesinlikle kralın üzerine atlayıp gözlerini oyup, karşılığında idam edilirdim.

Bebek battaniyesini kürsüde bırakarak bebeği kucağına aldı. Kıpır kıpır hareket eden bebeği koltuk altlarından tutup odakilere gösterdi ve onun siyah saçlı bir erkek bebek olduğunu görebildim.

Işık Evi masalarından birinden keskin bir çığlık yükseldi ve ardından beyaz bir ışık koridordan aşağı koştu: elmaslarla süslü bir elbise giymiş, sanki tüm dünyası paramparça olmuş gibi görünen bir hanımefendi. Kürsüye doğru koştu, ama kralın muhafızları daha hızlıydı. Onu dizlerinin üzerine çöktürdüler ve kılıçlarını çekerek üzerine eğildiler.

"Lütfen." Yüzünden gözyaşları akarken yalvardı. "Lütfen, majesteleri, merhamet edin."

Kral ona duygusuzca baktı. "Bu çocuğun iki aileden doğduğunu inkar mı ediyorsun?" "Evet, inkar ediyorum. Bu bir hata. Bir hata oldu."

"Yalan için otuz kırbaç. Bu suç için yakında alacağın cezanın üzerine." "Lütfen, bu doğru değil!"

"Başka bir yalan için otuz kırbaç daha."

Ağlayarak yere yığıldı, başını ellerine gömdü ve omuzları titriyordu. Tekrar başını kaldırdığında, odanın uzak köşesinde Void House'un soylularının karanlık, ciddi sıralar halinde oturduğunu gördü. "Lütfen." O yöne doğru elini uzattı. "Bana destek olun. Bize destek olun."

Kimse kıpırdamadı.

Çocuğunun babasına uzanıyor olmalıydı, onunla yatmış ama onun yanında durmak için çok korkak olan babasına. Hector ve Kallen ikisi de saraylarına bakıyorlardı ve Kallen cinayet işlemeye hazır görünüyordu. Çünkü evinin bir üyesi düşüncesiz davranmıştı?

Hayır, onu daha yakından inceledikten sonra kararımı verdim. Acımasız ve kurnaz olsa da, bu yüz, çocuk ve annesi adına öfkeyle yanan birinin yüzüydü. Kral Osric'in sarayındaki bazı canavarlar, sandığımdan daha karmaşık görünüyordu.

"Bu çocuk iğrenç bir şey," dedi kral. "Işık ve Boşluk'tan doğdu. Büyünün her dalının saf tutulması gerektiği şeklindeki en kutsal kurallarımızdan birini ihlal ediyor." Bebek kralın kollarında kıvrınmaya başladı ve ağlamaya başladı.

Kadın hıçkırarak ağladı. "Bu bir kazaydı. Yemin ederim, bir kazaydı. Onu benimle kalmasına izin verin, kralım. Lütfen. Onu saraydan uzak tutacağım. Ya da beni sürgün edin, hapse atın, ne isterseniz yapın, ama onu yaşatın."

Son kelimedede sesi kırıldı ve benim kalbim de onunla birlikte kırıldı. Kralın önünde tek başına diz çökmüş, çocuğunun hayatını kurtarmak için yalvarıyordu ve ne sevgilisi ne de ailesi onun tarafında değildi. Bunca zamandır Light House üyelerini kötü adamlar olarak görmüştüm. Onları benim gibi kalbi atan, seven, kaybeden ve kim yönetirse yönetsin, kendi iyiliği için doğru olanı yapmak isteyen insanlar olarak görmemiştim.

"Al." Kral bebeği uzattı. "Çocuğunu kollarımdan al." Onu affediyor muydu? İlk kez merhamet gösteriyor muydu?

Drustan ve Kallen'in yüzlerine bir bakış, zaten bildiğim şeyi doğruladı. Kral Osric asla merhamet göstermezdi.

Tereddütle ona doğru yürüdü. Bebeği kollarının arasına sıkıca aldıktan sonra, ağlayarak onu sıkıca sarıldı.

Kral gülümsedi ve parmaklarını şıklattı.

Annenin etrafında, yanardöner kanatları ve mor tenleri olan Underfae'ler belirdi. İçlerinden biri çocuğu kollarından koparıp havaya fırlattı ve kalabalığın üzerinden uçarak gözden kaybolana kadar yükseldi.

Kadın çığlık attı. Ve çığlık attı. Ve çığlık attı.

Yanaklarımdan akan gözyaşlarını durduramadım. Ağlayan tek kişinin ben olmadığımı bilerek hıçkırarak ağladım. Drustan ve Kallen'in bana çok farklı ifadelerle baktıklarını da fark ettim. Drustan'ın ifadesi yumuşak ve keder doluydu, ama Kallen'inki işkence görmüş gibiydi — başına gelenlere izin verdiği için vicdan azabı çeken ve lanetlenmiş birinin yüzü gibiydi.

Kral Osric bize bunu yapmıştı. Bizi zulmüne tanık etti ve çok fazla gücü olduğu için hiçbir şey söylemedik. Suç ortağı olduk.

Geri kalan Underfae'ler, yere yığılmış ve kontrolsüz bir şekilde ağlayan kadının etrafındaki yerlerinden kıpırdamamışlardı.

"Yalanları için altmış kırbaç," diye emretti kral. "Ve sonra suçu için altmış kırbaç daha." Osric, Underfae'ler periye kaldırıp elbisesinin üst kısmını yırtıp onu eğilmeye ve kollarını kürsüye dayamaya zorlarken gülümsedi. "Yaraların iz bırakması için üzerine ot sürün. Kaybettiği şeyi her zaman hatırlamasını sağlayın."

Underfae'lerden biri, metal dikenli deri kırbağını açtı. Kolunu geri çekti ve vurdu.

O çığlık attığında ben irkildim. Sırtından kan fışkırdı ve beyaz elbisesinin kalıntıları lekeledi. Ona tekrar vurdu ve derisine acımasız kırmızı çizgiler kazıdı. Her vuruşla, doğal Fae ışıltısı soldu ve yerini ham, pürüzlü yaralar aldı.

Kusmak üzereydim. Çaresizlik içinde, dikkatimi Drustan'a verdim. O da her darbeye birlikte titriyordu, ama dövülmeyi izlemekten hiç gözlerini ayırmadı. İzleyen kalabalığın yüzlerinde de beklediğim gibi mide bulandırıcı bir sevinç yoktu. Bazıları sessizce ağlıyordu, çoğu donakalmış gibiydi, ama her kırbaç darbesini izliyorlardı.

Lara masanın kenarını o kadar sıkı tutuyordu ki, canı acıyormuş gibi görünüyordu. Yüzü donmuş bir şekilde katliamı izliyordu, ama sonra gözleri benimkilere kaydı ve onlarda keder ve dehşet gördüm.

Sessiz bir iletişim aramızda hızla geçti, ikimizin de dile getiremediği ortak bir çılgılık, sonra dikkatini çılgılık atan perinin üzerine çevirdi ve kanın yakut rengi yaylar halinde sıçramasını gözünü kırpmadan izledi.

Kanlı manzara midemi bulandırır da, ben de bakışlarımı geri çevirdim. Bu peri, çocuğunu korumak için yeterince cesurdu. Eğer bu cezayı çekmek zorundaysa, en azından ben de bunu izleyecek kadar cesur olabilirdim.

Kalabalık, kadının sırtından etlerinin sıyrılmasını izlerken, birçok türde güç olduğunu düşündüm. Bir krala karşı çıkma gücü, geleneklere karşı sevme gücü... ve gerçeğe bakma, onun dehşetini görme ve geri adım atmayı reddetme gücü.

İş bittiğinde, kadın bilinçsiz ve kanlar içinde kürsünün önünde yatıyordu.

"Kadeh kaldırın!" Kral kadehini kaldırdı ve içindeki sıvıyı bir dikişte içti, neredeyse hiç kimsenin onunla kadeh kaldırmadığını fark etmemiş gibi görünüyordu.

Ziyafetin ardından **Lara'yı** Earth House'a **geri götürdüm**. Taş koridorlarda hızlı ve sessizce ilerledik, tek kelime etmeden karşılıklı anlaşarak. Earth tüneline ulaşır ulaşmaz, gecenin karanlığında parlak ıslak duvarları, Lara'dan titrek, yarı ağlamaklı bir ses çıktı. Omuzları içe doğru kıvrılırken, titreyen elini karnına bastırdı.

Boğazım düğümlenmişti ve nefes alamıyordum. Artık kimsenin bizi göremeyeceği bir yerde olduğumuz için, içimde tuttuğum korku beni sarsıyordu. Elim suya koyup parmaklarımı saran soğuk hissettirdi ve suyun başımı kaplayıp ciğerlerime sızmasının nasıl bir his olacağını hayal ettim.

"Bunu nasıl yapabildi?" diye sordu Lara, sesi titriyordu. Henüz konuşmadan başımı salladım.

Ayaklarım beni eve kadar götürmek istemiyordu. Ayak parmaklarımın altındaki toprağı ve yeşil şeylerin kokusunu özlüyordum, ama Earth House'un kendi baskıları vardı. Prenses Oriana çoktan oraya varmış, Lara'ya duygularını daha iyi saklaması konusunda nutuk atmaya hazır, hatta belki de gecenin olaylarını siyasetin bedeli ya da gerekli bir ders olarak görmezden gelmeye hazır olabilirdi. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Lara bana bazen parlak bir bahçeyi, Selwyn ise köpüren bir pınarı hatırlatıyorsa, Oriana buz gibiydi — soğuk ve sert, iç çekirdeğine hiçbir şeyin dokunamayacak gibi görünüyordu.

"Bu..." Yeterince uygun bir kelime bulamayıp sözlerim kesildi. "Tarif edilemez derecede acımasızdı."

"Bir bebek," dedi Lara. Eteğini tuttu, aşağıya baktı ve kan sıçramasından dolayı satenin üzerinde koyu bir leke olduğunu fark ettim. "*Bebeğini* aldılar."

Ağzımda acı bir tat doldu, ama onu yuttum. "Ne olacağını biliyor muydun? Onu getirdiklerini gördüğünde?"

Tereddüt etti. "Ben... bilmiyorum. İki evin çocuklarının evlenmesi her zaman yasak olmuştur, bunu herkes bilir, ama duruşma sezonu başlayana kadar hiçbir akşam yemeğine davet edilmedim. O..." Daha da uzun bir sessizlik oldu. "Hayal edebileceğimden daha kötüydü."

"Anne yaşayacak mı?" diye sessizce sordum. O kadar çok kan vardı ki, bir vücudun alabileceğinden daha fazlasıydı.

"Evet," dedi Lara. "Ama yaşamak isteyecek mi?"

Gözlerim bu sözlerle bulanıklaştı. "Mistei'de kimse nasıl çocuk sahibi oluyor?"

"Bilmiyorum." Lara'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve onu sildi. "Bir gün istediğimi sanıyordum, ama şimdi..."

Arkamızda ayak sesleri duyuldu, taşların üzerinde terliklerin yumuşak fısıltısı. Dönüp baktığımda Prenses Oriana'nın yaklaştığını gördüm. Başı dik, yüzü sakin. Soluk mavi elbisesinin önü de kanla lekelenmişti, dalların üst üste binmiş gibi düzensiz çizgiler halinde.

Lara'nın eline hafifçe dokundum ve Lara hemen duruşunu düzeltti, yanaklarından son damla nemi sildi ve annesine döndü.

"Neden burada duruyorsun?" diye sordu Oriana Lara'ya.

"Biraz zamana ihtiyacım vardı."

Oriana'nın ağız onaylamayan bir şekilde kıvrıldı. "Evdeki herkes seni burada bulabilir."

Çenemi sıktım ve öfkemi görmemesi için başımı eğdim.

"Sadece bir dakika durduk." Lara dudağını ısırdı ve söylemek istediği sözleri zorla tuttuğunu görebiliyordum. Oriana sessizce izliyordu, belki de Lara'nın söyleyecek daha çok şeyi olduğunu hissediyordu.

"O sadece bir bebektir," diye patladı sonunda.

Oriana alaycı bir şekilde güldü ve su kıvrımına doğru baktı. "Asla sadece bir bebek değildir," dedi. "Bunu şimdiye kadar anlamış olduğunu sanıyordum."

"O birinin çocuğuydu," dedi Lara, düşünmeden devam etti. "Annesi..."

"İtaatsizliğin bedelini biliyordu. Ve bir şeyi sevmenin bedelini." Bunun üzerine Oriana yanımdan geçip gitti. "Beş dakika içinde evde olmanı bekliyorum, Lara."

Onun uzaklaşan sırtını izledim ve kalbimin bu kadar farklı şekillerde nefret etmeyi ne zaman öğrendiğini merak ettim.

Lara eve döndü, ama istemiyorsam onunla gitmeme gerek olmadığını söyledi. Elbisesinin yanlarında onu gevşetmek için kopçalar vardı; benim yardımım olmadan da soyunabilirdi. Ben de kamuya açık koridorlara döndüm, damarlarımdan akan ve hareket etmeyi bıraktığımda midemi bulandıran öfkeli enerjiyi yakmam gerekiyordu.

Ayaklarım beni İtfaiye Binası'na götürdü.

Nedenini tam olarak bilmiyordum. Bir oyukta dinlenirken ve güvenli bir mesafeden alev duvarını izlerken bu soruyu düşündüm. Belki de Drustan bu gece kederini gösterdiği içindi. Belki de beni öptüğü içindi. Belki de benim hizmetlerime ihtiyaç duymayan bir arkadaş olduğu içindi — yardımımı memnuniyetle kabul etmişti ama pek ihtiyacı yoktu — ve yine de benimle konuşmak istemişti.

Yere çöktüm ve saatlerce orada oturup dans eden alevleri izledim. Peri periyodik olarak gelip gidiyordu, ateş perdesi etraflarında açılıyordu, ama çok azı bana bir bakış attı. Ortam kasvetliydi ve kısa süre sonra kimse ateşin içinden geçmedi. Fae'ler, kralın dokunamayacağı tek yer olan evlerinin bölgelerine sığındıkları için herkes için erken bir geceydi.

Kendi evim olsaydı, asla dışarı çıkmazdım. İnsanlarımı orada güvende tutardım. Mistei'ye kıyasla küçük olurdu, ama sürekli korku içinde yaşamaktan kesinlikle daha iyi olurdu.

O oyukta uykuya daldım ve uyandığımda Drustan başımda duruyordu. Beni ayağa kaldırdı ve ben de sessizce onu öpüştüğümüz odaya kadar takip ettim. Kapıyı kapattı ve yine turuncu bir ışık kapıyı boyadı, bizi içeri kilitledi. Masaya doğru büyük adımlarla yürüdü ve sırtını bana dönerek masaya yaslandı. Kolsuz tuniğinin altındaki kol kasları belirgindi ve parmaklarının üzerinde alevler titriyor, havaya sıcak bir ısıltı yayıyordu.

Ona doğru birkaç tereddütlü adım attım. "İyi misin?" "Hayır."

Odadaki tek mobilya parçalarından biri olan kırmızı ve sarı çizgili kanepeye çöktüm. "Bebeğe ne olacak?"

O sert bir ses çıkardı. "Artık o bir changeling. İnsan dünyasına gönderilecek, bir bebekle değiştirilecek ve yaşlanıp yalnız başına ölecek."

Değiştirilmiş bebekler gerçek miydi? İnsanlar için bir efsaneydi. İnsan çocukları kılığına giren bu Fae bebeklerinin tuhaf, büyü ve kötü niyetli büyüdükleri, bize perilerin hala var olduğunu hatırlatmak için insanlara yapılan bir şaka olduğu söylenirdi. Tanıdığım hiç kimse bunlardan biriyle karşılaşmamıştı.

"Neden?"

Drustan hala bana dönmüyordu. Parmakları masayı tıklاتیyordu. "Uzun zaman önce," dedi, "çünkü bu hikayeler hep böyle başlar, Mistei'nin Fae'leri daha zayıftı, ama her birey altı hanenin güçlerinin farklı miktarlarına sahipti. Tabii ki kimse bunu doğrulayamaz. Bunu hatırlayan kimse hayatta değil ve çok, çok uzun süre yaşamış Fae'ler var. Ancak bu bizim geleneklerimizin bir parçası, bu yüzden belki de bunda bir gerçeklik payı vardır."

"Fae, kendilerine benzer sihirli yeteneklere sahip sevgililer edindikleri takdirde, ailelerinin en güçlü güçlerini artırbileceklerini fark ettiler. Güçlenmek için üremeye başladılar. Sonunda bugün gördüğünüz sonuca ulaştık: altı hanedan, şimdi beş, her biri bir sihir dalında uzmanlaşmış: Toprak, Ateş, Işık, Boşluk, İllüzyon ve Kan. Kimliklerimiz güçlerimizle tanımlanmaya başladı. Hanedanlarımız ayrıldı ve bilgi paylaşımını bıraktı."

Başını salladı ve ellerini yalayan ateşe baktı. "Böylesine soğukkanlı bir üreme planının sorunu, aşkı hesaba katmamasıdır. Ve bir toplum Fae'ler kadar bölünmüş olduğunda, iki hanenin büyüüne sahip bir çocuğa yer kalmaz. Bir zamanlar iki dünyanın çocukları olarak adlandırılan bu çocuklar, dışlandılar, hizmetçiye dönüştürüldüler veya hanelerin duvarları içinde tutuldu. Kral Osric'in hükümdarlığının başlangıcında, onlar değiştirilmiş çocuklar oldular."

Sadece sevgiden çok gücü önemseyen bir dünyaya doğdukları için kaç çocuğun acı çektiğini merak ettim. "Neden sadece o zaman?"

"Çünkü Osric bir tiran," diye tersledi, parmaklarındaki alevler daha da yükseldi, "ve bizi ayrı tutmak ve ittifak kurmamamızı sağlamak onun yararına. Işık ve Boşluk'un çocuğu... Bu hanedanlar arasında bir bağ oluşmaya başlasa ne olurdu, hayal edebiliyor musun? Osric, Işık'ın desteğiyle tahta çıktığından beri bu hanedanlar düşman. Bir çocuk bir fark yaratmayabilir, ama melezeleşme devam ederse..."

"Hanedanlar ittifak kurmaya başlayabilir."

Kral Osric güçle yönetiyor ve gücü Işık'ın sarsılmaz desteğiyle daha da güçlendi. Bu destek sarsılırsa ya da diğer hanedanlar bir anlaşma yaparsa, kral kendini başka bir isyanla karşı karşıya bulabilir."

Ne kadar acı. Ne kadar çok hayat kaybedildi ve gelecekler çalındı. "Ama neden bebekleri insan dünyasına gönderiyorlar?"

"Osric muhtemelen bunun onları öldürmekten daha acımasız bir ceza olduğunu düşündü. O çocuk her halükarda ölecek - Fae'lerden ayrı kaldığı için, sınavlara girip ölümsüzlüğü kazanamayacak. Bu şekilde ebeveynler, çocuklarının pis insanlar tarafından yoksulluk içinde yetiştirildiğini bilecekler. Oğlan kısa, sefil bir hayat yaşayacak ve yalnız ölecek."

"Pis insanlar," diye tekrarladım, bu sözler beni derinden etkilemişti.

Drustan sonunda bana dönüp baktı. Yüzünde ciddi, yorgun çizgiler vardı. "Osric böyle düşünüyor."

Ona olan öfkemi bırakarak iç geçirdim. "Yani insan bebekleri karşılığında buraya getiriliyor." Bu, güneşin altında yaşamış olduklarını hatırlamayan hizmetçileri açıklıyordu. "Ve Fae, dillerini kesip, çalışabilecek duruma gelir gelmez onları çalıştırıyor ve kimse onların yaşamlarını ya da ölümlerini umursamıyor."

"Kenna..." Bana uzandı, ama ben yüzümü çevirip avuç içlerimi gözlerime bastırdım.

"Nasıl olur da çocukları ebeveynlerinden koparabilir?" Tüm çabalarıma rağmen, gözyaşlarım ellerimin altından sızarak yanaklarımdan aşağı damladı. "Sadece peri ebeveynleri değil, insan ebeveynleri de. O çocuklar sevilirdi."

Sözlerim şiddetliydi ve umutsuzluğumun bir kısmının, babamın beni o şekilde sevmemiş olmasından, sevginin yükünü taşımaktansa beni terk etmesinden kaynaklandığını belirsiz bir şekilde fark ettim. Bu, yas tutmak için bencilce bir sebepti, ama duygularım geçmişle ve şimdiki zamanla o kadar iç içe geçmişti ki, ipleri birbirinden ayırmak neredeyse imkansızdı. Tumbledown'a hiç ait olmamıştım, ama buraya da ait değildim, aşağıda hapsedilmiş insanlar da buraya ait değildi, tüm hayatlarını insan dünyasında geçirip kendilerini yabancı hisseden ve bunun nedenini asla bilemeyen periler de oraya ait değildi...

Güçlü eller omuzlarımı kavradı ve beni döndürdü. "Teşekkür ederim," dedi Drustan şiddetle. Bir yanağımdaki gözyaşlarını öptü, dudakları nemli tenime sıcak bir şekilde değdi. "Öfken için teşekkür ederim."

"Neden?" Yanaklarımdaki kalan gözyaşlarını sildim. "Neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Ben canavar değilim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Uzun bir sessizlikten sonra benden uzaklaştı. "Bir arkadaşım vardı." Sözleri kesik kesikti. "En yakın arkadaşım, Fire House'dan Mildritha adında bir hanımefendi. Birlikte büyüdük ve doğrusu, onun sadece bir arkadaşımın daha fazlası olmasını hep istedim. Ama yüzyıllar boyunca bağımsızlığını tercih ettiğini söyledikten sonra, başka birine aşık oldu. Earth House'un genç varisine aşık oldu."

Bu gerçek beni yıldırım çarpmış gibi etkiledi. "Leo." Lara'nın kayıp kardeşi.

Drustan başını salladı. "Altın sarısı saçları ve on savaşçının kendine güveniyle oldukça etkileyici biriydi. Mildritha ona aşık oldu, o da ona. Sonunda, Mildritha'nın hamile olduğu ortaya çıktı. Boğazım düğümlendi. "Kral bunu öğrendi."

"Öyle oldu. Mildritha doğum yapmadan önce, herkesin önünde kırbaçlandı." Drustan'ın yüzü acıdan buruştu. "Hiçbir protesto kralı ikna edemedi. Ve Leo... O iyi biriydi. Onun yanında durdu, onunla birlikte cezalandırıldı. Doğumdan sonra ne olacağını bilen Leo, onu ve bebeği oradan uzaklaştırmak için çaresizce uğraştı." Boğazı titredi. "Osric'in tepenin dibindeki koruma duvarlarını aşmaya çalışırken öldü."

Bir ses çıktı ağızımdan, paylaşılan kederin yumuşak bir "oh"u.

"Doğumdan sonra, Mildritha'nın çocuğu ondan alındı," dedi Drustan. "Bir hafta bile geçmeden, kendini öldürdü."

Hikaye trajik ve kaçınılmaz sonuna ulaştığında, yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzüldü. Drustan ve kaybettiği arkadaşı için gözyaşları. Yalnız başına büyümek zorunda kalan peri çocuğu ve köleliğe zorlanan insan çocuğu için. Mildritha ve Leo'nun mahkum aşkları için, Lara ve kaybettiği kardeşi için. Drustan'ı kollarıma aldım ve sıkıca sarıldım. Bir an tereddüt ettikten sonra, sanki teselli edilmeye alışkın değilmiş gibi, o da bana sarıldı.

"Bebeği hiç aramaya çalıştın mı?" diye sordum, sözlerim omzuna çarparak boğuk bir sesle çıktı.

"Kral, koruma alanının ötesine geçmeme asla izin vermez. Oradan geçmesine izin verilen tek periler, onun uşakları ya da bazen diğer saraylardan gelen ziyaretçilerdir. Onlardan birinden yardım istemeyi düşündüm, ama çok riskli."

"Diğer mahkemeler mi?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Buraya mı geliyorlar?"

Eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Gözyaşlarımdan tuzu, onun dumanlı, baharatlı tadı ile karışmıştı. "Evet. Bazıları Beltane ve Ateş Denemesi için ziyaret edecek."

Boğazım ağrıyordu. "Diğer mahkemeler buradan daha mı iyi?"

"Her saray kendine özgüdür. Bazıları daha acımasızdır, bunu hayal edebiliyor musun?" Hayal edemiyordum. "Ama bazıları daha nazik mi?"

"Evet." Şakağıma öptü. "Bazıları daha nazik."

Yüzünü okşadım, o da okşamama karşılık verdi ve avucumu burnuna sürttü. "Belki bir gün bu saray da daha nazik olur."

Ateş denemesinden **önceki son etkinlik** bir piknikti. Şimdiye kadar yaşadığım her şeye kıyasla garip bir şekilde zararsız görünüyordu, ama yine de elime sepetimi alıp Lara'nın peşinden sıcak bir bahar gününe çıktım.

Bir battaniye serdim, çimlerin üzerine yemek tabaklarını koydum ve Aidan'ın yanına, yakındaki bir ağacın altına çekildim.

"Fae normalde bu kadar sık yer üstüne çıkar mı?" diye sordum. Bu güneşli yamaç hala daha büyük bir hapishanenin parçasıydı, ama özgürlük illüzyonu yaratıyordu.

"Hayır," dedi. "Deneme yılları özeldir. Büyük festivaller her zaman yer üstünde yapılır, ama bunun gibi etkinlikler normalde olmaz."

Ben gölgeli bir yer seçmişken, Aidan dalların arasındaki boşluğun altında durmuş, yüzünü güneşe doğru kaldırmıştı. Gözleri mutluluktan kapalıydı.

Ona gülümsedim. "Mutlu görünüyorsun." "Ateş perileri sıcaklığı sever."

"Ateş Evi'nin içi nasıldır?"

O memnuniyetle iç geçirdi. "Çok sıcak ve çok dramatik. Mobilyalar alevin her tonunda ve her yerde meşaleler var. Yeraltı kaynaklarından beslenen sıcak banyolar ve her odada yastık yığınları var, böylece her zaman sıcak ve rahat hissedebilirsin. Bazı odaların halıları bile ateşten yapılmış. Bütün mekan titriyor ve parlıyor, koridorlar aromatik dumanla dolu." Bu resmi çizerken sesi rüya gibi geliyordu.

"Gerçekten dramatik görünüyor." Sıcak banyolar ve yastık yığınları hoş olurdu, ama Earth House'un rahatlatıcı atmosferine ateş halılarını tercih edebileceğimi hayal edemiyordum.

Aidan göz kırptı. "Bir köşede her zaman içki içen ya da sevişen biri de vardır."

O kişinin Drustan olduğunu kaç kez merak ettim. Şüphesiz sık sık. Kıskançlık duygusunu bastırdım. O bir prensdi ve prens olmasa bile, öpüştük diye o benim olamazdı.

Bir çıt sesi duydum ve Lara ile etrafında oturan adayların bana baktığını fark ettim. Aidan "İyi şanslar" diye fısıldarken, onun yönüne doğru yürüdüm.

Lara'nın yanına vardığımda reverans yaptım. "Evet, hanımefendi?"

Gözlerime tam olarak bakamıyordu. "İşte geldi," diye gruba duyurdu. Gytha, Talfryn, Una, Karissa ve Markas beni ilgiyle incelediler.

Hayvanların avcılarının yakında olduğunu fark etmesi gibi, duyularım tetiklendi. Neden bana bakıyorlardı?

"Hayvanınız çok küçük." Karissa eliyle ağzını kapatarak kıkırdadı. "Bir çocuk gibi."

Gözlerimi devirme isteğine direndim. Boyum kısaydı, evet, ama o kadar da kısa değildi. *Boyumun kısalığı* insan dünyasında küçük bir rahatsızlık yaratıyordu, ama heykel gibi Fae'ler arasında bir hakaret gibi görünüyordu.

"Çirkin de," dedi Gytha. "Küçük bir goblin

gibi." Gytha, Karissa ve Markas güldüler.

Bu sözlerden incinmek aptalcaydı, özellikle de bunların doğru olmadığını bildiğim halde. Gytha ve Karissa sadece Lara'yı küçük düşürmek için bir oyun oynuyorlardı.

Una keskin, koyu renkli gözleriyle beni inceledi. Boşluk hanımı şimdiye kadar en başarılı adaylardan biriydi ve birden fazla hizmetçi onun başarısına bahis yapıyordu. Her zamanki gibi diğer adaylardan daha sade giyinmişti, bol kesimli siyah keten bir elbise giyiyordu. "Hiç goblin gördün mü, Gytha?" diye sordu. "Nedense sanmıyorum."

"Neden şüphe ediyorsun?"

Una'nın gülümsemesi kötücül bir zehirle doluydu. "Çünkü senin Nasties'i ziyaret edecek cesarete sahip olduğunu hayal edemiyorum."

Bu sözün ardından daha fazla kahkaha duyuldu. Gytha, Una'ya öfkeyle baktı, ama Void hanımefendi sakinliğini korudu, bu yüzden Gytha dikkatini bana çevirdi. "Saçı dikenli çalı gibi. Kralın sana bu kadar çirkin bir hizmetçi verdiği için şok oldum, Lara."

Lara hala gözlerime bakmıyordu. Omuz silkti.

Her yeni alaycı sözle midem daha da ağrıyordu ve Lara'yı Anya ile karşılaştırmama kararım sarsıldı. Anya, bir arkadaşının ihtiyacı olduğunda asla yanında durmazdı.

"O, hizmetçinin efendisini yansıttığını bilir." Arkamdaki ses Garrick'in geldiğini duyurdu. Işık adayı yaklaşırken omurgamı dik tuttum. Onu arkamda hissedebiliyordum, boynumdaki tüyleri diken diken eden ağır bir karıncalanma. "Senin bir güzellik olduğunu söylüyorlar, Lara. Belki de kral, kişiliğinin diğer yönlerini yansıtmak istemiştir."

Talfryn ayağa fırladı. "Lady Lara'nın kişiliği yüzü kadar güzeldir." "Talfryn," dedi

Lara sessizce.

"Bu doğru." Talfryn kararlıydı. "Kimsenin evimin varisini küçük düşürmesine izin vermeyeceğim."

Garrick güldü ve ben, onun parmağı yukarı doğru çekilmiş saçlarımın altından enseme okşarken irkildim. "Hiç şansın yok, Talfryn. Seni sakatlamadan önce otur."

Talfryn, onuruna yakışır şekilde ayakta kaldı.

Garrick'in zulümde sık sık müttefiki olan Markas ayağa kalktı ve Garrick'in yanına gitti. Artık ikisi de arkamdaydı. Dönüp yüzlerine tükürmek çok cazip gelse de, buradaki rolüm bu değildi ve bu Lara'ya kötü yansır ve muhtemelen korkunç sonuçlar doğururdu. İçimi kaplayan gergin enerji ve kaçmamı emreden seslere rağmen hareketsiz kaldım.

"Otur," dedi Lara Talfryn'e, şüphesiz durumu yatıştırmaya çalışıyordu. Sonunda oturdu.

Garrick elini çekmedi. Bunun yerine, parmağı omurgamdan belime doğru kaydı. Bu fazla samimi temas karşısında tüylerim diken diken oldu. "O da sıksa."

"Garrick," dedi Una sıkılmış, soğuk bir ses tonuyla. "Bu eğlence mi olmalı? Çok sıkıcı."

"Sadece bir bulmacayı çözmeye çalışıyorum. Burada Talfryn'in dış görünüşü kadar iç güzelliği de olduğunu iddia ettiği güzel bir Noble Fae hanımefendi var ve burada da onun sıksa insan hizmetçisi var. Belki de güzelliği gizlidir, hmm?"

Yaka yakamdan tutup çekti.

Kumaş direndi ve beni boğdu. Öksürdüm, ellerimi boynuma götürdüm, ama dikişler onun gücü altında kopmaya başladı. Elbisem omuz dikişinden yırtıldı.

"Kes şunu, Garrick." Lara etkisiz bir el uzattı.

Markas güldü ve sonra elbisenin diğer tarafına saldırdı. Kolumu çekerek beni sendeletti. Elbise Garrick'in tarafında tamamen yırtıldı, ön kısmı gevşedi. Kendimi örtmek için çabaladım. İç çamaşırı giyiyordum, ama peri iç çamaşırları çok inceydi ve pek bir şey gizlemiyordu.

Hançer kol bandı çılgınca vızıldıyordu, üst kenarı artık Garrick'in parmaklarından sadece birkaç santim uzaktaydı. Kolumu birkaç kez daha çekseydim, her şey açığa çıkacaktı. Kaçmaya çalıştım, ama Markas kolunu belime doladı ve Garrick önümde dolanırken beni sabit tuttu.

Öldür, diye fısıldadı hançer. *İç.*

"Kes şunu." Lara sonunda ayağa kalkmış ve Garrick'in kolunu çekiyordu. Beni savunuyordu, ama çok az ve çok geçti.

Garrick güldü ve elbisenin sarkan eteğini belime kadar yırttı. Terden ıslanan geceliğim cildime yapışmıştı, kumaşı yarı saydamdı. Yüzüm kızardı. Hiçbir erkek beni bu kadar çıplak görmemişti.

"Ne düşünüyorsun?" Ben kendimi korumaya çalışırken, o benim geceliğimin yakasını tuttu. "İnsanların giysilerinin altında gizli bir güzellik var mı?"

Öldür. Dehşetle, hançer koluma doğru kaymaya başladı, vurmaya hazırdı.

Hayır. Onu öldüremezsin. Hançer onu öldürürse, ben de kesinlikle idam edilirdim.

Cezalandır, dedi, ve cezalandırmak mükemmel bir fikir gibi geliyordu, ama silah taşıdığımı fark eden olursa, silahım elinden alınırdı. Şu anda onu kaybetmeyi göze alamazdım.

Garrick kollarımı itti ve geceliğimi önünden yırttı. Çılgılık attım, kendimi örtmeye çalışırken ona tekme attım, ama Markas bileklerimi tuttu ve kollarımı arkama doğru zorla çevirdi. Göğüslerim tüm piknikçilerin gözleri önünde açığa çıktı. Periler, olan biteni merakla yakındaki battaniyelerden izliyorlardı. Yanaklarım yanıyordu ve kalbim nefret ve dehşetin güçlü karışımıyla hızla atıyordu.

"Devam edeyim mi?" Lara onu tekrar durdurmaya çalışırken Garrick omuz silkti.

Ona vur, diye sessizce yalvardım, ama Lara hala bir aday arkadaşına saldırmak için çok uysaldı. O gülerek belimdeki kumaşı kavrayıp son kalkanımı benden koparmaya hazırlanırken, Lara ona yalvarıyordu.

Hançer kolumdan aşağıya, Markas'ın beni hapseden yumruklarına doğru kaymaya başladı ve kafamda bir nefret melodisi çalmaya başladı. *Cezalandır. Cezalandır. Cezalandır.*

"Kes şunu." Yeni, gürleyen bir ses karışıma katıldı.

Markas beni hemen bıraktı. Saniyeler sonra Garrick de geri çekildi. Kendimi örttüm, elbisenin yırtık parçalarını bir araya getirmeye çalışarak zorlanarak arkamı döndüm.

Lord Kallen birkaç metre ötede, saldırmaya hazır bir yaban kedisi gibi hareketsiz duruyordu. Karanlık gözleri şiddet dolu bir bakışla parlıyordu. "Bunun anlamı ne?" diye sordu, şimdiye kadar ondan duyduğum en soğuk, en korkutucu ses tonuyla.

Yırtık elbisemi göğsüme sıkıca tutarak geriye doğru sendeledim. "Sadece bir oyun." Garrick masumca ellerini açtı.

Una kardeşinin yanına gitti ve kulağına fısıldadı. Una konuşmasını bitirdiğinde, Kallen daha da öfkeli görünüyordu.

"İnsanlar yasak," dedi Kallen. "O Earth House'a ait."

Garrick gülmeye cüret etti. "O bir insan. Ne önemi var? O değersiz."

Kallen o kadar hızlı hareket etti ki, kılıcı Garrick'in boğazına dayanana kadar sadece siyah ve gümüş rengi bir bulanıklık gördüm. "Emirlerimi sorgulamadan önce iyi düşün."

Garrick'in yanında, bir madeni para büyüklüğünde ama hızla büyüyen bir gece lekesi belirdi. Garrick çılgık attı, ama öldürücü karanlıktan geri çekilemezdi, yoksa Kallen'ın kılıcıyla kendi boğazını kesecekti. "Beni öldüremezsin," dedi, cesareti öfkeye dönüştü.

Kallen yavaşça ve korkunç bir şekilde gülümsedi. "Oh, inan bana, öldürebilirim."

Karanlık büyüdü, Garrick'in koluna gittikçe yaklaşıyordu.

"Küstahlığımı bağışlayın, Lord Kallen," diye patladı Garrick. "Emirlerinizi sorgulamak istemedim."

Kallen kıpırdamadı. "Emirlerimi sorguladığın için özür diliyorsun, ama başka bir evin hizmetçisine saldırdığın için pişman değil misin?"

Delik yavaşça yaklaşırken Garrick'in alnında ter damlaları belirdi. "Lady Lara, evinize hakaret ettiğim için beni affedin."

Bana özür dilemedi tabii ki. Garrick'e ölümcül bir bakış attım. Hançer de aynı fikirdeymişçesine vızıldadı.

"Cevabınız nedir, Leydi Lara?"

Lara geniş gözlerle ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi. "Sadece... bir daha böyle bir şey olmasın."

Ilık tepkiye yüzümü buruşturdum ve bir kez daha ihanetin acısını hissettim. Lara, metresim, *arkadaşım*, bunun olmasına izin vermişti. Bunu engelleyebilirdi ama engellemedi.

Boşluk büyüsü kayboldu ve Kallen kılıcını kınına soktu. Bana parmağını şıklattı. "Gel."

Bir kez daha köpek gibi çağrılmaktan rahatsız oldum, ama başka seçeneğim yoktu. Elbisemi tutarak ve titrememi gizlemeye çalışarak, elimden geldiğince kararlı adımlarla ona doğru yürüdüm.

"Onu nereye götürüyorsun?" Lara sonunda benimle göz teması kurdu, yüzünde bir özür ifadesi vardı. Ben bunu görmezden geldim.

"Onu Earth House'a geri götüreceğim. Una'nın hizmetçisi sana hizmet edebilir."

Garrick'in düşmanca bakışları, Void lordu beni yeraltına götürürken peşimden geldi.

"İyi misin?" Kallen, birkaç kat aşağı indikten sonra sordu.

İçimden patlamak isteyen öfkeli sözlerle karşı mücadele ettim. Hançer hala tenime değerek beni kışkırtıyordu. *Cezalandır. Öfkelen. Nefret et. Öldür.* Sonunda, sakinmiş gibi davranmaya devam edemeyecek kadar tedirgin olmuştum. "Tabii ki değilim," diye tükürdüm.

"Garrick'in yaptıkları için üzgünüm." Artık yüzündeki ifadesini okuyamadım; öfkesi yerini sükunete bırakmıştı.

Belki de hepsi gösteriş içindi. "Bu kabul edilemez bir şeydi."

"Çünkü ben Earth House'a aidim, değil mi? Çünkü başkasının malına zarar vermek yasa dışıdır." Cevap vermediğinde, onu kışkırtmaya devam ettim. "Ben kimsenin malı değilim, biliyorsun."

"Mistei'desin. Sistem böyle işliyor."

"Belki de böyle çalışmamalı." Kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi arkasında yürümek istemediğim için onun yanında yürüdüm. "Belki de bu mahkemeye bir ders verilmesi gerekiyor." Hançer, sanki kendi şiddetli dürtülerini yatıştırırcasına kanımdan küçük bir yudum alırken düşüncelerimi yansıtıyordu. Küçük acıyı memnuniyetle karşıladım; beni bedenime bağladı, öfkeme şekil verdi.

Kallen kolumu tuttu ve beni küçük, neredeyse boş bir odaya çekti. Drustan'ın yaptığı korumalar gibi, kapının üzerine parıldayan, yarı saydam siyah bir perde düştü. "Bir daha böyle bir şey söyleme."

"Neden olmasın?" diye sordum, elbiseyi göğsüme sıkıca bastırarak. İçten içe neden olamayacağını biliyordum, ama öfke beni ele geçirmişti. Öfke damarlarımdan akıyor, beni bir çıkış yolu arayan huzursuz bir enerjiyle dolduruyordu. Onunla tartışarak bunu ifade edemezsem, sesim kısılana kadar bağıracaktım.

Kallen'in gözleri yoğun, anlaşılmasız bir duygu ile yanıyordu, ama yüzü sanki taştan oyulmuş gibi hareketsizdi. Bu soğuk, gizemli peri ne hissediyordu? Bazen gözlerinin çok derin bir çukurun ağzı gibi olduğunu ve dibinde korkunç bir canavarın gizlendiğini hissediyordum.

"Yaşamak istiyor musun?" diye sordu. "Evet, ama bu demek olmuyor ki..."

"Öyle. Bu, senin yaşadığın dünya ve onu değiştirecek kadar uzun süre hayatta kalmak istiyorsan, bu dünyanın kurallarına uymak zorundasın."

Değiştirmek mi? Kallen kralın kulağına fısıldıyordu; neden bir şeyi değiştirmek istesin ki? Alaycı bir şekilde sordum. "Neden beni Kral Osric'e şikayet etmiyorsun? Void House'dan gelen asilzadeye ihanet ettiğin gibi bana da ihanet et? Kralın sadık köpeği olmak senin işin değil mi?"

Korkunç bir şey içime girmişti. Sözler, örs üzerine çekiç gibi havaya düştü. Sanki geri itebileceğim gibi elimi ağzıma bastırdım, ama çok geçti.

Kallen şaşkın görünüyordu, sonra da öfkeleni. "Sana yararlı olduğun için krala senden bahsetmiyorum," dedi sert bir sesle ve ben onun keskin tonundan irkildim. "Bir ayaklanmada sadakatin büyük fark yaratacak bir evde konumlandın. Çoğu peri insanları fark etmediği için özgürce hareket edebilirsin. Tüm bunlar seni kurtarılmaya değer kılıyor, tabii bana bilgi sağlamaya devam ettiğin sürece."

Yani sadece iyi bir casus olduğum için kurtarılmaya değermişim. Onun acı gerçeğini tattım ve reddettim. "Ben zaten kurtarılmaya değerim. Ben senin kuklan değilim."

Kallen döndü ve duvara doğru yürüdü. Yumruğunu kaldırdı ve ilk başta taşı vuracağını sandım, ama bunun yerine elini taşa dayadı ve başını eğdi.

Sessizlikte nefesim acı verici bir şekilde yüksek sesle duyuluyordu. "Drustan sana son zamanlarda ne söyledi?" diye sordu sonunda.

Benden boğuk bir kahkaha patladı. "Hepsi bu mu?" Başka ne beklediğimi bilmiyordum. Daha fazla öfkeli sözler mi? Beni diğer insanlarla birlikte çürümeye terk etmesi mi? Neden Mistei'deki en tehlikeli perilerden biriyle bu çatışmanın devam etmesini istedim ki? Ama öfkem geri adım atmama izin vermedi ve kolumdaki hançer bu öfkeyi zevkle karşıladı, derimde dalgalanarak.

Kallen aniden yüzüme yaklaştı, sert vücudu benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Geri çekilmek istemediğim için çenemi kaldırdım. Hâlâ bir elimle elbiseyi tutuyordum ve her nefes alışımında parmak eklemelerim göğsüne hafifçe değişiyordu. Bakışları ağzımda bir süre kaldıktan sonra göğsüme sıkıca tutturduğum elime indi. "Kavga mı arıyorsun?" Sesi o kadar yumuşaktı ki, birkaç adım daha uzakta olsaydım onu duyamazdım.

"Hayır." Bu cevap, istediğimden daha nefes nefese çıktı.

"Bence sen arıyorsun. Asıl soru, neden?"

Neden, gerçekten? Ben de anlamıyordum.

İki düşman sessiz bir savaşa girmiş gibi yan yana durduk, ta ki sonunda o geri çekilene kadar. "Bana Drustan'dan bahset."

Kallen geri çekilince nefesim kesildi. "Bana önemli bir şey söylemedi." "Senin önemli bulup bulmaman umurumda değil."

Açıkçası bir şeyler söylemem gerekiyordu, yoksa Kallen beni asla rahat bırakmayacaktı. "Bana changelinglerden bahsetti."

"Neden? Sana onlar hakkında ne anlattı?"

"Akşam yemeğinden sonra bazı sorularım vardı. Bebeklerin neden gönderildiğini anlattı." "Peki Drustan changelingler hakkında ne düşünüyor?"

Drustan, en yakın arkadaşının ve çocuğunun kaderini hatırlayınca yıkılmıştı. "Bilmiyorum. Sanırım bunu zalimce buluyor."

"Sen de öyle." Bakışları sanki ruhumun derinliklerine kadar görebiliyormuşçasına beni baştan aşağı süzdü. "Evet," dedim dürüstçe. "Ama ben sadece bir insanım."

Birbirimizi inceledik ve ben yine onun ne düşündüğünü ve hissettiğini merak ettim. Hector tahta geçmek isterse, Kallen onu destekler miydi? Yoksa sadece kendi iyiliğini ve dolayısıyla kralın iyiliğini mi destekliyordu?

Hâlâ cesur hissediyordum. "Değişkenler hakkında ne düşünüyorsun?"

Kallen başka yere baktı. "Hepsi bu kadar."

Bunu öylece bırakamazdım. Şimdiye kadar tüm öfkemi Osric ve cellatlarına teslim etmeden üstlendi. —bunu da kabul edebilirdi. "Umursamadığını mı söylüyorsun?" Çenesindeki bir kas seğirdi, ama cevap vermedi, ben de ısrar ettim. "O çocuk annesini asla tanımayacak. Onun yerine gelen insan bebek acı çekecek. Gerçekten bununla bir sorunun yok mu?"

"Bununla bir sorunun olamaz," dedi. "Hiçbirimizin olamaz."

Çaresizleri umursamadığı için ona canavar demek istedim. Ama bu tamamen doğru değildi, değil mi? Bugün ben çaresizdim ve o beni kurtarmıştı.

Sözleri bana çok anlamlı geldi. *Bununla bir sorunun olamaz*, demişti. *Bununla bir sorunun yok dememişti*.

Garrick'in ellerinin üzerimde olduğunu, elbisenin yırtılma sesini ve çıplak tenime çarpan rüzgarı hatırlayarak, Kallen müdahale etmeseydi durumun ne kadar kötüye gidebileceğini düşündüm. Hayatta olduğum sürece ona faydalıydım, ama aşağılanmam ya da incinmem onun için neden önemli olsun ki? Garrick ve Markas'ı neden durdurdu ki?

Kralın intikamı umursamazdı, *umursamamalıydı*.

"Neden yaptın?" diye sordum, sesim öncekinden daha yumuşaktı. Silahı kısmen kınına sokmuş gibi.

"Neyi?"

Ama bu gerçek bir soru gibi gelmedi. Gözleri benimkilerle buluştu, sonra da hala yırtık elbisemi tutan elime kaydı.

"Beni kurtarmak için. Sadece yararlı olduğum için olamaz."

Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca bana baktı. Gece mavisini gözleri, anlaşılmasız bir ifade. Çenesindeki gerginlik... ve her yerinde, fark ettim. Sanki sürekli bilinmeyen bir felakete hazırmış gibi. Sanki... bekliyormuş gibi.

"Hayır," dedi sonunda. "Öyle değildi." Sonra yutkundu. "Keşke yapmasaydım mı istiyorsun?"

Belki oda sallanıyordu. Belki stres yüzünden başım dönüyordu. Sanki bataklığa yavaşça batıyormuşum gibi hissettim, ayağım yoncaya benzeyen ama yonca olmayan bir şey bulmuştu ve altındaki bir gölge beni nazıkçe aşağı çekmek için uzanıyordu.

Kallen bana nedenini söylemedi, ama yine de bir cevap vermişti. Ve en tuhafı da, neredeyse emin değilmiş gibi görünmesiydi. Sanki benim söyleyeceklerimden korkuyormuş gibi.

Muhtemelen Fae'nin yanıltıcı davranıştıydı. Avıyla oynamak için duyduğu dürtü. Lord Kallen muhtemelen hiçbir şeyden korkacak kadar güçlü hissetmiyordu.

Yine de...

Boğazımı temizledim. "Sanırım sana teşekkür etmeliyim."

Bunun üzerine, yüzündeki belirsizlik izleri kayboldu ve dudakları hafifçe kıvrıldı. "Peki, teşekkür edecek misin?"

Birkaç saniye dilimle boğuştum. "Teşekkür ederim," diye söylemeyi başardım sonunda. Buna karşılık, başını eğdi.

Kendi minnettarlığımdan rahatsız olarak derin bir nefes aldım. "Peki. Gidiyorum."

"Bana tüm bilgileri paylaşmaya devam edeceksin," dedi. "Özellikle Prens Drustan ile ilgili olanları ve özellikle de isyan, kargaşa veya krala karşı olumsuz duygularla ilgili söylentileri."

Başladığımız yere geri döndüğümüzü fark ettiğimde içimi tuhaf bir hayal kırıklığı kapladı. "Elbette." *Hayır*.

Elim kapı kolundayken, kralın bir bebeği annesinin kollarından kopardığı o korkunç geceden bir şey hatırladım. Çocuğun babası Void House'dandı. "Değiştirilen çocuk. Sen... Kral Osric'e ondan bahseden sen miydin?"

"Hayır," dedi hemen. Şiddetle. "Ama bunu kimin yaptığını bulacağım. Ve inan bana, babası başarısızlığı nedeniyle cezalandırıldı."

Ne başarısızlığı? Sevgilisini ve bebeğini ihtiyaçları olduğunda terk etmek mi? Yoksa bir çocuk sahibi olmak mı? Ama sormayacaktım. Zaten çok zorlamıştım ve mucizevi bir şekilde zarar görmeden kurtulmuştum. Başımı salladım ve Kallen'i geride bırakarak dışarı çıktım.

Lara o gece geç saatlerde kapımı çaldı.

Gözlerimdeki uykuyu silerek, odalarımız arasındaki kapıya doğru yürüdüm. Onu göreceğim düşüncesi midemi bulandırdı, ama yine de kapıyı açtım.

Üzerinde şeffaf beyaz bir gecelik vardı ve saç örgüsü düzensizdi, çünkü yatmadan önce ona bakmayı reddetmiştim. Gözleri kızarmıştı.

"Girebilir miyim?" diye küçük bir sesle sordu.

Kenara çekildim ve sessizce onu odaya davet ettim.

Etrafına bakındı, sade ortamı gözleriyle süzdü ve sonra dikkatlice yatağıma oturdu. "Bu kadar uzun sürmemeliydi."

"Hiç olmamalıydı," diye tersledim. "Sorumlu bir metres, mülküne böyle bir şeyin olmasına izin vermezdi. Bir arkadaş da böyle bir şeyin olmasına izin vermezdi."

Lara sert sözlerime yüzünü buruşturdu. Parmakları elbisesini sıkıca kavradı, narin kumaşı buruşturdu. "Biliyorum. Çok üzgünüm."

İç geçirdim ve yanına oturdum. "Üzgün olsan bile, yine de canım acıyor."

"Biliyorum." Eli benim elimi kapattı. "Kendimi savunmayı hiç bilmedim, bu yüzden başkalarını savunmayı da hiç düşünmedim. Ne yapacağımı bilemedim."

Boğazım ağrıyordu. "Onu durdurabilirsin. Ona bağırarak. Ona vurarak. Herhangi bir şekilde."

"Ben kavgacı biri değilim. Senin gibi değilim. Bende öyle bir şey yok." Ağzı çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı, ama gözlerinde yaşların parladığını gördüm. "Sen benden daha iyi bir Asil Fae olurdun."

Öyle mi? Sanmıyorum. Fae olmak, duygusuz ve hesapçı olmak anlamına geliyorsa, hayır. Etrafımdaki insanları incitmek anlamına geliyorsa, hayır. "Ben Fae değilim. Sen Fae'sin. Sen Earth House'un varisi ve denemelerin adayısın. Güçlü olmalısın."

O sulu kahverengi gözler benimkilere baktı.

"Nasıl?" "Bilmiyorum. Pratik yaparak, sanırım."

"Korkuyorum."

"Ben de. Ama önemli değil. Güçlü olmalıyız. Ve sen benden daha güçlü olmalısın, çünkü pek çok kişi sana güveniyor. *Ben* sana güveniyorum."

O da başını salladı ve elimi sıkıca tuttu, sonra bıraktı. Gözlerinden yaşları sildi. "Deneyeceğim." Tek isteyebileceğim buydu. O ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken, boğazımdaki düğümü yutarak başımı salladım. "Sen bir mal değilsin," dedi omzunun üzerinden. "Ben... ben nasıl arkadaş edinilir bilmiyorum. Hiç

ama denemeye devam edeceğim."

İlk gözyaşları dizlerime düşmeden önce odadan çıktı.

Beltane, kırmızı ve turuncu renklerin fırtınasıyla geldi.

Koridorlar alev rengi tül ile kaplıydı ve tüm meşaleler kırmızı renkte parlıyordu. Tütsü havayı baharatlıyordu ve duman yüzünden başım dönüyordu. Her nefes alışımında ateş, seks ve tarçının karmaşık kokusu ciğerlerimi dolduruyordu.

Fire House'u onurlandırmak için herkes parlak alev rengi tonlarında veya dumanın siyah ve grisiyle süslenmişti. Lara, kolları ve etek ucu turuncuya dönüşen kırmızı saten bir elbiseyle parlıyordu. Saçları yakutlarla süslenmiş altın bir ağıla örtülmüştü, elbisesine uyması için dudaklarını kırmızıya boyamıştım ve gözleri abanoz kalem ve altın pudra ile vurgulanmıştı.

Basit demir grisi bir elbise giymiş, koyu renk saçlarım açık ve kıvrımlı, dudaklarım kırmızı ve gözlerim altın rengi çerçeveli olsa bile, ben bile yoğun görünüyordum. Fire House'un draması hepimizi etkilemişti; baktığım her yerde periler içki içiyor, gülüyor ve koridorlarda öpüşüyor, elleri uygunsuzca dolaşıyordu.

"Beltane bizim en çılgın kutlamamızdır," demişti Alodie o sabah. "Periler zevki severler ve Fire House'dan daha fazla seven bir ev yoktur. Bugün birçok skandal şey göreceksin."

Sakin bir görünüm sergiledim, ama doğrusu şok olmuştum. Hiç bu kadar açıkça sarılan çiftler görmemiştim. Bu akşamki şenlik ateşinin daha da çılgın olacağı söyleniyordu, o zaman ne görecektim?

Maskeli şenlik ateşine katılmamam gerekiyordu — Soylu Fae'ler o kadar sınır tanımaz hale gelirdi ki, hizmetkarların bakışları yasaklanmıştı — ama denemenin niteliği orada açıklanacaktı, bu yüzden Oriana beni gizlice içeri sokmanın bir yolunu bulmuştu. Son bir haftadır, diğer saraylardan peri ziyaretçileri gelmişti, bu da yabancılar da kutlamaya katılacakları anlamına geliyordu. Hayatımda ilk kez güzel bir elbise giyecek, yüzümü bir maskeyle kapatacak ve Lara'yı gözetleyecektim. Amacım, onu korumak ve Ateş denemesinin niteliği açıklandığında ona yardım etmektir. Bu kadar çok ziyaretçinin katıldığı bir ortamda, kimse beni tanımazsa kimse şüphelenmezdi.

Duruşmanın nasıl geçeceğini hâlâ bilmiyorduk. Aidan bana hiçbir şey söylemeyi reddetti, ancak endişelenmeme gerek olmadığını, Lara içgüdülerini takip ettiği sürece başarılı olmanın zor olmayacağını söyledi.

Resmi bir öğle yemeğine giderken, bir grup ziyaretçi perinin yanından geçtik. Yarı ay şeklindeki taş kolyeler takmış, yarı da bileklerinde gümüş bilezikler vardı. Lara nazıkçe başını eğdi, ben ise onları izlerken görünmez kalmaya çalışıyordum.

Tüm Asil Periler gibi onlar da çok güzellerdi. Bazıları benim boyumdaydı, bazıları ise Lara'dan bile uzundu. Onlarla Mistei'nin saraylıları arasındaki tek fark, kıyafetleriydi. Cinsiyetlerine bakılmaksızın, ziyaretçiler hayal gücüne pek yer bırakmayan, şeffaf ve skandal niteliğinde kumaşlar giyorlardı: kırmızı veya siyah tül, kurdelelerle toplanmış ya da deri veya zincirlerle bağlanmıştı. İnce kumaşın içinden meme uçlarını ve kasıklarının koyu gölgelerini görebiliyordum.

Yeterli bir mesafeye ulaştıktan sonra, Lara'ya fısıldamak için eğildim. "Nereliler?"

"Taş kolye takanlar Grimveld'in kuzeyindeki buz salonlarından. Gümüş takanlar ise Elsmere'den."

"Elsmere mi?" Yine o yer adı geçmişti.

"Lindwic'in güneyinde bir Fae şehri. Grimveld, Fae'lerin adını almıştı, ama Lindwic almamıştı."

Lindwic, Grimveld'in güneyinde ve Enterra'nın güneybatısında, dağların ötesinde yer alıyordu. Lif işçilikleri eşsizdi ve bu ülke, bir tüccar olarak seyahat etmeyi hayal ettiğim ülkelerden biriydi. Kendi Fae bölgelerinin olduğunu bilmiyordum, ancak güney ormanlarının vahşi ve neredeyse geçilmez olduğu söyleniyordu ve dünyanın gizli yerlerinde büyücülük gelişmişti.

Mistei'nin perileri, öğle yemeğine doğru ilerlerken ziyaretçilerle kaynaştılar ve Kallen'ı duvara yaslanmış, Elsmere'den bir hanımefendi ile konuşurken gördüm. Boyu benimle aynıydı ama çok daha dolgun bir vücudu vardı; giydiği neredeyse şeffaf gri kumaşlar bunu açıkça ortaya koyuyordu. Saçları koyu kırmızı-kahverengiydi ve Kallen'a bakarken gözleri yaz gökyüzü kadar maviydi. Kallen başını onun başına eğmiş, ağzını kulağına yaklaştırmıştı.

Beltane flörtü mü? Kallen pek öyle bir tip gibi görünmüyordu.

Sanki düşüncelerim onun dikkatini çekmiş gibi, gözleri bana kaydı. Sonra kadının dirseğini kavradı ve onu Fire House'a doğru yönlendirdi.

Drustan, *Kallen'in bu tür etkinliklerde hep kulaklara fısıldadığını* söylemişti. Kallen'a Elsmere'deki liderlik değişikliği söylentilerinden bahsetmiştim ve işte Void lordu, o krallığın bir perisiyle kol kola duruyordu.

"Endişeli görünüyorsun," dedi Lara.

Gözlerimi Kallen'in uzun boylu vücudundan ve zihnimi, ona verdiğim bilgilerle ne yapacağına dair endişelerden uzaklaştırdım. "Bu kıyafetlerin ne kadar açık saçık olduğuna inanamıyorum," dedim, şeffaf siyah giysiler giymiş bir grup Grimveld Fae'yi işaret ederek.

"Değil mi?" Lara bana heyecanla baktı. "Ben de bir tane istiyorum."

"Ben istemem." Vücudumun o kadar büyük bir kısmını halka açık bir şekilde sergilemek mi? Hayır, teşekkürler. Lara güldü. "İnsanların ne kadar namuslu olduğunu unuttum."

"Onlara kıyasla sen bile namuslu görünüyorsun." Osric'in parlak, tehlikeli sarayının bu kadar sakin görüneceğini hiç düşünmemiştim, ama bugün gördüğüm kıyafetler en çılgın hayallerimin ötesindeydi.

"Sadece erken havaya giriyorlar. Bu geceki elbisem de aynı derecede açık olacak. Seninki de öyle."

Yüzümü buruşturdum. "Bunu yapmak zorunda mıyız?"

"Bu bir gelenek. Tüm yetişkin Noble Fae'ler en skandal kıyafetlerini giyerler ve gün batımında şenlik ateşinin etrafında toplanırlar. Ateşin üzerinden atlarlar ve sonra sanki çıldırmış gibi olurlar. Daha önce hiç görmedim ama tamamen sınır tanımadıklarını duydum. Dans, içki, kavga, seks..."

"Sen... bilirsin..." Cümleyi bitiremeden, yüzüm kızarak sözümü kesip durdum.

"Biriyle seks yapmak mı?" Lara soruyu düşünceli bir şekilde değerlendirdi. "Bilmiyorum. Herkes yapmıyor, ama teşvik ediliyor. Şu anda birlikte olmak istediğim kimse yok."

Drustan'ın görüntüsü zihnimde belirdi, ama hemen onu kafamdan silip attım. Lara'nın koruması ve asistanı olduğum için ateşin üzerinden atlamayacaktım. Ama Drustan atlayabilirdi. Ya çılgına dönüp gözümün önünde biriyle yatarsa?

Kıskançlık duygusu, onun için ne kadar aptalca davrandığımı fark etmemi sağladı. O çekici ve bana karşı nazikti, ama yine de o bir prens, ben ise bir hizmetçiydi. Beni öpmesinin sebebi ne olursa olsun, beni diğerlerinden daha çok istediğini varsaymak saçma olurdu.

Ancak öğle yemeğinde gözlerimi ondan ayıramadım. İlk Ateş etkinliğinin düzenlendiği odadaydık. Neyse ki kral orada değildi, bu yüzden Drustan yüksek masadaki koltuğundan odayı yönetiyor, etrafındaki soylularla gülüşüyor ve övünüyordu. Altın ve siyahın izlerini ortaya çıkaran kırmızı kadife tunikle parlıyordu.

Aidan, Drustan'a hayran hayran baktığımı fark etti, ama bu seferlik benimle dalga geçmedi. Edric'i ne kadar yoğun bir şekilde incelediğini düşünürsek, bunu yapamazdı. Ateş adayının altın rengi gömleği bağlanmamıştı ve kaslı göğsünün büyük bir kısmını ortaya çıkarmıştı. Koyu renk saçlarının arasında yakutlar parlıyordu. Ateş Evi'nin baharatlı kırmızı şarabıyla çoktan sarhoş olmuştu ve her şakaya kahkahalarla gülüyor, başını geriye atarak kendini bırakıyordu.

Aidan'a dirsek attım. "İyi misin?"

Bana gülümsedi, ama gülümsemesinde neşe yoktu. "Elbette."

Benim gibi, o da bu geceki toplantıya davet edilmemişti. Benden farklı olarak, o yeraltında kalacak ve diğer hizmetçilerle birlikte aynalı balo salonunda eğlence dolu bir gece geçirecekti.

"Edric'in ne yapacağından endişeleniyor musun?" Sonunda haftalardır içimde büyüyen şüpheyi dile getirdim. Aidan bana kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır."

Kaşlarımı kaldırarak bekledim.

Aidan yüzünü buruşturdu. "Belki biraz."

Şefkatle doluydu içim. "Hiçbir şey yapmayabilir."

"Oh, yapacak. Edric zevk almayı sever ve saf hedonizmden daha azı Shards'a hakaret olur."

"Peki ya sen? Bir şey yapacak mısın?"

Aidan omuz silkti. "Belki, belki de değil. Edric daha önce hiç şenlik ateşine katılmadı, ama ben her yıl hizmetkarların eğlencesine katılıyorum. Kimin müsait olduğuna bağlı."

Hem Edric hem de Aidan bu gece sevgililer edinebilirdi, ama Aidan bundan gerçekten zevk alacak gibi görünmüyordu. "Sence o senin hislerini biliyor mu?" diye sordum.

Aidan acı bir şekilde güldü. "Bilge bir lord, halkının ne istediğini her zaman bilmelidir."

"Ama..."

Aidan başını sallayarak sözümü kesti. "Bu bir gelenek. Hiçbir anlamı yok."

Öğle yemeğinin geri kalanında sessiz kaldık.

Noble Fae içmeye başladığında, Lara beni kutlama hazırlıkları için gönderdi. Ben de reverans yapıp ayrıldım, gürültülü ortamdan kurtulduğum için içten içe rahatlamıştım.

Drustan rampanın dibinde beni yakaladığında nedense hiç şaşırmadım. "Prens." Derin bir reverans yaptım. "Yardımcı olabilir miyim?"

Bugün günahkar bir şekilde çekici görünüyordu, saçları meşaleler kadar parlak ve gözleri yansıtılan alevlerle ışıldıyordu. Ama gülümsemiyordu. "O akşam yemeğinden beri konuşmadık," dedi.

"Lara beni meşgul etti."

"O gece sana güvenmiştim. Bu güvenin boşa çıkmadığından emin olmak istiyorum."

Kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Kallen ile konuştuğumu biliyor muydu? "Güvendeler." O gri gözler çok keskin göründü. "Çok düşmanım var, Kenna."

"Öyle mi?" Neden sorduğumu bilmiyorum, devrim planlayan birinin belirli çevrelerde sevilmeceğini bilmiyorum değilim.

"Evet, var. O yüzden, Kallen'la pikniği bırakıp sohbet etmek için durduğunu duyduğumda... endişemi anlamalısın."

Soğuk bir his kapladı beni. Birçok kişi Kallen'ın beni dışarı çıkardığını görmüştü, ama özel bir konuşma için o odaya girdiğimizi fark etmemiştim. En azından onun koruma kalkanları dinlenmemizi engelleyecekti. "Senin hakkında sordu," itiraf ettim. "Kavgayı ayırdıktan sonra. Ne hakkında konuştuğumuzu sordu."

Drustan gözünü bile kırpmadı. "Peki ona ne söyledin?"

"Sana changelingler hakkında soru sorduğumu ve senin de onların ne olduğunu açıkladığını söyledim. Hepsi bu. Kış gündönümünde bana bahis oynadığın için benimle ilgilendiğini düşünüyor." Fae'lerle ne kadar çok zaman geçirirsem, yalanlarla gerçekler arasındaki sınır o kadar bulanıklaşıyordu.

"Hepsi bu kadar mı?" Gözlerindeki yabancı soğukluk ve sesindeki uyarı beni titretti. Sonunda hükümdar Drustan'ı biraz olsun görebiliyordum.

"Evet." Başımı dik tuttum, bana güvenmesini istedim. "Bir şey söylemek zorundaydım, ama lütfen sana asla ihanet etmeyeceğime inan."

O başını salladı ve buzlar bir anda eridi, geriye sadece alevler kaldı. "Sana inanıyorum. Piknikte olanlar için üzgünüm. Keşke orada olsaydım da Garrick'i yere serseydim. Ama unutmama, Kallen çok tehlikeli biri. Sana ne söylediği ya da seni kurtarıp kurtarmadığı önemli değil. O bir yılan."

"Anlıyorum."

Arkasını dönmeye başladı. "Partiye geri dönmeliyim."

O gitmeden önce koluna dokundum. "Dördüncü deneme nedir?" Bunu öğrenmek için son şansımdı.

O güldü. "İnceliklerden sıkıldın galiba. Dikkatli olmalısın, kimsenin senin hile yaptığını düşünmesini istemezsin."

Cesaretlenerek ona doğru eğildim. "Hile yaptığımı zaten biliyorsun. Bana bir ipucu verir misin?"

Gözleri parladı ve beni duvara doğru itti. Taş omuzlarımin arkasını vurdu ve nefesimi tutarak onun yaklaşmasını izledim. Birkaç santim uzaklıkta durdu, sıcak nefesi dudaklarımin üzerinde hissediliyordu. "Duruşmayı düşünmeyi bırakıp ilk Beltane'ini keyfini çıkarmaya odaklanmanı öneririm," dedi. "Bu, Fae'lerin özgürlük için tek fırsatı."

Bana duruşma hakkında gerçekten bir şey söylemeyecekti. Hayal kırıklığı bastırdım. "Neyden özgürlük?"

"Her şey. Ahlak. Kısıtlama. Düşünce." Parmağını boynumdan aşağı doğru kaydırды ve ben titredim. "Fae'nin gerçekten çöktüğünü görmedin. Keşke şenlik ateşinin başında olabilseydin, bu muhteşem bir deneyim olurdu."

Uzun saniyeler boyunca gözlerimizi birbirine kilitledik. Beni tekrar öpecek miydi? Onunla birlikte yakalanmanın tehlikesini bilmeme rağmen, bunu umarak dudaklarımin ıslattım.

"Beni kışkırtma," diye fısıldadı. "Zaten sınırdayım. Neyi serbest bırakacağını bilmiyorsun."

O ayrılırken titredim. Bilmiyordum... ama bunu öğrenmeyi çaresizce istiyordum.

O öğleden sonra geç saatlerde Lara ile şenlik ateşi **kuralları** üzerinde **konuştum**. Onun refakatçisi olacaksam, görevimi ciddiye alacaktım. "Eğlen, ama rahatsız olursan, çok fazla alkolden bayılmış gibi davran. Ben seni koruyacağım. Birçok kişi seks yapacak ve Alodie bana ateşin gebeliği önlemek için büyülü olduğunu söyledi, bu yüzden kimin kiminle yatabileceğine dair bir kural yok, herkes senden ilginizi bekleyebilir. Ama kabul etmek zorunda değilsin. Sadece kendini rahat hissettiğin şeyleri yap."

Lara gözlerini devirdi. "Aşırı koruyucu olmaya başladın. Yine de doğum kontrol ateşi hakkında bilgi sahibi olmak iyi oldu, ama dürüst olmak gerekirse, kiminle birlikte olacağıma bağlı olarak bunun bir önemi olmayabilir." Bana tüm cinsiyetlere ilgi duyduğunu söylemişti ve son ilişkisi, kulağa daha çok dostça bir seks anlaşması gibi geliyordu, başka bir Dünya kadınıyla olmuştu.

Doğum kontrol büyüsünü merak etmiştim, ta ki bunun muhtemelen haneler arası melezleşmeyi önlemek için yapıldığını anlayan kadar. Beltane, Fae'lerin kutladığı diğer gelenekler kadar eski bir gelenektir ve mantık ve akıl bu geleneğin bir parçası değildi. Tören değiştirilemeyeceğinden, kral istenmeyen sonuçları önlemeyi seçmişti.

Lara bir daire çizerek döndü. "Nasıl görünüyorsun?"

Aniden kıskançlık duyarak dudağımı ısırdım. Dumanla sarılmış gibi inanılmaz görünüyordu. Şeffaf elbisesi dizlerinin üstüne kadar uzanıyordu ve tüm karın kısmı açıktı, pürüzsüz cildi görünüyordu. Elbise, göğsünü ve boynunu saran şık deri kayışlarla sabitlenmişti. Maskesi, yakutlarla süslenmiş siyah emayeydi.

"Mükemmel görünüyorsun. Eminim onlarca kalbi fethedeceksin." Bana anlamlı bir bakış attı. "Mesele kalpler değil."

Bir an için, nöbet tutmak yerine gerçekten eğlenceye katılabilmeyi diledim. Kendimi bırakıp diğerleriyle birlikte utanmadan zevk alabilmeyi diledim. Hiç öpüşmenin ötesine geçmemiştim ve hiç tamamen çıplak görülmemiştim. Ay ışığında çıplak dans etmek nasıl bir şey olurdu? Üzerimde, içimde sert bir vücut hissetmek?

"Elbiseni giy," dedi Lara, beni hayallerimden uyandırarak. "Görmek istiyorum."

Odamda, banyoda asılı duran elbiseye geri döndüm. İki parçadan oluşan bu giysiye elbise diyebilir miydim? Gardıroptan ilk çıkardığımda bunun bir kıyafet olduğuna pek inanmamıştım. Geri koymaya çalıştım, ama kapıyı kaç kez açarsam açayım, gardırop bana aynı şeyi gösteriyordu.

İçine girip kopçaları sabitledikten sonra saçımı yağ ve geniş dişli bir tarakla taradım. Makyajımı çoktan yapmıştım, dudaklarımı kırmızıya boyamış ve gözlerimi şakaklarıma doğru uzanan siyah pigmentle çizmiştim. Hazırlıklarımı, açıkta kalan her santimetrekarelik cildime parlak altın tozu serpiştirerek tamamladım. Bu toz, beni giyinip süslenen bir insandan gizemli bir yabancı periye dönüştürdü.

Lara'nın yanına döndüğümde, ağzı açık kaldı. Sevinçle ellerini çırpı. "Harika!"

Döndüm, ama eteğim havalanınca hemen durdum. "Çıplak hissediyorum," itiraf ettim.

"Mükemmel görünüyorsun."

Kumaş koyu şarap kırmızıydı. Neyse ki şeffaf değildi, ama çok azdı — sadece küçük bir etek ve göğüslerimi saran dar bir bant. Boynumdaki yakadan altın zincirler sarkarak üst kısmına bağlanıyordu. Birkaç deneme yanılma sonra, neredeyse çıplak olduğumu düşünerek hançeri saç tokasına dönüştürdüm. Saçımın yarısını tutarken, geri kalanı belime kadar dökülüyordu.

Yüzümün üst yarısını tamamen kaplayan granat rengi dantel maskeyle, gerçekten bir Fae gibi görünüyordum. "Bu kıyafet harika." Lara bir zinciri çırpı ve gülümsedi. "Bu, Mistei'de, Beltane'de bile. Herkes senin uzaklardan geldiğini düşünecek." Bunu başaracak kadar kendime güvenip güvenmediğim ise henüz belli değildi.

Eğlenceye hazırlanmak için ikimiz de çıplak ayakla dışarı çıktık. Lara su tünelinden çıktı, ama ben mezarlıkların arkasından dolaşarak, konukların kaldığı katlardan birinde pek kullanılmayan bir koridora çıktım. Merdivenlere doğru giden kalabalığa katıldığımda, kimse bana şüpheyle bakmadı, ancak birkaç peri gözlerinde şehvetle beni süzdü. Flörtöz bir şekilde gülümsemeye çalıştım, ama içimden çok heyecanlıydım.

Güneş ufku öpüp son inişine başladığında ortaya çıktık. Gökyüzü, çimenli yamaçta alev alev yanan şenlik ateşini yansıtan şiddetli renklerle boyanmıştı. İkrâm masasına doğru yürüdüm ve bir kadeh şarap aldım. Zengin, baharatlı sıvı boğazımı yakarak aşağı indi.

Ateşin ötesinden derin, yankılanan davul sesleri geliyordu ve periler çoktan bu amansız ritimle hareket etmeye başlamışlardı. Bazıları birbirine yapışmış, terli vücutları birlikte kıvrılıyordu, ama diğerleri çılgınca dönüyor ya da şarap kadehlerini yudumluyor, maskeli yüzlerini uzaktaki yıldızlara doğru çeviriyorlardı.

Şarap kaslarımı gevşetti ve etrafımdaki çiftler birbirlerini okşarken karnımda bir sıcaklık hissettim. Keşke ben de onlardan biri olsaydım, içimi dolduran huzursuz ihtiyacımı gidermek için bir çıkış yolu bulabilseydim. Bunun yerine şaraptan bir yudum daha aldım.

Drustan'ı henüz görmemiştim, belki de tepenin her yerinde ikişer, üçer ve daha fazla sayıda kıvrılan perilere çoktan katılmıştı.

Bir şehvet çılgılığı havayı yırttı. Sesi takip ettim, sonra yarı çıplak bir erkek perinin altında kıvrılan kadına sertçe vurmasını büyülenmiş bir şekilde izledim. Her sert vuruşta kadının göğüsleri zıplıyordu ve benim meme uçlarım da buna tepki olarak sertleşti.

Daha önce hiç kimsenin seks yaptığını görmemiştim.

Vahşiydi. İlkeldi. Heyecan vericiydi. Drustan'ın üstümde olduğu, bakır rengi saçları etrafıma dökülüp nemli tenime yapıştığı, içime tekrar tekrar girip çıktığı, çimlerin üzerinde yatanın ben olduğumu hayal ederken kalbim güm güm atıyordu...

Ateşin yanında başka bir ateş daha patladı. Bu ateş daha küçüktü ve bel hizasına kadar uzanan, doğal olmayan koyu kırmızı alevleri vardı. Bir peri ateşin üzerinden atladı ve izleyen kalabalıktan bir alkış yükseldi.

Sanki bir baraj patlamış gibi, Noble Fae ateşin üzerine doğru hücum etti ve aralıksız bir akınla içine atladı. Davulların sesi giderek yükseldi. Onlara eşlik etmek için ilahiler ve ağıtlar yükseldi, kemiklerimde yankılanan ve beni dans etmeye zorlayan ürkütücü bir ritim.

Direnerek Lara'yı aradım. O, gerginlikle omuzlarını sıkılaştırmış, sıranın sonunda bekliyordu. Bana güven vermek için bir bakış attı, ben de onu cesaretlendirmek için gülümsedim.

Kallen'ı, kendisinden sadece birkaç sıra önünde görünce şaşırdım. Üzerinde, opal broşun etrafındaki ay gibi parıltıyan mücevherlerle süslenmiş şeffaf siyah bir gömlek vardı ve pantolonu normalden çok daha dar idi. Maskesi sadece küçük bir koyu renkli kumaş şeridiydi ve heyecanla yüzünü kızartarak şarabı bir dikişte içti, kadehi yere attı ve ateşin üzerinden atladı.

Diğer tarafa indiği anda, en yakın perinin yanına dönerek ona yumruk attı.

Nefesim kesildi, ellerim ağzıma gitti, ama diğer peri sadece güldü ve karşılık olarak bir yumruk attı. Diğerleri de hevesle katıldılar, ta ki kavga tam bir arbedeye dönüşene kadar. Grimveld'den iki peri ateşi atlayarak kavgaya katıldı, daha önce Kallen'ın konuştuğunu gördüğüm Elsmere'den gelen kadın da öyle yaptı. İnanılmaz bir hızla hareket ederek, gökyüzüne savaş çılgılığı atarken bir illüzyon perisini yere serdi. Kallen iyi yerleştirilmiş bir tekmeyle yere düşmeden önce yüzünü bir kez daha gördüm. Heyecanla sıırıyordu.

Drustan bana, *bunun Fae'lerin özgürlük için tek fırsatı olduğunu* söylemişti.

Lara ve Aidan'dan en çok duyduğum şey bu olduğu için, cinsel özgürlükten bahsettiğini düşünmüştüm, ama bundan çok daha fazlasıydı. Fae, en karanlık arzularına teslim olarak, hem neşeli hem de şiddetli her türlü içgüdüye boyun eğiyorlardı.

Kallen'ın yüzündeki acımasız heyecan beni ürpertti. Normalde çok kontrollü biriydi. Bu şiddet, yüzeyin altında gizlenen şey miydi?

Sıra Lara'daydı. Ateşi zarıfçe atlarken eteği etrafında dalgalandı. Ayağa kalktığı anda şok olmuş gibi dondu, sonra ellerine baktı.

O ifade ne anlama geliyor diye endişelenerek ona doğru yürümeye başladım. Kendini incitmiş miydi?

Lara yüksek ve çılgın bir kahkaha attı ve yanındaki perinin üzerine atladı. Tırnakları onun yüzünde kanlı izler bıraktı, sonra ona sert bir tokat attı. O kadar sarhoştı ki inleyerek yere düştü, ama Lara uzaklaşırken, ona yalvaran bir el kaldırdı.

Onun yanına ulaştım. "İyi misin?"

Bana attığı yumruğu zar zor kaçırdım.

"Oh!" diye bağırdı, ona yaklaşan kişinin kim olduğunu fark edince. "Oh, Kenna, bu harika bir duygu. Ateş benimle konuştu. Bana güçlü olmamı söyledi." Yine güldü, çan sesleri kadar neşeli bir şekilde. "Benim için endişelenme, ben gayet iyiyim."

Dans edenlerin yanına doğru zıpladı, biri ona yaklaşıp kadar şehvetli daireler çizerek döndü. Adam ona dokunmak için elini uzattığında, ona yumruk attı ve onu yere serdi. Etrafındaki herkes güldü, kurbanı da dahil. Kurban, hızla iyileşen burnundaki kanı sildi ve ona sırtıttı. Lara dizlerinin üzerine çöktü ve onun üzerine oturdu. Bir kez daha gözlerine baktı, gülümseyerek beni uzaklaştırdı ve tekrar avına odaklandı. Onu sert ve derin bir şekilde öptü, sonra tekrar yumrukladı.

Onu gözlemledim, ama Lara gayet iyi görünüyordu. Perilerden perilere geçerek dans ediyor, öpüşüyor ve kavga çıkarıyordu. Kimseyle seks yapmak için ortadan kaybolmadı, ama yüzündeki mutluluktan anladığım kadarıyla, bunu istemiyordu bile. Görünüşe göre bu Lara'nın gizli fantezisiydi: çılgınca dans edebileceği ve şiddet uygulayabileceği, hiçbir sonuçla karşılaşmayacağı, her zaman olmak istediği kadar güçlü olabileceği bir dünya.

Bana hemen ihtiyacı olmadığını anlayarak mesafemi korudum. Sonunda bana hiç ihtiyacı olmayacağını anladım, bu yüzden ikram masasına geri dönüp bir bardak daha içtim. Davullar beni kendine çekti, şarap damarlarıma baharatlı şarkısını üfledi ve farkına varmadan ben de dans etmeye başladım, kollarımı havaya kaldırdım, başımı yıldızlara doğru eğdim. Dumanın arasında zar zor görünüyordum, ama yine de onlara gülümsedim. O parlak takımyıldızlar benim eski dostlarımdı.

Bir el kolumu tuttu.

Döndüm ve tanımadığım bir yüz gördüm, uzun kahverengi saçları ve sarı maskesinin altında neşeli bir gülümsemesi olan bilinmeyen bir peri. Kalçalarımı kavradı. "Hadi dans edelim," diye dudaklarına fısıldadı. Nefesi alkol kokuyordu.

Elimi göğsüne koyarak onu uzaklaştırdım. "Belki sonra." Bana şaşkın bir şekilde göz kırptı. "Atlamadın."

"Uh," diye cevap verdim. Görünüşe göre disiplinim şüphe uyandırmıştı. "Atlamadı," diye çevremizdeki kalabalığa duyurdu.

Beni alevlerin içine doğru iterken, kalabalık "Atla!" diye bağırmağa başladı. "Atla, atla, atla!"

"Mistei'ye ilk kez mi geliyorsun?" diye sordu, tereddüt ettiğimi fark ederek. Başımı salladım. "Endişelenecek bir şey olmadığını görebilmen için tekrar atlayacağım." Beni bıraktı ve alkışlar eşliğinde ateşin üzerinden atladı.

Sonra diğerleri beni iterek ilerlemeye devam ettiler, hala şarkı söylüyorlardı. Derin bir nefes aldım ve koşmaya başladım, korku ve heyecan iç içe geçmişti. Ateşin ısısı çıplak tenime değiyordu. Ya yeterince yükseğe zıplayamazsam?

Sonra alevlerin hemen üzerinde havada süzülüyordum.

Zaman durdu.

Yıldızlar kadar sabit ve parlak bir köz yağmuru içinde asılı kaldım. Bir bacağım önümde, diğeri arkamda uzanmıştı ve eteğim neredeyse belime kadar çıkmıştı.

Sıcaklık beni yuttu.

Ne istiyorsun? diye sordu ateş.

Kalbim, zihnimin hiçbir katkısı olmadan benim adıma konuştu. *Sevilmek. Dokunulmak. Özgür olmak.* Tüm varlığımla bunu arzuluyordum, bu arzu, şimdiye kadar hissettiğim herhangi bir açlık veya susuzluk kadar güçlüydü.

O zaman yap.

Közler havada dans etmeye devam etti ve ben diğer tarafa zarifçe indim, çıplak ayaklarım çimlerin üzerinde kaydı. Heyecan içimi kapladı ve kalabalık alkışlarken çılgınca güldüm.

O zaman onu gördüm.

Orada, siyah deri giysiler ve göbeğine kadar açık bir gömlek giymiş, kaslarını ortaya çıkaran bir şekilde şenlik ateşinin yanında dans ediyordu. Drustan beni görünce olduğu yerde dondu. Oniks maskesinin arkasındaki gözleri gümüş paralar kadar parlaktı.

Ayaklarım beni ona doğru taşıdı. Ağzı açık kalmış, bakışları üzerimde dolaşıyor, çıplak tenimin her santimini inceliyordu.

Tereddüt etmeden, ellerimle yüzünü kavradım, parmak uçlarımda yükselip onu öptüm.

Kolları bir tuzak gibi beni sardı. Göğüslerim onun göğsüne sıkışmış, meme uçları kumaşın altında sertleşmişti. İnleyerek ona karşı kıvrandım ve dilini ağzımın derinliklerine çekerek emdim.

"Kenna," diye fısıldadı.

Beni kucakladı, dudaklarını benimkilerden hiç ayırmadı. Bacaklarımı beline doladım, arzuyla o kadar kendimden geçmişim ki vücudumun herkesin gözü önünde olması umurumda bile değildi. Eğlenceden uzaklaşarak bana derin bir öpücük verdi, bir eliyle popomu, diğeri eliyle sırtımın üst kısmını destekledi, gevşek saçlarını yumruğuyla kavradı.

Davul sesleri uzaklaşana kadar, etrafımızda inlemeler duyulmayana kadar tepeden aşağı indi, sonra diz çöktü, vücudum hala onunla iç içeydi. Sırtım çimlere çarptı ve ben kıvrıldım, ağrıyan kalbimi ona sürtünce elleri başımın iki yanına indi. Kalçalarını bana doğru çevirdi, zevk içimi kapladığında çığlığını ağzıyla yakaladı.

Altın yakamın hemen altındaki boynumun ve omzumun birleştiği yeri ısırmak için benden ayrıldı. Ona karşı kendimi geri çektim.

"Küçük hilekâr," diye suçladı beni.

İnledim. "Duruşma hakkında hiçbir şey duymadım." Belki duyuru bu gece geç saatlerde yapılacaktı.

Eli altın zincirlerden aşağı kayd ve avucunu göğsüme koydu. "Duruşma umurunda mı?" Kumaşın üzerinden meme ucumu nazikçe sıktı.

"Hayır." Onun bunu tekrar yapmasını, daha sert yapmasını isteyerek kıvrandım. "Daha fazla."

O güldü ve diğer göğsümü kavradı, ben çığlık atıp ona doğru sallanana kadar meme ucumu çimdikledi. "Güzel."

Etrafımızı bir alev duvarı sardı. Sarsıldım, irkildim, ama ısı rahatsız edici değildi ve ateş yayılmadı. Bize mahremiyet sağlıyordu, fark ettim. İstedığımız kadar sınırsız ve vahşi olabileceğimiz güvenli bir alan.

Bana bunu ver, saçımdaki hançere son akıllı başında düşüncemle söyledim. Cevap vermedi, ama nedense bu gece kan içmeyeceğini biliyordum, Drustan yanlışlıkla ona dokunsa bile. Bu gece, saf Fae büyü, uyarılmamla birlikte içimden akıyordu ve bu iyi ve doğruyd.

Ellerim Drustan'ın üzerinde hızla hareket ederek gömleğini yırttı. Ona dokunmak, o sıcak tenini ortaya çıkarmak için çaresizdim. Gömleği paramparça ederken küfretti, sonra geri çekilip kalan parçaları da yırttı. Güçlü eliyle boğazımı kavradı ve ben bu baskıcı harekete karşı direndim, ama zeki parmakları kopçayı açmaya çalışıyordu. Saniyeler içinde yakam boynumdan çıkarıldı ve sonra üstümü çıkardı. Etek de hemen ardından geldi, sonra da iç çamaşırım.

O arkasına yaslandı ve bana bakakaldı. Utanmam gerekirdi, ama utanmadım. Kollarımı başımın üzerine koydum ve sırtımı kavisledim, göğüslerimi ona sundum. Sert bir nefes aldı, sonra eğilip meme ucumu ağzına aldı.

O emdikçe saçlarını tuttum, ateş, yıldızlar ve zevkten başka hiçbir şey görmüyordu.

"Ne istiyordun?" diye sordum, ağzı diğer göğsüme doğru kayarken. "Ateş sana ne gösterdi?"

O ısırdı ve vücudum buna tepki olarak gerildi. "Tüm kuralları çiğneme gücü," diye fısıldadı cildime.

"Sınırsızca istediğim her şeye sahip olma gücü."

Sonra ağzı göğüslerimden göbeğime doğru kayd. Ellerinden biri dizimden yavaşça yukarı doğru çıkmaya başladı, boş ve ağrıyan yere gittikçe yaklaşıyordu.

"Oh, lütfen," diye nefes nefese kaldım, dili yukarıda beni tahrik ederken, parmakları aşağıda oynuyordu.

"Lütfen bana dokun." Orada bana dokunan hiç kimse olmamıştı, kendim hariç. Ne bulacağını

biliyordum — onun için ıslanmıştım, hayatımda hiç olmadığım kadar ıslaktım.

Parmakları sonunda içime ulaştı. Bir çığlık attım, o sıcak parmaklar oynarken mutluluktan gözlerimi kapattım. Parmakları cinsel organımın tepesine ve yeterince uzun ve sert dokunursa beni doruğa ulaştıracak hassas noktaya geldiğinde inledim.

Ben onun altında kıvrınana kadar küçük, amansız dairesel hareketlerle ovuşturdu. Ellerim saçlarını yolarak onu çekip, ihtiyacım olanı bana vermesini yalvardım. "Lütfen."

O güldü ve vücudunu aşağı kaydırırken parmaklarını geri çekti.

İnledim, elini tekrar cinsel organıma zorlamak için uzandım, sonra dilinin ıslaklığını hissedince donakaldım.

"Ne..." diye söylemeye başladım, ama sonra beni tekrar yaladı ve soru bir iniltiye dönüştü. Dizlerimi onun etrafına doladım, uyluklarım onun güçlü kaslı kollarını okşadı. O da yerleşip bir kolunu bacağıma doladı. Diğer eli tekrar girişimi okşamaya başladı ve sonra uzun bir parmağı içeri itti.

Çığlık attım. Vücudum o parmağın etrafında sıkıştı, dili üzerimde hızla hareket ederken, görüşüm kararana ve tüm vücudum titreyene kadar beni daha da yükseğe çıkardı.

Kendime geldiğimde, o hala durmamıştı. Bir parmak iki parmak oldu, vücudumu çalıştırarak beni hazırladı, ne kadar dayanabileceğimi gördü. Rahatsızlığımı ifade eden yumuşak bir ses çıkardım, bacaklarımı sıkıca

sonra onları gevşetmeye zorladım.

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye fısıldadı. "Hayır," diye itiraf ettim. "Ama istiyorum."

Daha da açgözlü bir şekilde geri çekildi, beni daha sert bir şekilde sürükledi, hassas klitorisimi daireler çizerek okşadı, ta ki ben onun altında tekrar kasılana kadar.

"Lütfen." Boğuk bir fısıltı, tek söyleyebildiğim şeydi. *Bana bunu hissettir*, demek istedim. *Bana her şeyi ver*.

Ayağa kalktı, elinin tersiyle ağzını sildi ve kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştirdi. Bana öpücük vermek için eğildi ve sonra kalın ereksiyonunun dürtüsünü hissettim. İtti ve beni yavaşça gerdi.

Acı vardı, ama çabucak geçti. Tek hissedebildiğim, vücudunun ısısı ve içimdeki demir gibi sertliği idi. Seksin böyle hissettireceğini hiç hayal etmemiştim: onunla dolu olma, onun bir parçası olma, onun da benim bir parçam olma hissi.

O tekrar itti ve ben, o tamamen oturduğunda nefesimi tuttum. Saçlarımı yüzümden çekip, her iki şakakımı öptü ve sonra dudaklarıma uzun, kalıcı bir öpücük kondurdu.

Kollarımı ona doladım, ayaklarımı baldırlarına dayadım ve ruhumdaki tüm tutkuyla ona karşılık verdim. Bu inanılmazdı. Mükemmeldi. Özlediğim her şeydi ve ben bunun farkında bile değildim.

Sonra hareket etmeye başladı.

Uzun, dalgalı itişler boğazımdan çığlıklar kopardı ve tırnaklarımı sırtına geçirdim, onun beni ele geçirdiği gibi ben de onu ele geçirmek için çaresizce. Hislerin içinde boğuluyordum, vücudunu benimkini ele geçirirken kaygan kayışı. Saçımı yumruğuyla kavradı, vücudunun ritmine uyarak dilini ağzımın derinliklerine daldırırken beni yerinde tuttu.

Alev saçlarını ve tenini yaladı, bana değdiğinde gıdıklayan ama acıtmayan hızlı dallar. Vücudu o kadar sıcaktı ki, onun içinde erimek istedim. O sıcaklık, onun hareket ettiği yerde, yavaş, istikrarlı ve güçlü bir şekilde yankılandı.

Adımları hızlandı. O zaman ben bir şeyler bağırdım, anlamsız kelimelerin birleşiminden oluşan bir şeyler. Eğildim ve onu ısırdım, dişlerim omzundaki güçlü kasları kavradı. O sarsıldı ve homurdandı, ben açgözlü dişlerimi ve tırnaklarımı ona batırırken, bacaklarımı beline dolarken ve kalçalarımı kıvrarak onu teşvik ederken, kontrollü ve düzenli hareketlerini kaybetti. O da benim kadar kontrolünü kaybetmiş bir şekilde bana vuruyordu, teri alnıma damlayarak benim terimle karışıyordu, ateş etrafımızda kükrüyordu.

Birkaç kez daha sertçe itti ve titreyerek, titreyip nefes nefese kalırken kendini derinlerde tuttu. Onu sıkıca tuttum, bu samimiyet karşısında gözlerim yaşlarla doldu.

O anda her şeyin bittiğini sandım, ama Drustan geri çekildi ve bacaklarımın arasına elini sokarak beni bir kez daha orgazma ulaştırdı. Gözlerimi kapatıp ağladım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, tüm vücudum orgazmın titreşimleriyle titriyor, ruhum adeta gökyüzüne yükseliyordu.

Hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

Çiylerle kaplı bir şekilde uyandım. Saçlarım ve kirpiklerimde **damlacıklar** oluşmuştu ve çıplak tenim soğuktan ürperdi. Hareket ettim ve bacaklarımın arasındaki ağrıdan yüzümü buruşturdum.

Oh.

Kendimi oturur pozisyona getirdim ve etrafa baktım. Şafak sökmüştü ve ışık, yamaçta uyuyan çıplak perilerin silüetlerini altın rengi bir hüzmeye kaplıyordu. Drustan'ın dün gece oluşturduğu ateşli sınırdan geriye sadece kararmış bir çim çemberi kalmıştı.

O benim yanımda yatıyordu, bir kolu başının üzerinde, göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Rüyasında göz kapaklarının altında gözleri seğiriyordu.

Gözlerimi onun çıplak göğsüne ve sonra çıplak alt kısmına kaydardım. Dün gece onun o kısmını net olarak görmemiştim. Gün ışığında yumuşak ve küçük görünüyordu, önceki gecenin sert müdahalesine hiç benzemiyordu. Erkek anatomisi hakkında biraz bilgim vardı, ama merakım içimi yakıyordu - onu uyandırıp tekrar tahrik etseydim, yükselen güneşin ışığında nasıl görünürdü?

Cazip bir düşünceydi, ama bunu öğrenmeye cesaret edemedim.

Ayağa kalkarken sendeledim ve eteğimi ve bluzumu aradım. Normalden daha geç saatte Earth House'a girersem şüphe çekmezdim, ama burada ne kadar uzun kalırsam, yakalanma ihtimalim o kadar artardı. Ateşin ışığı ve yüzüme hala bağlı olan maske, karanlıkta bana gizemli bir hava katmıştı, ama gün ışığında, çiğ ve terle vücudumdan yıkanan parlak pudra ile, muhtemelen çok insan gibi görünüyordum.

Drustan'a son bir kez daha uzun uzun baktım ve aceleyle uzaklaştım.

Mistei'nin klostrofobik sınırlarına geri inerken, zihnim daha keskinleşti, uyku ve şarabın sisleri dağılmaya başladı.

Drustan ile yatmıştım.

Drustan, Ateş Prensi. Krallığın en güçlü beş perisinden biri. Öncesinde neredeyse hiç konuşmadan onu bedenime almıştım. İnlemiş, onu tırmalamış ve şehvetle aklımı tamamen kaybetmiştim.

Bu anı hatırlayınca yüzüm kızardı. Yaptığım şey için beni yargılayacak mıydı?

Utanç verici düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Onun yaptıklarını yargıladım mı? Hayır. O tüm çekingenliğini kaybetmişti ve bu çok güzeldi. Kendimden şüphe etmemin tek nedeni, insan bakış açısıyla düşünmemdi. Kendime ve içgüdülerime güvenmek yerine, Yaşlı'nın ciddi ve yargılayıcı vaazlarını hatırlıyordum.

Hançer saçımda hareket etti, birinin yaklaştığını nazikçe uyardı. Şanslıydım ki, yakınlarda bir mezar odasının kapısı parıldıyordu ve ben içeri süzüldüm.

Dar taş merdivenlerden inerken vücudum alışılmadık bir şekilde ağrıyordu. Artık bakire değildim.

Bu farkındalık, düşündüğüm kadar derin bir etki yaratmadı. Eğer köyümden bir erkekle evlenmek isteseydim, bekaretimin önemi olurdu, ama burada ne işe yarardı ki? Zaten hiç evlenmek istememişim. İnsan erkekleri her zaman çok... sıkıcı olmuştu. Kontrolcü ve dar görüşlüydüler.

Drustan'ın sıcak ellerini, cildinde parıldayan ateşi, ağızımda dilinin baharatlı tadını hatırladım.

Pişman değildim.

Yine de onunla tekrar yüzleşmek beni tedirgin ediyordu. Hayvan gibi onu tırmalayıp ısırığımı hatırlayınca içim cız etti, ama o pek umursamamış gibiydi. O gece ikinci kez birleştiğimizde, zevkten başını geriye atmıştı bile. Dişlerimin battığı yerde omzunda mor bir iz bırakmışım. İyileştirme gücü sayesinde iz çabucak kaybolmuştu, ama o anda kendimi vahşi, ilkel ve sahiplenici hissetmişim. O ısırık, "*Sen benimsin*" diyordu.

Ama o benim değildi. Belki de sadece ikimiz, saf hedonizme adanmış bir gecede alevlerin içindeydik, ama gerçek hayatta değildi. O bir prensdi, ben ise bir hizmetçiydi. O asil bir peri idi, ben ise bir insandım. O güce sahipti, ben değil.

Ah, ama eğer gücüm olsaydı, yapacağım şeyler...

Odama dönünce geceliğimi giydim, makyajımı sildim ve Drustan'ın saatlerce saçımı tutmasından sonra karışmış saçlarımı taradım. İşimi bitirdiğimde, diğer odadan bir hareket sesi duydum.

Lara'nın kapısını hafifçe çaldım.

"Girin."

O da gecelikle yatakta yatıyordu ve tavana sersemlemiş bir şekilde gülümsüyordu. Cildinde yayılmış morlukları görünce haykırdım. Sol gözü şişmiş ve neredeyse kapanmıştı.

Hemen yanına koştum. "Ne oldu? Kompres getirebilirim."

Ellerimi itti. "Ben iyiyim." Hiç bu kadar mutlu ve rahatlamış olduğunu duymamıştım. "Eğlendin mi? Seni kaybettim."

Drustan'la yattığımı bilmiyordu. Bunun için şükrettim. "Eğlendim," dedim, olabildiğince rahat bir şekilde. "Şafak sökene kadar dans ettim ve içtim. Sen nasılsın?"

Gerindi ve bu hareketle yüzünü buruşturdu. "İnanılmazdı. Kavga ettim, içtim, bağırdım... ve bir sürü insanı öptüm, sonra da hepsine vurdum." Kıkırdadı. "Onlar da bana vurdular, ama ben her zaman kazandım."

"Kulağa pek eğlenceli gelmiyor." Çürükleri inceledim. "Belki sana zarar verenlerden intikam alabiliriz."

Eğer biri Anya'ya zalimce davranmış olsaydı, ona böyle bir şey söyledim, ama o zamanlar intikamım küçük bir şaka ya da bir tür kamuoyu önünde küçük düşürme olurdu. Şimdi gerçek şiddetle düşünmeye başladığımı fark edince şaşırdım. Fae'ler arasında yaşamak beni değiştirmiş miydi, yoksa bu acımasızlık hep içimde mi vardı?

"Hayır." Yastıklara yaslanarak dik oturmaya çalıştı. "Bu benim istediğim şeydi. *Onların* Kenna, hayatımda hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Dün gece her şeyi yapabilirdim."

Gülümsüyordu, ben de tereddütle gülümsedim. "Ateş sana insanlara vurmanı mı söyledi? Sana güçlü olmanı söylediğini söylemiştin."

Gözleri dalgın ve uzaklara daldı. "Çok garip bir şeydi. Ben zıplarken zaman durmuş gibiydi, sonra bir şey - belki Ateş Parçası, kim bilir - bana ne istediğimi sordu ve bir şekilde cevap oradaydı. Zayıf olmaktan bıkmıştım. O da bana güçlü olmamı ve istediğimi almamı söyledi."

Ateşin ona ne gösterdiğini sorduğumda Drustan kulağıma, "*Tüm kuralları çiğneme gücü*," diye nefes nefese söylemişti. *İstediğim her şeye sınırsızca sahip olmak*.

En derin arzum sevilme ve dokunulmak, değer görmektir. Yoksulluk içinde büyüdükten ve son aylarda hizmetçi olarak çalıştıktan sonra nihayet özgür hissetmekti. Drustan ve Lara gibi istediğimi almak.

Elini tuttum, parmak eklemlerinin morardığını fark edince tutuşumu yumuşattım. Yakında iyileşecekti, Drustan kadar hızlı olmasa da, benden kesinlikle daha hızlı. "İstediğini elde ettiğine sevindim," dedim ve bunu içtenlikle söyledim.

Adaylar, akşamüstü geç saatlerde akşam yemeğinde **bir araya gelerek** akşamdan kalma hallerini atlatmaya çalıştılar. Lara, doyurucu bir kahvaltı yaptıktan sonra kendini iyi hissediyordu, ancak Edric ve Karissa mide bulantısı çekiyor gibi görünüyordu. Lara'ya göz kulak olmakla ve kendi en karanlık fantezimi yaşamakla meşgul olduğum için diğer adayların ne yaptığını görmemişim.

Gözlerimi açık tutmaya çalışarak sertçe gözlerimi kıptım. O sabah birkaç saat uyumuştum, ama bu hiç de yeterli olmamıştı.

Aidan bana eğlenceli bir bakış attı. "Dün gece eğlendin mi?" Ben kayıtsızca gülümsedim. "Evet. Sadece geç saatlere kadar içki içip uyumadım."

"Dün gece hizmetkarların toplantısında seni görmedim. Neredeydin?"

"Daha küçük bir partiye gittim." *İki kişilik bir parti*, diye düşündüm ve kıkırdamak için gelen dürtüyü bastırdım. Tanrım, çok yorgundum.

Aidan kaşlarını kaldırdı. "Bu, sırrı olan bir kadının yüzü." "Önemli bir şey değildi."

"Hayatım, bunu söylemek istemezdim ama bu, onun işini pek iyi yapmadığı anlamına geliyor." Kendimi tutamadım. Kahkahayla güldüm ve sesi bastırmak için ağzımı ve burnumu elimle kapattım. Aidan sırıttı. "Ee? Kimdi?"

"Ne demek istediğini anlamadım," dedim, hala kıkırdamamı bastırmaya çalışarak. "Tek yaptığımı içmekti." "Tabii." Aidan gözlerini devirdi. "Sen ne dersen o."

"Peki ya sen? Kimseyle tanıştın mı?"

Yüzü gölgelendi ve ben hemen sorduğum sorudan pişman oldum. "Hayır. Sadece içtim."

Benim sözlerimi tekrar mı ediyordu yoksa doğruyu mu söylüyordu? Onu da sorguya çekmeden daha fazla bilgi alamazdım. Edric'e baktım, Ateş adayı dün gece ne yapmıştı acaba?

"Oh, yaptı." Aidan bakışımı yakalamıştı.

"Senin zihin okuyucu olmadığını sanıyordum."

"Ben sadece arzuları okurum, sevgilim, bu yüzden senin bir sırrın olduğunu biliyorum." Göz kırptı. "Hayır, ben sadece bir arkadaşının işine burnunu soktuğunu fark eden biri olarak konuşuyorum."

Bir arkadaş. Bu sözler içimi ısıttı. "Sadece merak ediyorum."

"Ve sen beni aptal sanıyor olmalısın. Ama merak etmeye devam et. Sanırım bu sempati hoşuma gidiyor." Mizahın altında acı duyduğumu hissettim, bu yüzden elini sıktım. "Ne zaman konuşmak istersen, dinleyeceğim."

"Sen paylaştığında ben de paylaşıyorum." "Yani asla."

İkimiz de güldük.

Yemek odasının kapıları açıldı. Kafamı kaldırıp baktım ve midem sanki düşüyormuşum gibi altüst oldu.

Drustan.

Uykulu görünüyordu, ama nedense ağır göz kapakları karizmasını daha da artırıyordu. Göğüs kemiğinin ortasına kadar açık kırmızı gömleğiyle seksin vücut bulmuş haliydi. Yanaklarını yandı ve kalbim çılgınca atmaya başladı, gözleri odayı taradı ve sonunda bana takıldı.

"Hayır," diye fısıldadı Aidan, sesinde büyük bir şok vardı. "Kenna, seni cadaloz, bana her şeyi anlat." Onu görmezden geldim.

Drustan'ın gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü. Midemi bulandıran yavaş, tembel bir gülümseme attı, sonra dili dudaklarının köşesine doğru kaydı; küçük, dikkatsiz bir hareketti, ama ne anlama geldiğini biliyordum.

"Yüce Parçalar." Aidan bayılacakmış gibi ses çıkardı.

"Adaylar." Drustan dikkatini onlara çevirdi. "Fire House'un en sevilen bayramını ilk kez deneyimlemekten keyif aldınız mı?"

Mırıldanarak onaylayan sesler ve baş sallamalar soruyu karşıladı, ancak birkaç kişi sanki bu hareket baş ağrılarını daha da kötüleştirmiş gibi yüzlerini buruşturup şakaklarını ovuşturdu.

"Duruşma ne zaman yapılacak?" diye sordu Una. "Dün gece açıklanması gerekiyordu sanıyordum."

"Zaten yapıldı." Drustan göz kırptı.

Ardından gelen kargaşa neredeyse komikti. "Ne demek, çoktan yapıldı?"

"Geçtik mi?"

"Oh, Shards, kusacağım."

Garrick ayağa kalktı, ellerini masaya koydu ve Drustan'a öfkeli bir bakış attı. "Bize kurallar söylenmedi."

"Sınav neydi?" Karissa dehşete kapılmış görünüyordu. Talfryn ile endişeli bakışlar değiştirdi, bu beni şaşırttı; görünüşe göre en kötü performans gösteren iki kişi, başlangıçtaki düşmanlıklarına rağmen bir bağ kurmuştu. O da, sınav ne olursa olsun, başarısız olma düşüncesinden korkmuş görünüyordu.

Gördüklerimi düşünerek kaşlarımı çattım. Deneme ne olabilirdi? Herhangi bir duyuru yapılmamıştı...

Ama ateş büyülüydü ve üzerinden atlayan herkese çok net bir emir vermişti. Sınav hedonizme adanmıştı. Adaylar en vahşi arzularına boyun eğmemiş olsalardı...

Drustan şüphemi doğruladı. "Ateş sana ne yapman gerektiğini söyledi. Gerçek bir Asil Fae, zevki ve içgüdüyü her şeyden çok değer verir. Ateşe istediğini elde edebileceğini gösterdiysen, başarılı olmuşsun demektir."

Dün geceki deneyimimi düşününce bu test son derece kolay görünüyordu, ancak bazılarının yüzlerinde hayal kırıklığı görmek beni şaşırttı. Talfryn yıkılmış görünüyordu, Karissa ise birdenbire kendini beğenmiş bir tavır takındı. Erkek Void adayı Wilfrid, her zamanki çekingen tavrının ardında duygularını göstermeye hiç alışkın olmasa da, endişeli görünüyordu. Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, Una'nın hareketsiz oturduğunu fark ettim. Gergin omuzları ve büyümüş gözleri endişesini açıkça gösteriyordu.

Üç başarısızlığın ikisinin Void House'dan gelmesi bir tesadüf müydü? Kaosu benimsedikleri söyleniyordu, ama Hector ve Kallen dahil tanıştığım tüm Void perileri çoğunlukla soğukkanlı bir tavır sergiliyorlardı. Bu mantıklı gelmiyordu. Diğer tüm evleri birkaç kelimeyle özetleyebilirdim, ama Void çelişkili ve belirsizdi.

Neredeyse alnıma vuracaktım. Çelişkili ve anlaşılmaz. Kaotik ve karanlık demek için başka bir yol. Belki de onları, olabildiğince, sonunda anlamıştım.

"Afiyet olsun." Drustan bana bir kez daha bakmadan odadan çıktı.

O ayrılırken omuzlarım çöktü ve nefesimi verdim. Beni yine görmezden geldiği için rahatlatmalı mıydım? Yoksa üzülmemeli miydim? Kadınların bu tür durumlarda nasıl davrandığını hiç bilmiyordum.

Yeniden masalara odaklandım. Adaylar, hedonizme ne kadar bağlılık göstermeleri gerektiğini ve Fire House'un kuralları paylaşmadan onları sınamasının adil olup olmadığını hararetle tartışıyorlardı.

"Sanırım endişelenmene gerek yok," dedi Garrick Lara'ya. "Dün gece seni gördüm. Perileri bir hayvan gibi saldırıyordun, tabii onların dillerini emmediğin zamanlarda." Bu sözler acı vericiydi, açıkça onu küçük düşürmek için söylenmişti.

Lara odanın diğer ucunda gözlerimle buluştu, sonra çenesini kaldırdı. "Yaptım. Ve yine yapardım. Kışkandın mı, Garrick? Belki sen de sana vurmamı istiyorsun."

Gytha ve Karissa sevinçle bağırды, Edric ise Lara'nın omzuna vurdu. Lara, yüzünde utanç belirtisi olmadan, Garrick'in bakışlarına meydan okurcasına karşılık verdi.

Hiç bu kadar gurur duymamıştım.

O günün ilerleyen saatlerinde Triana'ya rastladım.

Büyük bir kumaş sepetinin ağırlığı altında zorlanıyordu, ben de yardım etmeyi teklif ettim. "Bu nedir?" diye işaret dilinde sordum, sepeti dikiş atölyelerinden birine teslim ettikten sonra.

"Light House'dan elbiseler," diye yavaşça cevapladı. Dil konusunda giderek daha iyiye gidiyordum, ama Triana kadar ileri düzeyde değildim. Maude ile konuşurken elleri kuşlar gibi çırpınıyordu, ama benim için cümlelerini basitleştiriyordu. "Hanımefendi bir kez giymiş. Şimdi paçavra oldu."

"Ne israf" dedim ve sözlerimle birlikte "israf" işaretini yaptım. Fae'ler sonsuza kadar yaşadıkları için, sıkılmamak için her şeyi yaparlardı, bu bir şeyi bir kez kullandıktan sonra atmak anlamına gelse bile.

Bu düşünce beni tedirgin etti. Drustan bende bunu mu görüyordu? Yeni bir deneyim mi? Sıkılmamak için bir yol mu?

Düşüncelerimi kendime olan güvensizliğimden uzaklaştırmaya çalıştım. Benimle yatmasının nedeni ne olursa olsun, olan olmuştu. Endişelenmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

"Son zamanlarda ne yapıyorsun?" diye sordum, sorunun en azından bir kısmını işaret diliyle ifade etmek için elimden geleni yaptım. En basit cümleler dışında, tam anlamını ifade etmek için hala sözlü konuşmaya ihtiyacım vardı, ama umarım yakında daha karmaşık düşüncelerimi de aktarabilirim.

"Terzi. Eskiden dikiş yapıyordum."

Genelevden önce demek istedi. Yüzünde gerginlik belirdi. İlk tanıştığımız zamankinden daha mutlu görünüyordu, ama zihinsel yaralarının hiç iyileşip iyileşmeyeceğini merak ettim.

Bu da bana bir süredir ona sormak istediğim bir şeyi hatırlattı. "Bunu sorduğum için çok üzgünüm, ama kralın genelevinin nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Neden?"

"Görmem gerekiyor. Belki bir gün oradaki diğer insanlara yardım etmek için bir şeyler yapabilirim." "Yapamazsın," diye işaret diliyle vurguladı. "Bu tehlikeli."

"Lütfen." O genelevin düşüncesi aklımdan çıkmıyordu. Kaç insanın yardıma ihtiyacı olduğunu bilmek istiyordum.

O, isteksizce parmaklarıyla cevap vermeden önce içini çekti. "Kuars odasının yanındaki merdivenlerden aşağı."

Kuars odası, taht odasının yakınında popüler bir buluşma yeri. Kral Osric'in zevklerine kolayca ulaşmak istemesi mantıklıydı. Etrafındaki koridorlar her zaman Soylu Fae'lerle doluydu, bu da fark edilmeden merdivenlerden aşağı sızmanın zor olacağı anlamına geliyordu. Artık yaklaşık olarak nerede olduğunu bildiğime göre, tünellerden geçerek genelevi bulmaya çalışabiliyordum.

Parmaklarımla çeneme dokundum ve ona doğru uzattım. "Teşekkür ederim." Tereddüt ettim. "Nasıl hissediyorsun?" Bu, bilmek istediğim şeyi ifade etmeye yetmeyen zayıf bir soruydu. Travmadan kurtulmuş muydu? Kurtulmak mümkün müydü ki? Hâlâ annemin zayıflaması, Anya'nın ölümü ve Nasties'ten kaçmanın dehşeti gibi kabuslar beni rahatsız ediyordu. Triana gibi çok daha kötü yaralanmış insanlar her gün uyanıp hiçbir şey olmamış gibi işlerine devam ederken, ben kendimi zayıf hissediyordum.

"Zor. Ama giderek iyileşiyor." Dudakları gülümserken titriyordu ve ben, onun sessiz gücüne hayranlıkla ona sarıldım.

O gece, taht odasının **yakınındaki yeraltı mezarlarını keşfederek** genelevi aradım. Midem endişeden kasılıyordu, ama onu görmem gerekiyordu. Cinselliği keşfettiğimden beri, Drustan'ın Hector hakkında söylediği şeyi hatırlıyordum: Hector, yatak arkadaşlarının savunmasız olmasını seviyordu.

Bu düşünce beni öfkeyle doldurdu.

Hançer kolumda sıkılaşıarak öfkemi bana geri yansıtıyordu. *Açtı.*

Ara sıra benden küçük ısırmalar almıştı, yani tamamen aç değildi, ama içtiği kan miktarı açıkça yeterli değildi. Gözüne bıçak sapladığım Nasty'nin içgüdüsel bir anısı zihnimde canlandı. O kan cildime asit gibi gelmişti, ama bu hayalde lezzetli ve biberliydi, ağzımda alkolün yakıcı tadını bırakıyordu.

Bu fanteziyi ve onunla birlikte gelen kana susamışlığı reddettim. "*Kes şunu*" diye düşündüm. Bu, hançerin hatırasıydı, benim hatıralarımla karışmıştı. O korkunç şiddet eylemi sırasında hissettiği zevkten ürperdim.

O zaman beni besle.

Her şeyi kurutacaksın. Başka kimseyi öldürmek istemiyorum.

Öldürmeyeceğim. Zorunlu olmadıkça. O zaman açlıktan ölüyordum. Aç olmasaydım, daha yavaş içer, daha az alırdım. Benden sürekli içiyorsun.

Sadece küçük miktarlarda. Daha fazlasını sunmuyorsun.

Hiç açıkça teklif ettiğimi sanmıyordum, ama yine de engellemedim. *Beni kazara öldürebilirsin*, dedim ve dar bir merdiven bulup aşağı inmeye başladım.

Bağlandık. Seni öldüremem. Öldürmeyeceğim.

Hançerin açlığı şimdi benim içimde yanıyordu ve beni önümdeki görevden alıkoyuyordu. Merdivenlere oturup seçeneklerimi düşündüm.

Bu ciddi bir sorundu. Hançere daha fazla kan beslemezsem, birine karşı kendimi savunmam gerekene kadar giderek daha aç hale gelecekti ve o noktada kontrolünü kaybedip öldürecekti. Hatta biri yanlışlıkla ona dokunsa bile öldürebilirdi. Ama ona çok fazla kan beslersem, beni öldüremeyeceği konusunda doğruyu söylüyorsa, ölebilirdim.

Kimseyi öldürmek istemiyordum ve hançerin Soylu Fae'lerden birine saldırması riskini göze alamazdım. Bu da ona daha fazla kan vermem gerektiği anlamına geliyordu.

Hançeri bir yere bırakıp uzaklaşsam ne olurdu? Onu ilk aldığımda cinayet silahı olduğunu bilmiyordum. Kendimi savunabilmek elbette iyiydi, ama sıradan bir mutfak bıçağı da aynı işi görmez miydi?

Onun hakareti bağımız aracılığıyla yankılandı. Düşüncelerimi ne kadar yakından takip edebildiğini bilmiyordum, ama niyetlerimi kesinlikle algılıyordu. *Bağlandık*, diye tekrarladı. Metal kolumu daha da sıkı sardı.

İ geçirdim ve gözlerimi ovuşturdum. Buna inandım. Garip bağımız sayesinde, hançerin her zaman bir efendiye ihtiyacı olduğunu ve bataklıkta geçirdiği zamanın işkence gibi olduğunu hissedebiliyordum. Eski sahibinden isteyerek ayrılmamıştı ve şimdi de benden ayrılmayacaktı.

O da benden isteyerek ayrılmadı, diye cevapladı hançer.

Son metresin kimdi? Merakla sordum, ama hançer cevap vermedi.

Yeter artık. Ya beni koruyacağına güvenirdim ya da güvenmezdim. "Peki," dedim yüksek sesle.

Hançer sıvı gibi kolumdan aşağı akarak elimde katılaştı. Bıçağı baktım, derin bir nefes aldım ve ön kolumda büyük damarlardan uzak bir yerde sığ bir kesik attım.

Yaranın etrafında kan birikti ve aynı hızla bıçağın içine kayboldu. Daha da fazla kan emdikçe bir çekilme hissi oldu.

"Yeter," dedim.

Hançer isteksizce içmeyi bıraktı. Elbisemin altından bir parça kumaş kopardım ve yarayı sardım.

Kılıcın kolumun etrafında bir ta gibi tanıdık pozisyonuna geri yerleşirken, onu nasıl bulduğumu tekrar düşündüm. *Kan olmadan bataklıkta bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldın?*

Acı. Boşluk. Bekleme. Bir tür kabus gibi uyku, bana verdiği bulanık izlenimler bunu ima ediyordu.

Neyi bekliyordun?

Bana dokunacak birini.

Ben. Ölümle bu kadar yakınlaştığım için titredim. *Sana dokunduğumda neden beni öldürmedin?* *Açlıktan ölüyordun herhalde.*

Beni kurtardın ve artık hanımına bağlı değildim. Onun ölümünden sonra tattığım ilk kan damlası bizi birbirimize bağladı.

Hanımınız nasıl öldü?

Yine cevap yoktu, ama onun üzüntüsünü hissettim.

Karanlığa boş boş baktım, bu yaratığın tam olarak ne olduğunu merak ederek, canlı ama aynı zamanda canlı olmayan, aç ve öfkeli ama uzun zaman önce ölmüş bir hanımefendiye sevgi besleyebilen bu hançeri.

Bir adın var mı? diye düşündüm aniden.

Caedo.

Painbringer veya Lightning gibi birçok ünlü silahın adı vardı, ama bu daha kişisel geliyordu. Sanki nihayet gizemli bir tanıdığımın adını öğrenmişim gibi, doğduğundan beri sahip olduğu ve belki de kendisi seçtiği bir isim.

Aklıma bir fikir geldi ve bunun barizliği karşısında neredeyse alnımı vuracaktım. *Hayvan kanı içebilir misin?*

Evet.

Bunu daha önce hiç düşünmemiş miydim? *Mutfaktan biraz toplayacağım, böylece daha düzenli beslenebilirsin.*

Caedo'nun bana gösterdiği minnettarlığı ve saçlarıma dolanarak pürüzsüz gümüş bir saç bandı gibi dururken duyduğu memnuniyeti beklemiyordum. Bana düşkün olduğunu fark ettim.

Katil hançer sorununa çözüm, beklediğimden çok daha kolaydı. Onu aç bırakmam, kendimi yaralamam ya da birini öldürmesine izin vermem gerekmiyordu. Mutfaktan domuz ve kuzu kanı çalarak onu besleyip memnun edebilirdim ve artık ondan korkmam gerekmezdi.

Ben gülerек iç geçirdim. Hiçbir şeyin basit olamayacağını düşünmüştüm, bu yüzden kolay bir cevabı gözden kaçırmıştım. Kolumdaki yara izi şüphesiz bir yara izi bırakacaktı. Bu, her şeyin zor olmak zorunda olmadığını ve bazen sorunlarımın çözümlerinin burnumun dibinde olduğunu hatırlatacaktı.

Kralın genelevini buldum.

Birkaç dolambaçlı merdiven ve labirent gibi tünellerden geçtikten sonra ulaştım. Sesler, doğru yerde olduğumu anlamamı sağladı.

Vahşi zevk sesleri, korkunç acı sesleri. Kahkahalar. Çığlıklar. Yumruklarımı sıktım ve gözlerimi kapattım, mide bulantısını ve dehşeti bastırmaya çalıştım.

Duvarlarda gözetleme deliği yoktu, ama bir merdiven dar bir tavan arasına çıkıyordu. Zeminde, aşağıdaki odaları görebilmemi sağlayan küçük delikler vardı.

Saten, kadife ve ipekle süslenmiş odalarda olabildiğince sessizce süründüm. Odalarda devasa yataklar, yastık yığınları ve kırmızı tül perdeler vardı. Zemin beyaz ve siyah mermerden oluşuyordu ve duvarlarda periler, insanlar ve hatta cinsel ilişkiye giren Nasties figürleri oyulmuştu. Odaların birkaçı boştu, ama çoğu doluydu. Aşağıda, cinsel çekicilikten dehşete kadar uzanan çeşitli sahneler, çıplak tenlerin parıltıları arasında oynanıyordu.

Triana bana, kralın genelevinde çalışan herkesin isteksiz olmadığını söylemişti. Bazıları parayı veya dokunulmayı önemsedikleri için bu hayatı seçmişlerdi ve istedikleri zaman bırakabilirlerdi. Bazıları belirli müşterilere özel çalışıyorlardı ve isteyen herkese hizmet etmek zorunda değillerdi. Seçimleri kendilerine ait olduğu sürece, genel olarak bu tür bir işle bir sorunum yoktu.

Ancak bu herkes için geçerli değildi. Bazı Underfae'ler borçlarını ödemek için ya da Noble Fae'ye karşı geçmişte işledikleri suçların cezası olarak hizmet ediyorlardı ve Triana gibi güzellikleri nedeniyle kaçırılmış insanlar da vardı. Diğer insan hizmetkarlar gibi, onlara da barınma, yemek ve giyecekten başka bir şey sağlanmıyordu. Kendileri hiçbir ödeme almamalarına rağmen, yüksek bir fiyata satılıyorlardı. Acı çektirmekten zevk alan ve güç suistimalinden keyif alan sadist bir tür peri vardı ve Kral Osric'in gözde genelinde bu arzu, elbette ahlak ve edep gözetilmeksizin karşılanıyordu. Önemli olan, kurbanlarının isteksizliğiydi.

İsteksiz olanları tespit etmek kolaydı. Yüzleri ezberlerken içimi korku ve nefret kapladı: hem kurbanların yüzleri hem de onlara zulmeden Asil Fae'lerin yüzleri. Eğer o canavarlardan biriyle koridorda tek başıma karşılaşırsam, sonuçları ne olursa olsun, o karşılaşmadan sağ çıkamayacaktı.

Caedo, öldürme dürtüsünü yansıtarak pazımı sıktı.

En kötü manzaraların önünden geçerken gözlerim doldu, ama kendimi zorlayarak devam ettim. Odaların yerleşimini ezberlemem, çıkışları not etmem gerekiyordu. Triana, burada altmış kişinin çalıştığını ve bunların yaklaşık dörtte birinin bu işe zorlandığını söylemişti. Kaçarsam belki o on beş kişiyi de yanımda götürebilirdim. Ve Drustan tahta geçerse onları serbest bırakacağı kesindi.

Ancak her sahne acımasız ya da cinsel içerikli değildi. Bir odada, bir Işık hanımı giyinik halde memnun görünen bir kadın periyi kucaklarken şaşkınlıkla durup izledim; bir sonraki odada ise kanatlı bir Alt Perisi müşterisini güldürüp alay ediyor ve karşılığında öpücüklerle ödüllendiriliyordu.

Tüm Fae'ler canavar değildi. Ama çoğu öyleydi.

Açıkça isteksiz olanlardan, son ve en ayrıntılı odaya ulaşmadan önce yedi insan ve üç Underfae saydım. Oda mor ve beyaz renklerle dekore edilmişti, kırmızı yerine opalimsi ince kumaşlar kullanılmıştı. Bunun ne olduğunu biliyordum. Triana, Kral Osric'in "evcil hayvanları" için özel bir oda ayırdığını söylemişti — kendisinin özel erişim hakkına sahip olduğunu iddia ettiği şanssız insan kadınlar.

Triana, bunların asla uzun sürmediğini söylemişti.

Çıplak bir kadın, mor çarşafı devasa bir dört direkli yatağın üzerinde diz çökmüştü. Elleri arkadan kelepçelenmişti ve başını, boynuna sıkıca bağlanmış siyah bir torba örtüyordu. Kumaş, her keskin, çaresizce nefes alışında burnuna ve ağzına yapışlıyordu.

Elimi ağzıma götürdüm ve sessizce öğürdüm. Sırtının ve kollarının soluk tenini ritüel izleri kaplıyordu. Bazıları eskiydi, ama çoğu çeşitli pembe tonlarındaydı, bu da iyileşmenin erken aşamalarında olduğunu gösteriyordu. Zalim kıvrımlar telkari gibi görünüyordu, dövme olarak güzel olabilecek bir tasarımdı, ama onun etine kazınmış hali korkunçtu.

Kapı açıldı. Kral Osric odaya adım attığında, beyaz sarı saçları mum ışığında parladı. Mistei'ye gelmeden önce kendimde olduğunu bilmediğim kadar sıcak ve şiddetli bir nefret içimi kapladı.

"İşte buradasın, benim güzel evcil hayvanım."

Kadın kralın sesini duyunca kaskatı kesildi.

"Elbette artık kimse seni güzel bulmaz," diye devam etti kral, "ama bence acı çekmenin çok zarif bir yanı var." Güldü, kurbanının derisinde ifade edilen şiddetle keskin bir tezat oluşturan melodik bir sesle.

Kemerinden küçük, kanca şeklinde bir bıçak çıkardı. "Başlayalım."

Kadının arkasındaki yatağa diz çöktü, bıçağın ucunu kadının ön koluna batırmadan önce elini nazikçe kadının sırtında gezdirdi. Kadın irkildi.

Kendimi zorlayarak, kadının derisine hassas bir desen oyduğunu izledim. Yaradan kan akarak mor çarşafı sızdı. Kusacak gibi hissettim, ama kadın diz çökmüş pozisyonundan kıpırdamadı, vücudu titriyor ve ara sıra inlemeler çıkıyordu. Metal kelepçelerin altındaki derisi kızarmış ve kabarmıştı.

"Yalvarmalarını tercih ederim." Osric yeni bir desen çizmeye başladı. "Gözyaşları,

yalvarışlar, çığlıklar..." Kadın cevap vermedi.

O güldü. "Sen birden fazla nedenden dolayı özelsin. Kimse bu kadar uzun süre dayanamadı, biliyorsun. Belki de sonuçta bunu daha çok seviyorum."

Acı çok fazla artmış olmalıydı, çünkü sonunda kıvranmaya başladı ve uzaklaşmaya çalıştı. Osric onu yüzüstü yatakta itti ve omuz kemiğinin yanına bir spiral çizdi. Zayıf çığlıkları çarşaf tarafından boğuldu.

Daha ne kadar acı çekebilirdi? Ne kadar kan kaybedip hayatta kalabilirdi? Osric, yarattığı acıyı parlak bir gülümsemeyle inceledi. Sonra eli kemerine gitti.

Artık izleyemiyordum. Gözlerim yaşlarla bulanıklaşmış ve midem isyan etmek üzereyken, sürünerek uzaklaştım.

Uzun süre, tavan arası altındaki koridorda titreyerek yattım. Osric ve kurbanının görüntüsünü kafamdan atamadığım için iki kez kustum. Triana bunun korkunç olduğunu söylemişti, ama ben böyle canavarca bir zulmü hayal bile edemezdim. Bıçağımı Kral Osric'in göğsüne, tam kalbine sapladığımı hayal ettim.

Evet, Caedo zihnimde tısladı. O da tedirgindi. Artık hançerden korkmadığım için, onun sürekli açlığının ardında daha karmaşık duygular hissedebiliyordum. O da kraldan nefret ediyordu, ama o odada işlenen şiddet onun kan dökme arzusunu uyandırmamıştı, nedenini anlamasam da.

Öyle değil, dedi hançer bana. Savaşların, düşmanlardan alınan kanın görüntülerini gördüm. Açık çatışmalarda öldürme anılarını. Asla öyle değil.

Kendimi ayağa kaldırdım. Geç olmuştu ama Earth House'a dönmek istemiyordum. Yatakta uyanık kalıp bu gecenin kabusunu tekrar tekrar yaşamak istemiyordum.

Ya hala bir çıkış yolu varsa? Ya tüneller Mistei'nin ötesine uzanıyorsa? Henüz herhangi bir çıkış bulamamıştım, ama daha önce katakompların bu bölümünde bulunmamıştım. Gerekirse kilometrelerce yürüyecektim — ipek örtülü hapishanedeki insanları kurtarmanın bir yolunu bulmak için her şeyi yapardım.

Ayaklarım ağrıyana kadar yürüdüm. Bu yol uzun ve düzdü, düzenli dalları vardı. Hiçbirini takip etmedim, bunun yerine bir yönde olabildiğince uzağa gitmeye karar verdim.

Sonunda havada bir değişiklik hissettim, kollarımdaki tüyleri diken diken eden keskin bir karıncalanma. Caedo uyarı olarak titredi ve ben durdum. Burada bir şey mi vardı, yoksa biri mi? Kolumu ısırdı ve aniden koridorun ilerisinde parıldayan bir ışık duvarı gördüm. Hançer, bataklıkta olduğu gibi bana geçici olarak peri görüşü kazandırmıştı. Hançerin bana söylemesine gerek kalmadan bunun güçlü bir koruma olduğunu bilerek, ışığa dikkatlice yaklaştım.

Hançer zihnime bir görüntü gönderdi: etrafımızdaki kaya ve toprağa yayılan, imkansız bir mesafeye doğru kıvrılan parıldayan beyaz bir perde. Sadece yer üstündeki girişleri değil, Mistei'nin tamamını çevreleyen geçilmez bir duvar.

Hayal kırıklığına uğrayarak, saçımdan bir parça kestim ve ne olacağını görmek için koruma duvarına attım. Kıvrım cızırdadı ve bir duman bulutu içinde kayboldu.

Hayal kırıklığım yenilgiye dönüştü. Bu aptalca bir umuttu — bir şekilde durdurulmadan Mistei'den çıkacak kadar uzağa yürüyebileceğimi ummuştum. Kralın savunmasında bir açık olduğunu ummuştum. Öyle olsaydı, bazı Soylu Fae'ler şimdiye kadar kaçmayı başarmış olmaz mıydı? Drustan, kendisi için olmasa bile, sevdiği kadın için bunu başarmış olmaz mıydı? O tünelleri bilmiyordu, ama Oriana biliyordu. Çocuklarına özgürlük sunup Leo'nun ölümünü engelleyebilseydi, bunu yapmaz mıydı?

Özgürlük hayallerim de duman oldu. Kendimi acımasız gerçekle yüzleşmeye zorladım: Sonsuza kadar bir hizmetçi olarak kalacak, hayatımın geri kalanını yeraltında geçirecektim. Burada yaşlanacak ve sonunda ölecektim.

Tabii Kral Osric devrilip, yeni ve daha iyi bir liderlik görevi devralmazsa.

Bir bakıma, kaçma umudumun ölmesi bir rahatlamaydı — bir endişe azalmış, odaklanmam gereken bir şey azalmıştı. Tüm öfkem ve enerjim başka bir amaca yönelebilirdi.

Artık sadece iki hedefim vardı. Lara'nın denemelerden sağ çıkmasını sağlamak... ve Drustan'ın krala karşı isyan etmesine yardım etmek.

Lara'nın iyi ruh hali, Ateş denemesinden aldığı morluklar geçtikten sonra da **uzun süre devam etti**. Bir sonraki deneme Toprak denemesiymiş, bana söyledi, ve ne olduğunu zaten biliyormuş. "Sihir denemesi. Yaklaşık bir saat uzaklıktaki bir ormana, yer üstüne gönderileceğiz."

Önümdeki kozmetik ürünleri yığınınından şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Koruma kalkanları sizi durdurmaz mı?"

"Oh, taht odasının üzerindeki ana tepede olanlar mı? Hayır. Yolculuğun çoğunu yeraltında geçireceğiz. Ancak gideceğimiz orman da koruma kalkanlarıyla çevrili, bu yüzden oradan çıkamayacağız."

Mistei'nin etrafındaki koruma alanlarının nasıl kurulduğunu artık anladığımı sanıyordum. Devasa bir çanak, tüm şehri yüzeyden yeraltının derinliklerine kadar çevreliyordu ve daha küçük daireler, tepelere ve ormanlara çıkan her girişi mantar gibi çevreliyordu. Böylelikle kimse tünel kazarak kaçamaz ve yer üstünde meydana gelen birkaç olay sırasında kimse kaçamazdı.

"Peki orman sizi nasıl sınayacak?"

"Bir hafta boyunca hiçbir erzak olmadan hayatta kalmak için büyü kullanmalıyız. Kolay olmalı."

Lara'ya şüpheyle baktım. "Hiç birkaç saatten fazla dışarıda kaldın mı?" "Hayır, ama sorun olmaz."

Toprak, bitkiler ve su üzerindeki kontrolü bu zorluğa ideal bir şekilde uygundu, ancak Lara sadece küçük bir güç kullanıyordu. Bu yeterli olmayacaktı. "Yiyecek avlayabilir misin?" diye sordum. "Barınak inşa edebilir misin? Geceleri nasıl ısınacaksınız?" İlkbaharın sonlarıydı ve hava ısınmaya başlamıştı, ancak geceler soğuk geçecekti.

Elini reddedercesine salladı. "Isınmak için ateş yakarım."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?"

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Henüz bilmiyorum. Ama yerden su çıkarabilirim ve belki de meyve veren asmalar yetiştirebilirim." Bundan pek emin değil gibiydi. "Gerisini hallederim."

"Ya ormanda yırtıcı hayvanlar varsa?" diye ısrar ettim.

"Onlarla savaşırım."

"Çıplak ellerinle mi?"

"Neden bu kadar kötü davranıyorsun?" diye tersledi.

"Haklı," dedi arkamızdan bir ses.

Oriana'nın geldiğini duymamıştım, ama prenses kollarını kavuşturmuş kapıya yaslanmış, bizi inceliyordu.

Ben reverans yaptım, ama Lara sadece kaşlarını çatı. "Ben iyiyim."

"Kral, sınava bir kısıtlama daha ekledi." Oriana'nın normalde sakin yüzü gerginlikle gerilmişti.

"Bunu yapabilir mi?" diye sordu Lara. "Testlerin Parçalar tarafından belirlendiğini sanıyordum."

"Temel olarak evet. Ama kral isterse küçük... sürprizler... ekleyebilir." Prensesin ses tonu bunun hoş bir sürpriz olmayacağını gösteriyordu ve endişem arttı. "Yarışmacıların birbirlerini öldürmelerine izin verilirse daha eğlenceli olacağına karar verdi."

"Ne?" Lara ve ben aynı anda sorduk.

Oriana'nın ifadesi sertleşmişti. "Bazı yarışmacılar zaten ölebileceğinden, bu denemelerin ruhuna aykırı değil."

Lara bu hatırlatma üzerine irkildi. "O zaman herkesten uzak dururum. Bir... bir sığınak falan yaparım."

"Adayları birbirlerini avlamaya teşvik edecek, Lara."

Bu çok kötüydü. İllüzyon adayları henüz tam bir illüzyon yaratamıyorlardı, ama çevrelerine uyum sağlayacak kadar iyi kılık değiştirebiliyorlardı. Lara onların yaklaştığını bile hissetmeyebilirdi. Garrick çok güçlü bir savaşçıydı ve Lara'dan çok hoşlanmıyordu. Ya onu bulursa?

Lara donakalmış görünüyordu. "Ne yapacağım?"

Oriana bakışlarını bana çevirdi. "Avlanabilir misin?"

"Evet, prensesim." Köyün dışında, düzenli bir gelir kaynağı olmadan büyürken bu beceri zorunluydu.

"Bataklığı geçtin. Hiçbir erzak olmadan bir hafta boyunca dışarıda hayatta kalabilir misin?"

"Evet." Ateş yakmayı ve barınak yapmayı, yenilebilir bitkileri tanımayı ve nehir kenarına bir çukur kazarak suyun içine sızmasını ve toprağın kirleri filtrelemesini sağlayarak güvenli içme suyu bulmayı biliyordum.

"O zaman seni kullanacağız," dedi Oriana. "Seni ormana gizlice sokacağız ve bir hafta boyunca Lara ile birlikte kalacaksın."

Midem sıkıştı ve soğuk bir korku tüylerimi diken diken etti. Hayatta kalma becerileri çok az olan şımarık bir Fae hanımefendiyle vahşi doğada bir hafta geçirmek, her an öldürülebileceğimizi düşünmeden önce bile kulağa korkunç geliyordu. "Ya adaylardan biri beni görürse?" diye sordum. "Bir dakika, kral bataklıkta yaptığı gibi insanların izleyebilmesi için bir illüzyon mu yaratıyor?"

"Toprak Parçası tek yargıçtır ve dışarıdan izleyicilere izin vermez," dedi Oriana. "Tabii ki kralın büyük üzüntüsüne. O, ölümleri ayrıntılı olarak görmek istiyordu. Diğer adaylara gelince, seni bir ağaç perisi gibi giydirebiliriz, böylece seni gören herkes senin orada olman gerektiğini varsayar. Yine de, görülmemek için elinden gelen her şeyi yapmalısın."

"Ormanda periler var mı?" diye sordu Lara şaşkınlıkla.

"Normalde yok, ama kral bu test için birkaç orman perisini dışarı çıkarmaya izin veriyor. Onların adaylarla etkileşime girmeleri veya onları sabote etmeleri halinde denemenin daha gerçekçi olacağını söylüyor." Oriana durakladı, dudaklarını sıktı. "Ve Nasties de olacak. Et yiyenlerden."

"Shards," diye fısıldadı Lara.

Oriana'nın soğukkanlılığı efsaneviydi, ama o da taştan yapılmamıştı. Benimle tek kızı arasında bakışlarını gezdirirken endişeyle kaşlarını çattı. "Kolay olmayacak. Hazırlıklara şimdi başla."

Lara gittikten sonra, düşmanlarla çevrili ormanda geçireceğimiz bir haftanın korkunç ihtimalini düşünerek, Lara ve ben sessizliğe büründük.

Sonraki günlerde Lara'ya bildiğim her şeyi öğrettim. Öncelikle, bir su kaynağının yakınında ya da su çağırabileceği bir yerde barınak bulması gerekecekti. Diğer adayların barınağını fark etmemesi için onu gizlemesi gerekecekti, bu yüzden bir oyuk aslında iyi bir fikir olabilirdi. Kendini de gizlemesi gerekecekti, bu da çevresine olabildiğince benzemesi anlamına geliyordu. Yeşil ve kahverengi giysiler giymeli ve ardından açıkta kalan her santimetrekarelik cildini çamurla kaplamalıydı.

Her yeni bilgiyle birlikte giderek daha fazla dehşete kapılıyordu. "Çamur mu?" diye ciyakladı.

"Bu, kokunu da gizleyecektir. Aksi takdirde bazı Nasties'ler kokunu alabilir." "Çamurla kaplıysam kesinlikle kokumu alırlar."

Bir plan yaptık. Ben avlanacaktım, Lara ise büyüsünü kullanarak su ve bitki bulacaktı. Tabii ki bitkilerin yenilebilir olup olmadığını ben kontrol edecektim. İkimiz de çatışmak istemediğimiz için, diğer adaylara karşı kendimizi kanıtlamaya çalışmak yerine, testin tamamı boyunca gizli kalmak için elimizden geleni yapacaktık. Osric'in kana susamış kaprisleri uğruna ölmeye değmezdi.

İyi bir plandı... Peki neden içimde bunun çok kötü sonuçlanacağına dair tedirgin bir his vardı?

Dünya sınavından bir hafta önce **genelevi tekrar ziyaret ettim.**

Geri dönmek istememiştim, ama öğle yemeğinde kulak misafiri olduğum bir şey beni bu yola sokmuştu. Drustan, bir Işık lorduyla görüşüyordu. Uzun boylu, ince yapılı, siyah saçlı ve mavi gözlü bir peri. Drustan'ın deneme sezonunun ilk öğle yemeğinde onunla konuştuğunu hayal meyal hatırlıyordum. "Orada harika esnekliğe sahip bir kız var, Lothar," demişti, hizmetkarların arasında sadece üç metre uzakta durduğumu umursamadan. "Onu denemelisin."

Bütün vücudum acı ve korkunç, yakıcı bir öfkeyle kızardı. Bahsettiği tek bir şey olabilirdi.

"Meraklandım," diye cevaplamıştı Lothar. "Bu gece sana katılacağım."

İşte orada, genelevin üstündeki dar boşlukta yatmış, Drustan'ın ortaya çıkmasını bekliyordum.

Öfkem bütün gün içimi yakmıştı ve Caedo da kolumda yankılanan bir öfkeyle atıyordu. Drustan, Hector'un alışkanlıklarından şikayet edip sonra kendisi genelevlere nasıl gidebilirdi? Evet, çoğu kadın buna razıydı, ama Drustan onlardan birini ziyaret ediyor olsa bile, bunu benim önümde acımasızca söylemesi canımı yakmıştı. Ve eğer diğerlerinden birini seçmeyi planlıyorsa...

Hayır. Yapmazdı. Öyle bir canavar olsaydı, bunu kesinlikle hissederdim.

Yine de, iğrenç bir düşünce beni rahatsız ediyor, zihnime şüpheler fısıldıyordu. Ya benimle yatmak ona yasak olanın tadını vermişse ve bu, sınırsızca istediği her şeyi elde etmenin bir sonraki adımıysa?

Caedo mırıldandı, bana metale etin içine girip ıslak kanın döküldüğü görüntüler gönderdi.

Beklememiz gerek, dedim. Önce gerçeği görmeliyiz.

Bunu neden görmek istediğimi bilmiyordum. Belki de Drustan'ın, ona duyduğum özlemi, kıskançlık ve öfkemle hala hissettiğim özlemi hak etmediğine kendimi ikna etmek içindi. Eğer bunu yaparsa, arkadaşısı istekli olsa bile, onun için acı çeken o boşluğu nefretle dolduracaktım.

Aşağıdaki manzarayı ve sesleri elimden geldiğince görmezden geldim, uzun saatler boyunca ileri geri sürünerek bekledim. Sonunda ortaya çıktı, Lothar ile birlikte gülümseyerek yatak odalarından birine girdi. Onları eşlik eden insan kadın selam verip ayrıldı.

Kapıda turuncu bir ışık yanıp söndü.

"Bu işin bir an önce halledilmesi gerekiyor," dedi Drustan, lafı dolandırmadan. "Katılıyorum," dedi Lothar. "Ama ne zaman?"

Osric çok iyi korunuyor."

Şok beni bir çekiç gibi vurdu. Buraya seks yapmaya gelmemişlerdi, isyanı tartışmaya gelmişlerdi! Planın kurnazlığını fark edince öfkem yerini baş döndürücü bir rahatlamaya bıraktı. Drustan, komplocularıyla bir yerde buluşması gerekiyordu ve o, kötü şöhretli bir hedonistti. Kim, genelevde bir darbe planlandığından şüphelenirdi ki, özellikle de Drustan'a Light House'un bir temsilcisi katılmışken?

Bu, sonunda bir gizemi çözdü: Drustan'ın kütüphanede tanıştığı, pastel renkli giysiler giyen iki figürden biri olan erkek perinin kimliği. Drustan'ın Işık müttefikleri olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama işte kanıtı ortadaydı. Lothar'ın adı tanıdık geliyordu. Kimdi o tam olarak ve o gün kütüphanede bulunan üçüncü peri kimdi?

"Denemelerden sonra," dedi Drustan. "Hangi adayların başarılı olacağını öğrendikten sonra. Onlar genç ve bizim tarafımıza çekilebilirler."

"Mantıklı."

Gerçekten bunu yapacaklardı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, tavandan duyulmaması mucizeydi.

"Dallaida'ya söyleyeceğim," dedi Drustan.

Bir dakika, Nasties'in Kraliçesi mi? Ona verdiğim bilgiyi kullanıp onu işe almaya mı karar vermişti, yoksa zaten bir ittifak kurmuşlar mıydı? Bu, yüzünde bir çizikle alt katlardan çıktığı o gün nerede olduğunu açıklardı — Nasties pençeleriyle ünlüydü.

Drustan'ın komplo ağı tahmin ettiğimden çok daha genişti. "Ona güvenilebilir mi sence?"

"O Osric'ten nefret ediyor. Onu ortadan kaldırmak için can atıyor ve bunu yapabilecek tek kişiler Nasties."

Bu sözler ilk başta mantıklı gelmedi. Nasties neden Osric'e zarar verebilsin ki? Noble Fae katlarını ziyaret etmeleri yasaklanmamış olsa bile, bahar ekinoksunda koruma büyüsü yenilenmişti. Mistei'de kimse krala zarar veremezdi; ne bir prens, ne bir hanımefendi, ne de bir hanedana hizmet eden bir insan.

Ama... Sessizce nefesimi tuttum, farkına vardım. Taht odasındaki koruyucu koruma, Toprak, Ateş, Boşluk, Işık ve Illüzyon'un kaniyla yazılmıştı, ama Nasties artık bu hanelerin bir parçası değildi. Uzun zaman önce Blood House'a sadakat yemini etmiş olabilirlerdi, ama artık o korumaya katkıda bulunacak bir hanenin reisi yoktu.

Drustan, üst katlardaki Asil Fae'lerin kabusların ve hikayelerin dünyasına sürgün ettiği, korkunç, göz ardı edilen, dışlanan yaratıklar olan Nasties'in kralı onun için öldürmesini planlıyordu.

Bu harika bir plandı.

"O halde askerlerim sağ kanadı koruyacak," dedi Lothar. "Hâlâ taht odasında yapmak istiyor musun? Orada büyü yapabilen tek kişi o, bu yüzden kılıçlarla sınırlı kalacağız."

"Bu yüzden en iyi yer orası. O bunu beklemeyecek ve askerleri de silahlarla sınırlı kalacak."

Bu, koruma büyüsünün bir parçasıydı. Alodie, bu konuda daha fazla ayrıntı istediğimde bana bunu söylemişti. Koruma büyüsü, Mistei'nin her yerinde kralın güvenliğini sağlıyordu, ama kral, taht odasında diğer dört hanenin büyüsünün kullanılmasını yasaklayan ikincil bir önlem de almıştı. O oda, imparatorluğunun kalbi idi ve kral, orada gücünün mutlak olmasını istiyordu.

Şimdi Drustan, kralın kibirini ona karşı bir silah olarak kullanacaktı. Çok zekice, çok cüretkar... ve çok tehlikeli.

"Dikkat çekmeden birleşik güçlerimizi içeri sokmanın en iyi yolunu bulmalıyız," dedi Lothar.

"Zamanımız var." Drustan, Lothar'ı spekülatif bir şekilde inceledi. "Muhtemelen Roland'a en yakın duran kişi sen olacaksın." Lothar alaycı bir şekilde güldü. "Sinirlerimi kaybedeceğimi mi sanıyorsun?"

"Tüm olasılıkları göz önünde bulundurmam gerekiyor."

"Kardeşimi iktidardan uzaklaştırmak için her şeyi yaparım."

Lothar, Işık Prensi'nin küçük kardeşi idi. Bu korkunç saray, çarpık tarihleri ve ihanetleriyle beni şaşırtmaya devam edecek miydi? Şimdi onun adını nerede duyduğumu hatırladım: Markas ve Karissa, Garrick'in Işık Evi'nin yeni varisi olduğu iddiasını tartışırken.

Lothar'ın Osric'i devirmek istemesini anlayabiliyordum. Drustan Mistei'yi yönetirse, Lothar Işık Prensi ve yeni kralın gözdesi olabilirdi — tabii Garrick varis ilan edilmeden önce Roland'ı öldürürse.

Lothar'ın bunu sadece Mistei'nin iyiliği için yapmayacağı gerçeği, benim ilk düşüncem olması endişe vericiydi. Her geçen gün daha çok Fae gibi düşünmeye başlamıştım.

"Pekala," dedi Drustan. "Şimdi de birlik hareketleri konusunu ele alalım ve Gweneira ilginç fısıltılar duyarsa bana haber verin." Kaşlarını çattı. "Yakında tekrar görüşmeliyiz. Hector, evimin birkaç üyesine yaklaşıyor ve Kallen'ın Elsmere heyetiyle bu kadar samimi olması da hoşuma gitmiyor."

"Bir oyun, birçok oyuncu," dedi Lothar. "Hector'un niyeti açık, ama Kallen'ın motivasyonları her zamanki gibi belirsiz. Elsmere'yi kardeşi için mi yoksa Osric için mi yetiştiriyor?"

Drustan homurdandı. "O her şeyden önce kralın adamı."

Suçluluk duydum. Kallen'ın Elsmere'deki liderlik değişikliğini öğrenmesinin sebebi bendim. Onları Osric için müttefik olarak yetiştiriyorsa, bu kısmen benim hatamdı.

"Yine de," dedi Lothar. "Void dışarıdan destek alırsa, koruma kalkanlarının sınırlanmasına da maruz kalmazlar. Ve Osric'e önce onlar ulaşır..."

"Bu konuda çok endişelenme," dedi Drustan. "Elsmere, Samhain'e kadar sayıca üstünlük sağlayamayacak. O zamana kadar hamlemizi yapmış olacağız."

Heyecandan nefesim hızlandı ve parmaklarımı ızgaraya kıvırdım. İsyan birdenbire varsayımdan somut bir şeye dönüşmüştü. Bir sonraki adım, tam olarak nasıl yardım edebileceğimi bulmaktı.

Toplantı kısa süre sonra sona erdi ve ben geriye doğru kaymaya başladım. Elbisem bacağımın altına takıldı ve ayarlamaya çalışırken ayağım taşla sürtündü. Donakaldım.

"O da neydi?" diye sordu Lothar.

Birkaç gergin dakika boyunca aşağıda sadece sessizlik vardı. Nefesimi tuttum, tek bir kasımı bile hareket ettirmeye cesaret edemedim.

"Muhtemelen duvarlarda dolaşan bir sıçandır," dedi Drustan, ama sesi gergin geliyordu. "Bu odanın tamamen güvenli olduğu ve kapıdaki koruma kalkanını hiçbir şeyin geçemeyeceği konusunda bana garanti verildi."

Ancak tavanı koruma altına almamıştı, umarım bunun farkına varmamıştır.

Onlar gittikten sonra uzun süre bekledim, dışarıda biri bekliyor olabilir diye hareket etmeye korkuyordum. Oda boş kaldığında kaçtım.

"Kenna."

Earth House için kumaş teslimatını almak üzere insan katlarına koşuyordum. Sesi geldiği yöne döndüm ve kalbim bir anda durdu.

Drustan arkamda duruyordu, alışılmadık bir şekilde ciddi görünüyordu.

Onu görünce yüzüm kızardı. Yakınlaştığımızdan beri birbirimizle tek kelime bile konuşmamıştık, ama yanaklarımdaki kızarıklık sadece utanç ve arzudan kaynaklanmıyordu. Ben de korkuyordum — tavanda saklananın bir fare değil de ben olduğumu bir şekilde öğrenmesinden korkuyordum.

Reverans yaptım. "Prens Drustan."

"Lady Lara'ya bir mesajım var." Bana onu takip etmem için işaret etti.

Beni, ilk öpüştüğümüz Fire House'un yanındaki odaya götürdü. Kapıyı kapattığında, parıltıdan turuncu bir perde her yeri kapladı, tavanı da dahil.

Neredeyse şiddetle döndü ve sert elleriyle omuzlarımı kavradı. Onun ifadesindeki ani düşmanlık karşısında korku içinde çığlık attım.

"Duydun," diye suçladı.

Kafamı salladım. "Ben... bilmiyorum..."

"Bana yalan söyleme." Sözlerini bir sallama ile vurguladı. "Dün gece kokunu aldım."

"Kokumu mu aldın?"

"Genelevde. Her zaman aynı hanımeli parfümünü kullanıyorsun. İlk başta bunun bir tesadüf olduğunu düşündüm, ama sen kulak misafiri oluyordun, değil mi?"

Kozmetik ürünlerine olan ilgimin giderek artması yüzünden ele verildim. Kafamı salladım ve ağzımı açtım, ama o beni tekrar itti. "Senden hoşlanıyorum Kenna, ama bu binlerce peri ve insanın hayatı ya da ölümüyle ilgili bir mesele." Sesi alçaldı, yarı hırıltıya dönüştü. "Bana bir daha yalan söylemeden önce çok iyi düşün."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Beni tehdit ediyordu. Birkaç hafta önce yattığım bu adam beni tehdit ediyordu.

Derin bir nefes almaya zorladım kendimi, mantığımı kullanmaya çalıştım. Drustan'ı sadece birkaç aydır tanıyordum. Kral Osric sekiz yüz yıldır zalimce hüküm sürüyordu ve bu onu durdurmak için ilk gerçek fırsattı. Elbette Drustan'ın davası benden daha önemliydi.

"Oradaydım," itiraf ettim.

Beni bıraktı, elini yüzüne götürdü ve düzensiz bir şekilde nefes verdi.

"Nasıl?" Ona katakomplardan bahsedemezdim. "Seni takip ettim."

"Neden?"

"Öğle yemeğinde konuşmalarınızı duydum." Bu itirafın beni ne kadar kıskanç gösterdiğini, ne kadar kıskanç olduğumu duymaktan nefret ediyordum. "Hector'un savunmasız insanlara zarar verdiğini söyledikten sonra genelevleri ziyaret ettiğinize inanamadım."

"Kenna, bu kadar pervasız davranmaya devam edersen kendini öldüreceksin." Ben, karşılaştığım tek tehlikenin ondan kaynaklandığını belirtmemeye çalışırken, o uzaklaştı. "Nasıl duydun? Odalar ses geçirmez ve kapıyı korudum."

Bu zor olacaktı. "Duvarların arasında uzun zaman önce yapılmış geçitler var."

O bir küfür savurdu. "Elbette. Muhtemelen eski bir hükümdar, tebaasını şantajlamak istemiştir. Onları nasıl öğrendin?" Gözleri beni yerine çiviledi. Gözlerinin ardındaki zekayı,

benim doğruyu söyleyip söylemediğimi değerlendiren

kurnaz zekasını gördüm. "Bir söylenti duydum."

O güldü, ama bu hoş bir ses değildi. "Kimden?"

"Nasties'ten. Onlardan bazılarıyla konuşmak için oraya tekrar gittim." Bu bir yalandı, ama başka ne diyebilirdim ki? Noble Fae gizli tünellerden haberdar olsaydı, Drustan çok daha önce yakalanmış olurdu.

"Neden oraya geri gittin?"

Pişmanmış gibi görünmeye çalıştım. "Yapmamalıydım, ama yine de Kan Denemesi hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim. Geçen sefer birkaç Nasty sempatik görünüyordu, bu yüzden Dallaida'nın sarayından uzak durursam..."

Bana pek inanmış gibi görünmüyordu. "Ve sana geçitleri anlattılar mı?"

"Üst katlarda neler olup bittiği hakkında çok şey biliyor gibiydiler ve ben de nasıl bildiklerini sordum. Mistei'nin her yerinde saklanıp dinlemek için kullanılabilecek içi boş duvarlar olduğunu söylediler." Gerçeğe yeterince yakın olduğu için inandırıcı geliyordu, ama Earth House'u ele vermeyecek kadar da uzak bir bilgiydi. "Dinlemek için en sevdikleri yer genelevdi ve bana girişin yerini söylediler."

Küfretti ve saçlarını elleriyle taradı. "Orada bir daha kimseyle buluşmayacağım. Dallaida muhtemelen güvenli olandan çok daha fazlasını biliyor."

Onun benim uydurduğum hikayeyi yalanlamasını istemedim, bu yüzden kaçamak cevap verdim. "Bilmiyorum. Konuştuğum kişiler ona pek sempati duymuyorlardı. Nasties'in hepsi birleşik değil."

"Tabii ki değil. Onlar haşarat ve canavarlar, sürekli öne geçmek için birbirlerini parçalıyorlar." Drustan masaya yaslandı ve yorgun gözlerle beni inceledi. "Seninle ne yapacağım ben, Kenna?"

"Sana yardım edeyim." Dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi göğsümden birleştirdim. Bu itaatkar duruş beni rahatsız ediyordu, ama onun tarafında olduğumu ve onun davasına asla zarar vermeyeceğimi bilmesini istiyordum. "Orada toplantı yaptığını bilmiyordum. Ben sadece..."

"Sadece ne?"

Dizlerimin üzerine çökmekten daha çok, söylemek üzere olduğum şeyden nefret ediyordum. "Kıskanç."

O içini çekti ve beni ayağa kaldırdı, ellerini kollarımda yukarı aşağı gezdirdi. "Kıskançlık çok insani bir duygudur, Kenna."

Yüzümü buruşturdum. "Biliyorum."

Ardından gelen sessizlikte, aramızda ortaya çıkacak gerçeğin ne olacağına dair endişeyle bekledim.

Yüzündeki öfkeli gerginlik sonunda dağıldı ve tanıdığım kişi geri geldi. "İtiraf ediyorum," dedi, "eğer rollerimiz tersine dönseydi, senin başka birine gitme düşüncesinden ben de nefret ederdim."

Kalbim hızla çarptı. "Öyle mi?"

Yanağımı okşadı ve ben de bu okşamaya kendimi bıraktım. "Yıllar boyunca birçok zor karar vermek zorunda kaldım. Tehdit etmek istemediğim insanları tehdit ettim. Asla yapmak istemediğim anlaşmalar yaptım. Yaptığım her şey, Mistei'deki herkes için, hem insanlar hem de periler için daha iyi bir hayat yaratmak içindi. Bana inanıyor musun?"

Başımı salladım.

"Kendi arzularıyla dikkatimin dağılmasını göze alamam. Ama sana baktığımda..." Derin bir nefes aldı. "Shards, Kenna, bir şekilde kalbimi çaldın. Bu tehlikeli. İkimiz için de."

Aramızda sadece birkaç santim vardı. Başımı geriye eğdim, göz kapaklarım onun sıcak nefesi ağzımı okşarken ağırlaşmıştı. "Umurumda değil."

Sıkı bir gülümsemeyle, "Bazen benim de umurumda değil. İşte bu yüzden tehlikeli."

"Bu yüzden mi Beltane'den beri benimle konuşmuyorsun?"

"Sen de benimle konuşmadın."

Bu suçlama saçmalıktı. "Çünkü ben bir hizmetçiyim. Hiçbir neden yokken seninle halka açık bir yerde konuşmam için."

"Yapmaman gereken pek çok şey yapıyorsun Kenna. Neden bununla yetinesin ki?"

Haklı bir noktaydı. Yapmamam gereken bazı şeyleri hatırlayarak kızardım. Uzaklaşmaya çalıştım, ama elleri sıkılaşıp beni yanında tuttu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"Yalancı."

Derin bir nefes aldım ve kendimi hazırladım. Bir ara ayrıntıları konuşmamız gerekiyordu. "Beltane."

Parmakları omuzlarımda gerildi ve ondan yayılan ısı yoğunlaştı. "O olaydan beri Beltane'i düşünmeden duramıyorum."

"Güzeldi," diye boğuk bir sesle söyledim.

"Güzel mi?" Kaşları yukarı kalktı. "Performansında kendimi güvende hissetmemi sağlamayı gerçekten iyi biliyorsun." "Güzelden de öte."

Gülümsedi. "Yoğundu. Yıkıcıydı. Vahşiydi. İlkeldi. 'Güzel'den daha iyi tanımlayacak binlerce sıfat var."

"Hoşuma gitti." Yüzüm yanıyormuş gibi hissettim. Belki de onun büyüü beni tüketiyor, içimden dışıma doğru yakıyordu.

O homurdandı ve beni havaya kaldırdı. Beni duvara taşıyıp duvara yapıştırdığında nefesim kesildi. "Ne kadar iyi olduğunu itiraf etmeni sağlayacağım." Eteğimi yukarı çekti ve bacaklarımı beline dolamama izin verdi. Ereksiyonu benim merkezimle temas ettiğinde inledim.

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye nefes nefese sordum.

Cevap olarak, kalçalarını benimkilere doğru itti. Zevkten gözlerim kapandı ve ona doğru eğildim, omuzlarını kavrayarak ona süttümdüm.

"İşte bu. Tutkunuz inanılmaz."

Gözlerimi açtım. Bana bakarken gerçekten hayranlık dolu görünüyordu. Fae'ler o kadar bıkkın hale gelmişlerdi ki, sekste kendilerini kaybedemiyorlardı? Ama bu benim için hala yeniydi ve daha fazlasını istiyordum.

Onu yerinde tutmak için ellerimi saçlarına geçirdim, sonra dudaklarını dudaklarımla yakaladım ve dilimi ağzına daldırdım. Şaşkınlıkla homurdandı, sonra bana tutkuyla karşılık verdi, ağzı titreyen bir alev gibi hareket ediyordu, vücudu beni duvara bastırıyordu, arkamda sadece taş ve önümde onun sertliği hissedebiliyordum.

O öpücükten kurtulup boynumu ısırduğında nefesim kesildi. Dilini cildimde gezdirerek tadımı aldı, sonra dişlerini boğazımın ön tarafına geçirdi. Sanki o bir kurt, ben de onun avıymışım gibi.

Onun avı olmak istedim.

Döndü ve beni odanın diğer ucundaki kanepeye taşıdı. Beni yere bıraktı ve ben oturmadan önce, eteğimi belime kadar sıyırdı, iç çamaşırlarımı yırttı ve sıcak ve ıslak dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırdı.

Ben çılgın attım ve ses koruyucu kalkanın üzerine çarptığında kalkan dalgalandı. O parmağını içime soktuğunda, onu bedenime almaya fazlasıyla hazırdım, ama önce yapmak istediğim bir şey vardı.

Onu kendimden ittim. Dizlerinin üzerine çöktü, ben ayağa kalkmaya çalışırken şaşkın bir ifadeyle bana baktı ve yüzü bana dönük olarak yere çöktü. "Ayağa kalk," emrettim.

Emrimi yerine getirirken nefesi hızlandı. Pantolonunu yırttım, ayak bileklerine kadar indirdim ve iç çamaşırlarını çıkardım. Kalın ve güzel penisi önümde yükseldi. Yanlarında güçlü damarlar dolanıyordu ve başı bir damla sıvıyla parlıyordu.

Eğildim ve onu ağzıma aldım.

Başını geriye atarak bağırdı ve elleriyle saçlarını kavradı. Derisi tuzlu ve çürümüş bir tada sahipti, her zaman yaydığı egzotik baharat kokusu bu gizli yerde yoğunlaşmıştı. Dilimle yaladım ve emdim, teknik konusunda bilmediğim her şeyi dizginlenemeyen bir coşkuyla telafi ettim. Kalçaları sarsıldı ve sanki dönen dünyada tek sağlam şey benmişim gibi saçlarımla kavradı.

"Dur," diye nefes nefese söyledi.

İsteksizce geri çekildim ve kalkmadan önce ona son bir kez yaladım.

Drustan'ın yüzü şehvetle vahşileşmişti. Dişlerini gösterdi ve beni yakaladı, kanepenin koluna eğilene kadar itti. Eteğimi yukarı kaldırdı, sonra arkama geçti ve bacaklarımı açmak için tekmeledi.

Elleri bacaklarımdan yukarı doğru kayarken yastığı sımsıkı tuttum. İki parmağı içime girdiğinde inleyerek kalçalarını geriye doğru ittim.

"Hazırsın."

Nefes nefese başımı salladım.

"Bu sefer doğum kontrol hapı yok," dedi, parmakları gizli bir noktaya baskı uygulayarak boğazımdan bir ses çıkmasına neden oldu.

Beltane'den sonra düşündüğüm bir şeydi. Drustan'la tekrar sevişmeyi hayal etmişim, ama şu anda ya da gelecekte çocuk isteyip istemediğimden emin değildim ve Mistei, insan-peri melezi bir çocuk sahibi olma riskini göze alabileceğim bir yer değildi. O beni okşamaya devam ederken, ben kelimeleri bulmakta zorlandım. "Bunu önlemek için özel bir çay var." Aidan, bu gelişmeden her zamanki gibi çok memnun ve meraklı bir şekilde, Mistei'de yaygın olan bu seçeneği bana anlatmıştı ve Maude neyse ki onu nasıl demleyeceğini biliyordu. O...

Kaşlarını kaldırdı ama neden birdenbire buna ihtiyacım olduğunu sormaktan kaçındı, sadece bitki paketini elime tutuşturup her sabah aynı saatte çayı demlememi söyledi.

Drustan homurdandı. "İyi. Yine de dikkatli olacağım."

Parmaklarını çekti. Bir an için hiçbir şey hissetmedim, sonra geniş başlı penisi içime girdi. Beni acımasızca doldurdu.

Elimle çığlığını bastırdım, zevkin yoğunluğuna dayanarak dişlerimi sıktım.

Bana alışmam için ara vermedi, kalçalarını kavrayarak sert ve hızlı bir şekilde içime girdi. O kadar derine girdi ki neredeyse acı vericiydi, ama ben açgözlülükle kabul ettim. O anda bana sahip oldu.

Ritmi hızlanırken, ellerini başımın yanına dayayarak üzerime eğildi. Kısa süre sonra içime sertçe girip çıkmaya başladı ve zevk çığlıkları artık elimle bastırılmayacak kadar yüksek çıkıyordu.

Drustan aniden geri çekildi. Titredim, sonra parmakları klitorisime sertçe bastırdığında nefesim kesildi. Titremeye başladım, görüşüm milyonlarca yıldızla doldu.

Kanepenin koluna yaslandım, kıyafetlerimi düzeltmek ya da ona bakmak için bile kıpırdıyamadım. Sessizlikte onun düzensiz nefes alışı yüksek sesle duyuluyordu. Sonunda yanağımı yastıktan kaldırdığımda, onu halının üzerinde yataarken gördüm, sersemlemiş gözleri tavana sabitlenmişti. Elinde işini bitirmişti.

Bacaklarını titreyerek onun yanına yere çöktüm. "Gördün

mü?" dedi boğuk bir sesle. "Güzelden de öte."

Kıkırdadım ve yüzümü onun yanına gömdüm. "Emin değilim. Belki beni tekrar ikna etmelisin."

Drustan ve ben saatlerce o odada kaldık. Ama sonunda gitmemiz gerekti.

Elbisemin düğmelerini iliklemeye çalışırken parmaklarım titriyordu.

"Bana bırak." Drustan devraldı, ancak elleri benimkinden çok da iyi çalışmıyordu. Dağınık görünüyordu, normalde düzgün saçları omuzlarında karışmıştı, cildi terden parlıyordu. İnce beyaz gömleği yırtılmıştı ve pantolonunun düğmelerinden biri kopmuştu.

Ben de aynı derecede perişan durumdaydım. Neyse ki elbisem zarar görmemişti, ama terden sırlıklam olmuştu ve saçlarım da farenin yuvası gibiydi. Saçlarımı nazikçe okşadım ve onları taramak için ne kadar uğraşmam gerekeceğini düşünerek içimden bir çığlık attım.

Ama buna değmişti.

Drustan ve ben giyinince birbirimize baktık. Gözlerindeki şaşkın bakış birdenbire bana komik geldi ve gülmeme engel olmak için ağzımı elimle kapattım.

"Neye gülüyorsun?"

"Gerçekten bilmiyorum."

O başını salladı. "Sanırım nedenini anladım." "Beni güldüren ne?"

"Hayır. Neden seninle bu kadar farklı olduğunu."

Benim durumum farklı mıydı? Yıllar boyunca kaç kişiyle seks yaptığını hayal bile edemiyordum. "Neden?"

"Beni yeniden genç hissettiriyorsun."

Pürüzsüz cildi, parlak gözleri ve kaslı vücuduyla, Drustan'ın kaç yaşında olduğunu bazen unutmak kolaydı. Ama şimdi, aramızdaki farkı çok büyük bir şey olarak hissediyordum. O *yüzyıllardır* yaşıyordu. Ben ise sadece yirmi yıldır yaşıyordum.

Ne cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden sadece ona bakarak onu içime sindirdim.

Gülümsedi. "Hadi, Earth House'a dönmen gerek." Kapıya doğru yürürken, bir şey hatırlamış gibi göründü. "Bekle. Az önce yardım etmek istediğini söylemiştin. Şu anda yaptığından daha fazla yardım etmek istediğini varsayıyorum?"

Onunla yatmak ve ara sıra ona küçük bilgiler vermek, onun amacına yardımcı olmak sayılır mıydı? Heyecanla başımı salladım.

"Artık her şeyi biliyorsun. Keşke bilmesen, ama duyduklarını geri alamam. Bu, yardım edersen, komplonun bir parçası olacağın anlamına gelir." Gri gözleri şimdi ciddiydi. "Yani, başarısız olursak, sen de

bizim ödeyeceğimiz bedeli ödersin."

Daha kötü bir bedel, hayatımın geri kalanını Kral Osric'in zalim sarayında bir hizmetçi olarak geçirmek olurdu. "Biliyorum."

Drustan tereddüt etti, sonra başını salladı. "Fire House'un tamamı ve Light House'un yaklaşık dörtte biri bizim tarafımızda. Dallaida ve onun kontrolündeki Nasties var, ama o çok değişken biridir ve nihayetinde kendi çıkarlarına hizmet eder. Buna karşılık, Osric tüm Illusion House'u, Light House'un çoğunu ve ona karşı çıkmaya korkarak isteksizce bağlılık gösteren herkesi elinde tutuyor. Onu koruyan muhafızları var. O, şimdiye kadar doğmuş en güçlü perilerden biri ve efsanevi acımasız askerleri kontrol ediyor. Onun aleyhine topladığımız herkesle bile, bu eşit bir mücadele değil."

Bu şekilde ifade edildiğinde, umduğum kadar umut verici gelmedi. "Ne yapabilirim?"

"Müttefiklere ihtiyacım var. Özellikle Earth House'a ihtiyacım var."

Kafamı salladım. "Onlar tarafsız. Hiçbir şey bunu değiştirmez."

"Onlar *tarihsel olarak* tarafsızdırlar," diye düzeltti Drustan. "Bu, durumun böyle devam etmesi gerektiği anlamına gelmez. Prenses Oriana ve Leydi Lara'nın sözünü dinliyorlar ve biliyorum ki onlar da durumdan memnun değiller. Parçalar hazır; tek yapmamız gereken Oriana'nın fikrini değiştirmek."

"Prenses Oriana'ya seninle çalıştığımı nasıl açıklayacağım? Bunu bir ihanet olarak görecektir."

"Oriana'ya doğrudan gitme. Yaptıklarını kimseye açıkça söyleme. Ama mümkünse, Lara'nın farklı bir liderlik fikrine açık olup olmadığını gör. Eğer öyleyse, gerisini ben hallederim."

"Deneyeceğim." Onun için. "Void House ne olacak?"

Yüzünü buruşturdu. "Hector tahtı istiyor ve kendi darbesini hazırlıyor gibi görünüyor, ancak iç müttefikleri olmadan iktidarı nasıl elinde tutmayı planladığını bilmiyorum. Hala onun sonunda ikna edilebileceğini umuyorum, ama şu anda Void House'daki herkesin aksi ispatlanana kadar düşmanımız olduğunu varsayıyorum."

Her yerde düşmanlar vardı. Onları bu işe karıştırırsam Earth House için sonuçlarının ne olacağını düşündüm. "Son ayaklanmadan sonra Blood House'a tam olarak ne oldu?"

Yüzünde, geçmişteki trajedilerin yankısı olan bir korku belirdi. "Sanırım zaten yeterince biliyorsun," dedi. "Ama Kenna, bunu asla tekrarlamamalısn. Asla. Benim koruma alanımda güvendeyiz, ama bunu başka bir yerde söylersen hayatın tehlikeye girer."

Onaylayarak başımı salladım.

"Blood House bedenle ilgili şeyleri kontrol ediyordu," dedi. "Sonuç olarak, hem savaşçı hem de şifacıydılar. Acımasız ve taviz vermeyen olabildiler, ama her şeyden önce gücü ve dürüstlüğü değer verirdi. Bu bakımdan Illusion'un tam tersiydi — Illusion yalanlar ve hayaller uydururken, Blood gerçek ve somut olanı önemserdi. Tabii ki bu, Blood ve Illusion'un birbirlerini hor gördüğü anlamına geliyordu."

Şifacılar mı? Kan Evi gibi bir isimle, hepsinin acımasız katiller olduğunu düşünmüştüm.

"Osric tahta çıktığında," diye devam etti Drustan, "kimse onu durdurmadı. Henüz gerçek yüzünü göstermedi ve Fae'lerin en güçlüsüydü. Ancak muhalifleri idam etmeye başladıktan sonra Fae'ler onun ne olduğunu anladı. Void, Fire ve Blood, ona karşı çıkacak kadar cesur olan tek hanelerdi. Bir ittifak kuruldu ve iç savaş çıktı."

Ben dikkatle dinledim. Sonunda Mistei'nin en büyük gizemlerinden biri hakkında bilgi ediniyordum: Kimsenin bahsetmesine izin verilmeyen kayıp hanedan.

"Osric o zamanlar hala zarar görmeye açıktı. Bahar ekinoksunda gördüğün koruma büyüsünü henüz öğrenmemişti ve nüfusun çoğu zaten Mistei'de yaşıyor olsa da, henüz herkesi yeraltına hapsetmemişti. Bu yüzden isyancılar kazanacaklarına dair gerçek bir umut besliyorlardı. İsyan, suikastlar ve yakın mesafeli çatışmalarla başladı, daha büyük savaflara dönüştü ve sonunda iki ordu yeraltının derinliklerindeki bir savaş alanında karşılaştı."

"Yeraltında mı?"

"Bir ucunda durduğunuzda diğer ucunu göremeyeceğiniz kadar geniş bir mağara var." Eli, zihnindeki görüntüyü izlercesine havada hareket etti. "Çatışmalarla hiçbir şey başarılmıyordu, bu yüzden her şey tek bir savaşa bağlıydı. Işık ve illüzyon, Ateş, Kan ve Boşluğa karşı, Toprak ise çekimser kaldı."

"İllüzyon kazandı."

"Doğru." Drustan'ın eli yanına düştü. "Sayısal üstünlüğümüze ve planlamamıza rağmen, Osric'in ordusu çok acımasızdı, illüzyonları çok kafa karıştırıcıydı. Acımasızlığı sınır tanımıyordu. Hatta bizim saflarımızda savaşan perileri oyalama amacıyla çocukları bile katletti. Sonunda savaş kaybedildi."

O savaştan sonra doğmuştu, ama sanki orada bulunmuş gibi konuşuyordu. "Ailen o savaşta savaştı."
"Evet."

"Nasıl hayatta kaldılar? Osric neden hepsini öldürmedi?"

"Osric acımasız olduğu kadar zeki de," dedi Drustan acı bir şekilde. "Dışarıdan tehditler ortaya çıkarsa Mistei'nin güçlü kalmasını sağlamak istiyordu ve daha fazla kargaşayı önlemek için hanelerin güçlü bir liderliğe ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu yüzden her hanenin başına bir seçim sundu. Ona sonsuza kadar sadakat yemini etmeleri ya da hanelerinin yok edilmesini izlemeleri. Ateş ve Boşluk hanelerinin liderleri teslim oldular, ailelerinin ve tebaalarının refahı için onurlarını feda ettiler. Kan Hanesi'nden Prenses Cordelia ise teslim olmadı."

"Tüm halkını feda mı etti?" Bu düşünce korkunçtu. Toprak Hanesi'nde yaşayan ya da onu destekleyen *binlerce* insan vardı.

"Osric'in bunu yapabileceğine gerçekten inandığını sanmıyorum. Ama her halükarda, Kan Hanesi'nin tamamı onunla aynı fikirdeydi. Onurlarını koruyarak yaşayacak ya da öleceklerdi." Drustan başını salladı. "Osric, Prenses Cordelia'nın halkının kaçmasına yardım etmeye çalışacağını bildiği halde, onun evine dönmeye izin verdi. Sadece Kan Soylularının bildiği gizli bir çıkıştan dışarı akın ettiklerinde, Osric'in güçleri oradaydı. Prenses, çocuklarını bataklıktan geçerek ölümlülerin diyarına ulaştırmaya çalışırken öldürüldü. Osric daha sonra, kendisine boyun eğmeyen herkesi öldürmek için arka kapıdan eve zorla girdi."

Bu, hayal edilemeyecek boyutlarda bir katliam olmalıydı. "Ona boyun eğen oldu mu?"

"Tabii ki Nasties." Drustan acı bir gülümsemeyle gülümsedi. "Blood onları yüzyıllardır vahşi evcil hayvanlar gibi tutmuştu, ama onlar asla gerçekten eşit değillerdi. Blood prensesinin hatası için ölmeye razı değillerdi. Bu yüzden kral onlara sadakat yemini ettirdi ve sonra onları görmeyeceği kadar uzağa gönderdi. Sonra kimseye Blood Hanesi'nin suçlarından bahsetmeyi yasakladı. Az önce sana anlattıklarımı biri duymuş olsaydı, ikimiz de idam edildik."

Sadece gerçeği söylediği için idam edileceklerdi. Osric sadece prensesi ve varislerini öldürmemişti, hizmetkarları, Underfae'leri, hatta neler olduğunu anlayamayacak kadar küçük çocukları ve bebekleri de öldürmüştü. Tek bir gecede Mistei nüfusunun altıda birini katletmişti.

"Eğer bunu tekrar yapıp yapmayacağını bilmek istiyorsan," dedi Drustan, "cevap evet."

"Yani Earth House yok edilebilir." O zaman Lara ve Selwyn'in boğazları kesilirdi. Alodie'nin karnı kılıçla değildi. Earth'ün çocukları yığınlar halinde yatarken, kanları havuzları ve akarsuları kırmızıya boyardı.

"Evet. Bu konuda sana yalan söylemeyeceğim. Ama alternatif, her şeyi olduğu gibi bırakmak ve durumun yakında daha da kötüye gitmesi. Osric'in her evin bölgesini istila etmenin yollarını araştırdığı söyleniyor. Blood'un gizli çıkışında şanslıydı, ama şimdi istediği yere gidebilme yeteneği istiyor. Her eve casuslar yerleştirip muhalefeti dinlemek istiyor. Bu olursa, Mistei'de ondan güvenli tek bir yer kalmaz."

Drustan'ın savaşının riski hayal edilemezdi. Tüm o hayatlar tehlikedeydi, ama bu devrim hiç gerçekleşmeseydi kaç kişi daha hayatını kaybedecekti?

Genelevleri, dilleri kesilmiş insanları, halka açık infazları, korunan çıkışları ve belirli bir tür sevginin kabul edilemez olduğu için ebeveynlerinden çalınan sayısız bebeği düşündüm. İnsanlar ölmeye devam edecekti. Hayatlarını yeraltında, korku içinde geçireceklerdi ve torunları da başka bir hayatın varlığından haberdar olmayacaktı.

Earth House benim kontrolümde değildi, ama bu, kontrol edilemeyeceği anlamına gelmiyordu. Endişemi bastırıp başımı salladım. "Lara ile konuşacağım."

Anyay'ı rüyamda gördüm.

Bana gülüyordu, saçları güneşte nadir bir metal gibi parlıyordu, gülümsemesi o kadar bulaşıcıydı ki beni de güldürdü.

Gece yarısı uyandığımda, onun kahkaha sesi hala kulaklarımda çınlıyordu.

Hayır, kahkaha değil. Ağlama sesi.

Lara'nın kapısını açmadan önce hafifçe vurdum.

Yatakta oturmuş, aceleyle gözyaşlarını siliyordu. "Ne oldu?" diye sordum yumuşak bir sesle.

O burnunu çekti. "Korkuyorum."

Ne kadar yol katetmiştik ki, bana tereddüt etmeden bunu itiraf edebiliyordu. Yanına oturdum ve saçlarını okşadım. "Duruşmadan mı?"

"Avlanmak istemiyorum. Ya beni bulurlarsa? Ya Garrick beni öldürürse?"

"Buna izin vermem."

"Ama yaşasam bile, yeterince iyi performans gösteremezsem ve Parçalar benim layık olmadığımı karar verirse ne olacak? Gücümü kaybetmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum." Sesi bu sözlerle kırıldı.

"Ölmeyeceksin," dedim. "Denemelerde iyi gidiyorsun. Ve Prens Oria, gücün olmasa bile seni yine sevecektir."

Kafasını salladı ve uzun örgüsünün ucu çarşafıya sürtündü. "Anlamıyorsun. Asil Fae zayıflığı nefret eder. Güçlerini kaybeden hiç kimse geri kabul edilmemiştir."

"Gerçekten mi?" Ne kadar korkunç. "Annen farklı ama. Diğerleri kadar acımasız değil."

"Belki. Bilmiyorum." Diye iç geçirdi. "Yürüyüşe çıkmak istiyorum. Benimle gelir misin?"

Başımı salladım ve pelerinimi alıp geceliğimin üzerine bağladım, sonra ayaklarıma sıcak terliklerimi giydim.

Lara beni koridorun sonuna kadar götürdü, ama merdivenlerden inmek yerine ahşapta bir düğmeye bastı. Gizli bir panel açıldı ve ben de onu takip ederek merdiven boşluğuna girdim. Kapı arkamızdan kapandığında, etraf zifiri karanlık oldu. Elimi soğuk taş duvara dayayarak onu yukarı doğru takip ettim. Sonunda zayıf bir ışık sızmaya başladı ve Lara'nın düz, cam gibi bir tavanın hemen altında durduğunu görebildim.

"Yanımda kal." Tavana dokundu ve tavan kayarak daha fazla basamak ortaya çıktı. Basamaklar ıslaktı, ellerimle dokunduğumda her iki yanındaki pürüzsüz duvarlar da ıslaktı — tıpkı eve giden koridor gibi, bir su sınırı vardı.

"Earth House'dan kimse buraya gelebilir mi?" diye sordum.

"Hayır, sadece hükümdar ailesi ve bizim izin verdiğimiz kişiler. Büyü bilir."

Kısa süre sonra gölün yüzeyine ulaştık. Merdivenler, ağaçlarla kaplı küçük bir adaya giden bir yol oluşturan bir dizi düz kayanın üzerinde son buluyordu.

Earth House'un gizli bir arka girişi vardı, tıpkı Blood House gibi. Kral Osric'in içeri girmeyi başardığını düşününce titredim.

Adada çimlere oturup yukarı baktık. Ay parlaktı, neredeyse dolunaydı ve yıldızlar buz ve kristal gibi parlıyordu. Fae'lerin onu yeniden yaratmak için ne kadar büyü kullanırsa kullansın, gece gökyüzünün yerini hiçbir şey tutamazdı.

"Üzgün olduğumda buraya gelirim," dedi Lara. "Selwyn de öyle. Oria bize bunu yapmamızı yasakladı, ama bazen yapmamız gerekiyor."

"Buraya sık gelir misin?"

"Hayır. Buraya daha sık gelseydin... Bilmiyorum." Küçük bir taş aldı ve göle attı, dalgaların yayılmasını izledi. "Özel olmaktan çıkacağından korkuyorum. Ya da benim için o kadar önemli hale gelip, bir daha yeraltında hiçbir şeyin tadını çıkaramayacağımdan korkuyorum."

"Anladığımı sanıyorum." Bataklık benim için öyle bir yerdi, ancak gizli yollarında yürümek için her fırsatı değerlendirirdim. Orada kendimi özgür hissedirdim, hayatımın sefil gerçeklerinin sınırlamalarından kurtulmuş gibi

Sazlık beni Mistei'ye getirmiş ve Anya'yı da benden almıştı, ama hayat böyleydi. Bir şeyi sevebilir ve yine de o şeyin sana zarar vermesine izin verebilirdin.

Ona bataklık hakkında anlattım: zengin, topraksız kokusu, ayak parmaklarımda altında hissettiğim turba yosunu, bulanık sularının altından çıkarılan sıradan ama çok sevilen nesnelerden oluşan koleksiyon.

Bana şefkatle baktı. "Koleksiyonunu kaybettiğin için üzgünüm."

Gözlerim yaşardı. "Teşekkür ederim." Kaybettiğim her şeyin içinde bu en önemsiz olanı gibi görünüyordu, ama yine de özlemiştim.

Karanlık gece, fısıldayan rüzgâr ve yalnızlık sırları davet ediyor gibiydi. Belki Mistei değişirse, Lara özgürlük yüzünden yeraltındaki hayatının daha da çekilmez hale gelmesinden korkmadan buraya gelebilir.

"Hiç işlerin farklı olmasını diledin mi?" diye sordum.

Lara güldü. "Sürekli. Duruşmaların bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum." "Öyle değil." Dudaklarımı ısırdım. "Gerçekten farklı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiç sınırların açılmasını ya da başka birinin iktidara gelmesini dilediğin oldu mu?" Bu sözler riskliydi, vatana ihanete yakın bir şeydi, ama Lara benim arkadaşım. Ayrıca, güvenliğimi tehlikeye atmaya hazır değilsem, isyana ne yararım olabilirdi ki?

Etrafına bakarak kimse dinlemiyor mu diye kontrol etti, sonra sesini alçaltarak "Öyle şeyler söyleme" dedi.

"Burada kimse yok. Sadece merak ediyorum. Ya herkesin özgür ve mutlu olduğu daha iyi bir Mistei versiyonu olsaydı?"

O, "Selwyn gibi konuşuyorsun" diye homurdandı. "Öyle mi?"

"O her zaman işleri ne kadar değiştirmek istediğinden bahsedip durur." Bir parça ot kopardı ve tırnağıyla ikiye ayırdı. "Açıkçası, bu beni endişelendiriyor. Earth House'un dışında böyle konuşursa, uzun yaşamaz."

Onun gerçekçi tonu beni üzdü. "Öyle olmamalı. İnsanlar hissettiklerini söylemelidir."

"Anlamıyorsun."

"Anlıyorum. En azından, sizin için durumun nasıl olduğunu anlıyorum. Peki ya Earth House tarafsızlığını bırakırsa? Ya kendinizi savunursanız?"

"Sus!" Elini ağızma kapattı. "Earth topraklarındayız, ama yine de... Asla, bir daha böyle bir şeyi yüksek sesle söyleme." Elini dikkatlice çekti, sanki ben yüksek sesle ihanet diye bağırırmaya başlayacağımdan korkuyormuş gibi.

"Anlamama yardım et," diye yalvardım. "Nötrlüğün neden bu kadar önemli olduğunu söyle bana."

"Earth House'un gücü tarafsızlığından geliyor. Kraliçelerin ve kralların danışmanları ve anlaşmazlıkların hakemleriydik. Herkes bize saygı duyuyordu."

"Ama şimdi durum öyle değil."

Başka bir ot parçasını parçaladı. "Hayır. Ama Earth House tarafsız kalırsa, diğerleri bizimle ne kadar alay ederse etsin, fark etmez. Ne olursa olsun hayatta kalırız."

Belki de şu anki tarafsızlıkları güvenlik adına bir tercihti... ya da belki de tarihin yanlış tarafında yer almak istemedikleri için hiçbir zaman taraf tutmamışlardı. Her iki durumda da bu korkakça geliyordu, ama bunu söylemeye cesaret edemedim. Bu gece onu daha fazla zorlamayacaktım. "Anlattığın için teşekkür ederim," dedim. "Senin dünyanın hakkında hala anlamadığım çok şey var."

Sonra başka şeyler hakkında konuştuk: çocukluğumuz, hayallerimiz, tanıdığımız insanlar. Saatler sonra içeri girmek için kalktığımızda, kapalı yumruğunu uzattı. "Al, bunu al." Avucuma bir şey bıraktı.

Bu, onun sabahlığının süs düğmelerinden biriydi, altın gövdeli zümrüt yeşili bir çam ağacı. Koparıldığı yerde kırık bir iplik vardı. "Bir şeye takılıp kopardın mı?" diye sordum.

"Bu senin için."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Anlamadım."

Lara, ay gibi parıldayan bir gülümsemeyle, "Bu, yeni koleksiyonunun ilk parçası," dedi.

Dünya yargılaması yaklaşırken, başka bir zamanın da dolduğunu giderek daha fazla fark etmeye başladım. Son zamanlarda Kallen'a hiçbir bilgi vermemiştim. Aslında, piknik gününden beri, Garrick ve Markas'tan beni kurtardığı günden beri, onunla tek kelime bile konuşmamıştım, yanına bile yaklaşmamıştım.

Karşılaşmamızın hatırası hâlâ kafamı karıştırıyordu. Neden öfkemi ondan çıkarmıştım ki? Neden kendimi kontrol edememişim? O tehlikeli biriydi. Onunla tartıştığım için beni öldürebilirdi... ama yapmamıştı.

Casus olarak işime yaradığım süre bittiğinde, bir gün o da gelip beni bulur mu diye merak ettim.

Kallen'ın tekrar beni bulup, bilgi vermediğim için şikayet etmesini istemedim, bu yüzden duruşmadan önceki gece Blood House'a gittim. Karanlık antrede beklerken, Drustan'ın bana söylediklerini düşündüm. Boş oda artık ürkütücü veya tehditkar görünmüyordu. Bunun yerine, durgun hava hüzünlü geliyordu.

Bu odanın ötesinde bir yerde, aileler bir zamanlar gülüp eğleniyorlardı. Çocuklar, Earth House'da olduğu gibi koşup oynuyorlardı. Ve burada yaşayan periler sadece savaşçılar değildi; aynı zamanda şifacılar da.

Kan Evi'nin, uğursuz ismi ve onu çevreleyen gizem nedeniyle daha ürkütücü olmasını bekliyordum. Masumların kanını içen ve insan kurbanlarıyla karanlık büyülerini güçlendiren katillerin yaşadığı bir mağara hayal etmiştim. Oysa Kan Evi'nin sakinleri gururlu ve dürüsttü ve bir tiranın boyunduruğuna girmektense ölmeyi tercih ediyorlardı.

Bu, Caedo hakkında ne kadar yanıldığımı hatırlattı bana. Hançerin kana susamışlığını kötülük olarak görmüştüm, ama o sadece derin ve acı verici bir açlıkla boğulmuştu. Hançerin dövülüş şekli yüzünden elinde değildi ve artık ona düzenli olarak hayvan kanı beslemeye başladığım için şiddetli dürtüleri büyük ölçüde ortadan kalkmıştı.

Mistei'de çok az şey görüldüğü gibiydi. Blood House, Illusion'un yozlaşmış olduğu kadar asil bir yerd. Hançerim kısıtlama göstermeye başlamıştı. Bir peri prensi bir insana şehvet duyabilirdi. Lara bile ondan hiç beklemediğim kadar derin bir kişilik göstermeye başlamıştı.

Caedo koluma titreyerek, birinin yaklaştığını haber verdi.

İşte görünüşüyle gerçekte olduğu gibi olmayan bir başka peri daha. Acımasız Kral'ın İntikamı, sıradan bir insana merhamet göstermişti. Kallen, onu aramasaydım fark edemeyeceğim kadar hızlı bir gölge gibi ön odaya girdi. "Geldiğine şaşırdım," dedi, girişin üzerine parıldayan bir obsidiyen koruma büyüü yaparak.

"Daha iyi bir casus olmaya çalışıyorum." Yaklaştım, yüzünü görebilmeyi dileyerek. "Benim göremediğim karanlıkta senin görebildiğini bilmek çok rahatsız edici."

O iç geçirdi. "Meşalenizi yakın."

Mistei'nin bu bölümü geceleri karanlık olurdu, bazı duvar meşaleleri sönmüş, diğerleri ise neredeyse köz haline gelmiş şekilde yanıyordu, bu yüzden daha fazla aydınlatma gerekirse diye, çakmaktaşı içeren bir keseye küçük, sönmüş bir meşaleyi kemerime sıkıştırmıştım. Tabii ki Kallen bunu fark etmişti, benimle ilgili her şeyi fark ediyor gibiydi. "Burada olduğumuzu birinin fark edeceğini düşünmüyor musun?"

"Ben fark etmeden kimse buraya yaklaşamaz. Koridorda gölgeler oluşturuyorum. Gölgeler bozulur bozulmaz anlarım."

O kadar çok garip gücü vardı ki, bana anlattıkları muhtemelen sadece buzdağının görünen kısmıydı.

Meşaleyi yakıp kaldırdım. Ateşin ışığı yüzünün keskin hatlarını aydınlatarak ifadesini belirginleştirdi. Şaşırtıcı bir şekilde, Kallen her zamanki gibi soğukkanlı görünmüyordu. Tamamen yorgun görünüyordu.

"Ee?" diye sordu. "Beni gece yarısı evimden alıp buraya getirecek kadar önemli olan şey ne?"

"Gece yarısı değil."

"Bekliyorum."

İç geçirdim. "Senin için bilgi toplamaya çalıştığımı bilmeni istedim, ama pek şansım yok. Dürüst olmak gerekirse, herhangi bir kargaşa hakkında duyduğum tek şey, Void House'un bir ayaklanma planladığına dair bir söylenti."

Yalanlarımı olabildiğince doğal gelene kadar prova etmiştim. Bu gece iki amacım vardı: Drustan'ın darbe girişimi hakkında hiçbir bilgi vermeden Kallen ile yaptığım anlaşmanın benim tarafıma düşen kısmını yerine getirmek ve Void'un planları hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek.

"Bunu sana kim söyledi?" Hemen cevap vermediğimde, dudakları kıvrıldı. "Drustan, şüphesiz. İkinizin şaşırtıcı sıklıkta konuştuğunuzu biliyorum."

Drustan ile olan ilişkimin olağan dışı olduğu imasını görmezden geldim. "Bu doğru mu?" "Sana başka bir şey söyledi mi?"

Sinirli bir nefes verdim. "Eski isyan hakkında biraz daha bilgi verdi. Fire ve Void House eskiden müttefiklermiş. Ne oldu?"

İlk başta cevap vermeyeceğini sandım. "Karmaşık bir durum," dedi sonunda. "Savaştan bu yana beş yüz yıl geçti ve ittifaklar zamanla değişiyor. Krala hizmet etmem de durumu kolaylaştırmıyor. Ateş sadakat numarası yapıyor ama içtenlikle yapmıyorlar."

"Neden ona hizmet ediyorsun?" Gerçekten merak ediyordum. "Kardeşin saraya neredeyse hiç gitmiyor."

Sanki kafamın içine girip düşüncelerimin doğasını anlamaya çalışır gibi beni inceledi. "Kimse bana kendim hakkında soru sormuyor. Ya da Hector hakkında. Hepsi korkuyor."

"Ya da sen pek ilginç biri değilsin," dedim, sonra hemen kendime tokat atmak istedim. Neden onu kızdırmaya devam ediyordum?

Şaşırtıcı bir şekilde, o güldü. Sanki çok uzun zamandır gülmemiş gibi, sesi paslanmış gibiydi. "Kimse benimle alay etmez. Kralın köpeğinin onlara ne yapabileceğinden korkuyorlar."

Ona söylediklerimi hatırlayınca, başımı eğdim. "Sana öyle dediğim için özür dilerim." Özürüm en azından birazcık samimiydi, çünkü onu kışkırtarak hayatımı tehlikeye attığım için pişmandım. "Durumdan çok öfkelenmişim."

"Ben üç yüz yaşın üzerindeyim," dedi kuru bir şekilde. "Geçimimi sırları toplayarak sağlıyorum. İnsanların neden öfkelenildiğini anlıyorum."

Onun bu garip, daha yumuşak tarafına şaşıarak başımı kaldırdım. Bu gece onun öfkesini yatıştırmayı ve onun gözüne girmeyi planlamıştım, ama yatıştırılacak bir öfkesi yokmuş gibi görünüyordu. Yine yüzündeki hafif melankoliyi, gözlerinin altındaki gölgeleri fark ettim. Kallen'ı rahatsız eden bir şey vardı, ama ne olduğunu sormamayı tercih ettim.

"Ee? Krala hizmet etmeye nasıl başladın?" diye sordum.

Uzun süre sessiz kaldı. "Bu, ailemin hayatta kalabilmesi için ödenmesi gereken bedelin bir parçasıydı." "Ne demek istiyorsun?"

"Babam, isyandan sağ kurtulan tek aile üyesiydi," dedi. "Eşi, tüm çocukları... hepsi öldü. Sonunda krala boyun eğdi ve Void'un geri dönmesini ödüllendirmek için hayatı bağışlandı. Ama bu kral için yeterli değildi."

Bu uğursuz sözler sırtımdan aşağıya doğru kayıyor gibiydi. Kral Osric için hiçbir şey asla yeterli değildi.

"Babam yeni bir eş aldı," diye devam etti Kallen, "ve Hector savaştan kısa bir süre sonra doğdu. Tabii ki o varis oldu. Ben doğduğumda, kral onun yerine bana hizmet etmemi istedi. Bu, Void Hanesi'nin sadakatini garanti altına alacaktı."

Bu, Kallen'ın gönüllü olmaktan ziyade rehin tutulmuş gibi olduğunu gösteriyordu. "Hoşuna gidiyor mu?" diye sordum. "Kralın İntikamı olmak?"

Yine şaşkın bir kahkaha attı. "Burada kimse hiçbir şeyden zevk alıyor mu?"

Bu çok üzücü bir soruydu, ama gerçeği inkar edemezdim. "Neden İtfaiye Evi'nde krala bu kadar yakın hizmet eden kimse yok?" Neden bu bedeli sadece Void ödemişti?

"Önceki Ateş prensi Drustan'dan sonra çocuğu olmadı ve Drustan'ın da varisi yok. Yedeği yok."

Yedek olarak görülmek ne kadar rahatsız edici. İkinci seçenek, sadece baskı aracı olarak iyi. "Yani Ateş, krala sadık olduğun için Void'e kızgın."

Kallen gülümsedi.

"Sen krala sadık mısın?" diye sordum.

"Çok ısrarcısın. Ben kralıma hizmet ediyorum ve evimi seviyorum, tüm iyi Fae'lerin yapması gerektiği gibi. Neden bu kadar meraklısın?"

Çünkü her şey hakkında meraklıydım ve Kallen tuhaf bir gizem gibi görünüyordu. "Sadece her şeyin nasıl birbirine uyduğunu anlamaya çalışıyorum. İsyan söylentileri Void House hakkında iken neden bana Drustan hakkında bilgi istiyorsun? Motivasyonunu bilmeden hangi bilginin en yararlı olacağını bilemem."

"Düzgün bir argüman. Ancak, sana sadece en yararlı olduğunu düşündüğün bilgileri getirmeni hiç istemedim. Bana her şeyi anlatmanı istedim. Peki, bana başka ne anlatacaksın?"

Başka bir şey söylemek için çabaladım. "Earth House tarafsız kalmaya kararlı." Bu hiç de şaşırtıcı değil. "Bildiğim kadarıyla, herhangi bir kargaşadan haberdar değiller."

"Yani Earth House hala tarafsız, Void House krala karşı komplo kuruyor ve sen artık Mistei tarihini daha iyi biliyorsun. Öyle mi?"

Böyle söylendiğinde, benim bilgilerim onu yataktan kaldırmaya geçecek kadar önemli görünmüyordu. Tereddütle başımı salladım.

O da başını eğdi. "Paylaşacak bir şey olduğunu hissettiğin anda geldiğin için teşekkür ederim. İlgi alanlarım aynı. Drustan'ın faaliyetlerine odaklanmaya devam et, onunla görüştüğü herkesi de dahil et. Öğrendiğin her şeyi bana anlat, önemsiz gibi görünse bile. Herhangi bir kargaşa haberini dikkatle dinle."

O ayrıldı, ama ben antrede kalarak bu etkileşimi kafamda çözmeye çalıştım. Bana gerçekten teşekkür etmiş miydi? Ateşli bir yüzleşme bekliyordum, ama görünüşe göre onu görmeye benim girişimde bulunmam onu yatıştırmıştı, ya da önceki görüşmelerimizde sadece kötü bir ruh hali içindeydi.

Ancak başka bir olasılık daha vardı. Bir casus şefi, kaynaklarını konuşurmak için pek çok yol bilmelidir. Belki de çeşitli yaklaşımlara nasıl tepki vereceğimi görmek istiyordu. Mistei hakkındaki merakımın en azından biraz giderilmesi gerektiğini çoktan anlamıştı, bu da bazı sorularımı cevaplamaya istekli olmasını açıklıyordu. Şimdi nezaketi, söyleyebileceğim tüm kaba sözleri etkisiz hale getirmişti. Kaba davranmayı planladığımdan değil, ama bazen öfkemi kontrol edemiyordum.

Bu geceki melankolik, kibar tavırları, soğuk maskesinden daha fazla rahatsızlık vermişti bana. Zalim bir peri, anlayabildiğim bir şeydi. Kızgın bir peri de aynı şekilde basitti. Her iki türün de ne istediğini ve bunu elde etmek için neler yapabileceklerini biliyordum.

Kallen, changeling için yas tutmasından, beni Garrick'ten kurtarmasından, bu geceki son derece nazik davranışlarına kadar, kendini daha karmaşık biri olarak kanıtlamıştı. En son istediğim şey, en kafa karıştırıcı düşmanlarımdan birinin daha da karmaşık hale gelmesi, ya da daha kötüsü, sempatik hale gelmesiydi.

Lara şafak sökmenden hemen önce **Dünya** denemesine doğru yola çıktı.

Kimsenin adayların nereye gittiğini görmesine izin verilmediği için onu takip edemedim. Hile yapılmasını önlemek için yer gizli tutulmuştu; adayların tek bildiği, bir hafta boyunca açık havada kalacaklarıydı. Ormana vardıklarında kuralları öğreneceklerdi. Yedi gün boyunca hayatta kalmak için büyü kullanacaklardı. Diğer adayları avlamak teşvik ediliyordu. Ve bu denemelerde ilk kez, başka bir adayı öldürmek serbestti.

Lara diğerlerinden olabildiğince uzaklaşacak, kokusunu çamurla kapatacak ve sığınacak bir yer arayacaktı. O gece onu takip edip, labirentte kullandığımız aynı tiz sesle onu buldum.

Bu da bütün gün onun nasıl olduğunu merak etmekle geçirmeme neden oldu.

Biraz sinir bozucu bir şekilde, Prenses Oriana öğleden sonra geç saatlerde hazırlıklarımı denetlemeye geldi. Ben gardırobu karıştırırken, o masamın sandalyesine oturup bana bakıyordu.

Bana sunulan ağaç perisi kıyafetine kaşlarımı çattım.

"Hayır." "Ortama uyum sağlamalısın," dedi Oriana.

"Saygısızlık etmek istemem prensesim, ama bu doğru yol değil." Kıyafet, eğer öyle denilebilirse, küçük, yırtık pırtık bir etek ve göğüslerimi örtmek için iki üçgen kumaştan oluşuyordu. Beltane kostümümden bile daha kötüydü. "Lara'ya yardım edemeden soğuktan öleceğim."

Oriana iç geçirdi. "İnsanlar çok kırılgan."

"Lara'nın giydiğine benzer bir şey giyebilir miyim?" Kahverengi ve yeşil benekli pantolon, ona uyan uzun kollu gömlek ve sağlam ayakkabılar, sıcak tutması için kürklü bir pelerin. "Yüzümü çamurla buluşturup saçlarıma dallar ve yapraklar takarsam, muhtemelen bir tür Nasty gibi görüneceğim."

Onun değerlendirici bakışları, bunu hayal ettiğini ve benim bir Nasty gibi görünmem fikrini çok makul bulduğunu gösteriyordu. "Peki. Şunu bil ki: kimliğin ortaya çıkarsa, o ormandan çıkamadan öleceksin."

Tüylerim diken diken oldu. "Anlıyorum, prensesim."

Ondan sonra ayrıldı ve ben sessizce hazırlıklarımı tamamladım.

Alodie gün batımından hemen önce beni bulmaya geldi. Bir süre için son yemeğim olabileceğini bilerek, doyurucu bir yemeği yeni bitirmiştım. Asrai beni bir saatten fazla bir süre boyunca yeraltı mezarlıklarında gezdirdi ve sonunda doğrudan ormana çıkan basit bir merdivenin önünde durdu. Şans getirmesi için hızlıca sarıldıktan sonra gitti.

Merdiven, içi boş bir ağacın içinde son buluyordu. Dışarıdaki hareketleri dinlemek için bekledim, ama rüzgârın fısıltısından başka bir şey duyamadım. Gövdedeki bir kapıyı yavaşça açtım ve gece karanlığında bir ormana çıktım.

Alodie bana gizli kapının yanında bir dere aktığını söylemişti. Zayıf bir damlama sesini takip ederek, avucumun genişliği kadar bir buz gibi soğuk su şeridine ulaştım. Dere kenarındaki çamuru kazdım ve yüzüme, ellerime, giysilerime ve saçlarıma sürerken soğuktan titredim. Islak, yapışkan saçlarımin üzerine dallar ve yapraklar koydum ve sonra Lara'nın yakınlarda olup olmadığını görmek için birkaç dakikada bir cıvıdayarak ormanda hızla ilerledim.

Görev çok zorlu görünüyordu. Doğuya doğru gideceğine söz vermişti, ama sesimin duyulabileceği mesafeye gelmesi saatler sürebilirdi ve bu süre içinde herhangi bir sayıda canavar beni bulabilirdi. Adaylar şüpheli hareketlere karşı tetikte olacaktı. Kim olduğumu veya ne olduğumu bilseler de bilmeseler de, beni gördükleri anda öldürebilirlerdi.

Uzun süre yürüdüm, kanopi açıldığında yıldızları kontrol ederek doğru yönde gittiğimi doğruladım. Bir keresinde çalılıklarda bir şey tısladı, ama ben geçtikten sonra sessizleşti. Bir başka sefer önümde sesler duydum — iki aday birbirleriyle konuşuyordu. Garrick ve Markas benim bulunduğum yerden on fit bile uzaklaşmadan yanımdan geçerken bir ağaca yaslanıp donakaldım.

"Yarın başlayacağız," diye mırıldandı Garrick ve sonra yoluna devam etti.

Yarın ne olacağını merak etmeme gerek yoktu. Açıkça bir ittifak kurmuşlardı ve rekabeti ortadan kaldırmak için can atıyorlardı. Lara, en başarılı adaylardan biri olarak, öncelikli hedeflerden biri olacaktı.

Birkaç saat sonra, nihayet havada zayıf bir ses duyuldu ve benim sesime cevap verdi. Ay tepede parlıyordu, gökyüzü sabahın erken saatlerinde kadife gibi siyahtı ve ben o kadar yorgundum ki en yakın çaliya yığılmak istiyordum. Sesin geldiği yöne doğru sendeleyerek ilerledim ve birkaç dakika sonra tekrar seslendim. Bu sefer cevap çok daha yakından geldi.

Lara'yı bulduğumda neredeyse üstüne çıkmıştım.

"Kenna." Fısıltısı beni durdurdu. Ayaklarımın altındaki toprak kaydı ve bir kapak açılıp yüzünün üst kısmı ortaya çıktı.

Onun yanındaki deliğe sürünerek girdim. Delik, birkaç metre yüksekliğinde, iki kişinin yan yana uzanabileceği genişlikte, devrilmiş bir ağaç gövdesinin altındaki toprağa oyulmuştu. Lara girişi kapatan kapağı indirdiğinde, içini kapkara bir karanlık sardı. "Ateş yok mu?" diye fısıldadım.

"Y-yok." Dişleri takırdadı. "Daha önce yakmaya çalıştım ama olmadı."

Saat çok geç ve hava çok karanlıktı, bu gece bir şey yapmanın anlamı yoktu. "Sabah bir çözüm buluruz."

Isınmak için birbirimize sarıldık. Başta, birinin bana bu kadar yakın olması garip gelmişti, ama kısa sürede umursamayı bıraktım. Hareket etmeyi bıraktığım için inanılmaz derecede üşüyordum. Pelerinlerimizi bir battaniyeye dönüştürdük ve ben huzursuz bir uykuya dalana kadar kardeşler gibi birbirimize sarıldık.

Güneş doğduğunda, sığınağımıza ışık girmiyor olmasına rağmen **doğal olarak uyandım**. Vücudum bu programa alışmıştı ve kapakçığı biraz kaldırdığımda, ormanın yeni bir sabahın narin altın rengiyle kaplandığını gördüm.

Hayvanların da şafak vakti dışarıda olacağını bilerek, avlanmak için ormana doğru yola çıktım. Caedo en sevdiği şekli, ölümcül bir hançer şeklini aldı ve avlanma heyecanı benimkine karıştı, ta ki kalbim onun kabzasından gelen titreşimlerle aynı ritimde atmaya başlayana kadar. Yine vahşi doğada olmak, geçimimi sadece kendime bağlı olmak garip bir şekilde iyi geliyordu.

Yere yakın kalarak dikkatlice ilerledim. Lara'yı sıcak tutmak ve kumaşın hareketlerimi engellememesi için pelerinim hala delikteydi ve çamurla kaplı giysilerimle çevreye iyi uyum sağlıyordum. Kurumuş çamur parçacıkları arkamda yere düşüyordu; daha sonra kılık değiştirmeyi tekrar yapmam gerekecekti.

Önümdeki açıklıkta, iki parlak yeşil ışık göz hizasında süzülüyordu.

Onları bir ağacın arkasından izledim. Küçük boyutları ve parıltıları dışında ayrıntıları görmek zor olsa da, periler gibi görünüyordardı. Periler zararsızdı, ama ben riske girmedim.

Çalılıklardaki bir hareket onların ilgisini çekti. İçlerinden biri daldı ve birkaç saniye sonra tiz bir çığlık, küçük bir yaratığın ölümünü haber verdi. Diğer peri de ilkine katıldı ve tekrar havalandıklarında, aralarında ölü bir tavşan asılı duruyordu.

Uçarken özellikleri netleşti. Yüzleri perilerinki gibi narin bir şekle sahipti, ancak ağızları alt yarısını kaplayan kocaman çenelerdi. İğne gibi keskin dişlerinden ve pençelerinden kan damlıyordu. Vücutları pullarla kaplıydı, kanatları zara benziyordu ve uçlarında pençeler vardı.

Bunlar Underfae değildi, Nasties'di, perilerin ağgözlü bir türüydü ve muhtemelen bir anda boğazımı parçalayabilirdi. Saklanmakla doğru yapmıştım.

Onların gittiğinden emin olduktan sonra, açıklığı keşfettim. Genellikle bir hayvan, yakın çevrede daha fazlasının olduğu anlamına gelir ve hayvanların buraya sık sık geldiğine dair işaretler buldum: çiğnenmiş toprak, kırılmış dallar ve çalılara takılmış tüy yığınları. Bir saklanma yeri buldum ve bekledim.

Sonunda sabrım ödüllendirildi. Başka bir tavşan ortaya çıktı, seçiren burnu yapraklar ve çimlerin üzerinde kayıyordu.

Saldırdım ve yaprakların üzerine kan sıçradı.

Bu, bugün karnımızı doyurmaya yetecekti ve Lara'yı daha fazla yalnız bırakmak istemediğim için sığınağa geri döndüm. Yolda, sivri kulaklı ve boynuzlu bir imp mantar toplarken gördüm — adayları sabote etmek için dışarı çıkarılmış Underfae'lerden biriydi. Imp'ler ağgözlü oldukları bilindiğinden

eşyalarımızı güvende tutmamız gerekiyordu. Bel hizasındaki yaratık yiyeceklerini toplayıp yoluna devam edene kadar bir çalının arkasında bekledim.

Ben kapak kapağını açtığımda Lara kıpırdadı. Kapak akıllıca yapılmıştı, sıkıca örülmüş dallardan oluşan ve çamurla kaplı bir kafes, Lara'nın toprağa oyduğu deliğin üzerine tam olarak oturuyordu.

"Burası güzel," dedim, sığınağın içine bakarak. Dün gece boyutlarını hissetmişim, ama uzak köşedeki küçük su birikintisini görmemişim. Onu yerden çağırmış olmalıydı.

Lara bana anlamlı bir bakış attı. Benim yaptığım gibi yüzüne çamur sürmemişti, ama bir yanağında bir parça kir vardı. "Bu korkunç."

"Yakında bitecek. Hadi, kahvaltı yapalım."

Lara'nın yardımıyla ateş yakmak çok daha kolay oldu. Sihirli güçlerini kullanarak iki çukur kazarak beni sonsuz kazma işinden kurtardı: biri daha büyük, diğeri ise onun yanında, tabanda ilk çukura bağlanan daha küçük bir çukur. Büyük çukur ateşi gizleyecek, küçük çukur ise ateşin toprak altında boğulmak yerine yanarken hava almaya devam etmesini sağlayacaktı. Annemin bana öğrettiği el matkabı tekniğini kullanarak ateşi yaktım.

Onun gülümseyen gözlerini ve nasırlı ellerini, bana hayatta kalma becerilerini ve sabrımın yettiği kadar bitki bilgisini öğretirkenki yumuşak ses tonunu düşündüm. Muhtemelen bu çileyi büyük bir onur olarak görürdü — tek çocuğu, Asil Fae'ye yardım etmek için seçilmişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Lara.

Bir an durakladım. Uzun dakikalar boyunca alevlere bakıyordum. "Annemi. Ben küçükken bana ateş yakmayı öğretmişti."

Lara başını salladı ve daha fazla ısrar etmediği için minnettar oldum.

Lara mide bulandırıcı bir ifadeyle izlerken, tavşanı derisini yüzüp bir çubuğa geçirdim. Kısa süre sonra sıcak, lezzetli eti yiyorduk.

"Bu çok lezzetli," dedi Lara şaşkınlıkla. Çenesi sıırıslılam olmuştu ve onu silerken yüzünü buruşturdu. "Ama iğrenç."

"Az önce yakaladığım bir şeyi yemekten çok hoşlanıyorum. Bunun için harcanan emeği bilmek, tadı daha da güzel hale getiriyor." "Onu öldürmeden önce ne kadar sevimli olduğunu düşünmemeye çalışıyorum."

"Oh, lütfen. Sen her zaman et yiyorsun."

"Evet, ama normalde tabağıma gelene kadar geçirdiği süreci görmüyorum." Ona merakla baktım. "Hiç mutfağa gitmez misin?"

"Hayır. Oriana, bizim Underfae ile çok fazla kaynaşmamızı istemiyor."

Tipik Noble Fae snobluğu. "Selwyn bazen ziyaret ediyor."

"Neden şaşırmadım acaba? Eminim hizmetçileri ziyaret etmekten çok asil hissediyordur."

"O oldukça eşitlikçidir."

"Lord olmanın avantajlarından yararlanmaya devam ederken eşitliği desteklemesi kolay. Herkesin eşit olduğu bir dünyayı gerçekten sevecek mi acaba?" Bir çubukla toprağa desenler çizdi: bir tavşan, bir ateş, iki küçük figür. "Leo da aynıydı."

Ağabeyinden nadiren bahsederdi. "Herkesin eşit olmasını mı istiyordu?"

"Çoğunlukla. O da lord olmak istiyordu, ama bu nüfuzunu herkesin hayatını daha iyi hale getirmek için kullanmak istiyordu. Haneleri birleştirmek ve insan köleliğini kaldırmak istiyordu."

Sonra başka bir evden bir bayana aşık olmuş ve onunla birlikte olmak için her şeyi riske atmıştı. "Onunla tanışamadığın için üzgünüm."

"Herkes onun ne kadar çekici ve cesur olduğunu anlatıyor. Sonunda harika bir prens olacaktı."

Bunun yerine, Lara varis oldu. "Sen harika bir prenses olacaksın."

Kız başını salladı. "İçeri girelim. Kimsenin bizi görmesini istemiyorum."

Ailesi ve geleceği hakkında konuşurken, onun rahatlık sınırına ulaştığımız açıktı. Onu suçlayamazdım. Kendi kişisel trajedilerim hakkında da aynı şekilde hissediyordum. Benim de gece yarısı beni alay eden bir sesim vardı, babamın beni terk edecek kadar değersiz, iyi bir hizmetçi bile olamayacak kadar işe yaramaz ve büyürken tek bir arkadaşım olabilecek kadar sevimsiz olduğumu söyleyen bir ses...

Bir dahaki sefere ateş yakmamız gerektiğinde daha kolay olsun diye birkaç közü yanık bırakarak çıktık. Sonra Lara ve ben yeraltına geri sürünerek beklemek için geri döndük.

Günlerce bekledik. Stratejimiz buydu: daha şiddetli adaylardan saklanmak, onun büyüsünü ve benim avcılık becerilerimi kullanarak yiyecek ve su bulmak ve hafta sonunda zarar görmeden ortaya çıkmak. Ancak, beklemenin bu kadar sıkıcı olacağını tahmin etmemiştim. İkinci gün birbirimize bağırıma başladı, üçüncü gün samimi sohbetlerimiz tartışmalara dönüştü ve dördüncü gün neredeyse hiç konuşmadık. Beşinci gün, tavşan kızartma şişi ve yarım tavşan kayboldu. Lara, ödülünü alıp aceleyle uzaklaşan bir imp gördü ve kimin daha dikkatli olması gerektiği konusunda fısıltıyla şiddetli bir tartışma yaşadık. Altıncı gün, onunla birlikte yerin altındaki pis bir delikte bir saniye daha kalma düşüncesine dayanamadım.

"Avlanmaya gidiyorum," diye bağırđım.

"Bu sabah zaten avlandın."

"Umurumda değil. Yine avlanacağım."

"Kimseye görünme," diye arkamdan seslendi. Omzumun üzerinden kaba bir hareket yapma isteğimi bastırdım. Sanki durumun farkında değilmişim gibi.

Avlanmak yerine, keşfe çıktım ve küçük kampımızdan daha önce hiç gitmediğim kadar uzağa gittim. O kadar çok kat kokuşmuş çamurla kaplıydım ki, cildim ağaç kabuğu gibi hissediyordu. Korkunç bir şekilde kaşınıyordu ve Lara'ya aynı düzeyde kamuflaj uygulamayı reddettiği için daha da kızgındım.

İleriden sesler geliyordu.

Küçük bir çalılığın arkasına saklandım ve kendimi yere yapıştırdım. Yine Markas ve Garrick, fısıldayarak konuşuyorlardı. Onları gördüğümde midem düğümlendi.

İkisi de kanla kaplıydı.

"Hector'un yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum." Garrick vahşice sırıttı. "Bunu Light House'un yaptığını herkese duyuracağım."

"Ve Illusion," diye itiraz etti Markas.

"Sen yardım ettin, ama son darbeyi ben vurdum."

Sesleri azaldı ve onları gözden kaybettim. Uzun dakikalar boyunca orada yatıp, kalbimin çılgınca attığını hissettim.

Kimi öldürmüşlerdi?

Sadece Una ya da Wilfrid olabilir. Wilfrid'i pek tanıımıyordum, çoğunlukla kendi başına takılırdı, ama yeterince hoş birine benziyordu. Una'ya saygı duyuyordum ve Markas ile Garrick'in bana zarar vermesini engellemeye çalıştığını fark etmiştim.

Belki Garrick intikamını almıştı.

İki perinin izlediği yolu, ayak izlerini ve yaprakların arasında açtıkları izleri takip ederek geri döndüm. Belki de saldırdıkları kişiyi yardım etmek için henüz çok geç değildi.

Kısa sürede yapabileceğim hiçbir şey olmadığını anladım.

Wilfrid, devasa bir kan gölünün ortasında, boş gözleri gökyüzüne sabitlenmiş halde yatıyordu. Bir ağaç dalı bağırısağından dışarı çıkmıştı. O dal ile bıçaklanmıştı ve yaraya bakılırsa, Garrick deliği genişletmek için kasıtlı olarak dalı hareket ettirmişti.

Eğildim, değerli yiyecekleri kusmamak için kendimi zor tuttum. Ölüm şekli korkunçtu. Yüzündeki ve ellerindeki morluklar ve kesikler, bunun hızlı bir ölüm olmadığını gösteriyordu. Savaşmıştı.

İç.

Caedo'nun önerisinden çekindim. "Hayır." Bu fikir iğrençti. Wilfrid'in kanı hala soğuyordu ve hançer, leş yiyen bir kuş gibi ondan beslenmek istiyordu.

O bunu hissetmeyecek. Caedo, günlerce sadece az miktarda tavşan veya sincap kanı içtikten sonra huzursuzlanmaya başlamıştı.

"Onun hissedip hissetmemesi umurumda değil. Bu yanlış."

Açım.

"Bir gün daha," dişlerimi sıkarak söyledim. "Sonra sana daha fazla hayvan kanı getireceğim."

Hançerin açlığı beynimin arkasında kaşınıyordu. Belki de onu beslemeliydim, ama sınırlarımdan birini keşfetmiştim. Savaşta bir düşmanın kanını içmek bir şeydi. Bir cesedi kirletmek ise başka bir şeydi.

Cesedi gömmek ya da yakmak istedim — göğsümdeki zonklayan keder ve öfkeyi hafifletecek bir şey. Wilfrid'i pek tanıımıyordum, ama bunu hak etmemişti. Sonunda, onu olduğu yerde bıraktım, kör bir şekilde bulutlara bakarken. Diğer periler ona ne yapıldığını görsünler. Onun nasıl öldüğünü ve bu vahşetin sorumlusunun kim olduğunu bilsinler.

Nasıl öldüğünü ve bu vahşetin sorumlusunun kim olduğunu bilsinler. Bazıları bu cinayeti bir güç gösterisi olarak görecekti, ama umarım çoğu öfkelenecekti.

Bu, Void'un Işık ve İllüzyon ile kurduğu sözde ittifaka ne yapardı? Hector intikam alır mıydı?

Kral Garrick'i öldürmesi için överse, Kallen'in bağlılığı nereye düşerdi?

Açıklığı terk ettim ve Garrick ile Markas'ın yolunun benimkinden ayrıldığı yeri gördüğümde tereddüt ettim. Şimdi neredeydiler ve kime zarar veriyorlardı? Onlar bir sonraki kurbanlarını ararken karanlıkta oturup beklemeyi düşünemiyordum, bu yüzden yönümü değiştirdim ve bir orman avcısı gibi gizlice onları takip etmeye başladım. Belki de bir sonraki kurbanlarına uyarıda bulunabilirdim.

Neredeyse kamp yerlerini görmeyecektim.

Markas henüz karmaşık illüzyonlar yaratamıyor ya da nesneleri ortadan kaldıramıyordu, ama onları gizleyebiliyordu. Barakaları çevredeki ormanla o kadar iyi uyum sağlıyordu ki, o bölgedeki ağaçların neden biraz farklı görüldüğünü anlamak için birkaç kez gözlerimi kırpmam gerekti.

Hiç ses duymadım, ama yakınlarda hala bir yangın dumanı yükseliyordu. Yanında, Garrick'in ışık güçlerini yakacak kadar sıcak bir ışın haline getirmek için kullandığı bir kristal vardı.

Şiddet uygulama dürtüsüyle, kamp ateşine koştum, kısmen yanmış bir kütüğü çıkardım ve yanan odunu külübenin tabanına koydum. Ateş hızla tutuştu, kabuk ve dalları yalarken, özsu cızırdayıp patladı.

Kimse çığlık atarak dışarı çıkmadı ve ateş, tüm yapı dumanlı bir enkaza dönüşene kadar neşeyle yandı.

Umarım malzemelerini orada saklamışlardır.

Eğer sığınakta değillerse, diğer adayları arıyor olmalılar. Ya Lara'yı bulmuşlarsa? Markas, Lara'nın gözlerini yanıltabilir ve Garrick, Lara'nın ona karşı kullanmaya çalıştığı hiçbir büyüye karşı duyarlı olmazdı. Fiziksel bir çatışmada onu kolayca yenerlerdi.

Giderek daha da gerginleşirken, ağaçların arasından bir yol açarak hızla ilerledim.

Lara'nın çığlığını duyduğumda tanıdık bir bölgeye geri dönmüştüm.

Kendimi zorlayarak çılgın hızımı **yavaşlattım** ve kamp alanımıza yaklaşırken sessizce hareket ettim. Ona yardım etmek için herhangi bir umudum varsa, sürpriz unsuruna ihtiyacım vardı.

Lara açıklığın ortasında durmuş, yanan bir dalı sopa gibi sallıyordu. Önünde Garrick ve Markas eğlenerek birbirlerine bakıyorlardı.

"Geri çekilin," dedi.

"Bizi yakacak mısın?" diye sordu Markas. "Sen Edric değilsin. İşe yaramaz."

Markas'ın ayaklarının altında bir delik açıldı ve o küfrederek içine düştü. Garrick'in altında da bir delik açıldı, ama o daha hızlıydı.

"Akıllıca," dedi Garrick. "Ama yeterince akıllıca değil. Az önce ormanda izlerini gördüm."

Lara ormanda değildi; ben oradaydım. Bu da, düşündüğüm kadar gizli davranmadığımı anlamına geliyordu. Bir başka çukur açıldı, ama bu seferki sığıdı ve Garrick hızla ayağa kalktı.

Lara'nın büyüü sonsuz değildi. Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Garrick, keskin bir uç haline getirdiği bir dalı elinde tutuyordu. Wilfrid'i öldürdüğü gibi onu da öldürmek niyetindeydi. Markas'a başını salladı.

Markas ellerini kaldırdı ve Lara şaşkınmış gibi gözlerini kırıştırdı ve önündeki bir şeyi kovmak için elini salladı. Garrick, Lara'nın bir anlık dikkatsizliğini fırsat bilip arkasına dolanmaya başladı. Birkaç saniye içinde Lara ikisinin arasında sıkışıp kalacaktı.

Bir taş aldım ve tüm gücümle fırlattım.

Aslında hedeflediğim kafasına değil, Garrick'in bacağına çarptı, ama bu onun dikkatini dağıtmak için yeterliydi. Gözleri hemen beni buldu. "O ne?"

Kamburumu çektim ve tısladım, çamurla kaplı bir insan değil de bir canavar gibi görünmek için elimden geleni yaptım. Bir taş daha aldım.

"Ağaç perisi mi?" diye sordu Markas şüpheyle.

"Hiç periyi gördün mü? Onlar bundan çok daha güzel görünüyorlar."

Lara'nın gözleri bana yalvarıyordu. *Kurtar beni.*

Deneyecektim.

Bir ışık parladı ve ben geriye sendeledim, gözlerimi kırıştırarak görüşümdeki görüntü kalıntılarını silmeye çalıştım. Caedo zihnimde adeta çığlık attı ve Garrick'in keskinleştirilmiş dalı havada ısıklık çalarak uçarken, zar zor kenara atlayacak zaman buldum. Biraz daha yavaş olsaydım, dal beni delip geçecekti.

Taşı fırlattım ve bu sefer o kadar yakındı ki, taş tam yüzüne isabet etti ve birkaç saniye boyunca sendeledi. Açıklığın kenarından koşarak uzaklaştım. Belki Lara, Markas'la savaşıırken onun dikkatini yeterince uzun süre dağıtabilirdim.

Lara, kana susamış bir çığlıkla illüzyon perisine saldırdı. Lara'nın dalı Markas'ın şakağına çarptığında Markas'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Dal kırılırken kıvılcımlar ve küller uçuşurken Markas kemiksiz bir yığın halinde yere yığıldı.

"Öldür onu!" diye bağırdım, ama Lara sadece baygın halini izliyordu.

Garrick yüksek sesle güldü. "İnsan. Şimdi senin zavallı hizmetkarını tanıdım. Hile mi yaptın Lara?"

Lara'nın yanına gittim. "Onu öldürmelisin. Eninde sonunda uyanacak."

Hareket etmedi.

Garrick'in alnındaki kesikten kan sızıyordu ve hala gülümsüyordu, ama yaklaşırken gözlerinde öfke parlıyordu. "Önce insanı öldüreceğim. Sonra seni şimdi mi öldüreceğime yoksa Kral Osric'in herkesin önünde öldürmesini mi bekleyeceğime karar vereceğim."

"Geri çekil." Caedo'yu aramıza tuttum.

"Bıçaklar da hiledir. Onu kullanmayı biliyor musun ki?"

Aç.

"Belki bir anlaşma yapabiliriz, Lara," dedi Garrick. "İnsan öldüğünde, gördüklerimi unutmaya ikna edilebilirim." Vücuduna şehvetli bir bakış attı.

"Öyle olmayacak," dedim Lara'ya.

"Sanki ben aptalmışım gibi," diye cevapladı.

Garrick, yıldırım hızıyla kolunu geri çekti ve dalı mızrak gibi fırlattı.

Lara'yı yere devirdim ve dal kolumu keserek çamur ve deriyi deldi.

Kan fışkırdı ve toprağa damladı.

Garrick bize doğru koştu. Lara ayağa kalkmaya çalışıyordu, ben kanıyordum ve Garrick bir yerden daha küçük, keskin bir çubuk çıkarmıştı...

Soğuk bir öfke beni kapladı, hançerin kana susamışlığıyla birleşerek acımasız ve aç bir şey oluşturdu. Garrick'in gürleyen adımlarının titreşimini ayak tabanlarımda hissettim. Yine Lara'yı hedef alıyordu, gerçek bir silah kullanan tek kişi ben olmama rağmen, sadece bir insan olduğum için beni bir tehdit olarak görmüyordu. Onun yanımdan geçip Lara'ya saldırmasına izin verdim...

Sonra onu sırtından bıçakladım.

Acıttı.

Yine yaptım. Garrick yere düştü, sopa elinden düşerek yere çarptı. Bıçağı karnına sapladığımda gözleri şoktan büyüdü.

Cezalandır.

O Wilfrid'in karnındaki dalı bükmüş gibi ben de bıçağı çevirdim. Yüksek ve keskin bir çığlık attı.

Öldür.

Bıçağı boğazına sürttüm. Kanı fışkırdı, boynundan ve göğsünden aşağı akarak toprağı çamura çevirdi.

Titreyerek, dehşetle bana baktı.

İç.

Evet, bu sefer hançer içebilirdi. Garrick'i bir anda kurutabilecekken, birkaç kez vurmamı engellemişti. İçimde kilitli kalmış intikam ihtiyacımı, tanıdık zihinsel manzaramın arka planında fark edemediğim kadar güçlü ve saf bir kan arzusunu yerine getirmeme izin vermişti. Artık öfkeyi ve gücü, hastalıklı sevinci memnuniyetle kabul ediyordum ve Garrick'in hayatı tükenirken, Caedo'yu boğazına dayadım.

Kan birkaç saniye içinde bitti.

Hepsi, toprağı lekeleyen kan bile. O kırmızı akıntının her bir damlası, Garrick hareketsiz, solgun ve soğuk bir şekilde yatana kadar bıçağın ortasındaki oluğa emildi.

Yanan öfkem içimden boşaldı ve yerine uyuşmuş bir tür şok geldi. Lara bana baktı, gözleri dehşetle açılmıştı. Sadece Garrick yüzünden değil, fark ettim. Benim yüzümden.

Markas inledi ve Lara'nın gözleri ona kaydı. "O uyanmadan gitmeliyiz." Dikkatlice elimi tutup beni ayağa kaldırdı.

Öldür, dedi Caedo.

Hayır. Titremeye başlamıştım. Garrick'in cesedine bakmaktan kendimi alamıyordum. Birini öldürmüştüm.

Onun bir peri ve düşman olması önemli değildi. Daha önce hayvanlar ve Nasties dışında hiçbir şeyi öldürmemiştim. Daha da kötüsü, kalbimde böyle bir cinayet sevinciyle hiç kimseyi öldürmemiştim. Bu mutluluğun ne kadarı Caedo'dan geliyordu?

Ne kadarı benden geliyordu?

Lara'yı körü körüne ormanda takip ettim. İzlerimizi gizlemek için patikalardan uzak durduk ve dereleri geçtik. Sonunda devrilmiş bir ağacın yanında durduk. Ağaç çok büyüktü ve ikimizin de içine saklanabileceği kadar büyük, açıkta kalan kökleri vardı. İki kökün arasına girip, çürümüş bir tahta parçası üzerine oturarak yerleştim.

Birkaç dakika boyunca nefes nefese kalarak ormanı seyrettik. "Onu sen öldürdün," dedi Lara.

Midem kramp girdi.

"Öldürdüm." "O bıçak nedir?"

Caedo elimde memnuniyetle mırıldandı. Hala içtiği kanın etkisiyle hafifçe parıldayan koyu kırmızı mücevheri inceledim. "Bilmiyorum. Bir gün buldum."

"Kenna... hoşuna gitmiş gibi görünüyordu."

Başımı eğdim, avucumun içini gözüme bastırdım. Kolum bu hareketle acıdı; yarayı unutmuştum. Kolum kan ve çamurla kaplıydı. "Korkunçtu, ama içimden çok fazla enerji akıyordu..." Sessiz kaldım. Bunu açıklamak imkansızdı.

Elini dizime koydu. "Sanırım anlıyorum." Yüzü gergindi, ama artık benden korkmuyor gibiydi. "Beltane'de ben de öyle hissetmişim. İnsanlara zarar veriyordum ve bunun kötü olduğunu biliyordum, ama aynı zamanda mutluydum."

"Kendimi çok kötü hissediyorum."

"O bizi öldürecekti."

"Biliyorum. Ve yine yapardım. Sadece... Sanırım gördüğüm her kabusta onun ölümünü göreceğim."

O gece avlanmak ya da ateş yakmak gibi bir konuşma yapılmadı. Lara içmemiz için az miktarda su çağırdı ve sonra titreyerek birlikte oturdu.

Orman, sandığımdan daha gürültülüydü. Barınağımızın toprak duvarları bizi ormanın seslerinden koruyordu. Burada ise, her baykuşun çığlığını, ağaçların arasından esen rüzgarı ve çalılarda hışırdayan bilinmeyen yaratıkları fark ediyordum. Birkaç kez uzun ve alçak bir şeyin yanımdan geçip gittiğini gördüm, ama biz hareketsiz kaldık ve o şey her neyse yoluna devam etti. Ağaçlarda dans eden yeşil ışıklar parıldamaya başladı. Ateşböceklerini izlemek gibi çok güzeldi, ama ben onların ne olduğunu biliyordum.

Garrick'i rüyamda görmedim çünkü uyumadım. Sonunda Lara'nın başı omzuma yaslandı, ama ben bütün gece nöbet tuttum.

Sonunda gökyüzü aydınlanmaya başladı. Şafak, eski dostum. Gökyüzünün mor, sonra pembe, sonra maviye dönüşmesini izledim.

Lara'yı uyandırmak için omzuna dokundum. "Başardık." Yedinci gün olmuştu.

Duruşmanın sonuçları o akşam yemekte açıklandı.

Banyo yaptıktan sonra, hazırlık yapmak için uyanmadan önce birkaç saat, neyse ki rüyasız bir uyku çekmişim. Kendimi düzgün bir hale getirmek çok uzun zaman almıştı ve aynada beni karşılayan yüzüm yine de bitkin ve perişan görünüyordu. Ayrıldığım kişiden çok farklı bir insandım.

Yarışmacıların masası altı kişilikti.

Onlar içeri girip yerlerine otururken endişeyle izledim. Neyse ki Talfryn ve Edric oradaydı. Markas ve Karissa birlikte oturuyorlardı, ancak Markas onunla konuşmuyor, hatta tabağından kafasını kaldırmıyordu. Son gelen Una'ydı.

Garrick, Gytha ve Wilfrid hepsi ölmüştü.

Bu, devlet yemeklerinden daha samimi bir toplantıydı; sadece adaylar ve her evden küçük bir heyet katılmıştı. Işık ve Boşluk grupları birbirlerine öfkeyle bakıyorlardı ve Prens Roland, sanki birini bıçaklamak istermiş gibi çatalını sıkıca tutuyordu.

Garrick onun yeğeniydi. Nedense bunu unutmuştum.

Yüksek masada, Kallen yemeğine dalgın dalgın bakarken, sık sık Una'yı kontrol etmek için başını kaldırıyordu. Wilfrid'in ölümüyle, ailesinden bir üyesini daha kaybetmeye ne kadar yaklaştığını fark etmiş olmalıydı. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, benim yönüme doğru baktı.

Gözlerimi ondan ayırmadım. Bir kez olsun, düşündüklerimi duyabilmesini diledim. *Wilfrid için üzgünüm. Bunu engelleyemediğim için üzgünüm.*

Belki de anladı, çünkü hafifçe başını salladı.

Masanın diğer ucunda, Drustan endişeli ya da üzgün görünmüyordu, ama sanırım buna gerek de yoktu. O, ölen üç adayı da düşman olarak görürdü. Yine de gülümsemesi bana kaba geldi. Üç genç hayat kaybedilmişken nasıl gülümseyebilirdi? Ben de kısa bir süre önce bir can almıştım.

Elbette benim ne yaptığımı bilemezdi. Lara dışında kimse bilemezdi. Yine de, sanki benim dünyam bir gecede derin ve köklü bir şekilde değişmiş, diğer herkes ise aynı kalmış gibi hissediyordum.

Kral Osric kadeh kaldırdı. "Kalan altı adaya. Her biri hayatta kaldı, umarım Earth Shard'ı memnun edecek kadar büyü kullanarak." Sırıttı. "Ve bazıları beni memnun edecek kadar şiddet kullandı."

Birkaç peri bu duygusuz sözlerle sert tepki gösterdi. Roland şarabını bir yudumda içti.

"Garrick, Wilfrid'i öldürerek bu onuru elde edecekti, ama ne yazık ki artık aramızda değil. Bu ölümün onuru Markas'a ait olacak. Ayağa kalk, Markas."

İllüzyon adayı bunu yaptı, ama gözlerini yemeğinden ayırmadı. Void House'un düşmanca bakışlarını hissedip, ne kadar büyük bir hedef haline geldiğini tam olarak biliyor muydun acaba?

"Gytha da dün gece öldürüldü. Ayağa kalk, Una."

Son kalan Void adayı ayağa kalktı, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Wilfrid'e yapılan saldırının intikamı olarak Gytha'yı öldürdüğünü duydum." "Evet, majesteleri."

"Void ve Illusion House'dan birer kişi öldü. İki katilimize içelim."

Roland kaşlarını çattı ve kralın kulağına fısıldadı. Odadaki herkes içkilerini bitirdikten sonra Osric tekrar konuştu. "Garrick'i öldüren kişinin kim olduğunu neden açıklamadığımı sordular. Maalesef açıklayamam." Dramatik bir etki yaratmak için bir süre durakladı. "O, tamamen başka bir şey tarafından öldürüldü."

Heyecanlı sorular havayı doldurdu ve Osric, izleyicilerini özenle planlanmış bir sahneye yönlendiren bir aktörün neşesiyle gülümsedi. "Hangi yaratığın yaptığını bilmiyoruz, ama nasıl yaptığını biliyoruz. O bıçaklandı ve kanı tamamen boşaltıldı."

Oda ölümcül bir sessizliğe büründü. Kallen bile bu açıklamaya şok olmuş görünüyordu. "Bu mümkün değil," dedi Roland.

"Yine de bu doğru. Gizem, bunu kimin ya da neyin yaptığı ve neden Blood House'un en sevdiği öldürme tekniğini kopyaladıkları."

Yasaklanmış isim, durgun bir göle taş düşmüş gibi, toplanan Fae'lerin arasında dalgalar yarattı. Ancak Kral Osric için hiçbir şey yasak değildi.

"O bir Nasty'di, buna hiç şüphe yok," diye devam etti. "Markas, olaydan önce onlardan birini gördüğünü söylüyor."

Neyse ki Markas, Garrick benim kimliğimi açıklamadan önce bayılmıştı.

"Bir Nasty, Blood House'u onurlandırmaya mı çalışıyordu?" Roland, tabu olan ismi telaffuz ederken biraz tökezledi. "Bu makul."

"Duruşma için epeyce Nasty'yi serbest bıraktık. Görünüşe göre biri kin besliyordu." "Ama onu nasıl kurutacaklardı? Bunu yapabilecek tüm silahlar imha edilmişti."

Tüylerim diken diken oldu. Bunun nereye varacağını biliyordum.

"Derin yeraltında kan içen birçok yaratık var." Osric bu düşünceden büyülenmiş gibiydi. "Vücudundaki bıçak izleri muhtemelen gerçekte nasıl beslendiğini gizlemek için bir aldatmacaydı. Aptalca bir seçimdi. Nasty, Blood House'dan bir Noble Fae'den başka kimsenin böyle bir silah kullanamayacağını bilmeliydi."

Bu doğru değil. Caedo sevgiyle koluna sarıldı. *Onlar aptal.* Kesinlikle öylelerdi.

Caedo, son sahibi öldükten sonra beni yeni sahibi olarak seçmişti. Kan Perileri hala hayatta olsaydı bunu yapabilir miydi, yoksa tüm ev halkı öldüğü için mi bir insana yönelmişti? Ve tam olarak kim bıçağı bataklığa atmıştı?

Son sahibin kimdi? diye sordum.

Elbette Mistei'nin hakiki hükümdarı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. *Osric mi?*

Hayır. Hançerin Osric'e olan nefreti kanımda dolaşıyordu. *Hanımım savaşı kazanmış olsaydı kraliçe olacaktı. Bunun yerine prenses olarak öldü ve şimdi geriye sadece ben kaldım.*

Nefesim kesildi. Bu sadece mistik bir hançer değildi. Yüzyıllar önce yapılan bir savaşta en önemli silahlardan biriydi. Caedo, zalime boyun eğmeyi reddeden ve halkıyla birlikte ölen isyanın lideri Kan Evi'nden Prenses Cordelia'ya aitti.

Ve şimdi, sıradan bir kasabadan gelen, özel bir yanı olmayan, Noble Fae'lerden birini öldüren bir hileci olan insan hizmetçi Kenna, bu hançeri kullanıyordu.

Ertesi sabah uyandığında, odamı Lara'nın odasından ayıran kapının altından kırmızı bir tüy itilmişti.

Parmaklarımla ipeksi yüzeyini okşadım ve Lara'nın onu neden oraya koyduğunu merak ettim. Sonra onu ters çevirdim ve gülümsedim. Üzerine göz kalemi ile titrek bir şekilde iki rakamı yazılmıştı. Koleksiyonumun ikinci parçası.

Onu masamın çekmecesindeki ilk nesnenin yanına koydum ve parmaklarımla saygıyla okşadım.

Onca yıl boyunca, sahip olduğum kalıntılar ve tuhaf eşyalarımın hangilerinin Fae'ye ait olduğunu merak etmişim ve şimdi burada, bir periden hediyeler alıyordum. Kaybettiğim her şeyi telafi etmiyordu ama belki yeniden başlayabilirdim.

Dünya denemesi bittiğine göre, Lara beni gizli adasına getirdiğinden beri düşündüğüm bir görevi tamamlamak için nihayet vaktim olmuştu. Earth House'dan ayrılırken Caedo ile sohbet ettim. Garrick'in ölümüyle aramızdaki son engel de ortadan kalkmış ve sohbet etmek nefes almak kadar kolay hale gelmişti.

Bu farkındalık pek de rahatlatıcı değildi.

Neden Garrick'i öldürmemi istedin? diye sordum.

Garrick'i öldürmek istedin.

Hayır. Onu öldürmek zorundaydım.

Bu farklı bir şey. Öyle mi?

Kaşlarımı çattım ve yanımdan geçen bir Underfae yüzüme bir bakış attı ve hızla uzaklaştı. Yaptığım şeyin kötü bir koku gibi üzerime yapıştığı hissini bir türlü atamadım.

Ben istemedim.

Metal sinirli bir şekilde titredi. İstemeseydin, yapmazdın.

Sırf sen eski, kana susamış bir kalıntı olduğun için herkes senin gibi düşünmek zorunda değil.

Sırf insan olduğun için kendine karşı dürüst olmamak zorunda değilsin.

Saçma. *Bana zevk aldirttin.* Beni en çok rahatsız eden şey buydu. Garrick'i bıçakladığımda, dehşet zevkle karışmıştı.

Öyle mi yaptım?

Buna cevap vermeyi reddettim.

Drustan'ı genelevin girişine yakın, kuvars odasında buldum. Kristal bir kanepede oturmuş, dizinde gülümseyen bir Ateş kadını vardı. Kadın, kıvrımlı bordo saçları ve bronz teniyle çok güzeldi ve Drustan'a aşık gibi görünüyordu. Sanki bu yetmezmiş gibi, Drustan odanın diğer ucundaki bir ışık kadınına imalı bir şekilde sırıtıyordu, diğer kadınlar da kıkırdayarak onları izliyordu.

Koridorda gizlenerek kıskançlığın yakıcı acısını hissettim.

Ona karşı hiçbir hakkım yoktu, ama onu o güzel bayanlarla görmek, onların saçlarını yolmak istememe neden oldu. Onları ondan uzaklaştırmak, ona tokat atmak ve sonra onu o kadar sert ve derin öpmek istedim ki, benim tadı dışında her şeyi unutsun.

O kapıya bir göz attı ve ben de yüzümdeki ifadeyi sıkıntıya benzeyen bir şeye çevirdim. O da ipucumu anlar umuduyla yürümeye devam ettim.

Fire House'un hemen dışındaki gizli odamıza neredeyse varmışım ki o beni yakaladı. Garip, artık orayı *bizim* odamız olarak görüyordum. Orası onun odasıydı. Benim de oraya hiçbir hakkım yoktu.

"Ee?" diye sordu, odaya gizlilik büyüsü yaparak.

"Böldüğüm için özür dilerim." Kayıtsız davranmaya çalıştım ama tamamen başarısız oldum.

Sözlerim buz gibi çıktı. Kaşları kalktı. "O zaman neden yaptın?"

Yüzüm kızardı. Kısa bir süre öfkeyle çıkıp gitmeyi düşündüm, ama bu küçük düşürücü ve korkakça olurdu. Yaralı egomun önemi yoktu; önemli olan Mistei'yi Kral Osric'in zulmünden kurtarmaktı. "Sana bir bilgim var. Potansiyel bir müttefik."

"Öyle mi? Biraz daha anlat, tatlı Kenna."

Çenemi kaldırdım, hala kayıtsızlık göstermeye kararlıyım. "Lara tarafsızlığı bozmayı desteklemiyor, ama Selwyn destekleyebilir."

"Selwyn mi? O daha çocuk."

"O kadar da küçük değil. Birkaç yıl içinde denemelere katılacak. Lara, tüm Fae'lerin eşit olmasını istediğini söylediğini söylüyor. Bir şeyleri değiştirmek istiyor." Lara'nın sırlarını paylaştığım için kendimi suçlu hissettim, ama bu bizim arkadaşlığımızdan daha önemli bir konuydu. Ayrıca, Selwyn gerçekten Mistei'yi değiştirmek istiyorsa, ona bu şans verilmeli değil mi?

Drustan olasılıkları düşünürken gözleri uzaklara daldı. "Bunca zaman Earth House'u tarafsızlıktan nasıl uzaklaştırabilirim diye düşünürken, onu hiç dikkate almamıştım."

"O, Earth House'un tamamını temsil edemez. Oriana uzun zamandır tarafsızlık ilkesine bağlı kalıyor ve Lara annesine ya da krala karşı gelmekten korkuyor. Ama belki Selwyn onları senin davana çekmeye yardımcı olabilir, benden çok daha iyi bir şekilde."

"Onunla konuşacağım. Ne kadar soğuk görünse de Oriana onu seviyor. Bizim lehimize ikna edici bir ses olabilir."

Göstermemiş olsam da, benim önerimi dinlemesinden gurur duydum. "Başka bir şey duyarsam sana haber veririm."

Sesi, kapıya doğru yürürken beni durdurdu. "Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?"

Derin bir nefes alıp ona döndüm. "Neden kalayım ki? Söylemem gerekenleri söyledim. Ayrıca, arkadaşlarını bekletmek istemezsin."

O açıkça güldü ve yanaklarım daha da kızardı. "Kenna, sanırım yine kıskanıyorsun." "Neden kıskanayım ki?"

Bana doğru yürüdü. "Çünkü beni istiyorsun."

Kalbim deli gibi çarpıyordu, ama onu baştan aşağı süzdüm ve sonra umursamazca omuz silktim. "Sanırım eğlenelisin."

Bu sefer kahkahası duvarlarda yankılandı. Beni kollarımdan tutup kendine doğru çekti. "Bu yeni bir deneyim."

"Ne?" Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum, ama onun yakınlığı, sıcaklığı...

"Kıskançlığın nesnesi olmak. Fae'ler bunu pek hissetmezler. O kadar uzun yaşarsız ki, güçlü duyguları tutmak zordur. Ama insanlar çok yoğun hissederek." Sesi sertleşti. "Bu sarhoş edici."

"Ben kıskanç değilim."

"Beni başkalarıyla gördün ve şimdi bana soğuk davranıyorsun."

"Soğuk davranmıyorum. Sadece gitmem gereken yerler var."

Ellerini kollarımda yukarı aşağı gezdirdi, kalın kumaşın altında tüylerim diken diken oldu. "Sadece kadınların sadakatini kazanmak için onlara kur yaptığımı söylersem yardımcı olur mu? Onları benim tarafıma çekmek için?"

Yaptığı şey bu muydu? Cazibesini kullanarak müttefikler kazanmak mı? "Yine de gitmem gereken yerler var."

Elleri aşağıya doğru kaydı, sırtımdan kalçalarıma doğru. Beni kendine doğru çekip kalçalarını benimkilere sıkıca bastırıldığında içim titredi. Sertliği alt karnıma bastırıyordu. "Soğuk olmanı seviyorum," diye fısıldadı. "Ama yanmanı daha çok seviyorum."

Sonra çaresizce öpüşmeye başladık — ziyafetteki aç insanlar gibi, boğulmakta olan insanlar gibi nefes almaya çalışıyorduk. Parmaklarımı uzun saçlarına geçirdim ve o kadar sert çektim ki dudakları benimkilerden kısa bir süre ayrıldı. Homurdandı. "İşte ateş." Dudakları tekrar benimkilere çarptı.

Onu ısırdım.

Beni en yakın duvara itti, eli bacaklarımdan arasına girdi. Bu his karşısında çığlık attım, bizi ayıran ağır elbise ve iç çamaşırları sesimi bastırırsa da.

"Seni yemek istiyorum," dedi.

Gözlerimle ona meydan okudum. "O zaman yap."

Uzun, gergin bir sessizlik oldu ve o bunu düşünürken gri irislerinde alevler dans etti. Beni tutup kanepeye ya da hatta yere yatırmasını bekliyordum... ama o uzaklaştı.

"Bir toplantım var," dedi, hala hızlı nefes alıp vererek. "Önemli bir toplantı. Ama bir dahaki sefere sana yapacağım şeyler..."

Zihnim tam olarak kavrayamadan, midem bir anda boşaldı. Beni böyle bırakacak mıydı?

Ona hayal kırıklığımı göstermeyecektim. Bu, kıskançlığımı kanıtlamaktan başka ne işe yarardı ki? "O zaman bir dahaki sefere beni etkilesen iyi olur, Ateş Prensi."

Sonraki birkaç hafta boyunca, Drustan'ın Selwyn'i kendisine katılmaya ikna etme çabaları hakkında başka bir şey duymadım. Ama Ateş prensi sözünü tuttu. Birkaç günde bir odamızda buluştuk ve her seferinde beni yakıp kül etti.

Geri kalan zamanımı Lara'ya etkinliklere eşlik ederek ve normal görevlerimi yerine getirerek geçirdim. Kan denemesinin nasıl olacağını kimse bilmiyordu, çünkü süreci yönetecek bir ev reisi yoktu, bu yüzden casusluk yapmamın bir faydası olmazdı. Kan Parçası bir şekilde adayları yönlendirecekti.

Parçaların ne kadar güçlü olduğunu düşünmek beni ürpertti. Onlar sadece sihirle doldurulmuş soğuk taşlardı, ama sihirli bir taş nasıl vizyonlar verebilirdi? Nasıl bir yargılama yapabilirdi? Fae'lerin Parçaları tanrılar gibi tapınmalarına şaşmamalı, tıpkı insanların Fae'leri tapınması gibi.

Geceleri, en sessiz ve karanlık anlarımda Garrick'i düşünürdüm. Onun öldürülmesi haklıydı, ama o hissi unutamıyordum. Bıçak, ben onu bir işkenceci gibi çevirmeden önce ona çok yumuşak bir şekilde girmişti. O bana korkunç bir korkuyla baktığında bundan zevk almıştım. Daha önce kimsenin gözlerinde böyle bir bakış görmemiştim. Bu bana kendimi güçlü hissettirmişti.

Caedo o gecelerde sessiz kaldı, suçluluk duygusuyla tek başıma mücadele etmeme izin verdi. Hançerin sürekli sessizliği beni öfkeliendirdiğinde, kendime onun suçluluk hissedemeyeceğini hatırlattım. Onun garip bilincini besleyen her neyse, hiçbir çatışma hissetmiyordu ve seve seve tekrar öldürebilirdi.

Bir bakıma, suçluluk duygum kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Ben bir canavar değildim.

Kısa süre sonra, Kan Denemesi'nden önceki son tatil olan yaz gündönümü geldi. Koridorlara aynalar asılmıştı ve her koridor öğle güneşi kadar parlak bir şekilde ışıldayana kadar meşale ışığını yansıtıyordu. Aynaların arasına süt beyazı kristaller ve elmas ipler serpiştirilmişti. Tatil, Işık Evi için kutsaldı, bu yüzden tören yer üstündeki avluda yapıldı. Güneşli ve ılık, mavi gökyüzünün altında mükemmel bir yaz günüydü. Denemeden kalan kırık camlar süpürülmüş ve mermerler bulutlar kadar beyaz parlayana kadar cilalanmıştı. Ortadaki mermer bloğu, devasa kristal dikilitaşlardan oluşan bir daire çevreliyordu.

Lara ve kendim için şarap getirdim ve avlunun kenarında birlikte içtik, olan biteni ilgiyle izledik. Lara daha önce hiç davet edilmemişti, bu yüzden ne bekleyeceğini de bilmiyordu.

Şarap neredeyse berraktı, çok hafif bir altın rengi vardı. Diğer Fae şaraplarının verdiği bulanık zevki hissedeceğimi sanmıştım, ama bunun yerine zihnimi berraklaştırdı. Görüşüm keskinleşti, kalp atışlarım sakinleşti ve Fire'ın şarabında hissettiğim heyecan ya da Earth'ün şarabında hissettiğim mutluluk yerine, göğsümde soğuk bir öfke oluşmaya başladı.

Beyaz giysili diğer katılımcılar şarabı içerken, etrafımdaki gülümsemeler kayboldu ve konuşmalar en aza indi. Prens Roland taş çemberin ortasına doğru yürüdüğünde, gerginlik o kadar artmıştı ki alnımda soğuk terler çıkmaya başladı.

"Hoş geldiniz," dedi Roland. Bir elinde kristal bir hançer tutuyordu. "Yılın en uzun günü olan yaz gündönümü, en karanlık köşelere ışık tutma fırsatı verir bize. Suçlarımızla yüzleşerek arınabiliriz."

Bu hiç de iyiye işaret değildi.

Kral Osric avlunun kenarındaki tahtından izliyordu ve gülümsemesi etrafımdaki gergin kaç çatışlarından daha da rahatsız ediciydi. Ellerini çırpı. "Cezalar başlasın."

Bir dizi peri kalabalığının arasından geçmeye başladığında, zincirlerin karakteristik tıkırtılarını duydum. Onları, önceki infazlardan hatırladığım bir muhafız yönlendiriyordu. Muazzam kanatlı bir Underfae idi, süt beyazı gözleri ve ağzının olması gereken yerde pürüzsüz altın rengi bir derisi vardı. Uzun bir zincirin bir ucunu tutuyordu, diğer elinde ise bir balta vardı.

Underfae ve insan mahkumlar gri paçavralar giymişti. Elleri zincirle kelepçelenmişti ve başları eğik bir şekilde sürünerek geçtiler. İlk mahkum dikilitaşların kenarına ulaştığında

, sıra durdu ve tutsaklar diz çöktü. Gardiyan baltasını kaldırıp ilk tutsağı ikinci tutsaktan ayıran zincirin üzerine indirdiğinde irkildim.

"Kalk," diye emretti Roland.

Mahkum sendeleyerek ayağa kalktı. O bir insandı, zayıf bir vücudu ve benim ve annemin saçlarını çok anımsatan karışık kahverengi saçları vardı. On altı yaşından büyük olamazdı, ama Roland'a donuk, dünyadan bıkmış gözlerle bakıyordu. Yırtık paçavraları, sırtında izler bıraktığı yaraları ortaya çıkardı.

"Görevinden kaçmaya teşebbüs etmekle suçlanıyorsun. İtiraf etmek istiyor musun?" Kızın konuşamadığını biliyor olmalıydı. Kız sessiz kalınca, parmaklarını şıklattı. "Pekala."

Muhafız, kızı mermer bloğun önüne diz çöktürdü ve kız başını bloğun üzerine koydu. Bu sefer balta indiğinde, kızın başı da onunla birlikte yuvarlandı.

Dudaklarımı ısırarak, kan bloktan damlayıp onun cansız bedeninin altında birikirken ağlamamak için kendimi zor tuttum. Uzun parmakları ve şeffaf kanatları olan iki Işık perisi cesedi sürükleyerek uzaklaştırdı. Arkalarında kırmızı bir iz zemini boyadı.

İnfaz karşısında verdiğim tepki yanlış bir şeydi. Bunun korkunç olduğunu biliyordum, ama duygularım körelmişti; şokum bile uzak geliyordu. Bir şekilde şarap beni duygusal özümden koparmıştı.

Roland sertçe emretti ve gardiyan ikinci tutsağı, kısa boylu bir Underfae'yi serbest bıraktı. Görünüşü Aidan'a benziyordu, ancak kapkara teni ve yıldızlarla bezeli gözleri onun bir Void sprite olduğunu gösteriyordu.

"Ziyaretçi bir periden mücevher çalmaktan suçlanıyorsun. İtiraf etmek istiyor musun?"

"Ben yapmadım, prensim." Sözleri zayıftı, sanki kendisi bile itirazlarına artık inanmıyormuş gibi.

Muhafız onu blokun önüne diz çöktürdü ve elini taşa zorla bastırdı. Sprite çekilmeye çalıştı, ama bir sylph kolunu sabitledi. Balta düştü ve sprite'ın elini kesti. Kan, kesik yerinden fışkırırken o çığlık attı.

Kallen'in, halkından birinin Işık Evi tarafından cezalandırılmasına nasıl tepki verdiğini merak ederek Boşluk heyetine doğru baktım. Sprite sürüklenirken onu düşünceli bir şekilde izliyordu, yan tarafında sıkıca tuttuğu eli dışında oldukça sakin görünüyordu. Onu bulut beyazı bir tunik giymiş görmek garip ve bir şekilde yanlış geliyordu. Gece karanlığı gibi saçları ve gece yarısı gibi gözleri bu kıyafete uymuyordu ve ben, daha az tehlikeli bir hayvanın derisini giymiş bir avcıyı izliyormuşum gibi rahatsız edici bir hisse kapıldım.

Cezalar ve infazlar devam etti.

Suçlular hırsızlar, kaçaklar ve Asil Fae'ye saygısızlık edenlerdi. Asil Fae hakkında kötü konuştuğu duyulanların dilleri Roland'ın kristal bıçağıyla kesildi ve komşu evleri gözetlemeye çalışanların gözleri oyuldu. Underfae'ler insanlardan daha hızlı iyileşiyordu, ancak yaraları ağırdı; hayatlarının geri kalanında sakat kalacaklardı. Kısa sürede taşların arasındaki mermer zemin kanla kaplandı, ancak cezalar hiç azalmadan devam etti.

Tek ara, bir saat sonra, katılan herkese bir kadeh şarap daha ikram edildiğinde verildi. Her yudum beni sakinleştirdi ve odaklanmamı sağladı, ta ki mermerin damarlarını, kristal bıçağın kesitlerini ve her bir kan damlasını görebilecek hale gelene kadar. Dehşet duygum daha da azaldı ve bir süre infazları ve sakatlamaları sakin bir adalet duygusuyla izledim.

Evet, bu cezayı hak etmişlerdi.

Underfae ve insanlar işlerini bitirdikten sonra, beş Noble Fae tutsağı öne çıkarıldı. Onların da vücutlarının bazı kısımlarının kesilip alınacağını merak ettim. Tamamen ölümsüz olan Noble Fae'ler bile vücutlarının parçalarını tamamen yenileyemiyorlardı; Lara bana, bir uzuv yeniden takılırsa yaranın kendi kendine kapanabileceğini, ancak yoktan bir şey yaratılamayacağını söylemişti.

Roland'ın kılıcı güneş ışığında parıltıyordu. İlk Noble Fae hanımefendi getirildiğinde dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Earth House'dan Nelda, Kral Osric hakkında kötü konuştuğun için suçlanıyorsun. İtiraf etmek istiyor musun?"

Nelda başını salladı.

Onu daha önce Earth House'da görmemiştim. Ama yine de, hiç tanışmadığım birçok Noble Fae vardı. Lara'ya baktım. "Onu tanıyor musun?"

"Küçük bir soylu. Önemli biri değil. Ama Oriana çok kızacak." Sesi uzak ve ilgisizdi.

Muhafız Nelda'yı çemberin içine götürdü, ancak onu diz çöktürmek yerine, onu sunak önünde ayakta bıraktı. Roland ve muhafız taşların arkasına çekildiler. Roland kollarını kaldırdığında

kristaller parlamaya başladı. Güneş ışığını kristallere aktarıyordu ve her geçen saniye ışık yoğunlaşıyordu. Her kristalden içe doğru ışınlar yayıldı ve merkezde birleşti.

Nelda çığlık attı.

Parlama gözleri kamaştırıcıydı. Gözlerimdeki kıvılcımlar kaybolduğunda, Nelda yerde çökmüş yatıyordu. Göğsünde kocaman, duman çıkan bir delik açılmıştı.

Cesedini sürükleyerek göturdüler ve bir sonraki Soylu Fae öne çıkarıldı.

Her biri kral hakkında kötü konuşmuştu. Her biri aynı şekilde idam edildi. Roland bir kez olsun savaş becerilerini değil, sihrini gösteriyordu.

Yaz havası bakır ve yanan et kokuyordu. Lara'nın sakın yüzünden avluyu kaplayan kana kadar her şey yanıştı, ama bu farkındalık bile uzak geliyordu. Kalbimin etrafına cam bir duvar örülmüştü ve bu zulme karşı çığlık atıp öfkelenmek isteyen tarafım bu duvarın arkasında hapsolmüştü.

Gözlerimi kapattım ve burnumdan derin bir nefes aldım. Neredeyse bitti. Neredeyse bitmişti.

Son peri öne çıkarıldı ve onu tanıdım. Drustan'ın kucağında, kuvars odasında oturan Ateş Hanım'dı. Bordo saçları karışmış, cildi kir ve terle kaplıydı ve ağlıyordu.

"Ateş Evi'nden Edlyn, krala karşı komplo kurmak ve isyanı teşvik etmekle suçlanıyorsun."

İzleyen periler arasında mırıldanmalar yükseldi, ama Drustan umursamıyor gibiydi, kaslı kolları basit beyaz tuniğinin üzerinde kavuşturulmuştu.

"İtiraf etmek ister misin?" diye sordu Roland.

"Evet." Edlyn dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen, yalvarırım.

Bilmiyordum..." "Neyi bilmiyordun?"

"Gerçeği söylersem beni affeder misin?" Soruyu Kral Osric'e yöneltti. "Söylediklerine bağlı."

Edlyn suçlulukla Drustan'a baktı. "Ateş Prensi bana illüzyon hanımlarıyla konuşmamı emretti. Başka seçeneğim yoktu."

Mırıldanmalar arttı. Drustan kaşlarını kaldırdı, uzaktan eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Alarm göğsümde çınladı, duygularımı tutsak eden kafesin parmaklıklarını sarsarak. Her şey yoluna girecek, dedim kendime. Drustan bir prensdi ve onun sözü Edlyn'inkine karşı çıkacaktı.

Ancak korku geçmedi. Sakinliğim çatlamaya başlayana ve durumun dehşeti geri gelene kadar büyüdü. Günün sıcaklığına rağmen cildim nemli ve soğuktu. Dökülen kan güneş ışığında çok kırmızı görünüyordu - açgözlü bir ölüm denizi ve dalgalar hala geliyordu.

"Neden sana bunu yapmanı söyledi?" Roland, Drustan'a sert bir bakış atarak Edlyn'e sordu.

"Kralın evinin ne kadar sadık olduğunu ve aralarında isyan eğilimi gösteren olup olmadığını bilmemiz gerektiğini söyledi."

"Drustan ile bu konuşma ne zaman gerçekleşti?"

"Dünya yargılaması sona erdikten sonraki gün, kuvars odasının yakınında." Ellerini göğsünde birleştirdi. "Lütfen, majesteleri. Başka seçeneğim yoktu."

"Öyle görünüyor," dedi Osric. Edlyn'in omuzları rahatlamış bir şekilde çöktü ve uzun bir sessizlik oldu. "Elbette, bu bir korkakın cevabı. Prens Drustan'ın emirlerini yerine getirmeden önce bana haber vermeyi seçebilirdin."

Edlyn tekrar ağlamaya başladı. "O benim prensim."

"Ve ben de senin *kralınım*. Sadakatini her şeyden önce bana göstermelisin." Osric, koltuğunun koluna parmaklarıyla ritim tuttu. "Hikayenin doğruluğunu test edelim." Ateş soylularına bakan Roland'a işaret etti.

"Ateş Hanesi'nden Prens Drustan," dedi Roland. "Krala karşı komplo kurmak ve isyanı teşvik etmekle suçlanıyorsun."

Panik sonunda şarabın oluşturduğu cam duvarı aştı ve benim duygusuzluğum da onunla birlikte paramparça oldu. Ellerimi eteğimin içinde kıvrarak, Drustan'ın taşların ortasına doğru yürüyüp, hâlâ yalvarırcasına diz çökmüş olan Edlyn'in yanına durmasını izledim. Güneş ışığında alev gibi parıltıyan altın kabızalı bir kılıç takıyordu ve kılıç kemerini çözüp yere koyduğunda kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Teslim olma hareketi mi? Sonra doğruldu ve tahtın karşısına geçerek kollarını uzattı. "Bir prene böyle mi davranılır, majesteleri? Önemsiz bir soylu kadının sözüne göre yargılanır mı?"

"Bu çok ağır bir suçlama," dedi Osric, gözlerini kısarak. Etrafında bir parıltı vardı, parmaklarının vurduğu havada ürkütücü bir bükülme. "Yalan söylemek için ne gibi bir nedeni olabilir ki?"

"O, hayatından korkan bir korkak." Sözler havayı kırbaç gibi yırttı ve Edlyn irkildi. "Neden özellikle beni suçlamaya çalıştığını gelince," diye devam etti Drustan, ona küçümseyen bir bakış atarak, "Sanırım son zamanlarda yatağına gitmediğim içindir. Kendini ihmal edilmiş hissediyor."

Edlyn onun sevgilisi miydi?

"Hayır," diye inledi. "Bunu yapmamı sen söyledin."

Drustan onu görmezden geldi ve dikkatini Prens Roland ve Kral Osric'e geri verdi.

"O bize ne zaman ve nerede konuştuğunuzu söyledi." Roland, Drustan'ın açıklamasından açıkça şüphe duyuyordu.

"Yalan söyledi. Onunla asla yalnız kalmadım. O sırada Light House'dan Leydi Gweneira da oradaydı ve bunu doğrulayabilir, ayrıca hizmetçilerim de o görüşmeden önce ve sonra nerede olduğumu doğrulayabilir."

O gün flört ettiği Işık hanımı öne çıkıttı. Sakin ve güzeldi, ince bir vücudu ve kafasına yakın kesilmiş kahverengi saçları vardı - Fae için alışılmadık derecede kısa bir saç modeli, ama ona yakışıyordu. Kralın önünde derin bir reverans yaparken duruşu kusursuzdu. "Doğru, kralım. Oradaydım. Sadece duruşmalar ve son moda hakkında konuştuk."

Roland ve Osric, Işık hanımının ifadesine şaşırılmış görünüyorlardı, ama ses tonu tanıdık geliyordu. Sonunda o gün kütüphanede bulunan üçüncü komplocunun kim olduğunu öğrendim. Işık Evi'nden Leydi Gweneira, Drustan ve Lothar ile birlikte çalışıyordu.

Edlyn, Drustan ve Gweneira'ya inanamayan bir ifadeyle baktı. "Yalan söylüyor!"

"Sessizlik," diye emretti Roland. Osric'e baktı ve bir an için endişeli göründü. "Lady Gweneira benim kuzenimdir," dedi krala. "Onun itibarı kusursuzdur ve bana hiç yalan söylememiştir."

Ah, keşke bilseydi.

Gweneira utangaçça kirpiklerini indirdi. "Teşekkürler kuzen. Lady Edlyn'in hanımlar arasında... dengesiz biri olarak bilindiğini de bilmelisin." Bu ağır suçlamadan sonra kalabalığın arasına geri döndü.

"Seni kaltak!" Edlyn arkasından bağırdı. Roland ona tokat attı ve onu yere devirdi. Şakağındaki kesikten kan sızıyordu.

Roland, yüzünde şüphe belirmesine rağmen Drustan'a sorgulamaya devam etti. "Konuşma hakkında yalan söylüyor olsa bile, senin onayın olmadan neden krala karşı komplo kurmuş olsun ki?"

Drustan omuz silktti. "Çünkü aptal mı? Çünkü küçük bir hanımefendi olmaktan hoşlanmıyor ve daha fazla güç istiyor mu? Suçluların motivasyonlarını kim anlayabilir ki?"

"O senin soylularından biri. Onun suçlarından sen sorumlusun."

"Kıskançlıktan akılsızca kararlar alan her kadından ben mi sorumluyum?"

Bu acımasız sözler beni sertleştirdi. Ayaklarının dibinde Edlyn daha yüksek sesle ağlamaya başladı. Ona duyduğum acıma duygusunu bir kenara ittim. İsyanı ihanet ederek bunu kendi başına getirmişti.

"Son zamanlarda başka biriyle yatıyordum," diye devam etti Drustan, "ve Edlyn ikinci sırada olmaktan hoşlanmadı.

Onun öfkelenmesine şaşırmadım. O her zaman güvensiz biriydi."

Midem bulandı. Soğuk bir şekilde *seviştiğini* söylediği kişi bendim.

Sadece bir peri bana baktı ve onun yüzünde bir parça acıma vardı. Kallen. Onun bildiğine şaşırmamalıydım. Gözlerine baktım ve kendimi kayıtsız görünmeye zorladım.

O başka yere baktı.

Drustan böyle davranmak zorundaydı, dedim kendime. Hayatını ve tüm davasının geleceğini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Sıkılmış prens rolünü oynamak zorundaydı, Edlyn ile yatıp sonra onun ayaklarına kapanarak ağlarken onu aşağılayan, sevgililerinden birinden diğerine geçip onların duygularını hiç düşünmeyen türden birini. Osric'in onun gerçek yüzünü görmesinden bu daha iyiydi.

"Edlyn aşırı duygusal olmasıyla bilinir, majesteleri." Ses, şaşırtıcı bir şekilde Edric'ten geldi. Ateş adayı öne çıktı ve eğildi. "Ateş Evi'ndeki hiç kimse, onun kininden dolayı Drustan'a ihanet ettiğini duyduğunda şaşırmaz."

"O *beni* ihanet etti," dedi Kral Osric.

"Sizi gücendirmek istemedim, kralım. O önce sizi, sonra da Drustan'ı ihanet etti, onu kendi suçlarına bulaştırmaya çalışarak. Drustan'ın sadakatine ve onuruna hayatım üzerine yemin ederim. O böyle bir şey yapmazdı." Diğer Ateş perileri de aynı fikirde olduklarını mırıldandılar.

Roland ve Osric, bu kadar büyük bir muhalefet karşısında tereddüt ediyorlardı. "Peki," dedi Osric sonunda. "Prens Drustan, suçlama geri çekildi. Şimdilik."

Drustan eğildiğinde rahat bir nefes aldım. "Sana hizmet etmek için yaşıyorum, kralım." Kılıcını aldı ve ölüm çemberinden çıktı.

Edlyn'e bakmadı, Osric Roland'a onu infaz etmesi için işaret ettiğinde bile. Edlyn çığlık attı ve ışık parlaması söndüğünde, göğsünde bir delikle yatıyordu, boş gözleri Ateş prensini izliyordu.

Drustan'ın affından sonra avluda **kalmak zorunda kaldık**, şarap içtik — bu sefer normal kırmızı şarap — ve sanki kan gölünün içinde durmuyormuş gibi rahatça sohbet ettik. Lara ve ben gün batımından hemen önce oradan ayrılabilmişiz, beyaz eteğimin kenarı kırmızı lekelerle kaplıydı.

Lara doğruca eve gitti, ama ben çok huzursuz ve öfkeliydim, onu takip edemedim. Kanla donmuş elbisenin içinde koridorlarda volta atarken, kemiklerim ağrıyana kadar yumruklarımı sıktım.

Belki de Drustan'ın beni bulmasını umuyordum.

Fire House'a giden rampadan beşinci kez geçtiğimde, o orada, duvara yaslanmış duruyordu. Gündönümü kıyafetlerini çıkarmamıştı ve kırmızı saçları karlı kumaşın üzerinde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Elini uzattı ve öfkem ve incinmişliğime rağmen, elini tuttum.

Korunan odamıza girince ayrıldık. O masaya doğru yürüdü, ben ise kanepeye çöktüm.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Çekmecede bulunduğu bir sürahidenden iki kadeh şarap doldurdu ve ben sessizce kadehimi aldım. "Anlamalısın..."

"Neyi?" Şarap boğazımda hoş bir sıcaklık yarattı. Kadehi boşaltıp bir tane daha istemek cazipti, ama hayır. Bu anı uyuşturmak, ondan kaçmak olurdu ve o gün yeterince içmiştim.

"Bu isyanı *on yıllardır* planlıyordum," dedi Drustan. Parmaklarında alevler çıtırdadı. "On yıllarca süren ittifaklar, araştırmalar ve komplolar, ve sonra son haftalarda müttefiklerimden biri tarafından bozulması..." Başını salladı ve alevler kayboldu. "Onları benden uzaklaştırmak için ne gerekiyorsa söylemek zorundaydım."

"Anlıyorum." Elbisemin kıvrımlarıyla oynarken, sert etek ucu kanla kaplı terliklerime sürtünce yüzümde buruştu. "Ama Edlyn... Sen onunla alay ettin. Onun kıskanç ve aşırı duygusal olduğunu söyledin."

Benim gibi.

Drustan bu benzerliği fark etmemiş gibiydi. Omuz silkti. "Öyleydi. Eskiden birlikte yatıyorduk; bu kısım doğruydı. Benim ilgisizliğimi hoş karşılamıyordu."

Dudaklarımı ısırdım. "Onun hakkında söylediklerin çok acımasızdı." Hâlâ onun ağlamasını ve o son, korkunç çığlığını duyabiliyordum.

"Onun yaptığı şey daha kötüydü." Önümde diz çöktü, gözleri ve sesi heyecanla doldu. "Kenna, bu isyan binlerce kişinin umudunu taşıyor. O, kendi hayatını kurtarmak için bunu mahvedecekti. Hepimizi ölüme mahkum edecekti." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu. "Bunun için ölmekten korkmuyorum. Benimle yakın çalışan hiç kimse korkmuyor. Ama bir fark yaratma şansım olmadan ölmeyi reddediyorum."

Gözlerim yanarken başımı salladım.

Beni nazikçe öptü. "Sen Edlyn'den daha cesursun," diye fısıldadı dudaklarıma. Kaşlarımı çattım. "Öyle değil..."

Ama o beni açgözlülükle öpüyordu ve ben her zamanki gibi bu zevke teslim oldum. Omuzlarını kavradım, onu bacaklarımın arasına çektim, sanki onu bir parçam haline getirebilecekmişim gibi, sanki onu sadece kendi bedenimle koruyabileceğim gibi bacaklarımı ona doladım.

Daha sonra, o içimde hareket ederken, ben onun sırtını tırmalayıp zevkten çığlık atarken, kendimi hayal kurmaya bıraktım. Sadece o ve ben, güvende ve sağlıklı, artık Kral Osric'in hüküm sürmediği bir dünyada gururla birlikte yaşıyorduk.

Bu, her türlü fedakarlığa değerdi.

Kan yargılamasından **önceki gece**, kral bir balo düzenledi.

Bu balo salonu obsidiyenden oyulmuş ve mücevherlerle süslenmişti. Hiçbir odada bu kadar çok mücevher görmemiştim; meşalelerin ışığını yakalayıp, aşağıda dans eden çiftlerin hareketlerine uyan kıvrımlı bir gökkuşağı rengi oluşturuyorlardı.

Diğer birkaç hizmetkarla birlikte balkondan izledim. Bu daha samimi bir etkinlikti ve hizmetkarların dans pistine girmelerine izin verilmiyordu. Underfae'lerin çoğu o gece izinliydi, ama Aidan ve ben bu gösteriyi izlemeyi tercih ettik.

O, korkuluğa yaslanarak, yakışıklı Ateş adayı Edric'in hem erkek hem de kadın partnerlerle arka arkaya dans etmesini kasvetli bir şekilde izliyordu. "Harika görünüyor, değil mi?" diye sordu Aidan somurtkan bir şekilde.

"Evet." Edric, her biri alev gibi görünen alacalı metal halkalardan yapılmış kısa bir pelerinle birlikte altın rengi bir tunik giyiyordu.

"Ve gündönümünde çok cesurdu."

Gündönümü anısı hala acı verici olmasına rağmen, ben gülümsedim. "Neden onun yakışıklılığı ve cesareti hakkında bu kadar üzgün konuşuyorsun?"

Aidan, kül grisi parmağıyla balkon korkuluğunu okşadı. "Çünkü her gün istediğin bir şeyi görmek ve ona asla sahip olamayacağını bilmek zor."

Kahkaham kesildi. Bu konuda bir yargıda bulunamazdım.

Bakışlarım kaçınılmaz olarak Drustan'a kaydı. O da saçlarına uyan bakır rengi kıyafetiyle inanılmaz görünüyor. Meşale ışığı, dans pistinde birbiri ardına bayanları yumuşak daireler çizerek döndürdüğü atletik hareketlerini vurguluyordu.

"Senin prensin de yakışıklı," dedi Aidan.

Parmaklarım korkuluğa sıkıca tutundu. "Biliyorum."

Gündönümü akşamından beri birlikte olmamıştık. Onu görmeden ve dokunmadan bir haftadan fazla zaman geçmişti. O beni aramamıştı, ama ben de onu aramamıştım.

"Senden bahsetti."

"Ne?"

"Gündönümünde. En azından, senin olduğunu varsayıyorum."

"Oh." *Kahrolası* yorum. "Öyle sanırım." Ama onun benim hakkımda konuştuğunu gerçekten biliyor muydum? Kapalı kapılar ardında benimle vakit geçiren, açıkça beni sevmeyecek bir prensden nasıl sadakat bekleyebilirdim ki?

Beni hiç sevmeyecek birinden?

"Bu konuda ne hissettin?" Aidan kayıtsız görünmeye çalışıyordu, ama gözlerinde endişeyi gördüm ve bunun için minnettardım.

Elini sıktım. "Bu geceki ruh halini anlayabildiğimi söyleyelim."

Edric güzel bir Fae hanımını öpene kadar saatlerce izledik. Aidan bundan sonra hemen ayrıldı.

Saat gece yarısını gösterdiğinde, hala izleyen tek hizmetçi bendim. Earth House'a geri dönüp yatakta uyanık kalarak yarın ne olacağını düşünmek istemiyordum. Lara dans dans kabul ederken gururla burada durup izlemek daha iyiydi. Denemeler boyunca başarılı olmuştu ve Noble Fae sonunda onu fark etmişti. Onun için mutluydum, ancak yaptıklarımın kimse tarafından bilinmeyeceğini düşünmek beni üzüyordu. Arkadaşımın kazanması için neyi feda ettiğimi, kimi *öldürdüğümü*.

Arkamda ayak sesleri duyuldu.

Onun Underfae'lerden biri olmasını bekliyordum, bu yüzden dönüp Kallen'ı gördüğümde şok oldum. Elmas yıldızlarla süslenmiş gece yarısı rengi ipek giysiler giymişti ve başını saran ince gümüş bir bant, siyah saçlarıyla keskin bir kontrast oluşturuyordu.

"Merhaba," dedi.

O da bana katılıp dirseğini parmaklığa dayadığında, ona göz kırptım. Onu hiç bu kadar rahat görmemiştim. "Merhaba," diye tereddütle cevap verdim. "Bilgi için mi geldin? Benim bilgim yok."

Kafasını salladı. "Bu gece değil."

"O zaman neden buradasın?" Daha önce olduğu gibi aşağıda dans ediyor olması gerekirdi. Hafif adımlarla ve zarif bir şekilde, cıva gibi dans pistinde hareket ediyordu.

"Balolar sıkıcı geliyor."

"Bu, bir hizmetçiyle vakit geçirmek için bir neden değil, hele ki bir insanla geçirmek için hiç değil."

O, mırıldanarak bir ses çıkardı. " 'Hele ki' senin için uygun bir terim değil, Kenna."

Bu ne anlama geliyordu? Tipik peri saçmalığı, ama nedenini incelemek istemediğim bir nedenden dolayı yüzüm kızardı. "Özlenmeyecek misin? Ya biri buraya bakıp seni görürse?" Hizmetçilerle etkileşim kurmak, bahar ekinoksu kutlamaları dışında Soylu Periler için pek popüler bir aktivite değildi. Tabii ki, istediği her şeyi yapan Drustan hariç.

Ama sadece boş koridorlarda ve korunan odalarda, dedi içimden bir ses. Bu gece bir kez bile yukarı bakmadı.

Gözlerim yine Drustan'a kaydı. O, kızaran bir Dünya hanımını kulağına fısıldarken ona çok yakın duruyordu. Kıskançlık göğsümde sıcak ve acı bir şekilde yükseldi.

"Kimse beni özlemiyor," dedi Kallen.

Bu sözler beni şaşırttı ve dikkatimi Drustan'dan ayırıp yanımdaki karanlık perinin üzerine yoğunlaştırdım. "Bu doğru olamaz." En azından evinin diğer üyeleri onu seviyor olmalıydı.

"Nasıl doğru olmayabilir ki?" Omuzlarını hafifçe silkti, ince, boyun eğmiş bir hareketle. "Kimse bana çok yakından *bakmak* istemiyor, onları öldürmem ya da krala ihanet etmemden korkuyorlar. Sarayın yarısı, gece havasında fısıltılarını duyabildiğime inanıyor."

Alt dudakımı ısırđım, gölgelerin içinde kaybolabildiğini hatırlayarak. "Duyabiliyor musun?"

Ağzı seğıirdi. "Sadece o fısıltılar kaynaklarımdan birinin kulağına ulaşırsa." Benim gibi kaynaklar. Bunun için kendimden çok nefret etmemeye çalıştım.

"Şey, sana bakıyorum," dedim ona, bakışlarımı yüzünde, sonra siyah ipek kumaşın altındaki geniş omuzlarında gezdirerek. Ölümcül bir peri. Aynı zamanda güzel de, ama tüm periler öyleydi.

"Kendini koruma duygusundan yoksun görünüyorsun,

evet." "Hâlâ hayattayım, değil mi?"

"Öylesin," diye kabul etti. "Bir şekilde."

"Bir şekilde" dediğin için alınmamaya çalışacağım.

Hâlâ aşağıdaki kalabalığa bakıyordu, dirsekleri korkuluğa dayalıydı, ama yüzü bana doğru dönmüştü. Siyah saçlarından bir tutam omzuna kaymıştı ve saçlarının yumuşak görüldüğü gibi mantıksız bir düşünce geldi aklıma. Dudakları açıldı, ama hiçbir şey söylemedi. Onunla eşitmiş gibi konuşmaya cüret ederek, küstahlığımla onu kızdırmış mıyım diye merak ettim. "İğinc," diye cevapladı sonunda.

"Hayatta olduğum için mi?" Birdenbire kelimeleri bir araya getirmek zorlaştı. Bana bakışları... Ne olduğunu bilmiyordum.

"Senin *bakışların*. Benim..." Cümlemin geri kalanını kesip başını salladı. "Yanlış insanlara bakmanın tehlikesi, Kenna, bazen onların da sana bakmak istemesi."

Tüylerim diken diken oldu. Onu çok iyi fark ediyordum — boyunu, vücudunun gergin gücünü, gözlerinin sonsuz ve bilinmez derinliğini. Onun dinginliğini ve tehditkarlığını, geçmişindeki cesetleri ve geleceğindeki kanı.

Neredeyse... üzgün gibi görünüşünün farkındaydım.

"Bu senaryoda yanlış kişi ben miyim, yoksa sen misin?" Kalbim kapana kısılmış bir tavşan gibi çarparken, bir şekilde sormayı başardım.

Şimdi o şaşkın görünüyor. "Sen..." Sözüünü yarıda kesti, sonra anlamadığım yumuşak bir ses çıkardı. "Ne garip bir kadınsın sen."

Bu ifade o kadar saçmaydı ki, içimde biriken gerginliği bir anda dağıttı. Mistei'deki herkes arasında en az tuhaf olan kişi bendim. "Ne kadar gurur verici," dedim kuru bir şekilde, ayaklarımın üzerinde ağırlığımı değiştirerek ve içimde kalan o hissi... her neyse onu atlatmaya çalışarak. Hala neden bu konuşmayı yaptığımı anlamıyordum ve bunu bilmemek hoşuma gitmiyordu. "Öyleyse neden böyle tuhaf bir kadını arıyorsun? Neden aşağıda ağını örmeye devam edip, diğer kaynaklarını geliştirmiyorsun?"

Kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirirken dans pistini dikkatle inceledi. "Sana söylemiştim. Balolar sıkıcıdır."

"Ama sen iyi dans ediyorsun." Hem de çok iyi. Onu birden fazla kez izlediğimi fark ettim, akıcı zarafetle hareket edişini fark ettim.

Gözlerim yine onun gözleriyle buluştu ve bu kez o gece mavisi gözlerinde yorgunluk gördüm. "İyi dans etmek, dansı sevdiğim anlamına gelmez."

"Belki de daha iyi partnerlere ihtiyacın vardır." Aşağıdaki perilere başımı salladım. "Hepsi çok kısıtlı. İnsan dünyasında..." Dudaklarımı ısırarak sözümü yarım bıraktım.

"İnsan dünyasında ne oluyor?" Bakışları sağlam ve sabitti, devam etmem için beni cesaretlendiriyordu.

"Dans daha coşkulu. Dansın sonunda herkes terlemiş ve gülüyor. Oradaki kimse terlemek istemiyor."

"Feyler ile insanlar arasındaki farkı ne kadar özlü bir şekilde özetledin."

Onu merakla inceledim. Onunla korkunç bir anlaşma yaptığımı düşünmüştüm, ama o beklediğim kadar kötü biri değildi. Beni o kadar zorlamadı ya da elinden geldiğince çok şey talep etmedi.

O gece bana karşı garip bir şekilde dürüst davranmıştı — Fae'lerin imaları ve kısmi gerçekleriyle olduğu kadar dürüst — bu yüzden bu gizemli perinin başka neler paylaşacağını görmek istedim. "Neden bana daha acımasız davranmadın?" diye sordum yumuşak bir sesle. O yüzünü buruşturdu ve ben o küçük acı belirtisinden o kadar şaşırdım ki, avucumu onun koluna koydum. "Öyle demek istemedim. Sen Kralın İntikamı'sın. İstedğini elde etmek için her şeyi yapabilirsin. Bana işkence edebilir, tehdit edebilir veya dövulebirlsin, kral yaptığın her şeyi onaylar. Neden yapmadın?"

Elimi kolunda inceledi, sonra bakışlarını kaldırıp benimkilere baktı. "Gündönümü cezalarını gördün."

"Gördüm."

"Her gündönümünde temel bir gerçeği hatırlarım. Yeterince uzun süre düşmanın gibi davranırsan, sonunda onun gibi olursun."

"Anlamıyorum. Ne düşmanı?"

Kafasını salladı, koyu renk saçları omuzlarına değdi. "Önemli değil."

"Hayır, bence önemli." Kolunun sıcaklığı avucumun altında hissediliyordu, ince ipek gömleğinin içinden bana doğru yayılıyordu. Drustan'ın büyüü ateşinden daha doğal bir sıcaklıktı.

Kallen, soruları ve olasılıkları tartıyormuş gibi bana bakarken uzun bir sessizlik oldu. "Roland, ne yaparsa yapsın haklı olduğunu düşünüyor," dedi sonunda. "Bütün Fae'ler de öyle. Ben de çoğu zaman öyle düşünüyorum. Ama her şey haklı değildir."

Bu itiraf beni garip bir şekilde etkiledi ve kolunu sıktım. Sürpriz bir şekilde, diğer elini benimkinin üzerine koydu. Avucunun içi sıcaktı ve nasırlıydı.

"Sen insanlara zarar vermek istemiyorsun," dedim

şaşkınlıkla. "Bu kadar şaşırmış gibi davranmana gerek yok."

"Şaşırmadım, sadece..." Tereddüt ettim. "Tamam, şaşırdım."

Kahkaha attı. "Açık sözlülüğünü takdir ediyorum."

"Senin hakkında özellikle şaşırmadım." O kaşlarını kaldırırken ben yüzümü buruşturdum. "Tamam, belki senin hakkında özellikle şaşırmadım. Ama Mistei'de çok az şefkat gördüm. Herkesin dediğine göre sen kalpsiz bir casus ve katilsin, kral adına her türlü suçu işleyebilecek birisin."

"Ve tüm hesaplara göre insanlar cahil, kirli, değersiz yaratıklar." Ben sinirlendim, o gülümsedi. "Bu, bunun doğru olduğu anlamına mı geliyor?"

"Haklısın."

Birbirimize baktık, tuhaf bir şekilde kırılğan hissettiren bir anın içinde kalakaldık.

Neden öyle yaptığımı bilmiyorum. Tek bildiğim, doğru geldiğiydi.

Ona tam olarak döndüm ve elimi kolundan çektim. Onun eli de isteksizce benimkinden kaydı. "Bence insanların nasıl dans ettiğini öğrenmen gerek."

Kaşları yukarı kalktı. "Öyle

mi?" "Evet."

"Neden?"

"Çünkü balolar seni sıkıyor ve balolar kimseyi sıkmamalı." Özgür olsaydım, orada dans etmekten büyük zevk alırdım. "Ayrıca, bu kirli insan seni şaşırtabilecek birkaç numara biliyor."

Yine paslı bir kahkaha attı. Korkuluktan uzaklaştığımda, aşağıdan bakabilecek kimsenin görüş alanından çıktığımda, o da beni takip etti, yavaş ve düşünceli bir şekilde arkamdan yürüdü. Omurgamdan bir titreme geçti. Bu muhtemelen bir tür delilikti, ama dans pozisyonu için kollarımı kaldırdım ve o beni kendine çektiğinde gülümsedim.

"Ne yapmalıyız?" Eli belimde kaskatı kesildi. "Sana yeni bir

şey öğreteceğim."

Ve ben de ona, her zaman sevdiğim neşeli bir dansı öğrettim. Asil ya da zarif bir dans değildi, ama eğlenceliydi. Çılgınca döndük ve o başını geriye atıp sonunda özgürce güldüğünde, ben de onunla birlikte güldüm.

Ertesi sabah Lara'ya kan kırmızısı bir cüppe giydirdim.

Ben boynuna altın zincir üzerine tek bir yakut takarken, o "Bu bir gelenek" diye açıkladı. "Bu duruşma günü herkes kırmızı giyer."

"Kırmızı giyip giymediğini umursayacak kimse kalmadı. Neden istediğini giymiyorsun?" "Anlamıyorsun."

Ama ben anlıyordum. Tüm huzursuzluklarına, değişime ve uyarılmaya olan takıntıları olmasına rağmen, Fae'ler geleneklerine bağlıydılar.

Biri kapıyı çaldı. "Girin," diye seslendi Lara.

Alodie, soluk mavi ellerinde tahta bir kutu tutarak içeri girdi. "Bunu yatağımın yanında buldum," dedi sersemlemiş bir sesle. "Bunu sana vermem gerektiğini biliyorum, ama nedenini bilmiyorum."

Lara kutuyu aldı. "Sorun yok. Denemenin bir parçası olmalı."

Alodie gittikten sonra kutuyu inceledik. Kutunun boyutu yaklaşık olarak elim kadar büyüktü ve üzerinde bir ağacın dalları arasında silahlar oyulmuştu. Ahşap, sanki yüzyıllardır kullanılmış gibi neredeyse pürüzsüz hale gelmişti.

"Ne yapman gerekiyor?"

Lara kutuyu inceledi. "Emin değilim." Kapağı açmaya çalıştı, sonra parmağını emerek bağırdı. "Keskinmiş."

Parmağımı dikişin üzerinde gezdirerek kutuyu yakından inceledim. Küçük bir diken çıkıp parmağımı deldi. "Sanırım onu nasıl açacağımızı bulmamız gerekecek."

Uzun dakikalar boyunca denedik, ama hiçbir şey kilidi açamadı ve her dokunduğumuzda minik dikenler bizi kesiyordu. Kutu, ortaya çıktığı kadar çabuk kanımızı emdi.

Bu senin büyüün gibi, diye düşündüm Caedo'ya, ama hançer cevap vermedi.

Bunun bir tür bulmaca kutusu olduğu açıktı, ama onu nasıl açacaktık? Yüzeyde ağaç ve silahlar dışında hiçbir şey yoktu: kilit yoktu ve parmaklarımı sokabileceğim hiçbir şey yoktu.

Küçük iğne batması gibi acıları görmezden gelerek bastırmaya başladım. Hançerlerden biri yüzeye gömüldüğünde sevinçle bağırdım. Kutunun içinde bir şey tıkırdadı ve kapak açıldı.

İçinde küçük bir hançer, gümüş bir kupa ve bir not vardı.

Kupayı Kan Ağacı'ndan kanla doldur. İyice sulayın.

Lara notu görünce kaşlarını çattı. "Kulağa kötü geliyor." "Kan Ağacı nedir?"

"Kan Evi'nin girişinde bulunan eski bir ağaç. İsyanın ardından onu kesmeye çalıştılar, sonra yaktılar, ama hiçbir şey işe yaramadı."

"Görünüşe göre kendini orada kesip, kupayı doldurup, ağaca kanını içirmelisin." Lara yüzünü buruşturdu. "İstemiyorum."

"Yapmak zorundasın. İnsanlar izliyor olacak, bu yüzden bu sefer sana yardım edemem." Bıçağa, ısırma hazır bir yılanmış gibi baktı.

Saniyeler geçiyordu ve ben iç geçirdim. Lara kendini kesemezse bu iş iyi gitmeyecekti. "Oradaki bardağı doldurmalısın," dedim, "ama belki önceden biraz kan toplayabiliriz, böylece o kadar da kötü olmaz."

Lara'nın kolunun altında saklı bir bileziğin arkasına sığacak bir şişe buldum. Ritüeli başlattığında, ağaçta aldığı kanla birleştirebilecekti, bu da diğer adaylar kadar derin kesik atmasına gerek kalmayacağı anlamına geliyordu.

Şişeyi doldurmaya başlayabilmesi için ona hançeri uzattım, ama Lara almadı. Hâlâ donakalmış görünüyordu.

Belki de bu denemede yardımcı olabilirdim — Caedo'ya kanımı vermekten kesinlikle alışkındım. "O kadar da kötü değil. Gördün mü?" Ön kolumun belirgin damarlarından uzak bir yerinden hafifçe çektim. Acıyı hissetmemeye çalışırken kan şişeye damladı. "Doldurmana yardım edeceğim."

Dişlerini sıktı ve kolunu kesti. Birlikte yaraları sıktık, şişe yavaşça dolarken acı içinde bağırdık. Sonra kendimizi sardık, Lara kesikleri kabarık kollu elbisesinin altında sakladı. Sonra şişeyi Lara'nın bileziğine taktık ve Kan Evi'ne doğru yola çıktık.

Bir kez olsun, unutulmuş eve giden koridor iyi aydınlatılmıştı. Oraya vardığımızda girişi neredeyse tanıyamadım; zifiri karanlık bir odaya alışmışım, ama bugün mekan ışıkla doluydu.

Ancak ışık çok loştu. Meşaleler kasvetli bir kırmızı renkte yanıyor, damalı zeminde titriyordu. Ön odanın sonunda nihayet Kan Evi'ne giden özenle oyulmuş kemeri gördüm. Altından geçip, aynı kareli siyah-beyaz zemine sahip büyük bir salona girdik. Gri taş duvarların her santimetrekaresi, Soylu Fae, Underfae ve Nasties'in tasvirleriyle oyulmuştu. Meşalelerin ışığı üzerlerine dans eden gölgeler düşürürken, sanki hayatla dolup taşıyorlardı.

Salonun ortasında devasa bir ağaç duruyordu. Gövdesi o kadar geniş ki, en az altı kişi el ele tutuşarak çevresini ölçebilirdi ve dalları uzaklardaki tavana uzanıyordu. Yaprakları yoktu, ama yine de ağacın çok canlı olduğunu hissettim. Ağacın ötesinde, çıkıntılı sivri uçlarla kaplı büyük bir metal kapı vardı; muhtemelen evin giriş kapısıydı ve ben oraya yaklaşmak istemiyordum. Yaklaştıkça Caedo, eve döndüğü için memnuniyetle zihnimde mırıldanmaya başladı.

Odanın arkasında diğer hizmetçilerin yanına gittim, ama Lara ağaç karşısındaki adaylar sırasına girdi. Kısa süre sonra altı kişi de oradaydı. Hepsi birlikte diz çöktü ve ellerini kesti, kanlarının önlerine konulan kaplara damlamasına izin verdi. Lara kesildiğinde irkildi, ama bileziğindeki şişeyi ustaca açmayı başardı. Onun ne yaptığını bildiğim için, bardağına akan kanın, yeni açılan yarasından akması gereken miktardan daha fazla olduğunu anlayabildim.

Kupalar dolduğunda, adaylar ayağa kalktılar ve kanlarını karo zeminden yükselen budaklı köklerin üzerine döktüler.

Görüşüm karardı.

Meşaleler söndü mü diye merak ederek kaskatı kesildim, ama sonra zayıf bir yakut rengi parıltı odayı doldurdu. Ağacın dalları artık kırmızı yapraklarla kaplıydı ve oda boşalmıştı; adaylar ve hizmetkarlar gitmişti.

Bak, diye fısıldadı ağaç.

Büyüdüğüm kulübeye geri dönmüştüm. Şafak sökmek üzereydi ve burnumu pencerenin soğuk camına dayamıştım. Babamın evimizin arkasındaki dar yolda uzaklaşan sırtını görebiliyordum. Omzunun üzerinden bana baktı, ama küçük elimle ona el salladığımı görünce sadece arkasını dönüp yürümeye devam etti. Göğsümde bir şey kırılmış gibiydi.

Köydeydim, diğer çocuklar bana taş atarken terzinin dükkanının arkasında çömelmişim. Alnım kanamaya başladı ve acı beni öfkeliendirdi. Onlara taşları geri attım ve kaçarken bağırdım. Kızlardan birinin kafasına isabet ettiğinde güldüm.

Tumbledown okul bahçesinde erkeklerle kavga ediyordum, artık taşların atılmasını beklemek istemiyordum. Saçımı çekip bana yumruk attılar, ama ben daha sert yumruk attım, ayrıca ısırıldım da. Aileler son kurbanımı almaya geldiklerinde bana vahşi hayvan dediler. *"O yarı vahşi."* *"Diğer çocukların yanına yaklaşmasına izin verilmemeli."*

On üç yaşındaydım ve çaresizce aç ve öfkeliydim. Annem bana şifalı bitkiler hakkında bilgi vermeye çalıştığında, bu işin sıkıcı olduğunu ve tüccar olmayı tercih ettiğimi söyledim. Onun gibi fakir olmaktansa zengin ve özgür olmayı tercih ettiğimi söyledim — ikimizi de fakir olmaya zorladığı gibi.

Any'a'yı taciz eden genç erkeklere bağıırıyordum, sonra ona dokunan birinin üzerine atladım. Kollarımı boynuna doladım ve o çılgılık atıp beni üzerinden atmaya çalışırken kulağını ısırıldım. O gün bana *"Any'a'nın koruma köpeği"* dediler ve bu isim bana yapıştı.

Ergenliğin öfkesi ve hiddetiyle göletteki yansımama bakıyordum, ölmek istiyordum ki beni hor gören köylüler hak ettikleri suçluluk duygusunu hissetsinler. *Onların* ölmesini istiyordum. Hepimizin ölmesini istiyordum.

Annemin bir kocayı tutamadığı için alay eden bir kadının penceresine taş atıyordum.

Beni öpmeye çalışan ilk erkeği tokatladım.

Any'a ile ailelerimiz hakkında tartıştık.

Annemin hastalığının sonlarına doğru zor bir gecede uyanık yatıyordum, ona bakmak için harcadığım zaman, biriken endişeler ve elimden daha hızlı çıkan paralar için ona kızgındım.

Kaşlarımı çatmış, bağılıyor, nefret ediyor, yalan söylüyor ve çevremdeki insanlara zarar gelmesini diliyordum. Yaptığım her kötü şey, aklımdan geçen her karanlık düşünce, karanlığa karışmadan önce gözlerimin önünde dönüp duruyordu. Her bir görüntü arasında, eski ve bekleyen ağacı gördüm.

Anıların seli içinde, ağacın kanımı tattığını fark ettim. Lara'nın bardağını doldurmasına yardım etmek istemiştım, ama şimdi ağac beni başarısızlıklarımın cezalandırıyor.

Annem öldükten sonra ağlıyordum, ona başarısız olduğum için görünmeyen Fae'lere bağılıyordum. Onları ve annemin son anlarında bana değil pencereye dönmesine, asla gelmeyecek bir kurtuluş aramasına neden olan inancı nefret ediyordum.

Korku içinde bataklıkta koşuyordum, arkamda ölen kadınların seslerini duyuyordum ve arkama döndüğümde, en yakın arkadaşımın olduğu yerde sadece boşluk kalmıştı.

Bir hançer sallıyordum ve ilk gördüğüm Nasty'yi öldürmekle tehdit ediyordum, o da pençelerini bileğime geçirmişti. Mistei'nin en alt katlarında beni avlayan diğer Nasty'leri kesiyordum, tereddüt etmeden öldürüyordu çünkü ya onlar ya ben olacaktı ve ben kendimi seçmişim.

Kallen'a dişlerimi gösteriyordum, Garrick'in elinde yaşadığım aşağılanmayı telafi etmek için ona vurmak istiyordum. Caedo'yu beslemek için kendi derimi kesiyordum.

Seks sırasında Drustan'ı tırmalıyordum, başka türlü ifade edemediğim ilkel bir öfke ve şehvetle boğulmuştum.

Garrick'in karnındaki bıçağı çeviriyordum, o dehşetle bana bakarken gülümsüyordum. Kanı avuçlarımın içinde sıcaktı. Boğazı önümde açık kalmıştı ve korkunç bir an için sevinç duydum.

Bak, dedi ağac, ve anılar silindi. Çılgınca kıvrılan saçları olan küçük bir kadın, bir eli pürüzlü ağac kabuğuna dayalı olarak karşımda duruyordu. O bendim, ama dişlerimi gösteriyordum ve ellerimden kan akıyor, ayaklarımın dibinde birikiyordu, çok fazla kan... döktüğüm ve dökeceğim kan, dökebileceğim kan.

Bak.

Baktım. İçimdeki tüm yaralar bir anda açılmıştı ve bundan öğrendiğim şey, ne kadar küçük, korkunç ve şiddetli olabileceğimdi.

Üzgün müsün?

En karanlık halimi temsil eden kanlı hayaleti izledim. Üzgün müydüm? Kavga ettiğim için, kolayca ortaya çıkardığım öfke için, öldürdüğüm insanlar için üzgün müydüm?

Annemi ve Anya'yı incittiğim için - evet. Geri kalanı için? Düşündüm, durakladım. *Hayır. Kendimi veya arkadaşlarımı savunduğum için özür dilemeyeceğim.*

Ama bu tam olarak doğru değildi, değil mi?

Bunu zevk aldığım için pişmanım, dedim, ağacın Garrick'ten bahsettiğini anladığını bilerek.

Hoşuna gitti mi? Ağac gerçekten merak etmiş gibiydi.

Evet.

Sen mi zevk aldın, yoksa Caedo mu?

İkisi de. Geçmişimin önümde serili olduğunu görmek ve görüntüler altında içgüdüsel bir acı hissetmek, kendimle ilgili karanlık bir gerçekle yüzleşmemi sağladı. *İntikam almaktan zevk aldım. Garrick'in benden korkmasını sağlamaktan zevk aldım. Sadece bir anlık, ama hissettim.*

Kan Ağacına suçumu itiraf etmek, başından beri bildiğim gerçeği söylemek hem korkunç hem de özgürleştiriciydi. Şiddet içeren dürtülerim için Caedo'yu suçlayamazdım. Tepkilerimin kontrolüm dışında olduğunu iddia edemezdim. Tek yapabileceğim, kim olduğumla yüzleşmek ve başka yere bakmayı reddetmekti.

Kanlı ikizim ortadan kayboldu. Ağacın dalları yeniden çıplak kaldı ve oda perilerle doldu.

Bu da bir halüsinasyon mu diye merak ederek gözlerimi kırptım, ama başka bir şey olmadı. Adaylar ağaca şaşkın gözlerle bakıyorlardı. Onlar da geçmişteki suçlarını yeniden mi yaşıyorlardı? Yoksa test tamamen başka bir şey miydi ve ağac, ona kanımı verdiğim için beni cezalandırmış mıydı?

Lara yere yığıldı. Hemen yanına koştum, ama o uzattığı eliyle beni uzaklaştırdı ve sendeleyerek ayağa kalktı. "Sanırım bitti," dedi sersemlemiş bir sesle. Diğer adaylar tek tek kıpırdanmaya başladı, sendeleyerek ya da seğirerek bedenlerine geri döndüler. Hepsı gördükleri şeyden etkilenmiş gibi görünüyordu.

Mekanı dolduran büyüü enerji yok oldu ve bizler, eski, sessiz bir ağacın önünde tozlu bir odada kalakaldık.

Lara, sonraki günlerde **bana sadece** çirkin görüntüler gördüğünü **söyledi**. Daha fazla ayrıntı öğrenmek için ısrar ettim, ama o, bunu düşünmek istemediğini söyleyerek reddetti.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti, testi geçtiğini düşünüp düşünmediğini sorduğumda. "Bana, bana gösterdiği kötü şeyler için üzgün olup olmadığımı sordu. Üzgün olduğumu söyledim. Sanırım memnun oldu, ama bunu nasıl bilebilirim ki?"

Ağaç memnun olmuş muydu? Adayların pişmanlık duyup duymadıklarını mı test ediyordu? Sanırım bu karakter gücü olarak sayılıyordu. Fae için pek olası görünmüyordu, ama Blood House bir zamanlar şifacılarla doluydu ve onlar bir tiranın önünde eğilmek yerine ölümü seçmişlerdi. Shard'ın, evinin bir zamanlar bolca sahip olduğu özelliği araması mantıklı olurdu.

Test edilen kişi ben olmadığım için çok şanslıyım.

Kısa süre sonra Triana ve Maude'u ziyaret ettim ve yanımda bir tencere sebze çorbası getirdim. Triana, işaret dili dersimizden sonra beni kenara çekti. "Gergin misin?" diye sordu.

"Ne hakkında?" diye işaret diliyle

cevap verdim. "Duruşma sonucu.

Eğer hanımefendi başarısız olursa..."

Cümleyi tamamlamasına gerek yoktu. Oriana'nın bir zamanlar söz verdiği gibi, Lara başarısız olursa, ben ölecek ya da en alt düzey hizmetçilerden biri olacaktım. "Başarısız olmayacak."

Triana bu iddiaya pek güvenmiyor gibiydi. "Dikkatli ol."

"Elbette. Sen iyi misin?"

"Endişeleniyorum. Sen benim arkadaşımsın."

Onun endişesi beni etkiledi ve gülümsedim. "Sen de benim arkadaşımsın." Geri kalanını nasıl işaret dilinde ifade edeceğimi bilemedim ve sesli konuşmaya geçtim. "Çok nazıksın, ama kendime bakabilirim. Endişelerini kendine ve çevrendeki insanlara sakla."

Ağzını bükerek, uzayan sakallarını avucuyla okşadıktan sonra tekrar konuştu. "Bugün yeni bir kız geldi."

Onun ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Yeni kız... "Yani genelevden yeni bir kız mı alacaksın?"

Triana'nın gözleri hüzünlüydü ve kalbinin yakınındaki onay işaretini yaptı. "Evet."

"Ona iyi bakacaksın. Sen güçlü bir kadınsın. Onun iyileşmesine odaklan, ben de güvende olacağıma söz veriyorum."

Beni kucaklarken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve ben onun gücüne ve şefkatine hayran kaldım. Yeni kızı görmek ona çektiği tüm acıları hatırlatacaktı, ama o duygusal çalkantının ortasında bana değer verdiğini ve güvende olmam gerektiğini söyleyecek zaman bulmuştu. Çünkü biz arkadaştık.

Yukarı kata dönerken bunu düşündüm. Anya, insan dünyasındaki tek arkadaşımdı. Mistei'de geçirdiğim altı aydan biraz fazla sürede, daha fazla arkadaş edindim: Lara, Aidan, Triana, Maude, Alodie. Ve Kallen'la dans ettiğimizde, güldüğümüz o an... Daha önce sadece tehlikeli çamurla karşılaştığım bir bataklıkta sağlam bir zemin keşfetmiş gibi hissetmişim. Belki zamanla arkadaş olabilirdik, ama Drustan'ın isyanı, denemelerin bitiminden Samhain'e kadar geçen aylarda, bu gerçekleşmeden önce patlak verecekti.

Drustan'ı da arkadaşım olarak sayabilirdim, ama içimden bir ses buna karşı çıkıyordu.

O benim için çok daha fazlası olmuştu, ona benim için ne kadar değerli olduğunu hiç söylememiş olsam da.

Yürümekten

vazgeçtim. Ya ona

söylersem?

Kan Ağacı ile karşılaşmam katartik bir deneyim olmuştu. Sanki duygusal yaralarım açılmış, enfeksiyonları temizlenmiş ve düzgün bir şekilde iyileşmesi için yeniden sarılmış gibi hissediyordum. Gerçekle yüzleşmek zor olmuştu, ama o günden beri daha iyi uyuyabiliyordum.

Ya ben de bu gerçekle y zleşirsem? Drustan'ı seviyordum ve onunla açıkça ve gururla birlikte olmak istiyordum. Ya da daha doğrusu, birbirimizle birlikte olmak istiyordum. Onun kuracağı yeni dünyada, bunu yapabilmeliydik.

Ona söyleyecektim. Bu gece değil, yarın gece sonuçların açıklanacağı final balosu için yapılacak çok hazırlık vardı, ama ondan sonra onu gizli odamızda köşeye sıkıştırıp, yüzünü ellerimle kavrayarak tam olarak ne istediğimi söyleyecektim.

Lara'nın balo elbisesi bir şaheserdi.

Narin, her zaman yeşil kalan etekler, her adımda hışırdayan kalın bir iç etek tabakasının üzerinde dalgalanıyordu. Elbise, minik ağaçlar ve hayvanlarla işlenmişti, adeta minyatür bir orman gibiydi. Işıltılı safirler gizli göletleri vurguluyor, yakutlar ve elmaslar ise yabani çiçek kümeleri oluşturuyordu. Treni, yürürken arkasında akan mavi ipek bir şelaleydi.

Saçını da çok güzel yapmıştım. Özenle örülmüş topuzu memnuniyetle inceledim. Altı ay sürmüştü, ama sonunda saç ve kozmetik konusunda uzman olmuştum. Böyle klişeleşmiş bir kadınsı beceriden hoşlanacağımı hiç tahmin etmemiştim, ama işte böyle olmuştu. Gurur duyuyordum.

Lara aynada bana gülümsedi, ama gergin olduğunu anlayabiliyordum. "Harika görünüyorsun," diye onu teselli ettim. "Ama harika olarak değerlendirilecek miyim?"

Onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve mavi eteğim etrafımda havuz gibi yayıldı. Onun renklerinin tersini giymiştim; elbisem hafif ve havadardı, mavi eteğim, altındaki rengi su gibi dalgalandıran parlak bir örtüyle kaplıydı. Koyu yeşil şekiller, güçlü bir nehirdeki adalar gibi rastgele yayılmıştı. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Onun ellerini tuttum, ona saygı ve sevgiyle baktım. "Başaracaksın. Her testi geçtin."

"Sadece sen bana yardım ettiğin için."

"Bu önemli değil. Önemli olan tek şey sonuç."

"Kenna..." Dudaklarını ısırdı ve birbirine kenetlenmiş ellerimize baktı. "Sen olmasaydın başaramazdım."

"Bence başarırđın. Sandığından daha güçlüsün."

"Ama ya sen burada olmasaydın? Ya deneseydim ve başaramasaydım? Bazen kazanmayı hak edip etmediğimi merak ediyorum."

Yaşamayı hak ediyorsun, demek istedi. "Her şeyi hak ediyorsun," dedim sertçe. "Sen diğerleri gibi değilsin, ama bu kötü bir şey değil. Sen nazıksın. Kalbin var. Garrick ve Markas gibi periler yarışmalarda başarılı olurlar, ama dünyayı daha iyi bir yer haline getirmezler. Sen getireceksin." Kral Osric devrildiğinde, Lara'nın şefkatine yer açılacaktı.

"Sen iyi bir arkadaşsın." Ellerimi sıktıktan sonra bıraktı. "Ah, unutmadan, sana bir şeyim var."

Çekmecesinden kocaman bir zümrüt kolye çıkarıp elime tutuşturduğunda hayretler içinde kaldım. "Bunu alamam. Çok değerli. Ben sadece bir hizmetçiyim."

"Sen sadece bir hizmetçi değilsin ve eğer geri verirsen onu ateşe atarım. Al şunu."

Taş mükemmeldi, ışıktaki parıldayan eğimli kenarlı yuvarlak kesimliydı. Süslü altın çerçevenin arkasında dört basit kelime yazıyordu: *En iyi arkadaşım için*.

Mücevher, gözyaşlarının perdesi arkasında bulanıklaşmıştı. "Teşekkür ederim."

"Oh, kes şunu." Tavana doğru baktı ve sanki kendi gözyaşlarını tutmak istercesine parmaklarını gözlerinin hemen altına bastırdı. "Beni ağlatacaksın, sonra makyajımı yeniden yapmak zorunda kalacaksın ve akşam yemeğine geç kalacağız."

Gülerek mücevheri eteğimin gizli cebine koydum. Bir gün onu gururla takip tüm dünyanın görmesini sağlayacaktım.

En iyi arkadaş. Anya öldüğünden beri kimseye öyle dememişim. Hâlâ onun yasını tutuyordum, ama hayat devam etmişti. Yeni insanlarla tanışmış ve hayal bile edemeyeceğim şeyler yaşamıştım ve bir şekilde, korku ve baskı ile boğulmuş bir sarayda, acılı kalbimin sevebileceği başka bir en iyi arkadaş bulmuştum.

Baloya taht odasında **düzenlendi** çünkü Shard'lar çok değerliydi ve sıkı güvenlik önlemleri alınan bu alan dışında bir yerde toplanamazlardı. Bu özel bir etkinlikti; sadece adaylar ve her haneden en önemli aileler katıldı. Hanelerin reisleri ve Kallen, en göz alıcı kıyafetlerini giymiş olarak Kral Osric'in yanındaki kürsüde oturdular. Aşağıdaki topluluk da en az onlar kadar parlak görünüyordu; saçlarında, kulaklarında, parmaklarında ve süslü kılıçların kınlarında mücevherler ışıltıyordu.

Bu ihtişamı hayranlıkla seyretmekten kendimi zorlukla alıkoyabildim. Dans eden perileri içeren cam küreler başımızın üzerinde süzülüyordu ve daha fazla peri havada akrobatik hareketler yapıyordu, o kadar çoklardı ki hava arı kovanı gibi parıltıyordu. Gazlı bez giymiş sylphler ve asrai'ler ateş hokkabazlarının arasında dönüyorlardı. Gümüş duvarlar bile, yakalanmış gökkuşakları gibi kurtulmaya çalışan sihirle dalgalanıyordu.

Sonra Osric ellerini kaldırdı ve oda kayboldu.

Böceklerin vızılıtları ve kuşların cıvıltıları ile çevrili, çimenli bir alanın ortasındaydık. Uzakta karla kaplı zirveler yükseliyordu ve çiçekler ayaklarımızın dibinde ağır başlarını sallıyordu. Kokusu burnumu dolduruyordu ve güneş cildime sıcaklığını bırakıyordu.

Gökyüzü şafaktan öğleye, öğleden sonraya ve geceye o kadar hızlı geçiş yaptı ki, her birinin güzelliğini takdir etmek için sadece birkaç dakikam vardı. Gece gökyüzü en karanlık olduğunda, renk ve ışık patlamaları parlak yıldız patlamalarıyla gökyüzünü aydınlattı. Her patlama alkışlarla karşılandı ve kıvılcımlar yere düştükçe cam gibi çınladılar.

Dünya tersine döndü. Bir bulutun üzerinde duruyordum ve yer, çok uzaktaki bir patchwork tavan gibi yüksekte asılı duruyordu. Sonra düşmeye başladım, yüzüme rüzgar çarparak bağırمامı engelliyordu. Tam aşağıdaki keskin kayalara kafamı çarpacak gibi görüldüğüm anda, görüntü değişti.

Derin sularda, yosun ormanının ortasında gümüş rengi bir deniz yatağında duruyorduk. Akıntılar etrafımda dönüyor, parıltıyan balık sürülerinin parmaklarımla oynuyordu. Üzerimden geçen devasa bir şeyin gölgesi uzaktaki güneşi kapattı.

Işık geri geldiğinde, taht odasına geri dönmüştük.

Kalbim hızla atıyordu. İllüzyon'un güçlerinin başkalarını orada olmayan şeyleri görmeye ve duymaya zorlayabileceğini biliyordum, ama görüntülerin bu kadar gerçekçi olacağını hiç hayal etmemiştim. Onları nasıl *hissedeceğimi* de.

Aidan benim ifademi görünce güldü. "Buna alışırsın derdim, ama alışmıyorsun."

Gösteriden sonra müzik başladı, görünmeyen müzisyenler tarafından çalınan doğaüstü bir senfoni. Aidan ve ben dansı izledik, sessizce dedikodu yaptık ve Edric ile Lara'nın zarafetine hayran kaldık.

Ancak balo uzadıkça, kendimi giderek daha tedirgin hissettim. Adayların sonuçları bu kadar uzun süre beklemesi acımasızca geliyordu. Ben gerginlikten hasta hissediyorsam, Lara çok daha kötü hissediyor olmalıydı, ancak ona bakıldığında bunu kimse anlayamazdı. Aidan, endişesinden kendi turuncu kadife tunikasının yakasını çekip duruyordu.

Osric nihayet gece yarısından hemen önce ellerini çırpıtı, nefesim kesildi ve kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Fae krala döndüğünde tüm hareketler durdu. "Parçaları getirin," diye emretti.

Sonunda Fae'lerin taptığı taşları, dünyadaki en büyüğü eserleri görecektim.

Parçalar, ev sahipleri ve birkaç soylu tarafından odaya getirildiği anda, hava güçle doldu. Cildim karıncalandı ve ayak tabanlarımda hafif bir titreşim hissettim.

El büyüklüğündeki taşlar çok güzeldi. Bir tarafları pürüzsüz, diğer tarafları ise pürüzlüydü, sanki aynı büyük küreden koparılmış gibiydiler, ancak her bir kristalin içindeki güç büyük farklılıklar gösteriyordu. Drustan'ın Parçası'nın içini alevler yalarken, Oriana'nın Parçası'nda su, yapraklar ve toprak girdapları dönüyordu. Boşluk ve Işık Parçaları mürekkep siyahı ve parlak bir şekilde yanıyordu, Illusion hanımının taşıdığı Parça ise parıltıyan gökkuşaklarıyla doluydu. Son Parça ise koyu, sıvı kırmızıydı. Onu taşıyan Illusion lordu her adımda yüzünü buruşturuyordu ve avuçlarından kan akıyordu.

Caedo, *onun bunu tutmaması gerektiğini* söyledi.

Görünüşe göre, şimdiye kadar karşılaştığım diğer tüm Kan eserleri gibi, Parça da ısıırıyordu.

Taşıyıcılar, Parçaları odanın ortasını çevreleyen altı altın standa yerleştirdiler. Sonuncusu yerleştirildiğinde, her bir kristal parlamaya başladı ve ardından onlardan ışık fışkırdı ve dairenin ortasında çarpıştı. Işınlr birleştiğinde göğsüme bir güç çarptı ve saçlarım ani bir rüzgârla savruldu. Altı ışının birleştiği yerde, yerden tavana kadar uzanan dönen bir sihirli kasırga oluşmuştu.

Osric konuşmaya başladığında saygıyla bir sessizlik çöktü. "Uzun zaman önce, yıldızların çok ötesindeki başka bir dünyanın tanrıları arasında büyük bir savaş çıktı. Savaş bittiğinde, altı tanrı dışında hiçbir kalmamıştı ve hepsi yaralı ve ölmek üzereydi. Dünyalarının hatırasını korumak için, bu tanrılar büyülerini kristal parçalarına bağladılar. Bu Shardlar

yıldızlardan dünyamıza düştü ve yere çarptıklarında, büyü serbest kalarak yeni bir dünya yarattı. Büyü, güzelliğimiz ve gücümüzden etkilenecek Fae'yi seçti ve böylece altı tür gücü onurlandırmak için altı ev kuruldu."

Altıncı hanenin kaybı, evrende açılmış bir delik gibi somut ve yanlış hissediliyordu. O kan kırmızısı ışık diğerleriyle karışmıştı, ama bu odada onu tutan hiçbir şey yoktu.

"Artık Parçalar, hangi perilerin güce layık olduğunu, hangilerinin layık olmadığını ve hangilerinin sadece ölümü hak ettiğini belirliyor," dedi kral. "Bugün adaylarımızı bekleyen üç kader bu."

Lara'nın saç çizgisinde ter damlaları oluşmuştu ve parmakları eteğine sıkıca tutunmuş, muhteşem nakışları buruşturmuştu.

"Adaylar, önümde durun," diye emretti Osric.

Hayatta kalan altı aday, arkalarında güçlerin girdabı varken, sıra halinde ona döndüler. Saçları ve giysileri mistik bir rüzgârla dalgalandı.

"Sırayla birleşik büyüye gireceksiniz. Diğer tarafa çıktığınızda, ya ölümsüz olacaksınız... ya da öleceksiniz. Hayatta kalırsanız, büyüye sahip olacaksınız... ya da olmayacaksınız. Miste'nin zayıflar için bir işi yoktur." Osric ellerini çırpı. "Yargılama başlasın."

Adaylar oturduklarında sırayla dizilmişlerdi: Markas, Karissa, Edric, Talfryn, Lara ve Una. Markas gergin bir şekilde büyüye bakıyordu ve bir milim bile kıpırdamıyordu.

Una, konuşmadan önce ona yargılayıcı bir bakış attı. "Ben önce gideceğim." Kendinden emin bir şekilde Parçalar çemberine doğru yürüdü ve kasırga daha da güçlendi, renkler daha da parlaklaştı. Tereddüt etmeden, çalkantılı büyü sütununa girdi. Bir saniyeden az bir süre sonra gülümseyerek ortaya çıktı. Kallen izlemek için ayağa kalkmıştı ve Una ellerini kaldırıp etraflarını saran gölgeleri gösterdiğinde, sırtı ve koltuğuna geri çöktü.

"Una layık görüldü," diye duyurdu kral. "Void Hanesi'ne ve krallığıma şeref getirmen dileğiyle."

Una çemberden çıktığında kara büyü dağıldı; muhtemelen gücü artık taht odasını koruyan kalkanların etkisine girmişti. Una alkışlayan Void soylularının arasına katıldığında, Markas derin bir nefes aldı ve öne çıktı. O girdap içinde kaybolduğunda girdap daha da şiddetlendi ve ben onun ortaya çıkmamasını dilemeye başladım.

O, etrafında opalimsi bir ışık parıldarken gülerek dışarı çıktı. Kral, evine ve krallığına şeref getirme çağrısını tekrarlarlarken, hayal kırıklığını bastırdım.

Belki de herkes sınavı geçmişti ve tüm sınav dönemi Shards'ın bir şakasıydı. Markas çoğu sınavda iyi performans göstermişti ama hepsinde değil, hatta Una bile Ateş sınavında muhtemelen başarısız olmuştu.

Diğerlerinin başarısından cesaret alan Karissa, kızıl saçlarını salladı, Talfryn'e göz kırptı ve gülümseyerek sihre doğru yürüdü. Birkaç saniye sonra ortaya çıktı, ama bir terslik vardı. Uzuvarları gevşekti, gözleri boş bakıyordu. Yere yığıldı ve bir daha kıpırdamadı.

Sessizlik çöktü.

Osric öfkeleni ve Pol onu muayene etmek için koştu. Kralın kahyası başını salladı.

Karissa'nın cesedini hareket ettirmediler. Yerde, vücudu kıvrılmış, elleri başının yanında, sanki uyuyormuş gibi, çok küçük ve yalnız görünüyordu. Arkasında dönen sihir artık güzel değil, acımasız görünüyordu.

Edric çok korkmuş olmalıydı, ama cesurca öne çıktı ve sihre girmeden önce krala selam verdi. Sihir onu diğerlerinden daha uzun süre tuttu ve Aidan, birkaç saniye içinde geri dönmeyince elimi sıktı. Edric başarısız olursa hiçbir teselli yeterli olmayacağını bilerek elini sıktım.

Sonra Edric ortaya çıktı, sırtarak. Başının üzerinde alevden bir taç belirmişti.

"Oh, Shards'a şükürler olsun," diye mırıldandı Aidan, bana ağır ağır yaslanarak.

Sırada Talfryn vardı. Lara, ayrılmadan önce omzuna dokundu ve cesaret verici bir gülümsemeyle ona bakarken, o gülümsemedi. Mahkum edilmiş bir tutsak gibi, kasvetli bir ifadeyle girdaba doğru yürüdü. Garrick'i öldürdüğümde gördüğüm o bakışı tanıdım; ölümün kaçınılmaz olduğu korkunç gerçeğinin farkına varma anı. O ve Karissa da benzer şekilde davranmışlardı; Karissa başarısız olursa kendisinin de başarısız olacağını biliyor olmalıydı.

Elini göğsüne, kalbini çevreleyen üç nakışlı kuşun üzerine koydu. Sonra dik durdu, derin bir nefes aldı ve daha önce hiç kimsenin göstermediği kadar cesurca sihre doğru yürüdü.

Cesedi düştü ve yarısı Karissa'nın üzerine düştü. Gözleri birbirlerine boş boş baktılar.

Fae'ler ölümden sonra nereye gittiklerini düşünüyorlardı? Öbür dünyaya inanıyorlardı mı? Ben hiç inanmamıştım, ama şimdi Talfryn'in buradan daha iyi bir yere gideceği için Shards'a dua ediyordum.

Geriye sadece Lara kalmıştı. İki cesede bakarken gözlerinde yaşlar parlıyordu. Talfryn onun şampiyonu ve arkadaşıydı.

O kendini hazırlarken nefesimi tuttum, ama o adım atamadan Pol kralın yanına koştu ve kulağına bir şey fısıldadı.

"Ne?" diye sordu Osric.

Pol tekrar fısıldadı ve Osric'in yüzü öfkeden bembeyaz oldu. "Getirin."

Lara hâlâ onun önünde tereddüt ediyordu, ama Osric onu neredeyse görmüyor gibiydi. Tahtının kolçaklarına parmaklarıyla vurarak, gözle görülür bir şekilde öfkeleniyordu.

Pol, bir çuval getirerek geri döndü.

Bir bakışta içindekinin hoş olmayan bir şey olduğunu anladım. Damlıyordu ve arkasında kırmızı lekeler bırakıyordu.

"İhanete uğradım." Oda, Osric'in öfkesi ile titriyor gibiydi ve ben, tavanın çökeceğinden korkarak irkildim. Çökemezdi, kendime hatırlattım. Bu sadece bir illüzyondu. "Muhafızlarım buraya gelirken askerleri yakaladı."

Bu açıklamaya şaşkınlık sesleri yükseldi. Kallen ayağa fırladı ve kanlı çuvalı tanımlayamadığım yakıcı bir ifadeyle izledi. Drustan her zamanki gibi kayıtsızdı, ama koltuğunun kolçaklarında parmak eklemleri bembeyazdı.

Kalbim göğsümde hızla atmaya başladı. Drustan devrimi şimdi başlatmaya mı karar vermişti, yoksa başka bir şey mi vardı? Neden beni uyarmamıştı? Denemeler bittikten sonra başarılı adayları işe alabilmek için harekete geçeceğini söylemişti, ama ben *bunun hemen* değil, birkaç hafta sonra olacağını düşünmüştüm.

Osric Pol'a işaret etti ve kahya çuvalı ters çevirdi. Kesik bir kafa dışarı düştü. Lothar'a aitti,

Roland'ın küçük kardeşi ve Drustan'ın komplocusu.

Bu korkunç manzaraya midem bulandı ve paniğe kapıldım. Drustan'ın isyanı bu gece gerçekten gerçekleşiyordu. Ya da bu gece gerçekleşecekti, ama bir şeyler ters gitmişti.

Roland ağzı açık kalmıştı. "Bunun anlamı ne?"

"Görünüşe göre sen ve kardeşin tahtı ihanet ettiniz," dedi Osric acımasız, keskin bir ses tonuyla. "O, bir Light askerleri birliğini bu yöne doğru yönetiyordu."

"Hayır. Bu mümkün değil." Osric'in sert bakışları karşısında Roland dizlerinin üzerine çöktü. "Kralım, size her zaman sadık oldum. Bunu biliyorsunuz. Lothar gerçekten size komplo kurduysa, o zaman ailemize sonsuza dek sürecektir bir utanç getirmiştir."

"Sessiz ol. Bunu sonra konuşuruz."

Roland, kesik kafaya bakmaya devam ederek geri çekildi.

Artık o kadar sakın görünmeyen Drustan'a cesaretle bir bakış attım. Lothar tam olarak kaç asker yönetiyordu? Bu, planladığı saldırı için ne anlama geliyordu?

"On başka hain de onu destekliyordu," dedi Pol, "hepsi de Ateş veya Işık Evi'nden düşük rütbeli soylular. Her biri yirmi beş Underfae'den oluşan bir bölüğü yönetiyordu. Hepsi öldürüldü."

Drustan'ın iki yüz altmış askeri katledilmişti. Kayıp çok büyüktü. Yüzündeki kasvetli ifadeyi görünce kalbim sıkıştı.

O kaybetmişti.

Daha başlamadan kaybetmişti, çünkü Nasties krala saldırmaya istekli olsa da, askerlerin onları korumak için gerekliydi. Artık Nasties ortaya çıksa bile, Osric'in askerleriyle dolu bir odaya çıkacaklardı ve sürpriz unsuru çoktan ortadan kalkmıştı. Illüzyon takviyeleri, çelikle donanmış olarak çoktan gelmeye başlamıştı.

Osric yavaşça Drustan'a döndü ve içimi boşluk doldurdu. Hayır, o olmaz. Beni insanlığım için takdir eden bu tutkulu, gizemli prensi kaybedemezdim. İki askerin Drustan'ı tahtın önünde diz çöktürdüğünü uyuşmuş bir şekilde izledim. Kılıflı kılıcı hala kemerine asılıydı, ama Osric'e karşı işe yaramazdı. Maelstrom, sanki onun yaptıklarına öfkelenmiş gibi, arkasında gittikçe hızlanarak dönüyordu.

Lara kenara çekilmiş, kalabalığın kenarından korkmuş bir şekilde izliyordu. Henüz Shards'ın yargısına maruz kalmamıştı. Yargıya maruz kaldığında, zemin Drustan'ın kanıyla lekelenecek ve daha iyi bir dünya için tüm umutların onunla birlikte ölecekti.

"Lothar'ın yanında sık sık görölüyordun," dedi Osric, ürpertici bir öfkeyle. "Birlikte genelevlere gitmekten hoşlanıyordunuz, değil mi?"

"Evet, ama onun ihanetinden haberdar değildim." Drustan oldukça sakın görünüyordu.

"Bunu nasıl iddia edebilirsin? Onunla sık sık görölüyordun, zaten bir kez ihanetle suçlandın ve bu gece öldürülen savaşçıların yarısı Fire House'a aitti. Sen suçlusun."

"Lütfen, majesteleri. Beni dinleyin. Lady Edlyn'in size karşı komplo kurduğunu zaten biliyorsunuz; belki de Lothar ile birlikte çalışıyordu. Lothar yakalanırsa şüphelerin bana yöneleceğini biliyor olmalıydı."

"Bu saçmalık." Ses, Kallen'in yanında duran Prens Hector'a aitti. Acımasız bir sevinç, gülümsemesinin kıvrımlarında parlıyordu. "Yıllardır seninle ilgili söylentiler var, Drustan. Ağlayan aptal Edlyn'in bir devrim planlayabileceğine gerçekten inanacağımızı mı sanıyorsun?"

"Sadece bir aptal krala saldırmaya kalkışır," diye karşılık verdi Drustan. "Ve onu koruyan muhafızlar arasında benim kanımdan olanlar da var."

"Sessizlik," diye emretti Osric. Yumruğunu tahtının koluna vurdu. "Prens Drustan, sana karşı sabrım tükendi. Bana karşı komplo kurmadığını somut kanıtlarla gösteremezsen, idam edileceksin."

Lütfen, hayır.

"Söz veriyorum, bunu kanıtlayacağım," dedi Drustan. "Bana biraz zaman verin."

Hector sırtıttı ve Kallen'a bir şeyler mırıldandıktan sonra uzaklaştı. Kallen, yüzünde hiçbir ifade olmadan Drustan'ı izlemeye devam etti.

"Bunu şimdi kanıtlayacaksın, yoksa öleceksin."

Balta sallayan bir cellat öne çıktı ve Drustan çılgınca etrafına bakındı. "Başka bir hain daha biliyorum."

Ne? Aklım çılgınca çalışıyordu; kimi kastettiğini anlayamıyordum. Bu fırsatı, bilinmeyen bir düşmanı ortadan kaldırmak için mi kullanıyordu?

"Bugün öğrendim ve sana özel olarak söylemek istedim," diye devam etti, "ama beni buna zorladın."

Osric şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Devam et."

"Earth House'dan Lord Selwyn'in hizmetçisiyle sizi devirmekten bahsettiğini duydum." Drustan'ın sözleri yumruk gibi çarptı. Kulaklarımda çınlayan seslerden Lara'nın çılgınlığını zar zor duyabiliyordum.

Hayır.

Lütfen, hayır.

Drustan'a, yakışıklı yüzüne ve yalan söyleyen ağzına baktım. Sevdığım, tanıdığımı sandığım kişiye. Drustan'a Selwyn'in sempatisini anlatmıştım. Onu gençle konuşması için cesaretlendirmiştim ve Drustan da bunu yapmıştı. Ve şimdi...

Drustan kendi hayatını kurtarmak için ona ihanet etmişti.

Selwyn'e ne olursa olsun, bu benim hatam olacaktı.

"O daha bir çocuk," dedi Osric küçümseyerek. Parmaklarını huzursuz bir ritimle masaya vururken yüzükleri parıldadı, gözleri Drustan'a dikilmişti. "Onun evi tarafsız."

"Yetişkinliğe yakın ve hizmetçilere sempati duymasıyla tanınıyor. Ayrıca son zamanlarda Lothar ile birlikte görülmüş."

Osric, Kallen'dan onay bekledi. Kallen çenesini sıktı ve isteksizce başını salladı.

Prenses Oriana tahtın yanına yaklaştı. Kralın karşısına geçmeden önce Drustan'a yakıcı bir nefretle baktı. "Majesteleri, oğlum asla böyle bir şey yapmaz. Lütfen..."

"Sessiz ol. Onu buraya getirin. Çocuğun kendi adına konuşmasına izin vereceğiz."

Oriana'nın hizmetkarları Selwyn'i getirmeye giderken uzun dakikalar bekledik. Yapılacak başka bir şey yoktu. Oriana onu getirmeyi reddederse, bu onun suçluluğunun teyidi gibi görünecekti.

Lara bana bakmaya devam ediyordu, ama ben onun gözlerine bakamıyordum.

Selwyn geldiğinde, üzerinde imzası niteliğindeki sarı gülün süslediği sade mavi bir tunik giymişti ve altın kahverengi saçları dağınıktı. Etrafına dikkatle bakındı.

"Öne çık," diye emretti Osric.

Selwyn annesinin yanına gitti, Drustan'ın hala yerde diz çökmüş olduğunu fark edince irkildi. Ben yüzümü buruşturdum. O, duygularını gizlemeyi ya da ikna edici bir şekilde yalan söylemeyi henüz öğrenmemişti. Eğer gerçekten Drustan ile çalışıyorsa...

"Vatana ihanetle suçlanıyorsun," dedi Kral Osric.

Selwyn'in yüzü soldu. "Ben... neden bahsettiğinizi bilmiyorum, majesteleri."

"Benim yönetimimi devirmek için komplo kurduğunuz duyuldu. Lothar ile görüşürken görüldünüz." Kral kesik kafayı işaret etti ve Selwyn sanki onu şimdi görmüş gibi sıçradı. Kusacakmış gibi görünüyordu. "İnkar mı ediyorsunuz?"

"Onunla konuştum, ama ihanetle ilgili hiçbir şey konuşmadık."

"Sen on altı yaşında bir çocuksun. Light House'un lorduyla görüşmek için ne gibi bir nedenin olabilir?"

"Bana karşı nazikti." Sözleri neredeyse bir soru gibiydi. "Aynı kitapları seviyorduk."

Umutsuzluk içinde gözlerimi kapattım. Selwyn bu kadar zayıf bir savunmayla asla başarılı olamazdı. "Lothar okumaktan nefret ederdi," dedi Roland kralın yanından sert bir sesle.

"Oh." Selwyn kızardı. "Şey, ben fark etmemiştim..."

"Lothar ölmeden önce seni suçladı," diye yalan söyledi kral.

Çok zeki ve çok acımasızdı. Selwyn suçluysa, kralın her şeyi bildiğini ve oyunun bittiğini varsayacaktı.

Selwyn'in düzensiz nefesleri, durgun havada yüksek sesle duyuluyordu. Lara'ya korkmuş gözlerle baktı.

Lara, sanki ona inkar etmesi için yalvarır gibi ellerini göğsüne bastırdı.

Selwyn bir kez başını salladı, sonra omuzlarını geriye attı ve tekrar krala döndü. "Lothar ile komplo kurdum." Sesi titriyordu. "Ama annem ve kız kardeşim bundan habersizdi."

"Hayır!" Lara dizlerinin üzerine çöktü. "Hayır, lütfen..."

Gözlerim yaşardı. Selwyn krala teslim olmuştu, ama kendi iyiliği için ya da merhamet dilemek için değil. Annesini ve kız kardeşini cezadan kurtarmak için itiraf etmişti.

"Ne zamandır krala karşı komplo kuruyordun?" diye sordu Roland.

"Yaz gündönümünden önce." Selwyn'in sesi her kelimeyle daha da güçleniyordu. "Başka kimlerle komplo kurdun?"

Drustan'a bakmadı bile. "Kimseyle. Lothar bana geldi. Ayaklanmada savaşmak için Dünya ordularını toplamamı istedi."

Göz yaşları yanaklarımdan süzülerek güzel elbisemin korsajına damladı. Bu tatlı, asil çocuk Drustan'ın yapamadığını yapmıştı. Ailesinin ve müttefiklerinin uğruna kendini feda etmişti.

Drustan, yerde otururken bu dramayı izlerken utanmış bile görünmüyordu. O anda ona duyduğum aşk göğsümde bükülerek korkunç ve nefret dolu bir şeye dönüştü. Drustan her şeyden önce kendi hayatını seçmişti ve şimdi gerçek bir idealist bunun bedelini ödeyecekti.

Ben bir aptalmışım.

Kral, Selwyn'e sorular sormaya devam etti. Korumaları nasıl yenmeyi planlıyorlardı? Lothar'ın yardımı var mıydı? Selwyn herhangi bir asker topladı mı?

Selwyn olağanüstü bir soğukkanlılıkla cevap verdi. Lothar, kralın etrafındaki koruma kalkanlarını kaldırmak için bilinmeyen bir plan yapmıştı ve ölü bir Ateş hanımıyla çalışıyordu. Selwyn, Toprak Evi içinde destek bulamamış ve sonunda Lothar'a yardım edemeyeceğini söylemişti. Katledilen askerler Ateş ve Işık'a ait olduğu için, şüphesiz doğruyu söylüyordu, bu da sadece niyetinden dolayı mahkum edileceği anlamına geliyordu.

Kral son bir soru sordu. "Pişman mısınız?"

Bu, Kan Ağacı'nın bana sorduğu soruya benziyordu, ama Selwyn'in benim verdiğimden farklı bir cevap vereceğinden emindim. Krala pişman olduğunu söyleyecek ve affedilmeyi dileyecekti. Belki de çocuk olduğu ve destek toplayamadığı için yaşamasına izin verilecekti.

Selwyn kralın gözlerinin içine baktı. "Hayır."

Şaşkınlık dolu haykırırlar odayı doldurdu. Lara yerde çökmüş halde ağlıyordu, ama Oriana trajedisi yüzünden buz kesilmiş gibi donakalmıştı.

"Neden?" Osric'in öfkesi odayı sararken, oda yine titremeye başladı.

"Çünkü sen zalimsin. Çünkü sen adaletsizsin. Çünkü Mistei'deki herkes, Asil Fae'lerden insanlara kadar, özgür olmayı hak ediyor." Selwyn'in gözleri inançla parlıyordu ve ihanet dolu sözleri söylerken yanakları kızardı. "Ve ben bunu göremeyecek olsam bile, senin sonsuza kadar hüküm sürmeyeceğini bilmek beni mutlu ediyor."

Kral Osric parmaklarını şıklattı ve bir muhafız Selwyn'i yere o kadar sert itti ki, kafası mermere çarptı.

Cellat baltasını kaldırırken kral ayağa kalktı. "Bekle."

Osric, yerde yatan Selwyn'e yaklaşırken tüm oda nefesini tuttu. Osric, Selwyn'i ayak parmağıyla dürttü ve çocuk irkildi.

"Onu normal şekilde idam etmek istemiyorum." Sözleri kesin ve keskin idi. "Onun yok edilmesini istiyorum. Sevdiğini iddia ettiği krallık tarafından yok edilmesini istiyorum." Osric, Selwyn'i ayağa kaldırıp onu dönen sihirli kasırganın içine doğru ittiğinde, elleri sihirle parlıyordu. "Parçalar onu parçalansın," dedi kral, sesi yükselerek. "Onun hayatını elinden alsınlar. Bir hainin hak ettiği budur."

Selwyn, ölümcül girdabın birkaç santim uzağında duruyordu, terliyor ve titriyordu, korkusu sonunda kendini göstermişti. O kadar cesur, o kadar iyi biriydi ki, Lara'ya ve annesine son bir kez baktığında, ben daha fazla dayanamayıp yüksek sesle ağlamaya başladım.

Sonra kral bir işaret yaptı ve Selwyn'in elleri, görünmeyen bir şeyden yüzünü korumak için havaya kalktı. Geri adım attı.

O girdaba düştüğünde çıkan sesi tarif etmek zordu. Belki camda tırnakların çıkardığı bir çığlık gibiydi, ya da buzlu mezarlarından kurtulmak için ağlayan ölümlerin çığlığı gibiydi. Shards, oraya ait olmayan birinin varlığını protesto ederken, planların korkunç bir şekilde ters gittiğinin sesiydi.

Selwyn diğer tarafta yere yığıldı, geniş kahverengi gözleri boş boş tavana bakıyordu. Lara çığlık attı.

Ben de yere yığıldım, Selwyn ve gerçekten iyi birini kaybetmiş olmanın acısıyla ağladım ve daha bencilce, ona yaptıklarım ve sevdiğim prensin bu kadar şiddet uygulayabileceğini öğrenmiş olmanın acısıyla ağladım. Onun elleriyle değil, sözleriyle, tıpkı benim sözlerimin Selwyn'i ve dolayısıyla en iyi arkadaşımı mahvetmesi gibi.

Sert eller beni yakaladı, ayağa kaldırdı ve tahtın önüne attı. Şaşkın bir halde, neler olduğunu anlamaya çalışırken gözyaşlarımı silerek kendimi yukarı ittim. Sert bir çizme sırtıma çarptı ve beni siyah mermere yapıştırdı. Gözümün ucuyla başka bir parlak gümüş çizme gördüm - kralın muhafızlarından biri.

"Kızın ve evcil hayvanının bu kadar derinden yas tutması çok ilginç, Oriana," dedi kral mırıldanarak. Lara'nın da yere yapışık olduğunu fark edince umutsuzlukla mücadele ettim. Gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilerle buluştu.

"Oğlum Lara'nın bu olayla ilgisi olmadığını söyledi." Oriana olağanüstü sakın görünüyordu. Çocuğuna bunu yapanların gözlerini oyup parçalamak için neden öfkelenmiyordu?

Ama yine de, hepimiz elimizdeki silahlarla savaşıyorduk. "Oğlun bir yalancı ve hain."

"Lara böyle bir şey yapamaz. O çok zayıf." Sözler sertçeydi, ama Oriana'nın neden böyle dediğini anlıyordum. Tek kızını tamamen kaybetmektense onu küçümsemek daha iyiydi.

"Yine de denemelerde Una dışında herkesten daha iyi performans gösterdi," dedi Osric. "Earth House'un tahmin ettiğimden daha ikiyüzlü olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Muhafız saçımı tutup beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Dudaklarımı ısırarak kafa derimdeki acı hissini görmezden geldim.

"Bu ikisinin olayla ilgisi olduğunu sanmıyorum," dedi Drustan. Benden birkaç adım uzakta diz çöktü, ama yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini anlayamadım.

Osric ona döndü. "Sen nereden biliyorsun? Eğer ihanetçilerin planlarını sandığından daha iyi biliyorsan başka."

Drustan ağzını açtı, sonra kapattı. Sonunda cevap verdi. "Oriana haklı. Lara zayıf. Hizmetçisi ona denemelerde yardım etmek zorunda kaldı."

Yüzümden kan çekildi. Drustan'a baktım, bu son ihanete şaşkınlıkla. Çünkü niyeti ne olursa olsun, bu bir ihanetti. Belki bizi hain olarak idam edilmekten kurtarmak istemişti, ama başarılı olsa bile, Lara hayatının geri kalanında alay konusu olacaktı ve ben...

Ben yine de öldürülecektim.

Bu Oriana'nın vaadiydi, Soylu Fae'nin Mistei'ye giren her insana verdiği vaadiyle aynıydı. Toprak bizi yutacak ve biz bu cehennemden bir daha asla çıkamayacaktık.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Osric.

"Boşluk denemesinden sonra hizmetçinin elinde, Lara'ya labirentte yardım ederken çalınan bir simge hissettirdim. Kıza acıdım, bu yüzden onu ihbar etmedim, ama o şüphesiz hanımına yardım etmeye devam etti."

Osric yaklaşırken parlak siyah çizmeleri taşlara çarptı. O korkunç, güçlü yüze bakmaya cesaret edemediğim için gözlerimi dizlerinde tuttum. "Hanımına yardım ettin mi, insan?"

Cevap vermedim.

Muhafız saçımı kavradı ve bakışlarımı yukarı çevirdi. "Ona yardım ettin mi?" diye tekrarladı Osric, irisleri sihirle dönüyordu.

"Hayır, majesteleri," dedim.

Osric güldü. "Bir prensin sözünü inkar mı ediyorsun?" "Kendi sözüm dışında hiçbir sözü inkar etmem."

"Ne pislik." Osric bana tam bir hor görmeyle baktı. "Onu içeri atın."

"Bekle," diye bağırdı Lara.

Kral ona döndü. "Belki de önce sen gitmek istersin? Nasıl istersen. Hile yapmanın ödülü neymiş görelim."

Lara sihirli sütuna doğru sürüklenirken, ben muhafızların elinde titriyordum. Lara her denemede başarılı olmuştu, bu da onun hala layık görüleceği anlamına geliyordu. O zaman kral ne diyecekti?

Muhafızlar onu içeri itti.

Diğer tüm adaylar için olduğu gibi, bu da bir girdap gibi dönüyordu, ancak Lara uzun süre içinde kaldı. Çok uzun süre.

Sonunda, gücün perdesi açıldı ve o da içinden geçti.

Ağzımı ellerimle kapattım, onun önümde sağlıklı ve zinde durduğunu görünce gözlerim doldu. Başarmıştı.

Ancak bir terslik vardı. Ellerine kaşlarını çatmıştı. Sonra yüzü buruştu ve ben anladım.

Büyüsü yok olmuştu.

"Sen layık bulunmadın," dedi Kral Osric, avını ipekle saran bir örümcek gibi sevinçle. "Prenses Oriana, kızınızla ilgili bu açıklamaya ne diyorsunuz?"

Oriana, en ufak bir hareketin onu paramparça edeceği gibi, hareketsiz duruyordu. "O artık benim kızım değil."

Kalbimin olduğu yerde bir fırtına vardı, içimden dışıma doğru beni parçalayan, dönen bir acı fırtınası. Lara annesi hakkında haklıydı ve bizler, sınavları geçmek için neyin gerekli olduğu konusunda çok, çok yanılmıştık.

Osric'in gülümsemesi yağcı ve iğrençti. "Onun için bir kullanım alanı bulacağımıza eminim."

"Anne?" Lara titrek bir elini uzattı, ama Oriana arkasını döndü.

Lara kalabalığın içine sendeleyerek girerken, Osric tahtına geri döndü. "İnsanı içeri atın. Yaptığı şeyin bedelini ödesin."

"Majesteleri," dedi Kallen, "o şüphesiz sadece emirleri yerine getiriyordu..."

"Sessizlik!" Osric hâlâ öfkeyle kaynıyordu. Bu gece, yüzyıllardır gücüne karşı en büyük meydan okumaydı ve Lothar ile askerler ölmüş, Selwyn ölmüş, Lara güçlerini kaybetmiş olsa da, bu yeterli değildi. Kral, elinden gelen herkesten kanını alacaktı ve hiçbir mantıklı söz onu ikna edemezdi.

Kallen'in gözlerine baktım ve kimse beni savunmazken beni savunduğu için ona sessizce teşekkür ettim. Muhafızlar beni Drustan'ın yanından sürüklerken, ona da baktım. Gri gözleri okunamazdı. Ya hiçbir şey hissetmiyordu ya da kendini korumak için duygularını gizliyordu.

Umurumda değildi. Ona öfkemi ve hor görmemi gösterdim ve o bakışlarını kaçırana kadar gözlerimi ondan ayırmadım.

Sonra gökkuşağı renkli bir kasırganın önünde duruyordum. Bu kadar yakından şarkı sesleri duyabiliyordum, imkansız derecede güzel bir melodi, bu benim duyduğum son şey olacaktı.

Beni içeri ittiler.

Fırtınanın **ortasında duruyordum.**

Gök gürültülü bulutlar hayal edilebilecek her renkteydi ve aşağıya inen şimşekler göğsümde çatırdayan yankılar yaratıyordu. Enerjiyi içime çektim ve kendi ruhumu dışarıya üfledim. Erimeye başladım, vücudum uluyan rüzgâr tarafından paramparça edildi.

Hile yaptın. Delici ses ne erkek ne de kadındı, ama bir şekilde ikisi birden gibiydi, sanki bir koro onaylarcasına yankılanıyordu. Bilinmeyen bir varlık zihnime bakarken, yaptığım her şeyin anılarını keskin pençeleriyle tararken, diri diri derim yüzölüymüş gibi hissettim. *Kurallara uymadın.*

Başka bir ses konuştu, bu seferki kadınsı, karanlık ve titreşimli bir ses. *O kurallara uydu. Her sınavı geçti.* Parçalanın kolumdaki hançer, her kelimeyle birlikte titriyordu.

O yarışmamalıydı. Bu ses alev gibi çıtırdadı.

Bu Parçalar'dı, acı ve keder dolu bir şaşkınlıkla fark ettim. Parçalar benim hakkımda tartışıyor.

Başka seçeneği yoktu, titreyen kadın sesi cevap verdi. Kan Parçası.

Katılıyorum. Melodik sözler, Dünya benim savunmama geldiğinde, kayaların üzerinden akan bir derenin şırıltısı gibi geliyordu.

Tabii ki katılıyorsun, ilk ses itiraz etti. Bu koro zihnimde yarattığı acıya dayanarak, bunun Illusion'un konuşması olup olmadığını merak ettim. *Sen de diğerinin başarılı olmasını istedin.*

Ve ben grup kararını kabul ettim, dedi Earth. *Hanımefendinin bir seçeneği vardı. Bu hanımefendinin yoktu.*

Sadece seçim yapmadı, aynı zamanda hanımefendisinden daha iyi performans gösterdi. Bu Parçanın sesini duyunca titredim: erkek ve derin, kabusları anlatan soğuk bir kenarı vardı. Konuşurken çalkantılı bulutlar siyah renkte nabız gibi atıyordu.

Hayır diyorum, dedi Illusion.

Ben evet diyorum, dedi Blood.

Toprak denemesi sırasında büyü kullanmadı.

O yaptı. Blood House'un en kutsal eserini taşıyor. Büyü ondan gelmedi, ama onu kullandı.

O senin evinin bir parçası değil, diye araya girdi Ateş Parçası.

Onu ben talep ediyorum.

Blood Shard'ın kararlı sözleri üzerine diğerleri durakladı.

Evet diyorum, dedi Earth.

Hayır, dedi Ateş. *Bu aptallık.*

Zamanı geldi, dedi Kan. *Denge yeniden sağlanmalı. Bu onun görevi olacak.*

Shards düşünürken sessizlik devam etti. Sonra Void'un derin, ürpertici sesi konuştu. *Blood haklı. Denge çok uzun zamandır bozulmuş durumda. Evet diyorum.*

Vücudum her geçen saniye daha da parçalanıyordu. Acı hissetmiyordum, sadece garip bir şekilde çok ince gerilmiş gibi hissediyordum. Yakında baskı çok artacak ve ben parçalanacaktım. Parçalanmış parçalarım fırtınada yok olacak ve ben artık var olmayacaktım.

Bu ilginç bir tartışma, diye son bir ses araya girdi. Light, çok net bir şekilde konuştu. Eğer o bir aday olsaydı ve hile yapsaydı, onu reddederdik. Ama o aday değildi. Katılmak zorundaydı ve arkadaşını önemsiyordu.

Umursamak konuyla alakasız, dedi Fire alaycı bir şekilde.

Her zaman değil, diye cevapladı Işık. Bu durumda büyük bir cesaret göstergesidir.

Artık konuşmayı zar zor anlayabiliyordum. Zihnim bedenimden giderek uzaklaşıyordu.

Önümde şimşek çaktı, ama görüşüm bulanıklaşıyordu ve tek gördüğüm soluk bir parıltıydı.

Bir an için rahatladım. Yakında Mistei'den kurtulacaktım ve hiç acımayacaktı. Uzaklaşıp rüzgarda bir bulut parçası olacaktım.

Sonra Lara'yı hatırladım. O hala dışarıda ve acı çekiyordu. Serbest bırakılmamıştı. Hepsi hala oradaydı — binlerce peri ve insan, hayal bile edemeyeceğim kadar büyük bir kötülüğün altında acı çekiyordu. Ben özgür olacaktım, ama ya onlar asla özgür olamazlarsa?

Kalmak istedim.

Hissediyor musun? diye sordu Blood, sesinde zafer dolu bir ton vardı.

Evet, dedi Light. *Ve böylece karar verildi. Evet diyorum.* O büyük, yankılanan varlığın bana odaklandığını hissettim. *Kenna Heron, layık görüldün. Bu hediyeyi al ve dengeyi yeniden sağla.*

Rüzgar beni alıp götürdü ve artık hiçbir şey göremedim.

Başım yumuşak bir şeyin üzerindeyken uyandım.

Yanağımı ona sürterek ne olduğunu anlamaya çalıştım. Yastık mı? Hayır, vücudumun geri kalanı soğuk taşın üzerinde uzanıyordu.

Gözlerimi araladım. Önümde zengin kahverengi kadife uzanıyordu ve sonunda... bir el vardı.

Talfryn'in cesedinin üzerinde yatıyordum.

Başım dönüyordu. Ne olmuştu? İğrenmeme rağmen hareketsiz kaldım, gözlerimi aralık bırakarak etrafımdaki odayı dinledim.

Fazla zaman geçmemiş gibi görünüyordu. Oriana, ağzı sert bir çizgi halinde, uzaklaşıyordu. Osric tahtta oturmuş, bir kadeh şarabı kabul ederken gülüyordu. Yanında, Kallen sarsılmış bir şekilde bana bakıyordu.

Kral eliyile bir işaret yaptı ve Drustan ayağa kalktı. "Sadakatini kanıtladın, Prens Drustan. Ancak üçüncü bir olay olursa..."

Drustan eğildi. "Gerçek hainler ortadan kaldırıldığına göre, bir daha olmayacak." Ailesinin üyeleriyle birlikte durduğu yere geri döndü ve bana bir kez bile bakmadı.

Osric ellerini çırpı. "Eğlenceyi getirin!"

Neredeyse çıplak bir grup Underfae ve insan içeri akın etti. Bazıları ustaca poz vererek vücutlarını sergiliyordu, ama diğerleri titreyerek, omuzları çökmüş ve başları eğik duruyordu.

"Yargılama sezonu sona erdi ve en güçlüler hayatta kaldı. Bunlar size sunduğum hediyeler. Onları uygun gördüğünüz şekilde kullanın."

Triana da oradaydı, dehşetle fark ettim, şeffaf mor bir cüppe giymiş ve bir Fae hanımefendi ona yaklaşırken gözle görülür şekilde titriyordu. Eğlencecilerin en yakın hizmetçileri elle taciz etmeye başlamasıyla öfkem arttı, sonra Osric korkmuş görünümlü bir grup insana sarkıntılık edince öfkem doruğa ulaştı. Triana ve diğerleri genelevden kurtarılmıştı. Tekrar bu cehenneme düşmemeleri gerekirdi.

Ama hareket edemiyordum. Fae'ler hayatta olduğumu göreceklerdi ve bir dahaki sefere beni idam etmeye çalıştıklarında kesinlikle daha başarılı olacaktı.

İçki içme ve eğlence başladığında Shards götürüldü.

Osric insan kadınlardan birini çağırdı. Kadının kafası yeni traşlanmıştı ve göğüslerini ve kalçalarını saran boz kahverengi tül, vücudunu kaplayan karmaşık, kıvrımlı yara izlerini ve taze kabukları hiç gizlemiyordu. Bu yeni kızdı, mide bulandırıcı bir şekilde fark ettim. Triana'nın dün selamladığı kız, ona sonunda güvende olduğunu temin eden kız. Oysa o buradaydı, bir kez daha kralın zulmüne maruz kalmak üzereydi. Osric onu kucağına oturtup elini uyluklarının iç kısmına doğru okşamaya başladığında, başını eğik tuttu.

Onun sonraki sözlerini duyabiliyordum. "Özgür olduğumu sanıyordun, değil mi?" Onun bacağını çimdikledi ve kız buna karşılık olarak bir şeyler mırıldandı. Görünüşe göre henüz dilini kesmemeye karar vermişti. Neşeyle güldü. "Oh, bu çok komik."

Onun sadizmi midemi bulandırdı ve bu sırada damarlarım sıcak ve öfkeli bir şey ile doldu. Hareketsiz kaldım ve bu hissi tekrar yaşamak için uzandım.

Sanki kanım havai fişeklerle parıldıyormuş gibi, sıvı bir ısı içimi kapladı. Caedo

koluma titreyerek, saf bir sevinç yayıyordu.

Ne oluyor? Hançere sordum.

Geçtin.

Ne demek istiyorsun?

Artık gücün var.

Parmaklarım enerjiyle titriyordu. O garip ateşle dolup taşıyacaktı gibi hissediyordum. *Ne*

gücü? Sen Blood House'un yeniden doğuşusun.

Sonunda girdapta duyduğum şeyi anladım. Shards bana Blood House'un güçlerini vermişti çünkü Lara'nın yanında, hançerin büyüsünün yardımıyla tüm sınavları geçmiştim. Artık

aç enerji içimde atıyordu ve hançeri bana her zamankinden daha yakın hale getiriyordu. Aynı ateşle beslenen, ayrılmaz bir bağla birbirimize bağlıydık.

Bu ne anlama geliyordu?

Ben de artık ölümsüz müydüm?

Evet, dedi Caedo.

Aklım karışmıştı. Düşünmek için çok fazlaydı.

Gözlerimi biraz daha açtım, birinin cesetleri kaldırmaya gelip benim aslında hayatta olduğumu keşfedeceğini merak ederek.

Sonra Osric'in dizinde oturan kadının yüzünü gördüm ve dünyam başıma yıkıldı.

Talfryn'in kadife tuniği, inlememi boğdu. Gözlerim mi yoksa hafızam mı beni yanıltıyordu diye merak ederek ona baktım. Ama hayır, kesinlikle oydu, neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığım aynı kalp şeklinde yüz ve ela gözler.

Anya.

Artık zayıf ve bitkinci ve Osric'in vücuduna kazıdığı yaralar tüm vücudunu kaplamıştı. Sağ yanağı, kabarık deriden oluşan dar bir spiral ile bozulmuştu ve boynunda yeni bir yaradan kan sızıyordu. Gözleri donuk, duruşu kamburdu. Sanki kendi içine çekilmişti, sanki Osric'in ona dokunduğunu bile hissetmiyordu.

Bu yüzden ben fark etmeden bataklıkta ortadan kaybolmuştu. Boğulmamış ya da Nasties tarafından yenilmemişti. Güzel olduğu için kralın uşakları tarafından kaçırılmıştı. Çünkü kral onu istiyordu.

Neredeyse ayağa fırlayacaktım, ama kaskatı kesilmeden önce taht odasının dışından çığlıklar duydum.

Bir hizmetçi içeri daldı. "Nasties," diye nefes nefese kapıyı işaret

etti. Saniyeler sonra, bir canavar dalgası içeri akın etti.

Yüzlerce canavar, devasa altın yılanlardan daha önce karşılaştığım boynuzlu kılıçlı savaşçılara kadar, kanat çırparak, sürünerek ve kayarak içeri girdi. Toplanan Noble Fae'leri pençeleyip çiğnemeye başladıklarında sevinçle bağırıp uludular.

Anya'yı kurtarmak ve Lara'yı bulmak için çaresizce ayağa kalkmaya çalışırken, Fire House üniforması giymiş bir grup asker başka bir kapıdan içeri daldı ve hemen Osric'in muhafızlarıyla çatışmaya girdi.

Sonunda isyan çıkmıştı ve görünüşe göre Drustan'ın tüm güçleri öldürülmemişti. Kendi kılıcını çekip Roland'a saldırdı, askerleri odaya akın etti.

Taht odasının ortasındaki gizli kapak açıldığında, yüksek bir gıcırta sesi odada yankılandı. Earth House üniforması giymiş düzinelerce peri, bir zamanlar genelev yolunda keşfettiğim gizli tünelden dışarı döküldü.

Selwyn yalan söylemişti.

Son sözleriyle, zorlu itirafıyla yalan söylemişti. Sadece ailesini korumak için değil, bunu korumak için de. Gizli altın anahtarı sayesinde mümkün olan son saldırı. Earth House'un tarafsızlığının sonu. Devrimin onsuz da devam edeceğini bilerek ölmüştü.

Öbür dünyada izliyor ve gülümsüyor olmasını umdum.

Kimse üç cesedin yanında çömeldiğimi fark etmedi. Noble Fae, Underfae ile savaşırken, Nasties ise krala ulaşmak için çaresizce ilerlemeye çalışıyordu. O, onlara karşı korunmuyordu, sadece beş eve karşı korunuyordu...

Kalbim göğsümde hızla atıyordu. Beş

ev.

Ayini görmüştüm, korumanın Ateş, Işık, Boşluk, İllüzyon ve Toprak'ın kanıyla yenildiğini izlemiştim. Kan'a karşı koruma gerekmiyordu, çünkü Kan Evi artık yoktu.

Artık vardı.

Caedo kolumdan aşağı kayarak, elimde mükemmel bir hançer oluşturdu. Ben ayağa kalkıp odanın başına doğru ilerlerken, Osric tahtının arkasından emirler yağıdırıyordu. Anya'yı artık göremiyordum, ama onu daha sonra bulacaktım. Önce birini öldürmem gerekiyordu.

Biri yoluma çıktı. Şaşkınlık dolu gece mavisini gözlerle baktım.

"Hayattasın," diye fısıldadı Kallen. Kontrolündeki maske düşmüştü ve titrek eliyle yanağımı okşarken yüzünde garip, yoğun bir duygu vardı.

Koyu kırmızı bir güç, derimin üzerinde kıvrımlar halinde dolanıyordu ve onun benim neye dönüştüğümü anladığı anı gördüm. Yutkundum.

"Çekil." Krala ulaşmam gerekiyordu.

Kılıcı parladı ve ben irkildim, ama o arkamdan bana doğru kesen bir kılıcı engelliyordu. Saldırganımın silahı yere düştü ve Kallen, beni öldürmeye çalışan Light House askerinin kalbine kılıcını sapladı.

Bu odada onun birini öldürdüğünü ikinci kez görüyordum, ama bu sefer hiç de sakin değildi. Nefes nefeseydi ve gözleri öfkeyle yanıyordu. Ve bunu benim için yapmıştı.

"Git," dedi sertçe, tunikasıdan opal broşu koparıp yere attı. "Ve iyi şanslar."

Onun eylemlerini sorgulamadım; bunun için daha sonra zaman olacaktı. Osric'in hala korkarak saklandığı kürsüye doğru ilerlemeye devam ettim. Önümde, İllüzyon ve Işık askerleri Ateş ve Toprak isyancılarla çatışyordu. Kan, zemini kaygan hale getirmişti, ama ben kaostan içinden kolaylıkla geçtim. Sonunda küçük boyum bir avantaj haline gelmişti.

Daha fazla asker akın etti, bu seferki Void siyahı giysiler giymişti. Dünya birliklerine yaklaştılar... ve yanlarına geçerek kralın güçlerine karşı birlikte savaşmaya başladılar.

Drustan, Void House'un kendi darbesini planladığı konusunda haklıydı. Belki de böyle olmasını istememişlerdi, ama işte buradaydılar, öldürmeye hazırdılar. Ve Kallen, Roland'ın göğsüne kılıcını saplarken, Drustan Işık prensinin son darbesinden geri çekiliyordu. Bir an için ikisi birbirlerine baktılar. Sonra Drustan başını salladı ve sırt sırta savaşmaya başladılar.

Hâlâ Drustan'a öfkeyle yanıyordum, ama şimdi daha önce anlamadığım şeyi anlamıştım. O, daha fazla Ateş ve Toprak ordusu olduğunu biliyordu. Nasties'in saldırı sinyalini beklediğini biliyordu. Belki de bencilliğinden kendi hayatını kurtarmıştı... ama belki de savaş başladığında kendisine ihtiyaç duyulacağını bildiği için kurtarmıştı.

Hâlâ onu affedebileceğimi sanmıyordum.

Görüş alanımın kenarında bir şey parladı. Kafama doğru savrulan bir balta. Kaçmak için yeterince hızlı olamazdım. Keşke o daha yavaş olsaydı...

Sonra, mucizevi bir şekilde, öyle oldu. Askerin kolu yavaşça indi ve gözleri şokla giderek büyüdü.

Kan büyüğü bedenleri etkiliyordu. Bu da *benim* bedenleri etkilediğim anlamına geliyordu.

Onun tamamen durmasını istedim ve o da durdu. Garnet gücü cildimde dolaşırken, ben de birbiri ardına gardlara odaklandım ve her birinin savaşmayı bırakmasını istedim, böylece isyancılar öldürmek için dalabilsinlerdi.

Kısa süre sonra, kralın tahtından sadece yirmi fit uzaklıkta, arka duvarda tek başıma kalmıştım. Kral, iki muhafızın arasında tahtının arkasında duruyordu, ancak kılıcı olmasa da, kaldırdığı eli bir silah kadar etkiliydi. Ona saldıran isyancılar yönlerini şaşıyor ve ölüme doğru sendeleyerek ilerliyorlardı. Taht odası, kralın ve benim dışımda hiç kimsenin büyü kullanmasına izin vermiyordu.

Nasties yaklaşıyordu, ama onların krala ulaşmasını bekleyemezdim. Her saniye, İllüzyon ve Işık güçlerinin birleşik saldırısıyla daha fazla isyancı öldürülüyordu.

Yeni büyüümün tüm gücünü çağırdım ve muhafızlarının durmasını istedim.

Kılıçları hala havada donakaldılar. Osric, korumalarının artık hareket edemediğinin farkında olmadan illüzyonlar yaratmaya devam etti. Ayak seslerimi duymamasını dileyerek ona doğru koştum.

Caedo zihnimde şarkı söylerken, kürsüye atladım ve muhafızları tek tek bıçakladım. Hançer kanı içti ve kanı boşalmış bedenler sessizce yere yığıldı. Artık Osric'in hemen arkasındaydım, burnum neredeyse onun brokar fildişi tunikasına değiyordu. O, mide bulandırıcı tatlı bir ölüm kokuyordu.

Onu kucakladım ve boğazını kestim.

Osric tahtın yanında yere yığıldı, fışkıran yarasına elini bastırdı. Kalbinin her atışında parmaklarının üzerinden daha fazla kan akıyordu. Şaşkın mor gözleri benimkilerle buluştu. Aylarca süren zulüm ve ıstırap dolu günlerin ardından ilk kez dehşete kapılmış görünüyordu.

Ona gülümsedim.

Acımasız, zalim bir sevinç damarlarımdan akarken, her kan fışkırışıyla daha da yoğunlaşıyordu. Osric tekrar ayağa kalkmaya çalıştı, ama ben boş elimle eteğimi tutup, onu göğsünden tekmelemek için tül gibi kumaşı kaldırdım. O, boğuk bir çığlık atarak sırt üstü düştü.

Biri çığlık attı.

Tüm gözler tahtın üzerine, Osric Kralı'nın üzerinde duran ve onun kıvranıp boğulmasını izleyen bana çevrilince kavga durdu. Kral bir eliyle hala kanamayı durdurmaya çalışıyordu, ama diğer elini bana doğru kaldırdı. Parmakları titriyordu.

Sonra ortadan kayboldu.

Nefesim kesildi, şimdi boş olan kürsüye çılgınca bakarken içimi bir endişe kapladı. Teleport mu yapabiliirdi? Nereye ve nasıl...

Hisset, dedi Caedo zihnimde, dönen düşüncelerimi keserek. *Bakma*.

Koyu kırmızı güç hala elimde dolanıyor, hançerin kabzasına sarılırken parmaklarımla oynuyordum. Nabız gibi atarak dikkatimi kalp atışlarıma çekti. Odada atan diğer kalplerin farkına vardım, yeni bir duyum canlanırken bir şekilde duymadan duyduğum bir koro.

Ayaklarımın yakınından hızlı, sığ bir ses geldi ve yavaşça uzaklaştı. Kral Osric'in kalbi, güvenli bir yere sürünmeye çalışırken azalan hayatını pompalıyordu. Zayıf düşmüş olmasına rağmen, hala bir illüzyon yaratabilmişti.

Gözlerim Osric'in izlediği yolu takip ederken, yeni kazandığım büyümlü farkındalığım onun gizlediği kan gölüne dokundu ve Anya'nın odanın köşesinde, kürsünün hemen yanında kıvrılmış olduğunu fark ettim. Dehşete kapılmış gözleri benimkilerle buluştu.

Bıçağımı ona doğru kaldırarak sert bir selam verdim, sonra Osric'in peşinden gittim. Botum onun görünmez bacağına çarptı ve çömelerek hançeri karnına sapladım. Kral çılgılık atarken bedeni tekrar ortaya çıktı.

"Anya için," dedim, bıçağı bağırsaklarında çevirerek. Caedo, akan kanın bir kısmını ağzına çekti, ama hepsini değil — ikimiz de kralın acılarının henüz sona ermesini istemiyorduk.

Işık ve illüzyon güçleri tahtın yolunu kesmeye çalışıyordu, ama Ateş, Toprak, Boşluk ve Nasties'in birleşik gücü onları durdurdu. Bazı askerler ise kendi kendilerine durmuş, kılıçlarını indirmiş, kürsüde yaşanan şiddeti izliyorlardı. Yüzlerinde keder, dehşet, şok ve umut karışımı bir ifade vardı.

Umut boş bir hayaldti, en azından hayatımın büyük bir bölümünde böyle inanmıştım. Drustan'la birlikte yeniden umut duymaya başladım, onun cesaretine, asaletine, kahramanlığına, bir insanın asla sahip olamayacağı güce ve kaynaklara kırılğan inancımı bağladım. Sonunda onun yerine getiremediği bir hikaye uydurdum.

Belki bu tür bir umut boş bir umuttu. Ama bu tür bir umut? Kendi ellerimle, kurbanımın bedenine bıçağımı saplayarak, dudaklarımdan öfkeli bir sevinç çığlığı atarak zorlayabileceğim türden bir umut?

Bu daha iyiydi.

Osric'i göğsünün sağ tarafına bıçakladım, hançer kaburgalarını kırarak ciğerini deldi. "Mistei için," diye bağırdım o kasılırken.

Her yer kanla kaplıydı. Kan, kürsüde birikmiş, kralın tunikasını ıslatmış ve en değerli yakutlar gibi çıplak tenimde parlıyordu. Bir damla yanağımdan ağzımın köşesine süzüldü ve ben onu yaladım. Yutkundüğümde titreyerek, içimi parlak bir enerji doldurdu. Şarap gibiydi, ama daha iyiydi — zengin ve karmaşıktı, sadece tadı değil, yutkundüğümde kralın yüzünde yansıyan korku da bağımlılık yapıcıydı.

Eğildim ve Osric'in şok olmuş, acı dolu mor gözlerine baktım. "Benim için," diye fısıldadım. Sonra onu kalbinden bıçakladım.

Caedo bu sefer derin ve uzun bir yudum aldı. Hançerin nerede bittiği, benim nerede başladığım neredeyse belli olmuyordu; Caedo doymuşken, ben de doymuş hissettim. Sanki kan mideme yerleşip bana yeni bir hayat veriyordu.

Kralın solgun teni beyaz ve mumsu bir hal aldı. Sarsıldı ve hareketsiz kaldı.

Ses olmayan bir ses duydum, göğsümde hissettiğim bir hava patlaması. Yerdeki koruma kalkanları parladı ve sonra dağıldı.

Osric'in cesedinin başında dururken, bana en yakın olan Nasties, pullu ve acımasız yüzlerinde hayranlıkla bakıyorlardı. Kısa süre sonra bir grup, bana sırtlarını dönerek kürsüyü çevreledi. Beni koruduklarını anladım.

Savaş fazla uzun sürmedi. Illusion'un askerleri kaosa sürüklendi ve Light'ın askerlerinin çoğu kaçtı, ardından taht odası isyancılar, hayatta kalanlar, esirler ve ölümlerle doldu.

Drustan, bir saat önce diz çöktüğü aynı yerden bana bakıyordu. Kılıcı damlıyordu.

Bir an için, korkmuş gibi göründü.

Katliam sona erdiğinde, periler odanın içinde dolaşarak birbirleriyle konuşuyor, silahlarını temizliyor ya da ölüleri çarşafarla örtüyorlardı. Cesetler her evin geleneğine göre ortadan kaldırılacaktı, ancak örtülmeden yerde yatan düşmüş Nasties'lere ne olacağı konusunda emin değildim. Bu bir tercih miydi? Yoksa onların fedakarlıkları bile Asil Periler'in saygısına layık görülmemiş miydi? Kendi kraliçeleri bile onları desteklemeye gelmemişti — başka bir hükümdar, politikasının bedelini başkalarının ödemesine razı olmuştu.

Düşenler için yas tutan birkaç periden düşük sesli ağlamalar yükselirken, diğerleri zaferlerini yüksek sesle ve coşkuyla kutluyorlardı. Drustan, generallerinden birine sevinçle sıırıttı, Hector ise kollarını kavuşturmuş, yüzünde okunaksız bir ifadeyle odanın kenarından izliyordu. Kallen, gözleri bana sabitlenmiş halde, kardeşinin kulağına fısıldadı. İzleyen tek kişi o değildi ve savaşın öfkesi içimden akıp giderken, o kadar çok bakışın ağırlığı altında rahatsız olmaya başladım.

Kimse Kral Osric'in cesedini örtmek için harekete geçmedi. Boş gözlerle tavana bakıyordu, yanakları çökmüş ve kemik gibi solgundu. Caedo zihnimde mırıldandı, kanla doydum ve onun ağır, doygun memnuniyeti benim içimi dolduruyor gibiydi. Elimdeki keskin çeliğe baktım ve garip bir şekilde kendi bedenime ait değilmişim gibi hissettim.

Kral Osric'i öldüren benim elimdi. Zalim, benim yüzümden ölmüştü.

Pişman mısın? Kafamdaki ses tanıdıktı, ancak girdap içindeyken duyduğumdan daha uzak bir mesafeden geliyor gibiydi. Kan Parçası, duruşma sırasında da yaptığı gibi benimle konuşuyordu.

Hayır, diye düşündüm, Parça'nın benimle nasıl ve neden iletişim kurduğunu sorgulayacak kadar bile kafam karışmıştı. Osric'i öldürdüğüm için suçluluk duymuyordum ve asla da duymayacaktım.

Hastalıklı, ilkel bir şekilde bundan zevk almıştım, ama bunun için de suçluluk duymıyordum. Caedo'ya bakarken, kralın kanının bir kısmının bıçaktan yalamam için kalmasını istediğim garip bir istek duydum.

Yumuşak bir hıçkırık dikkatimi çekti, mesafe ve zaman olmasına rağmen tanıdık geliyordu. Kral Osric'e sırtımı döndüm ve o sesi çıkaran kişiyi aradım.

Anya yanına kıvrılmış, vücudu titriyordu.

"Anya!" Aceleyle yanına koştuğumda, Caedo sıvılaşarak kolumun etrafında dönmeye başladı ve yeniden bir mücevher haline geldi. Anya irkildi ve ben yanına çöktüğümde yüzünü korumak için elini kaldırdı.

"Hayır, hayır..."

Tıraşlanmış kafasında, daha önce fark etmediğim konturlar vardı. Çukurlar ve girintiler gözüme garip geldi, sanki hayatım boyunca bildiğim bir gerçek aniden değişip daha fazla yönünü ortaya çıkarmış gibiydi. Kırmızı izler yakından bakınca daha da korkunç görünüyordu ve tıraş bıçağının yeterince dikkatli kullanılmadığı kulakının üzerinde bir yara kabuğu vardı.

Kalbim sızladı. "Benim," dedim, gözlerim yaşlarla doldu. O kadar küçük ve zayıf görünüyordu ki, tanıdığım kişinin sadece bir gölgesi gibiydi. "Anya, ben Kenna. Buradayım."

Kafasını salladı, bana bakmayı reddetti. Gözleri dümdüz ileriye bakıyordu, ama ben onun aslında hiçbir şey görmediğini hissettim. "Gerçek değil," diye fısıldadı. "Sen gerçek değilsin."

"Ben gerçeğim."

"Bu bir yalan," dedi, hala uzak duvara bakarak. "Sen sadece bana işkence ediyorsun."

"Ne?" Omzuna hafifçe dokundum, ama sanki ona zarar vermişim gibi bağırdı, ben de elimi çekip uzaklaştırdım. "Lütfen, Anya," diye yalvardım. "Bana bak."

Yine başını salladı. "Buna inanmayacağım," dedi, sesi gözleri kadar cansızlaşmıştı. "Artık beni kandıramazsın."

Anladığımda, sanki göğüs kafesim çatlamış gibi hissettim. O benim bir illüzyon olduğumu düşünüyordu. O, Osric'in özel "evcil hayvanı"ydı ve Osric onu benim hayal edebileceğimden çok daha fazla şekilde eziyet etmişti.

"Ah, Anya," dedim yumuşak bir sesle. "Çok üzgünüm. Onun yaptığı şey için. Seni kurtarmak için orada olamadığım için." Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken, dudaklarımdan köşelerinde tuzlu bir keder birikiyordu. "Çok üzgünüm." Son kelimedede sesim kırıldı.

"Buraya gelme sebebini al," dedi donuk bir sesle.

Tüm vücudu titriyordu ve gözleri tamamen odaklanamıyordu. Bu trajedinin cevabını bu kanlı odada bulabileceğimi düşünerek etrafa baktım. Bulamadım, ama bir Underfae kollarında bir sürü çarşafı yakınlarda yürüyordu. Bir tanesini aldım ve nazikçe Anya'nın üzerine örttüm. Onu kefenle örtmek yanlış geliyordu, ama ısınmasını istedim, bu yüzden yüzünü, boynunu ve ellerini açık bırakarak onu örtüyle sardım. O hayattaydı. Bu bir son değildi.

"Güvendesin," diye fısıldadım. "Osric öldü."

Göz kapakları titredi, ama yine de bana bakmadı. Parmakları çarşafın kenarlarını kavradı ve çarşafı kendine doğru çekti.

"Seni biraz yalnız bırakacağım." Yeniden bir araya geldikten sonra onu terk etmek çok zordu, ama henüz bana inanmayacaktı ve yapmam gereken şeyler vardı. Onu güvenli bir yere götürmeden önce konuşmamız gereken şeyler, yapmamız gereken planlar vardı.

O sırada Lara yaklaştı. Yeşil elbisesinin eteği kanla ıslanmıştı ve elleri belinde sıkıca birbirine kenetlenmişti. Yüzünde hayalet gibi bir ifade vardı. "Kenna?" diye tereddütte sordu. "Nasıl

—Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl hayattasın?"

Bir başka arkadaşım daha incinmişti. Fae'lerin zulmünden zarar gören bir başkası.

"Her şeyi sonra anlatırım," dedim, titrek bacaklarımın üzerinde durarak. "Bu..." Anya sesimi duyunca yine kendine kıvrılınca sözümü yarım bıraktım. "Arkadaşım," mırıldandım. "Bataklıktan. Sonuçta ölmemişti."

Lara sözlerimi anlamış gibi görünüyordu. "Oh," dedi sadece.

Lara az önce kardeşini, sihrini, annesini ve evini kaybetmişti. Elimi uzatıp dirseğine dokundum, ama o hiç tepki vermedi. Gözleri kızarmış, yüzü uzun süre ağlamaktan lekelenmişti.

"Çok üzgünüm..." diye başladım, ama Lara sertçe başını salladı.

"Hayır," dedi, sesi sert çıkıyordu. "Burada olmaz."

"Tamam." İçimden dökülmek isteyen keder ve öfke dolu sözleri yuttum. "Sonra, o zaman. Geri döndüğümüzde..." Ne vaat edeceğimi bilemeden sözlerim kesildi. Nereye gidecektik? Kesinlikle eve dönemezdik. Prenses Oriana onu kınamıştı. Artık Earth House'un hanımı değildi ve ben de artık hizmetçisi değildim.

Anya düşük, kederli bir ses çıkardı. "Gerçek değil," diye fısıldadı.

Lara bu sese tepki göstererek Anya'ya baktı. "Onu koruması için birini bulabilirim," dedi. Sonra yüzüne yeni bir keder çöktü. "Ya da... hayır, yapamam. Artık yapamam."

O sırada tanıdık birisi yaklaştı, soluk mavi tenli ve kederle dolu gözleri olan birisi. "Onu koruyacak insanlar bulurum," dedi Alodie, sesi alçaktı. "Hepinizi koruyacak insanlar." Lara'ya reverans yaptı. "Leydim."

Lara, asraî'nin teklifine şaşırılmış ve duygulanmış görünüyordu. "Teşekkür ederim, Alodie," dedi, sesi boğuktu. "Ben... teşekkür ederim. Ama Oriana artık benim için hiçbir şey yapmanı istemez. Ya da Kenna için."

"O zaman insan için," dedi Alodie, ıslak gözlerini bana çevirerek. "Eğer istersen, en azından bunu yapabilirim."

Bu dostluk ve sadakat teklifine neredeyse ağlayarak başımı salladım. "Adı Anya," dedim yumuşak bir sesle. "Ve teşekkür ederim."

Alodie başını salladı, sonra bir çift Earth Underfae'yi getirmek için uzaklaştı. Anya'nın yerde kıvrılmış yattığı yerin iki yanına geçerek onu sessizce korudular. Alodie, Lara'nın koluna bir anlığına elini koydu, sonra yaralılarla ilgilenmeye devam etmek için kalabalığın içine geri döndü.

Lara ve ben birbirimize baktık. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. "Ben de."

Earth House'da hoş karşılanmıyorduk. Muhtemelen hiçbir yerde hoş karşılanmıyorduk.

Caedo koluma daha sıkı sarıldı. *Yeni bir evin var, dedi. Onları da yanında götürebilirsin.*

Anlamam biraz zaman aldı. *Kan Evi'ne mi?*

Onaylayan bir uğultu. *Sen yeniden doğmuş Blood'sun.*

Bunun ne anlama geldiğini ancak yeni yeni anlamaya başlamıştım. Ama bu, arkadaşlarım ve benim için bir sığınak olduğu anlamına geliyorsa, bu gece için yeterliydi.

Odanın ortasından tanıdık bir ses geldi. "Mistei vatandaşları," diye seslendi Drustan. "Toplanın."

Omuzlarım içgüdüsel olarak gerildi.

Herkes ona dönerek konuşmayı kesti. Ellerini kaldırarak insanları kendine yaklaştırdı. Kısa sürede hayatta kalanlar onun karşısına gevşek bir daire oluşturarak toplandılar. Lara yanımda kaldı, ama kimse ona çok yaklaşmak istemiyor gibiydi. Benim güvenliğimi korumaya adanmış küçük Nasties grubu bile sağlıklı bir mesafede durarak bana gergin bir şekilde bakıyordu.

"Bu gece zor ve kanlı geçti," dedi Drustan. "Ama biz galip geldik." Onun sözleri, dağınık bir tezahüratla karşılandı.

Drustan'ın yakışıklı, kararlı yüzüne bakarken boğazımda acı verici bir düğüm hissettim. Yanağında kan izleri vardı ve tünüğü kanla lekelenmişti, saçları da kavga sırasında karışmıştı. Kılıcı belinde duran Drustan, rüyalarımıdaki asil, cesur kahraman gibi görünüyordu.

Onun devrimi hepimizi kurtarmıştı. Ve bunu sağlamak için Selwyn'e ihanet etmiş ve beni feda etmişti. "Kral öldü," dedi Drustan. "Özgürüz."

Daha fazla tezahürat duyuldu.

Çemberin diğer ucunda, bir grup Void asilzadesinin arasında duran Kallen'in gözlerine baktım. O kaşlarını kaldırdı, ben de alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim. *Kral gerçekten ölmüştü.* Kral öldürülmüştü. Benim tarafımdan.

"Mistei vatandaşları," dedi Drustan, sesi kanla kaplı duvarlarda yankılanarak, "yeni bir hayat kurma şansımız var. Yeni bir saray. Kapılarımızı dünyaya yeniden açacağız. İstedığımız yerde ve istediğimiz şekilde yaşayacağız. İstedığımız kişiyi seveceğiz." Gözleri sonunda benimkilere takıldı, ama ben ona taş gibi bakakaldım.

Aşk bizim için farklı anlamlar ifade ediyordu.

Drustan gözlerinde korkunç, karmaşık bir özlemle bana bakarken, arkamda bir kefenin altında kıvrılmış, başını dizlerine gömmüş, sessizce sallanan insan kadını acı verici bir şekilde fark ettim. Bir gün Anya iyileşecekti. Bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapardım.

Aşk buydu. Sadece romantik aşk değil, her türlü aşk. Bir başkasını o kadar çok sevmek ki, onun mutlu ve bütün olmasını görmek için her şeyi yapmaya hazır olmak.

Drustan sonunda benden gözlerini ayırdı. "Dostlarım, bu anı onlarca yıldır planlıyordum." Gülümsemesi hem zafer dolu hem de zarıftı; tüm bu karizmasının onu olağanüstü bir hatip yapacağını bilmeliydim. "Bunu gerçekleştirmek için çoğumuz gizlice birlikte çalıştık. Büyük fedakarlıklar gerekti. Bir sonraki ziyafette, yaptıkları için minnettarlığımızı göstermek üzere, şehit olanların her birinin şerefine kadeh kaldıracağız. Ama önce, yeniden inşa etmemiz gereken şeyler var."

Hector, Kallen'in yanında kalabalığın önüne çıktı. Uzun saçları kanla yapışmış, boynunun yanında iyileşmekte olan bir kesik vardı. Drustan'ın sorgusu sırasında nereye gittiğini şimdi anladım: Void birliklerini toplamak için, belki bir şeyler olur da savaşa katılabilirler diye.

"İlk madde," dedi Drustan, "yeni bir hükümdar seçmek."

Hector ve Kallen birbirlerine baktılar. Bir alaycılık dalgası beni sardı. Drustan'ın kimi önereceğini çok iyi biliyordum ve eskiden bunu harika bir şey olarak göürdüm, ama artık o kadar emin değildim. Acımasızlık merhametle dengelenmeliydi, ama o son zamanlarda pek merhamet göstermiyordu.

"Sanırım kral olmak istiyorsun," dedi Hector.

"Kral olmak benim için bir onurdur." Drustan elini göğsüne koydu. "Sonuçta, bunun gerçekleşmesi için yıllarca fedakarlık yaptım. Ancak Osric'in zehirli mirasını aşabilmemiz için, hanedanlar birlikte karar vermelidir." Kollarını açarak bir daire çizdi. "Dostlarım, beni kabul ederseniz, alçakgönüllülükle kralınız olmayı teklif ediyorum. Başka adaylar varsa, lütfen şimdi adaylıklarını açıklasınlar." O, isyanın tartışmasız lideri olduğu için, başka kimsenin aday olmasını beklemiyordu.

Hector öne çıktı. "Osric'i devirmek için çalışan tek kişi, hitabet yeteneği yüksek Ateş Prensi değil. Ben de ailemle birlikte gizlice hazırlıklar yapıyordum ve bugün size yardım etmekten mutluluk duyduk."

"Sen benimle hiç ittifak kurmadın," dedi Drustan keskin bir dostlukla.

"Müttefiklerine ne olacağını biliyordum. Sonuçta, Lord Selwyn'e ne olduğunu gördük." Lara yumuşak, kederli bir ses çıkardı.

"O, ordusunu sana adadı," diye devam etti Hector. "Senin yanında durdu, ama sen onu ihanet ettin. Onu Osric'e teslim ettin ve o senin için öldü."

Drustan'ın yanakları kızarıırken salonda tedirgin bir konuşma yükseldi. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun," dedi. "Bu olasılığı tartıştık. Çocuk hayatını feda etmeye hazırdı."

"Öyle mi? Getirildiğinde şaşırmış gibi görüldüğünü duydum." "O mükemmel bir aktördü."

"Yani, yumuşak kalbi ile tanınan on altı yaşındaki bir çocuk, senin kral olarak hayatta kalabilmen için ölmeyi kabul etti mi?"

Lara yüksek sesle ağladı. Ona sarılmak istedim, ama onu teselli etmeye ne hakkım vardı ki? Selwyn'i Drustan'a ve dolayısıyla ölüme göndermiştim.

"O çocuk idealistti," dedi Drustan. "Ben de öyle."

"Ben idealizm görmüyorum," dedi Hector alaycı bir şekilde. "Ben fırsatçılık görüyorum."

"Son on yıllarda beni zayıflatmanın yollarını aramak yerine benimle çalışsaydın, belki farklı görürdün."

"Ben dış güçlerle çalışıyordum. Elsmere artık Void House'un müttefiki; benim yönlendirmemle, Samhain'de Osric'e saldırdılar."

Yani Lothar'ın genelevde tahmin ettiği şey doğrudu: Drustan, Nasties ile kralın korumasını aşmanın bir yolunu bulmuştu, ama Void da Osric'i öldürmek için kendi planını yürütüyordu. Kallen'a tekrar baktım, stoik ifadesini okumaya çalışarak. Beltane'de Elsmere'nin perileriyle konuşuyordu — muhtemelen benim verdiğim bilgilerin doğrudan bir sonucu olarak — ama muhtemelen planlar üstüne planlar, bir dizi olasılık ve ittifak kurmak için dengeleme yapıyordu. Kralın casusu rolünü oynarken onu öldürmeyi planlamak, hayal edebileceğimden daha tehlikeli ve karmaşık bir oyundu.

"Elsmere Void'un müttefiki mi, yoksa Mistei'nin müttefiki mi?" diye sordu Drustan. "Ve bu iddialı suçlamaları kanıtlamadan önce benim halkımın bedelini ödemesi ne kadar da uygun oldu senin için."

"Yeter." Bu sert emir, şaşırtıcı bir şekilde Prenses Oriana'dan geldi. Altın sarısı saçları dağılmıştı, ama elbisesinde kan yoktu. Savaşmamıştı. Ne isyan için, ne Mistei için... ne de kızı için.

Onu bunun için nefret ettim.

"Bu tartışma anlamsız," dedi. "Işık ve illüzyon yeniden toplanacak ve taht için yeni bir aday gösterecek. Ya bir tür anlaşmaya varırsınız ya da tüm saray parçalanır."

"Kral ben olacağım," dedi Hector.

Drustan, aralarında sadece birkaç santim kalana kadar ilerledi. "Hayır, olmayacaksın. Oriana, kimi destekliyorsun?" Ses tonu, Oriana'nın seçiminin kolay olması gerektiğini, oğlunun hayatını feda ettiği prensi seçmesi gerektiğini ima ediyordu.

"Earth House tarafsız kalacak."

Lara gerildi. Bu duyguyu anlıyordum. Selwyn bu uğurda ölmüş, bir tiranın hükümdarlığını sona erdirmek için kendini feda etmişti, ama annesi hala savaşa katılmayı reddediyor muydu?

"Ne?" Drustan ona döndü. "Oğlun benim yanımda durdu."

"Ve senin yanında öldü." Soğukkanlı görünüşünün ardında acı vardı. "Yine de, kişisel duygularım yüzünden bin yıllık mirası bir kenara atmayacağım. Toprak Evi tarafsız kalacak."

Hector sırttı. "Yani Boşluk beni destekliyor, Ateş seni destekliyor ve Toprak tarafsız kalıyor. Bu da bizi eşit olarak bölüyor."

"Tam olarak değil." Drustan'ın gözleri kalabalığın içinde beni buldu ve kalbim sıkıştı. "Fark etmemiş olabilirsin Hector, ama savaşın ön saflarında olsaydın, kralı öldüren kişinin Kenna olduğunu görürdün."

"Gördüm." Hector bana zar zor baktı.

"Neden ona yaklaşıldı?" "Çünkü o bir insan."

Drustan başını salladı. "İnsan, ama Dünya Evi'ne bağlılık yemini etmiş. Bir hizmetçi olarak ona zarar vermemeliydi. Ve bir insan olarak, Parçalar'dan hiç kurtulmamalıydı."

Sanki benim infazımı hatırlar gibi, Hector kaşlarını çatı ve beni

inceledi. "Kenna," dedi Drustan, "onlara gücünü göster."

Zaten sır yakında ortaya çıkacaktı. Elimi kaldırdım ve üzerinde kan kırmızısı bir ışık parladı. Periler benden daha da uzaklaşırken, hayret ve şaşkınlık sesleri yükseldi. Çenemi sıktım ve Drustan'a odaklandım. *Kıpırdama*, diye düşündüm, tüm irademi buna verdim. O kaynayan, sıvı gücün ona doğru uzandığını ve kollarına ve göğsüne kırmızı bantlar dolandığını hayal ettim.

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve görünmez bağlara karşı direndiğini görebiliyordum. Dondurabildiğim muhafızlardan çok daha güçlüydü ve benim kontrolümden çabucak kurtuldu. "Çok iyi," dedi.

dişlerini sıktı. "Shards, Kenna'yı layık buldu ve ona Blood House'un güçlerini bahsetti."

"İmkansız," dedi Hector, ben de ona da bir parça büyü gönderdim. Onu hareketsiz hayal ederken başım döndü; gücün akışı yabancı ve yorucu geliyordu.

Hector kurtulduğunda, normalden daha solgun görünüyordu.

"Bu, Kenna'nın artık Kan Evi'nin prensesi olduğu anlamına gelir," dedi Drustan. "Evin kimi destekleyeceğine o karar verecek."

Gözlerimi kıptım. Prens mi? Bu, Shards ile yaptığım anlaşmanın bir parçası değildi, değil mi? Ama Blood House'da başka kimse yoksa... sanırım ben de otomatik olarak prenses olmuştum.

"Onun tek bir evi var," dedi Hector kuru bir şekilde ve bunun makul bir argüman olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

"Shards ona bu gücü verdi. Onun bu gücü kullanmasını istemiş olmalılar. Söyle bize Kenna, kimi kral olarak destekliyorsun?"

Drustan'a, sırlarla dolu o sırıtışına, o sıcak gri gözlerine, uzattığı eline baktım. Bir ay önce bu bakış beni onun kollarına koşmaya itmiş olurdu ve onun da şimdi aynı etkiyi beklediğini biliyordum. Sonuçta, onu deli gibi kıskanıyordum. Onun için Lara'nın güvenini ihanet etmiştim. Beni ölümün eşğine getiren kişi olmasına rağmen, onun isyanını desteklemek için kralı öldürmüştüm. Neden beni destekleyeceğimi düşünmesin ki?

Hâlâ insanları anlamıyordu. Ya da belki de sadece beni anlamıyordu. "Blood House, herhangi birinizin yönetmeye layık olduğunu kanıtlayana kadar çekimser kalacaktır."

Oda bir anda sessizliğe büründü. Drustan sanki ona tokat atmışım gibi bakarken, Hector sırıyordu. Lara bile bana şüpheyle baktı ve Kallen şoktan ağzı açık kalmıştı.

"Daha ne kadar kanıt ihtiyacın olabilir ki?" diye sordu Drustan sert bir sesle. "Devrimim hepimizi özgürleştirdi."

Gözlerim, köşede hala titreyerek kıvrılmış halde duran Anya'ya takıldı. "Hepsi değil," dedim, yine keder ve öfkenin bıçak gibi saplandığını hissederek. "Komplo kurmayı ve öldürmeyi bildiğini açıkça gösterdin, ama şiddet bittiğinde ne sunabilirsin?" Odanın içinde, çarşaflarla örtülmüş cesetleri işaret ettim, onun için savaşıyor ya da ölenleri: Asil Fae'ler, Underfae'ler, Nasties'ler, insanlar. "Kanları henüz soğumamışken, tek düşünebildiğin tahtın."

Son sözlerim toplantıyı bir kargaşaya sürükledi. Periler birbirlerinin üzerine bağırarak Drustan'ın erdemleri, Hector'un gücü ve bir insan köylüsünün nasıl cüretkar bir şekilde Asil Periler'in bilgeliğini sorgulayabildiğine dair çeşitli görüşler dile getiriyorlardı.

"Şimdi birisi iktidarı ele almalı," dedi Drustan. O gözlerdeki sıcaklık çok çabuk soğuk küle dönüşmüştü, ama onun ateşi benim için hiç gerçekten yanmamıştı, değil mi? "Işık ve illüzyon yeniden toplanacak, hem de çok yakında. Bir lidere ihtiyacımız var."

Muhtemelen doğruydı, ama şu anda ne ona ne de başka birine tahtı devredecek durumda değildim. Bu kanlı geceden önce Drustan'ı tanıdığımı sanıyordum, ama o, onun hakkındaki düşüncelerimin naif, aşkın etkisiyle oluşmuş bir fantezi olduğunu kanıtlamıştı. Mistel'de zorbaların ne kadar süre iktidarda kalabileceğini bilirken, ona nasıl güvenebilirdim?

Kan Parçası beni ele geçirmiş, bana büyüünü vermişti. Hâlâ neden ve nasıl bu gücü tam olarak kullanacağımı ya da hangi dengeyi yeniden sağlayacağımı anlamamıştım, ama Asil Fae'nin benim için belirlediği yolu itaatkar bir şekilde takip etmek, Parçaların umduğu şey olamazdı. Üstelik Drustan, davası için herkesi feda edeceğini kanıtlamıştı.

Belki de haklıydı. Belki de devrimlerin ihtiyacı olan buydu. Ama devrimden sonra ne olacaktı? "İnsanları nasıl özgürleştireceksin?" diye sordum. "Peki ya Underfae, yeni sarayında söz sahibi olacaklar mı? Onlara hangi hakları vereceksin, yoksa sana hizmet etmekten başka bir amaçları yok mu?" Geç de olsa, daha önce beni koruyan Nasties'lere baktım. Büyük altın bir yılan, üç ciddi yeşil gözle bana bakıyordu. "Peki ya Nasties, onlar ne olacak? Bu zaferi kazanmana onlar yardım etti."

Drustan bana doğru yürüdü. "Aklını mı kaçırdın?" diye sordu. "Şimdi bunları tartışmanın sırası değil." Yılan önümde sürünerek, keskin dişlerini gösterdi ve Drustan durdu. "Bunu sonra tartışabiliriz," dedi, sanki beni ve yılanı yatıştırmaya çalışır gibi ellerini kaldırarak. "Benim yönetimim kurulduktan sonra."

"Başından beri birleşmezsek, bu Osric'in hükümdarlığından ne farkı kalır? Herkesin özgür ve eşit olduğu yeni bir dünya istediğini söylemişin. Kanıtla bunu."

Gözlerimiz kilitlendi, nefret ve sevgi, tutku ve ihanet arasında donakaldık.

Drustan arkasını döndü. "Belki de Prens Kenna böyle açıklamalar yapmadan önce Fae tarihini daha iyi öğrenmelidir." Sözleri kınama doluydu. "Ama bu çalkantılı bir geceydi ve o

açıkça net düşünemiyor. Yarın, herkesin öfkesi yatıştığında ve bu konuyu ciddiye almaya hazır olduğunda, ev başkanlarının yeniden toplanmasını öneriyorum."

"Benim pozisyonum aynı olacak," dedim sırtına. O sertleşti ama bana tekrar dönmedi.

"Benimki de öyle." Hector beni hesaplama ve saygı karışımı bir bakışla inceledi. "Prens Kenna kimin hüküm sürmeye en layık olduğuna dair kanıt istiyorsa, ben ona bunu sağlayacağım."

"Işık ve illüzyon saldıracak," dedi Drustan. "Yeniden toplanır toplanmaz, tahtı geri almak isteyecekler."

Hector omuz silkti. "Bırakın saldırsınlar. Ben savaşmaya hazırım."

"Ben de. Ama kral olma konusundaki tutumun değişirse, bana haber ver." Drustan, yeni yılan koruyucumun saldırı menziline uzak durarak yanımdan geçti. Geçerken, "Başka bir savaş istiyorsan, tebrikler. İşte böyle bir savaş elde edersin," diye mırıldandı.

Sonra gitti ve ben boş bir kapıya bakakaldım.

Toplantı bundan sonra dağıldı ve Fae, yaralılarına bakmak, cesetleri ortadan kaldırmak ve olanları kabullenmek için sendeleyerek uzaklaştı. Alodie, geri kalan Dünya grubuyla birlikte ayrılırken, omzunun üzerinden bana endişeli bir bakış attı. Sonunda Nasties bile, muhtemelen kraliçelerine rapor vermek için, sürünerek uzaklaştı.

Taht odası sessiz ve sakin kalmıştı. Osric'in cesedi, kürsüde örtüsüz bir şekilde yatıyor ve onunla ne yapılacağına karar verilecek birini bekliyordu. Kalıcı ölüm kokusunu içime çekerek, kendime ne yapacağımı düşündüm.

Caedo zihnimde davetkar bir şarkı mırıldandı ve koluma titreşimler gönderdi. *Ev*, diye iç geçirdi.

Kan Evi beni bekliyordu, ama oraya nasıl girecektim? Ve oraya vardığımda ne yapacaktım? Ben sarayı ve müttefikleri olmayan bir prensesdim.

Ama bu tamamen doğru değildi. Herkes gittikten sonra iki kişi benimle birlikte salonda kaldı. Anya hala köşesinde sallanıyordu ve Lara sessizce onun yanında duruyordu.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedim Lara'ya. "Her şey için üzgünüm. Selwyn için. Shards için."

Lara'nın gözleri kızarmış, elbisesi yırtılmış ve saçları beline kadar uzanan vahşi bir karışıklık içindeydi. Altı ay önce tanıştığım şımarık hanımefendinin tam tersi bir hal almıştı. "Teşekkür ederim."

Birbirimize bakmaya devam ettik.

"Bu garip gelebilir," dedim, "ama ister misin..." "Evet," diye

sözümü kesti. "Ne olursa olsun, evet."

Boğazıma düğümlenen hıçkırıklarla güldüm. "Sana ne soracağımı bile bilmiyorsun."

"Önemli değil. Sen benim arkadaşısın."

Onu sıkıca kucakladığımda gözyaşlarım yüzümden akmaya başladı. Onun omzuna yaslanıp ağladım, o da saçlarıma yaslanıp ağladı.

Sonunda ayrıldığımızda, "Söylemek istediğim şey," dedim, "Blood House'un hanımı olmaya davetlisiniz. Böyle bir şey mümkün mü bilmiyorum, ama benimle kalabileceğiniz bir yeriniz her zaman olacak."

Bu tersine dönmüş talihimiz onun gururunu incitmiş olmalıydı, ama başını salladı. "Onur duyarım."

"Bana yardım eder misin..." Hala boş boş bakan Anya'yı işaret ettim. Tüm gücümle, eski inatçılığım ve yeni, garip sihirimle, onun tekrar iyileşmesine yardım edecektim.

"Evet," dedi Lara. "Her zaman."

Anya'yı ayağa kaldırmayı başardık, ikimiz arasında destekleyerek. Fazla direnmeden gitti, sanki kendi iç dünyasının derinliklerine çekilmiş gibiydi. Kolumu beline dolarken, üçümüzü buraya getiren hayatın cilvelerini düşündüm. O kadar çok korku, o kadar çok acı. Gelecek, belirsiz olduğu kadar ürkütücü de bir şekilde önümüzde uzanıyordu.

Ama umut, bizim yarattığımız bir şeydi. Başkasının benim için o geleceği yaratmasını beklemeyecektim. Onu kendi ellerimle yakalayacak, sonra istediğim şekle getirecektim.

Çenemi kaldırdım, derin bir nefes aldım, sonra en yakın iki arkadaşım ile birlikte Blood House'a ve yeni bir hayata doğru yürüdüm.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın yayınlanmasını mümkün kılan tüm harika insanlara teşekkür ederim. Muhteşem editörüm Cindy Hwang, bu hikayenin potansiyelini gördüğün için teşekkür ederim. Seninle çalışmak bir onur, coşkulu desteğin ve mükemmel notların için minnettarım. Ayrıca inanılmaz Penguin Random House ekibine de teşekkür ederim: Jessica Mangicaro, Kaila Mundel-Hill, Stephanie Felty, Elizabeth Vinson, Stacy Edwards, Jennifer Sale, Daniel Brout, Tawanna Sullivan ve bu kitabın gerçeğe dönüşmesine yardımcı olan herkese. İngiltere baskısı için Áine Feeney, Javiera Iqbal, Jenna Petts ve tüm Gollancz ekibine teşekkür ederim.

Jessica Watterson, bir yazarın isteyebileceği en iyi ajanssın. Desteğin, nezaketin, yayıncılık konusundaki muhteşem zekan ve bu kitapla ilgili mükemmel notların için teşekkür ederim. Senin müşterin ve SDLA ailesinin bir üyesi olduğum için çok şanslıyım!

Bu kitabın kapağı o kadar muhteşem ki, gördüğümde ağladım. Kenna'nın bu muhteşem güzellikteki illüstrasyonu için Erion Makuo'ya, tasarım ve sanat yönetimi için Katie Anderson'a teşekkür ederim.

Bu kitabın yayınlanmasına kadar uzun bir yol kat edildi ve bu sürecin bir parçası olan herkese teşekkür etmek istiyorum. Sarah Tarkoff ve Angela Serranzana, ilk beta okuyucularım olduğunuz ve harika geri bildirimler verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu kitabın sonunda yayınlanacağına inanabiliyor musunuz? İlk birkaç bölüm için notlar veren Celia Winter'a, arka kapak metnini hazırlamama yardım eden Victoria Ramsey'e ve DM'lerinde sonsuzca gevezelik etmeme izin veren Jenna Levine'e teşekkür ederim. Bu ana kadar bana destek olan arkadaşlarıma ve aileme de teşekkür ederim. Anne ve baba, Steve ve Mahina ve tüm geniş ailem — ne harika bir grupsunuz. Hepinizi seviyorum ve sizler olmasaydınız burada olamazdım.

Fancy Drunk Lady Kitap Kulübü! Son on yıldır bana büyük mutluluklar yaşattığınız için bu kitabı size ithaf ediyorum. Arkadaşlığınız, hayatımı güzel sohbetler, lezzetli yemekler ve harika kitaplarla doldurduğunuz için teşekkür ederim, video konferansla toplantılara katılmak zorunda kaldığım zamanlarda bile. Ve şimdi sıra, olağanüstü paranormal araştırmacı Valkyrie Jones'un maceralarında.

Berkletes, Words Are Hard ve SDLA Sisters'a da teşekkürlerim var. Bana sağladığınız içgörü, anlayış, yaratıcılık ve neşe için teşekkürler. Sizin sadık ve neşeli desteğiniz olmasaydı, şu anda olduğumdan çok daha endişeli ve bitkin bir halde olurdu. Bu kitabı erken okuyup nazik yorumlar yazan yazarlara da teşekkürler.

Glimmer Falls ve bu yeni seriyi destekleyen kitapçılara ve kütüphanecilere çok minnettarım. Özellikle Village Books'a teşekkür ederim — ön sipariş kampanyaları, imza etkinlikleri, Chuckanut Radio Hour ve topluluğumuz için yaptığınız tüm iyilikler için teşekkürler.

Ve okuyuculara — her şeyin sebebi sizlersiniz. Bu kitabı seçtiğiniz için çok teşekkür ederim. Hayatlarınız sihir ve güzel hikayelerle dolu olsun.

Fotoğraf: Mahina Hawley Photography

SARAH HAWLEY, Pasifik Kuzeybatı'da yaşıyor ve hobileri arasında ormanda dolaşmak ve kurgusal kötü karakterleri takdir etmek var. Arkeoloji alanında yüksek lisans derecesine sahip olan HAWLEY, Şili'deki bir İnka sit alanında, Türkiye'deki Bronz Çağı sarayında ve İngiltere'deki bir ortaçağ manastırında kazı çalışmaları yaptı. Hayali aşk hikayeleri hayal etmediği zamanlarda, kitap okumak, dans etmek veya iki kedisini sevmekle vakit geçiriyor.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

***Okuma listenizde
sırada ne var?***

**Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!**

Kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

148714677

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

